РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ВИШИ СУД У БЕОГРАДУ
К.бр. 3984/10
Дана, 16.06.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

ВИШИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Владана Иванковића, председника већа, судије Божидара Васића, члана већа и судија поротника Анђелке Миладић, Радовановић Горана и Здравка Недића, чланова већа, са записничарем Иваном Тодоровић, у кривичном поступку против **окривљеног Петрушић Југослава, окривљеног Пелемиш Милорада, окривљеног Орашанин Слободана, окривљеног Влачо Бранка и окривљеног Петровић Радета,** због кривичног дела шпијунажа из члана 128 став 3 у вези члана 139 став 3 у вези става 2 КЗ СРЈ и др., по оптужници ОЈТ-а у Београду Кт.бр. 640/99 од 04.05.2000. године, након одржаног усменог, јавног и главног претреса дана 13.06.2017. године, у присуству заменика ВЈТ у Београду Сање Ђурић, првоокривљеног Петрушић Југослава, браниоца по службеној дужности првоокривљеног Петрушић Југослава, адв. Горана Врачара, другоокривљеног Пелемиш Милорада, браниоца другоокривљеног, адв. Александра Зарића, трећеокривљеног Орашанин Слободана, браниоца трећеокривљеног, адв. Ненада Вукасовића, петоокривљеног Петровић Радета, браниоца петоокривљеног адв. Веселина Церовића и браниоца четвртоокривљеног Влачо Бранка коме се суди у одсуству, адв. Мирјане Пулетић, донео је дана 16.06.2017. године и јавно објавио,

П Р Е С У Д У

ОКРИВЉЕНИ ПЕТРУШИЋ ЈУГОСЛАВ, [redacted]

ОКРИВЉЕНИ ПЕЛЕМИШ МИЛОРАД, [redacted]

ОКРИВЉЕНИ ОРАШАНИН СЛОБОДАН, [redacted]

ОКРИВЉЕНИ ВЛАЧО БРАНКО, [redacted]

ОКРИВЉЕНИ ПЕТРОВИЋ РАДЕ, [redacted]

I

Окривљени Петрушић Југослав, окривљени Пелемиш Милорад, окривљени Орашанин Слободан, окривљени Влачо Бранко и окривљени Петровић Раде,

На основу члана 423 став 1 тачка 2 ЗКП-а

ОСЛОБАЂАЈУ СЕ ОД ОПТУЖБЕ

Да су:

Током 1999. године у Београду, за време ратног стања, ступили у француску обавештајну службу, на тај начин што је Петрушић Југослав, као припадник те службе, крајем марта допутовао из иностранства да би деловао на територији СРЈ, док су се Пелемиш Милорад, Орашанин Слободан, Влачо Бранко и Петровић Раде, који су знали за ту чињеницу, почетком априла ставили под његову команду за новац, па су се њих петорица средином априла као добровољци укључили у састав јединице Војске Југославије,

-чиме би свако од њих извршио кривично дело шпијунажа из члана 128 став 3 у вези члана 139 став 3 у вези става 2 КЗ СРЈ.

II

На основу члана 422 став 1 тачка 3 ЗКП-а

Према:

ОКРИВЉЕНОМ ПЕЛЕМИШ МИЛОРАДУ

ОДБИЈА СЕ ОПТУЖБА

Да је:

Дана 10.11.1999. године у Белегишу, у улици Здравка Мирчетића број 13, у својој кући, неовлашћено држао 7 ручних бомби, аутоматску пушку М-70, фабричког броја 13681 са 5 оквира одговарајуће муниције, 33 метка калибра 7,62 мм и 2 метка калибра 308, а у Београду у улици Народних хероја број 1/93 у свом стану, пиштољ „Browing" калибра 7,65мм, фабричког броја 357 са 5 одговарајућих метака и пушку ручне израде,

-чиме би извршио кривично дело недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348 став 2 у вези става 1 Кривичног законика.

III

На основу члана 422 став 1 тачка 3 ЗКП-а

Према:

ОКРИВЉЕНОМ ОРАШАНИН СЛОБОДАНУ

ОДБИЈА СЕ ОПТУЖБА

Да је:

Дана 10.11.1999. године у Београду у улици Санџачкој броја 52, у кући свога таста неовлашћено држао малокалибарску пушку ЦЗ 99-"precision", фабричког броја 00739, са оптичким нишаном и пригушивач, пиштољ „Валтер", калибра 7,65 мм, фабричког броја 34437, са 2 оквира одговарајуће муниције, пиштољ „ЦЗ", фабричког броја 266463 и око 3.000 метака различитих врста и калибара,

-чиме би извршио кривично дело неовлашћеног држања ватреног оружја и муниције из члана 33 став 2 у вези става 1 Закона о оружју и муницији РС.

Трошкови кривичног поступка у односу на кривично дело за које су окривљени ослобођени од оптужбе, као и за кривична дела за која је оптужба одбијена падају на терет буџетских средстава суда.

О б р а з л о ж е њ е

Оптужницом Окружног јавног тужилаштва у Београду Кт.бр.640/99 од 04.05.2000. године окривљеном Петрушић Југославу, окривљеном Пелемиш Милораду, окривљеном Орашанин Слободану, окривљеном Влачо Бранку, окривљеном Петровић Радету стављено је на терет да су извршили, свако од њих, кривично дело шпијунаже из члана 128 став 3 у вези члана 139 став 3 у вези става 2 КЗ СРЈ, окривљеном Петрушић Југославу, окривљеном Пелемиш Милораду, окривљеном Влачо Бранку и окривљеном Петровић Радету стављено је на терет да су као саизвршиоци извршили кривично дело изнуде из члана 180 став 2 у вези става 1 КЗ РС, у вези члана 22 КЗ СРЈ, окривљеном Петрушић Југославу, окривљеном Пелемиш Милораду и окривљеном Петровић Радету, стављено је на терет и то окривљеном Петрушић Југославу да је као подстрекач извршио кривично дело убиства из члана 47 став 2 тачка 6 КЗ РС у вези члана 23 став 1 КЗ СРЈ, а Пелемиш Милораду и Петровић Радету као саизвршиоцима кривично дело убиства из члана 47 став 2 тачка 6 КЗ РС у вези члана 22 КЗ СРЈ, окривљеном Пелемиш Милораду кривично дело неовлашћено држање ватреног оружја и муниције из члана 33 став 3 у вези става 2 у вези става 1 Закона о оружју и муницији РС, окривљеном Орашанин Слободану кривично дело неовлашћено држање ватреног оружја и муниције из члана 33 став 2 у вези става 1 Закона о оружју и муницији РС, окривљеном Влачо Бранку кривично дело неовлашћено држање ватреног оружја из члана 33 став 1 Закона о оружју и муницији РС. На главном претресу одржаном дана 07.11.2000.године оптужница је измењена у погледу чињеничног описа кривичног дела из чл.47 ст.2 тачка 6 КЗ РС, и кривичног дела изнуде из чл.180 ст.2 у вези ст.1 КЗ РС, које је окривљенима стављено на терет.

Пресудом Окружног суда у Београду К.бр. 192/2000 од 04.05.2000. године окривљени Петрушић Југослав, Пелемиш Милорад, Орашанин Слободан, Влачо Бранко и Петровић Раде су оглашени кривим да су извршили као саизвршиоци кривично дело изнуде из члана 180 став 2 у вези става 1 КЗ РС, окривљени Пелемиш Милорад је оглашен кривим да је извршио кривично дело неовлашћено држање ватреног оружја и муниције из члана 33 став 3 у вези става 2 и 1 Закона о оружју и муницији, окривљени Орашанин Слободан је оглашен кривим да је извршио кривично дело неовлашћеног држања ватреног оружја и муниције из члана 33 став 2 у вези става 1 Закона о оружју и муницији, па је окр.Петрушић осуђен на казну затвора у трајању од једне године, окр.Пелемиш на казну затвора у трајању од једне године и шест месеци, окр.Орашанин, окр.Влачо Бранко и окр.Петровић на казну затвора у трајању од по једне године, а на основу члана 350 тачка 3 ЗКП-а окривљени Петрушић Југослав, Пелемиш Милорад, Орашанин Слободан, Влачо Бранко и Петровић Раде су ослобођени од оптужбе да је свако од њих извршио кривично дело шпијунаже из члана 128 став 3 у вези члана 139 став 3 у вези става 2 КЗ СРЈ, окривљени Петрушић Југослав, Пелемиш Милорад и Петровић Раде су ослобођени и и то окривљени Петрушић Југослав да је као подстрекач извршио кривично дело убиства из члана 47 став 2 тачка 6 КЗ РС у вези члана 23 став 1 КЗ СРЈ, а Пелемиш Милорад и Петровић Раде као саизвршиоци кривично дело убиства из члана 47 став 2 тачка 6 КЗ Републике Србије у вези члана 22 КЗ СРЈ, према окривљеном Влачо Бранко на основу члана 349 став 3 ЗКП-а одбијена је оптужба да је извршио кривично дело неовлашћено држање ватреног оружја из члана 33 став 1 ЗООМ РС.

Решењем Врховног суда Србије Кж1.бр.531/01 од 09.05.2002. године укинута је пресуда Окружног суда у Београду К.бр. 192/00 од 13.11.2000. године у осуђујућем и ослобађајућем делу и предмет враћен првостепеном суду на поновно суђење.

На главном претресу одржаном дана 22.05.2017. године на основу члана 31 ЗКП-а донето је решење којим је раздвојен кривични поступак у односу на окривљеног Петрушић Југослава, Пелемиш Милорада, Влачо Бранка и Петровић Радета за кривично дело изнуде из члана 180 став 2 у вези става 1 КЗ РС у вези члана 22 КЗ СР и у односу на окривљеног Петрушић Југослава, Пелемиш Милорада, Петровић Радета због кривичног дела убиства из члана 47 став 2 тачка 6 у вези члана 23 став 1 КЗ СРЈ и члана 47 став 2 тачка 6 КЗ РС у вези члана 22 КЗ СРЈ описана под тачком 2 и 3 оптужнице Окружног јавног тужилаштва у Београду Кт.бр. 640/99 од 04.05.2000. године, измењене на главном претресу 07.11.2000. године.

Заменик ВЈТ у Београду је у завршној речи изјавио да након извођења свих доказа који се односе на кривично дело шпијунажа из члана 128 став 3 у вези члана 139 став 3 у вези става 1 Кривичног законика СРЈ које је оптужницом од 04.05.2000. године, а која је прецизирана на главном претресу 07.11.2000. године стављено на терет оптуженим Петрушић Југославу, Пелемиш Милораду, Орашанин Слободану, Влачо Бранку и Петровић Радету тужилаштво је става да је из доказа који су прикупљени током истраге и који су изведени на главном претресу доказано да су исти ступили у страну обавештајну службу и то француску обавештајну службу, чиме су се у њиховим радњама стекла сва битна обележја наведеног кривичног дела. Таква тврдња произилази пре свега из изјава самих, односно навода одбране самих оптужених, односно навода одбране Петрушић Југослава који не спори да је ступио у страну обавештајну службу, као и навода одбране осталих оптужених који су знали да је он припадних ове службе, али су и поред тога заједно са њим приступили у резервни састав Војске СРЈ, где су искључиво били под његовом командом, како су то детално описали, а како је то изјавио и сведок С[redacted] С[redacted] који је у својој изјави пред истражним судијом изјавио да му је на састанку у хотелу „Турист" сам Петрушић рекао да ће бити плаћен од стране француске обавештајне службе док из изјаве оптужених Влачо Бранка и Пелемиш Милорада произилази да су и пре доласка на Косово и Метохију заједно са Петрушићем деловали за рачун стране обавештајне службе и то у Заиру. Из свих наведених изјава је такође, односно навода одбране, неспорно да су оптужени били упознати са чињеницом да је Петрушић ступио у страну обавештајну службу и да је он током целокупног боравка на Косову и Метохији путем сателитског телефона комуницирао на француском језику, док су остали окривљени учествовали у прикупљању података и извршавали задатке које су од њега добијали. Такође је неспорно да су за такву припадност од Петрушића добијали новац, како то произилази из навода одбране Пелемиша, Влача и Петровића од 14.11.1999. године, дате пред истражним судијом и из исказа сведока С[redacted] С[redacted]. Да се радило о независној групи под командом Петрушића потврђено је и изјавама официра и јединице из редовног састава Војске Југославије којој су припојени оптужени, то су капетан С[redacted] А[redacted] и пуковник С[redacted] М[redacted] који је у својој изјави од 12.01.2000. године навео да је он дао наређење да се та група повуче са простора Косова и Метохије због њихове повезаности са неком од

страних обавештајних служби и да је наредио С[redacted] да им такво наређење пренесе, што је он и учинио, па је целокупни састав јединице који су припадали ови оптужени повучен средином маја 1999. године, много раније него што је окончан ратни сукоб, што директно потврђује и тврдњу да су окривљени ступили у страну обавештајну службу и да њихово поступање на простору Косова и Метохије није било у потпуности са интересима тадашње државе. Није постојала сагласност ниједне безбедносне и друге надлежне службе тадашње државе, што произилази из дописа Службе ресора државне безбедности од 17.04.2000. године, Војно безбедносне агенције и дописа Савезног министарства за иностране послове од 14.04.2000. године у којима је наведено да оптуженом Петрушићу никада није дата сагласност за ступање у француску обавештајну службу. Не спорећи допринос оптужених у делу који се односи на пружање информација о циљевима који ће бити гађани, коридорима прелета авиона НАТО снага и других информација које су пружали током периода који им се оптужницом ставља на терет, а које су користиле одбрани СРЈ ипак је неспорно утврђено да су свесно ступили у страну обавештајну службу под командом Петрушић Југослава чија припадност овој служби није била спорна, а што све представља обележје кривичног дела које им се ставља на терет. У погледу кривичног дела неовлашћеног држања ватреног оружја и муниције из члана 33 став 3 у вези става 2 у вези става 1 Закона о оружју и муницији која се ставља на терет Пелемиш Милораду тужилаштво је на ставу да није спорна чињеница да је у његовој кући у Белегишу пронађено оружје и експлозивна средства описана у оптужници, да је исти то оружје неовлашћено држао без обзира што је оптужени Пелемиш изјавио да је то учинио уз сазнање тадашњих руководећих чланова Војске, јер је био у обезбеђењу Ратка Младића, међутим, с обзиром да се у већини ради о оружју чији држање грађанима није дозвољено, неспорно је да тада оптужени није имао никакав статус, односно није био припадник ниједне државне службе тадашње државе и у његовим радњама се стичу битна обележја наведеног кривичног дела из којих разлога је тужилац предложио да га суд огласи кривим и осуди по закону и да му изрекне меру безбедности одузимања предмета кривичног дела из члана 87 КЗ. У односу на кривично дело из става 2 ово кривично дело које се ставља на терет окривљеном Орашанин Слободану такође је неспорно, током поступка је утврђено да је држао више комада ватреног оружја, да је за поједино оружје имао одобрење надлежног органа, али не и за она која су оптужницом стављена на терет, односно да није поседовао било каква одобрења у моменту када је код њега пронађена већа количина и то око 3.000 комада муниције различитих калибара из којих разлога се и у његовим радњама стичу обележја наведеног кривичног дела. Из свих наведених разлога, тужилаштво је предложило суду да окривљене огласи кривим и осуди по закону, ценећи све околности које утичу на висину казне.

Окривљени Петрушић Југослав је у одноу на кривична дела за која је раздвојен кривични поступак, у своју одбрану дату на записнику састављеним пред истражним судијом Окружног суда у Београду дана 18.11.1999. године у присуству браниоца Николе Николића и Горана Фолића, навео да у потпуности разуме шта му се ставља на терет и да категорички тврди да није радио за француску обавештајну службу, мада је у тој служби био и са његовом сарадњом у обавештајној служби Француске била је обавештена све време Државна безбедност Србије, а такође и Војна служба безбедности и контраобавештајна служба и знали су сваки његов потез. Додао је да је тачно да је дао усмени налог окривљеном Влачо Бранку да оде на

гранични прелаз Југославија – Мађарска и да преузме новац од Сержа Лазаревића тачно 14.000 марака, јер је то његов новац који је подигао са свог рачуна из швајцарске банке на тај начин што је усмено преко телефона дао налог банци да се Сержу преда његов новац, што је банка и учинила и категорички тврди да је то његов новац, а не Републике Француске, нити пак њихове обавештајне службе. Његов рачун је код банке „Фиге" у Женеви, благајник је госпођа [redacted], а број телефона банке је 9941223228800. Објаснио је да је тачан исказ окривљеног Орашанин Слободана да му је причао да га је плаћала француска држава, то уопште није ни спорно, а о свему томе знали су и службе безбедности Србије још од 1993. године. Није тачно да је примио преко факса из Француске поруке на шиптарском језику. Тачно је да је бројеве сателитских телефона давао француској обавештајној служби, али поново уз сагласност обавештајних служби Србије. Што се тиче тих сателитских бројева, четири телефонска броја је добио од подпуковника Ђуровића из контраобавештајне службе Југославије. Објаснио је да је његов лични новац који је Серж донео на југословенско-мађарску границу.

На питање поступајућег заменика да ли то значи да је своје саборце плаћао из свог џепа, а не новцем Републике Француске окривљени је изјавио да је богат човек и да је финансирао своје саборце који су били с њим на Косову за време ратног стања у Југославији и то искључиво из патриотских разлога. Од свог новца купио је специјалну пушку коју власти Србије нису могле да набаве у иностранству, ту пушку је предао Ненаду Баточанину и Лештовићу из Државне безбедности и пушку су пренели на сурчинском аеродрому. То је било петнаест дана пре 24.-ог марта текуће године када је почео рат, па је чак и муницију предао, а касније му је Државна безбедност рефундирала вредност пушке и дали су му 16.000 марака. Приликом те рефундације био је присутан окривљени Орашанин Слободан и тај новац није хтео да узме за себе, па је Орашанину дао 3.500 марака, а остатак новца је дао браћи уз напомену да је пре одласка на Косово из свог џепа финансирао саборце и свакоме дао по 500 марака десетог дана боравка на Косову јер су радили акцију, а ништа им није плаћено. Побунили су се и због тога је нашао за сходно да се људи Пелемишеве групе, јер им је он био претпостављени, ако – окривљени Петрушић није био присутан јер је он по чину поручник, а чин Петрушића је код Војске Југославије чин мајора, никада нису самостално одлазили у акцију већ са редовном војском или пак резервистима Војске Југославије, а наређења је увек издавала команда Војске Југославије. Знало се тачно у коју акцију иду, шта треба у тој акцији да ураде као припадници Војске Југославије. Имали су униформе и чинове Војске Југославије. Пушка коју је дао горе наведеним лицима Државне безбедности коштала га је 22.000 марака, заједно са муницијом, а ДБ му је рефундирао износ од 16.000 марака из чега произилази да је 6.000 марака поклонио, јер је патриота своје земље, а то може да докаже са рачуном о куповини пушке. Непосредни старешина је био капетан Савовић, коме не зна лично име, он је безбедњак у Бригади и одлучивао је о сваком њиховом потезу, с тим да је први човек наше безбедности био пуковник Стојановић Момир, а када су одлазили у поједине акције јер је био вођа тих група претпостављених старешина свој четворици окривљених уз напомену да је окривљени Пелемиш Милорад само једном био са њим у акцији јер је он логистичар. Окривљени Орашанин никада није био са њим у акцији, окривљени Влачо Бранко никада није био у акцији са њим, за разлику од окривљеног Петровић Радета који је у свакој акцији био када је био и он – Петрушић, фактички је био његов заменик. Сви

окривљени су морали да слушају његове наредбе и ван борбених дејстава јер је био најстарији по чину, између окривљених. Није могао да издаје било које наредбе људима, а да о томе не буде обавештен капетан Савовић безбедњак, Лештарић и Баточанин из ДБ, Перо Симовић, СДПР, господин Пантовић из Војне полиције, потпуковник Ђуровић контраобавештајна служба Југославије, Божић Мирко се чуло да ради за француску обавештајну службу, једино са тим није био упознат командант приштинског корпуса, али могуће да је то сазнао од других људи, али од њега – окривљеног није чуо да ради за обавештајну службу Француске. Да се погрешно не схвати, све време ради за нашу ствари, а не за француску обавештајну службу јер то провејава кроз његов исказ, није шпијун, нити је било какве податке пружио француској обавештајној служби. Са Француском је контактирао преко сателитског телефона, постоји листинг са кога се тачно види које бројеве је звао, колико је трајао разговор и тај телефон је предат српској обавештајној служби пуковнику Танасковићу безбедњаку, његово име је Драган, који га и дан данас држи на вези и код њега стоји телефон и листинг и дан данас ради са њим на обавештајним подацима. На Косову са окривљенима је био од 15.-ог априла до 16.-ог маја 1999. године када је ухапшен и у том временском интервалу ниједном није ступио у контакт са Патриком Фором, како непосредно, тако ни преко сателитског телефона. Тачно је да је са Патриком разговарао у више наврата телефоном, али то је било пре доласка на Косово и то искључиво по налогу контра-обавештајне службе потпуковника Ђуровића. Тим разговорима је увек присуствовао и окривљени Орашанин, а разговор је вођен на француском, а окривљени Орашанин не зна француски језик. Није контактирао са обавештајном службом Француске, једино са Косова путем сателитског телефона, ступио је у контакт са Сержом Лазаревићем, он је његов човек и он је прикупио податке и преко факса им је доставио те податке које је истог момента предао Савовићу капетану. Било је 48 факсова у којима је наведено 1.500 тачака које је требало НАТО да бомбардује, већ је 20% у том моменту циљева било погођено. Ниједан факс није са Косова послао, мисли на Сержа, јер сматра да он ове факсове није ни пустио из Француске, већ из неке друге земље. Факс није имао код себе, већ је исти био код капетана Савовића, једино што је имао је сателитски телефон. Што се тиче дешифратора који је пронађен код окривљеног Влачо Бранка, мисли да је код њега, њега су запленили у Приштини или је пак одузет од Албанаца, али је сигуран да је апарат био неисправан. Никада није телефонирао са фиксног телефона, јер је такав апарат само у команди постојао, пошто су телефонске линије биле у прекиду и није могао да приђе том телефону и разговоре које је обављао преко сателитског телефона, увек су исти обављени уз присуство окривљеног Орашанин Слободана. Схватио је шта му се ставља на терет и тврди да окривљеном Пелемиш Милораду и окривљеном Петровић Радету није наредио да ликвидирају два Албанца у шуми Јуник, у близини Ђаковице, а ко им је наредио, то стварно не зна.

На записнику састављеним код истражног судије Окружног суда у Београду дана 16.03.2000. године, у присуству браниоца Николе Никола и Горана Фолића окривљени Петрушић Југослав је у своју одбрану изјавио да је прегледао документацију која је пронађена у месту Медвеђа, где живе његови родитељи и на којој адреси је пријављен, тачно је да су све те ствари које су у фасцикли пронађене код њега кући, уз напомену да копирани телефонски именик који се налази у тој фасцикли је његов, исписан је истом руком, али је симптоматично да нигде у

потврдама није наведено да му је одузет новац који је био у том именику и то у француским франциma, а у противвредности од 900 марака. У том именику су биле и потврде о плаћеној друмарини кроз Мађарску и кроз Француску и те потврде су биле у том именику који није био сакривен, већ је био у мањој касети испод управљача путничког возила „Пежо 406“. Именик датира из 1996. године, не користи га, напомењује да је телефонски именик са 48 страница великог формата дао Државној безбедности у Лесковцу код начелника Нинета када су из Београда дошли, а у том именику су сва имена и презимена француских држављана који раде за њихову службу, то су његови пријатељи, другари, односно суд га је погрешно разумео у том великом именику многа имена су његови пријатељи, познаници и другови из Француске и у том именику једино је наведено Патрик који ради за француску обавештајну службу. Од њега је добио визит-карту коју је предао Ресору државне безбедности 1993. године у Лесковцу, начелнику Нинету и господину из Београда кога не познаје и не зна његово породично и лично име, а то је било уз присуство начелника Нинета из Лесковца у његовом кабинету. У том именику има преко 30 имена Муслимана, југословенског порекла, страног порекла, имена Албанаца које је користио за послове које је радио против Муслимана и Албанаца и то је важан податак за Државну безбедност. Разлог што су узели да фотокопирају тај његов телефонски именик је баш због ових људи, мисли на Муслимане и Албанце, а поред сваког тог имена је био број телефона, ту је било око 500 телефонских бројева. Што се тиче Билтена који се налазио у фасцикли, исти је добио од господина Мише Марјановића као потврду да су његове претходне информације биле веродостојне и то је оставио да стоји код њега кући. Његов отац је бивши официр Војске Југославије, пензионисан и сада је командант резервних војних старешина у Медвеђи и те војне књижице, мисли на војну књигу – правило гранично противоклопни одред, то је од његовог оца, а такође и војно издање топографских приручника једна књига, то је од његовог оца, а може се видети и датум када је то издато, јер је то старо преко двадесет година. У именику није број телефона Патрика Фора из обавештајне службе Француске, нити других људи. Сва документа доставили су Миши Марјановићу из СМИП-а, што се тиче Албанаца, рекао је шта ће и ко ће бити у Рамбујеу, апсолутно све о албанским активностима пре 3 или 6 месеци, шта ће се све догодити и та документација је у тој фасцикли, то је само мањи део, оно што је релевантно није у њој, а поднесак који је писан графитном оловком иза процес – вербал, то је догађај када је био ухапшен од Француза, када је од француске војске узео апарат који даје прецизност тачно у милиметар било која тачка да се одређује и једва се извукао јер је требало да заглави робију од француског суда. Рекао је да тај апарат носи за југословенске ватрогасце, а не за војску, једва се на тај начин извукао. Што се тиче фасцикле о плаћеничкој групи „Паук“, та група никада није ни постојала. Стодвадесет бораца може да посведочи да таква група није ни постојала, познато му је да је окривљени Миша Пелемиш радио на тој документацији, а то се односи на евентуални одлазак за Шри Ланку. Није му познато да је био на неком од спискова за одлазак у Шри Ланку, јер га о томе нико никада није обавестио. Након што је окривљеном предочено да је први на списку у групи Београд, са бројем телефона, одговорио је да није знао да је планиран за одлазак у Шри Ланку. Група „Београд“ значи да се ради о људима из Београда, тај број телефона поред његовог имена угашен је 1997. године јер се тим бројем служио док је био у Заиру. Шта значи „Балкан експрес“ није му познато. Што се тиче фасцикле са документацијом која је пронађена код окривљеног Пелемиш Милорада,

окривљени је изјавио да му ништа од свега тога није познато, да је његов рукопис евидентиран једино на поднеску на коме је написано „Југо“, а то значи да се ради о човеку македонском држављанину, који је веома богат, бави се дрогом и оружјем, иза тог поднеска је фотокопија његове фотографије, број телефона, опет његова фотографија са Руговом и податке је дао три месеца пре него што се било шта дешавало у Југославији и контра-обавештајној служби и ДБ-у и Миши Марјановићу, број телефона његов на Косову и да ради преко једног Турчина из Немачке Ербекана који увози наоружање из Хрватске на Косово и да је он са Тачијем, Руговом и Беришом председником Албаније директно у контакту. То је шест месеци пре него што ће избити сукоби на Косову, а то је 1998. година. У тој документацији се налази и картица где су Албанци скупљали новац за своју ствар, југословенска влада је блокирала те рачуне захваљујући његовим информацијама и тачним бројевима рачуна тих Албанаца. Иза тога је поднесак људи из врха ОВК пре доласка Хашима Тачија на власт. Све ове информације су добијене почетком 1998. године, добио је их је СМИП, МУП, обавештајна, контра-обавештајна служба, сви су били упознати, а све ово достављено је и Миши Марјановићу из СМИП-а и ако се прибави књига видеће се да је све то евидентирано. Стоти део документације коју је дао државним органима се налази у фасциклама, дао је имена официра Војске Југославије Албанаца који ће бити главни људи у ЧК-а. Даље је навео да се у једној фасцикли налазе тачне квоте који ће наши циљеви бити гађани, све је то доставио горе наведеним структурама да би се благовремено дислоцирали циљеви. Знао је после поступка пред Војним судом да ће поново бити ухапшен и из тих разлога је овај мали део документације предао пријатељу, окривљеном Слободану Орашанину и то је пронађено код њега. Знао је да ће бити ухапшен, ипак јс дошао у Југославију јер јс преко својих канала хтео на територију Републике Србије да извуче шесторицу руководећих људи ОВК-а због којих је први пут био ухапшен, није имао намеру да их ликвидира, већ да их преда војним органима, што може да потврди пуковник Ђуровић, пуковник [redacted] и капетан [redacted], а ради се о шиптарима због којих је био у војном затвору. Мада је знао да ће бити ухапшен, дошао је у Београд 09.11.1999. године како би повео у Париз Лештерића, Баточанина и још двојицу из ресора ДБ на Сајам полицијске опреме у Паризу и тада је ухапшен. У конкретном случају радио је за нашу ствар. Није шпијун. Све што је рекао све је истина, сви подаци до којих је долазио давани су [redacted] СМИП, контра-обавештајној служби, ресору ДБ, а све време на вези са ресором ДБ-а био је и пријатељ, окривљени Орашанин Слободан који им је давао све те податке благовремено, јер су они говорили да не буде у директној вези са њим, већ преко посредника, окривљеног Орашанина.

На главном претресу одржаном 04.07.2000. године окривљени је поновио своју одбрану у делу где је објаснио свој одлазак у Француску, бављење тамо разним пословима као и личним обезбеђењем француског председника Митерана и истакао да је дао исказ пред истражним судијом у Београду, те да је пре саслушања био малтретиран од стране ДБ-а на тај начин што је од њега тражено да за неке руководеће људе из ДБ-а говори неистине, односно они су инсистирали да да изјаву да је Јовица Станишић приликом посете Паризу 21.09.1995. гогдине, када је био заједно са Драгишом Ристивојевићем говорио, односно да ли је ишта говорио председнику СРЈ. Није могао ништа о томе да каже јер је знао комплетан разговор који је вођен између функционера ДБ-а у Паризу, али никаквог разговора о

председнику СРЈ није било. После овог састанка у Паризу коме је присуствовао Јовица Станишић, Ристивојевић и још једна за њега непозната личност је након тога, тачније 1995. године долазио у Југославију још 68 пута. Био је прогањан и провераван. Дана 12.02.1996. године делегација из Југославије са Илијом Бранковићем, начелником артиљерије у то време, пуковником Бранком Васиљевићем, дошли су у Француску на састанак са француском обавештајном службом и то све у вези састанка је он – окривљени организовао. У ово време југословенска војска је знала за њега, знали су ко је. У тој групи је био и оптужени Орашанин Слободан. Ова делегација је дошла да би купила француску и америчку опрему за артиљеријско гађање, мада се ова опрема могла користити код свих родова војске за одређивање и стајне тачке и тачке која се гађа. Та опрема је плаћена негде око 500.000 марака и то је урађено преко Дирекције за војни промет. Тај уговор је радила Светлана Тадић, а за француску фирму „Геолинк". Ову опрему је лично донео у Југославију, без икаквих папира. Робу је подигао са пуковником Звонком Маричићем и оптуженим Орашанин Слободаном. Како војска није имала новца да купи систем као што су беспилотне летелице, термовизијске камере као и систем радара за чување границе, држава је у вредности од милион марака продала Заиру наоружање тежине око 500 тона, а Бугари су Заиру продали наоружање у вредности од милион долара. Набавио је у Француској два радара за чување границе који су били скупи, а откривају авионе и оклопна средства, те их је пребацио у Јужноафричку републику у намери да их пребаци у Југославију. До ове трансакције није дошло јер је Савезна дирекција за робу и промет хтела да исплати за ове радаре само 20% од њихове вредности. Дана 17.11.1997. године дошла је делегација Југославије на велики Сајам у Паризу који се одржава као изложба најсавременије полицијске опреме. Тада је са Орашанином дошао и Мирко Божић, заменик начелника оперативног центра МУП-а Србије. Ова делегација је имала састанак са Патриком Фором и Марком Дел Пешом, који састанак је организовао окривљени у намери да представници, односно учесници састанка са француске стране увере делегацију из Југославије да се спрема рат на Косову. Том приликом је повезао српску делегацију са људима из Алкатела да би набавили исте радаре које је претходно набавио, који они нису хтели да купе. Ову делегацију је представио и шефу Интерпола, пошто је тај састанак организовао ради албанске проституције и дроге. Ни тада, ни раније није крио пред том делегацијом да је један од сарадника француске обавештајне службе, а што је значило да је имао привилегије више него било који други француски обавештајац. После овог састанка 02.02.1997. године долазио је у Југославију и ту се налазио у Београду са Мирком Божићем који је заменик начелника оперативног центра МУП-а Србије, ту је упознао и Ненада Баточанина, радника РДБ-а, а након овог састанка 04.12.1997. године позван је на састанак са радницима РДБ. На овај састанак га позива Франко Симатовић, звани Френки. Отишао је на тај састанак који је трајао 04., 05., и 08.-ог децембра. На том састанку је разрађиван сваки сегмент његовог живота, од његовог одласка у Француску, па до састанка. На том састанку је рекао радницима ДБ-а да ће у марту месецу 1998. године доћи до оружаних инцидената на Косову које ће предводити Агим Чеку, Том Бериша и Бурјуш Букоши, који ће фактички руководити тим нередима из иностранства. Тада га је на разговору саслушавао, односно са њим разговарао Франко Симатовић, звани Френки. Питали су га том приликом шта може да учини у вези Косова, рекао је да може да спречи и неутралише албанске вође у Женеви, односно, али једини услов да то уради је под покровитељством СРЈ. Међутим, то му није дозвољено да уради од стране господина Ристивојевића. Дана

11.03.1998. године упознао је радника Министарства иностраних послова Мирослава Марјановића, који је иначе био запослен у југословенској амбасади у Паразу. Мирославу у амбасади је предао све планове који је исцртао на основу свог сазнања, а планови су се односили на акције које су спремали терористи шиптарски са Косова. У периоду од 11.03.1998. године до 24.03.1999. године Мирославу Марјановићу дао је 65 писаних извештаја, а све у вези активности сепаратиста на Косову. Дао му је преко 20 карата нацртаних и око 500 факсова ухваћених од терористичких формација албанских на Косову. Тај Мирослав Марјановић је знао да има убаченог свог човека Бурјуша Букошија, где је био у оснивању штаб албанских терориста. Имао је приступ у све НАТО базе америчке и енглеске, а имао је и пропусницу од мајора француске контра-обавештајне службе који је касније у вези њега ухапшен. Дана 04. априла 1998. године са америчким официрима за логистику је украо планове и нападе на СРЈ и сада је спреман да пред судом нацрта све те планове са тачкама напада од стране НАТО пакта, као и са уцртаним свим базама одакле су касније вршени напади. Те планове предао је Мирославу Марјановићу 10.04.1998. године у својој кући у Паризу. Мирославу Марјановићу је препоручио да контактира са Милић Слободаном, радником СМИП-а да би они утврдили његов идентитет. Са том особом је контактирао 22.05.1998. године у згради СМИП-а и након тога је уследило још три истоврсна састанка. Накнадно је ове планове у вези напада НАТО пакта на Југославију, исте предао француској обавештајној служби и као накнаду је добио у власништво кућу у Паризу и путничко возило марке „Пежо 605", с тим што је те планове дао Мирославу Марјановићу у Паризу. Након овога њему је оптужени Орашанин организовао састанак са пуковником обавештајне службе Томом Ђурином у вези објашњења ових његових планова о нападу НАТО пакта на Југославију. Тада је Томи предао податке о покретању америчке морнарице према албанској обали, а бродови су кретали из грчке базе. У том податку, односно о покретању бродова је погрешио само за два дана. Тада је такође дао податак да ће албански терористи у делу границе код реона караула Морина напасти пограничне снаге, да ће покушати пробој према правцу Јуника, Ораховца и долином реке Дренице, све до Обилића. Тада је дао Марјановићу и план где ће бити евентуално пронађени и пилоти који би искакали из погођених авиона и тај се термин у обавештајној назива „мртви ходник". Тада је поново све истакао да све информације који је дао СРЈ су биле тачне и да су се одиграле у времену како је обавестио. Ниједна информација није била нетачна. Од свих тих података тврди да 80% је могло да носи назив „строго поверљиво, службена тајна, државна тајна". Марјановићу је предао и планове како су Европљани решили да територијално реше Косово, а радило се о територији у односу од 68 према 32 и те планове је дао Марјановићу на два месеца пре састанка у Рамбујеу. Обавестио је какве су разговоре водили Руси са Французима и са нашима и нашима је детаљно пренео шта ће Руси да учине у вези Косова и у вези тога и испао је највећи конфликт између њега и Мирослава Марјановића, те је он до 24.03.1999. године стално га питао да ли је све то тачно што му је у вези разговора Руса са Французима њему изнео у вези Рамбујеа. Мирославу је документовао у потпуности чињенице и околности које су потврђивале његову тврдњу. Читаво ово време док је радио са Мирославом Марјановићем, припадником обавештајне службе, истовремено, паралелно одржавао контакте и са контра-обавештајном службом Југославије. У то време Мирослав Марјановић је био радник СМИП-а, претходно је био радник СДБ-а. Крајем децембра 1998. године или тачније 28.12.1998. године од Ресора ДБ-а наручено је да набави специјалну пушку Снајпер, такву пушку које је свега било 8 у

Француској, набавио и исту продао за 16.000 марака југословенској ДБ-у, односно, платио је много више, али је рефундирао од ДБ-а само 16.200 марака, јер пушка није била нова. Разлику у цени колико је платио није наплатио од РДБ. Ову пушку је предао Ненаду Баточанину и Драгану Лештерићу, радницима ДБ-а. Уз пушку је донео и 120 комада муниције. Поред ове пушке донео је и другу опрему за коју сматра да је службена тајна, те то неће истицати. Био је активиста у оквиру обавештајне службе Француске, само у домену Алжираца и Авганистанаца, односно био је ангажован против антитерористичких дејстава. Није био припадник обавештајне службе Француске, већ сарадник. Био је под командом обавештајне службе Француске само у домену антитерористичких дејстава против Алжираца и Авганистанаца. У Француској је третиран као припадник француске обавештајне службе, јер тамо има аутомобил, право да иде где хоће и ради шта хоће. Зарада је била за припадништво обавештајне службе Француске, не у новцу, него што му је француска обавештајна служба чинила многе лагодности и уступке, као на пример, могао је да много пута извезе робу из Француске, радило се о роби полицијског карактера за чији извоз је требало да се чека шест месеци. Преко Француске државе, односно обавештајне службе је могао да уђе у мафију, да завршава одређене послове, могао је да обезбеди визе од било које амбасаде у Француској и у свету и то без чекања, имао је приступ код свих конзула у конзулату. Био је и припадник француске обавештајне службе са новчаном надокнадом до јуна 1990. године у ком је временском интервалу давао обезбеђење Митерану и осталим високим политичким личностима. То значи да је до јуна 1990. године био формално припадник француске обавештајне службе и као такав био је на платном списку, а након тога је прешао у статус сарадника ове службе, с тим што није хтео да га ова служба плаћа у новчаним износима, већ да на другачији начин у виду разних могућих бенефиција и није хтео да буде на платном списку француска обавештајна служба јер није могла да га плати, што није хтео да га плаћа да не би био зависган од те службе, , а друго да би имао своју личну слободу и сматрао је да му треба много више новца него што једна обавештајна служба Француске може да му понуди. Трошио је много новца, тада је трошио по 10.-20.000 долара месечно, а то ниједна служба није могла да исплати. Нетачно је да је крајем марта допутовао из иностранства да би као припадник обавештајне француске службе деловао на територији Југославије и у том периоду од 30.03. - 06.04. се налазио у Медвеђи, након овога 06.04. је имао састанак са пуковником обавештајне службе Томом Ђурином који састанак је обавио у ресторану на ауто-путу у „Стеку" и ту је био присутан оптужени Орашанин Слободан. Ту је добио задатак да као припадник и грађанин СРЈ оде у Албанију и донесе податке који се односе на бомбардовање Југославије од стране НАТО снага. Требало је да из Албаније донесе и остале податке у вези агресије на Југославију. Требало је да оде до Италије, до америчке базе и да добави податке. Дана 10.04. добио је дозволу за излаз пошто је било ратно стање 1999. године, потписао је генерал Негովановић, чије име не зна, а на граници према Мађарској, постоји уредан запис у вези овог одласка на границу из Југославије. Када је био на Мађарској граници Слободан Орашанин је био са њим, Ненад Баточанин га је позвао и од њега тражио да уговори хитан састанак Радета Марковића са високим функционерима француске обавештајне службе. Рекао је да иде, односно да он зна где иде и ако оде у Париз ван плана да уговори састанак, односно сву одговорност за своје неизвршавање задатака односно зато што је отишао на контакт са француском обавештајном службом. Отишао је у Париз и уговорио састанак 09.04.1999. године, затим одлази у Рим и истог дана

одлази у Бари, те ту ступа са људима ради добијања информација, а 10.04.1999. године са глисером прелази на албанску територију са француским и италијанским новинарима. У Албанији је покупио све потребне податке за обавештајну службу Југославије. Док је био у Албанији, фактички је шпијунирао француске и америчке снаге у Албанији, те је 08.04.1999. године постао припадник југословенске контра-обавештајне службе, а што се доказује да је на основу њихове потврде могао да изађе из СРЈ у било коју земљу, дозвола се односила на Албанију. Дана 24.04.1999. године доставио је податке о два главна штаба ОВК који су се налазили на Косову у Ландровцима и Пагаруши које штабове је у једном дану југословенска војска разбила без иједне жртве. У француској обавештајној служби су знали да ради за Југославију, а само у односу на Албанију и у односу на Муслимане и Муџахедине у Босни. Тачно је да је крајем марта допутовао на територију Југославије. Пре доласка у Југославију је разговарао са старешинама и људима из обавештајне службе Француске и рекао им да иде да брани своју земљу и тада је фактички престао његов статус сарадника француске обавештајне службе. Њима је истом приликом рекао да не жели да има никакав контакт са њима до престанка агресије на његову земљу. Преласком границе Југославије и Мађарске престао је његов статус сарадника француске обавештајне службе. То се самим тим подразумевало да може да ради на штету неке НАТО државе или Албаније узимајући при томе и против Француске. После разговора са француским обавештајцима, односно после повратка у Југославију ради одбране своје земље, дошао је до неких података код Американаца, а који би користили француској обавештајној служби сасвим сигурно би такве податке доставио француској обавештајној служби, под условом да не штети Југославији. Украо је планове и предао их Југославији који су се односили на копнену агресију снага НАТО пакта на Југославију као и на чињеницу о завршетку рата. Планове које је проследио Мирославу Марјановићу у амбасади у Паризу су били амерички планови за напад на Југославију, а који напад је требало да изврше НАТО снаге пакта. У априлу када је тај план предао француској обавештајној служби они су га наградили као што је претходно објаснио, у то време они нису били упознато да ће овакав напад уследити и да ће они у томе учествовати. Тек накнадно Американци су овај план предложили НАТО пакту и усвојили. Дана 26.03.1999. године у француској обавештајној служби добио је факс са одређеним бројем где су га обавестили у 5 тачака о 2 главна штаба ОВК на Косову, њихове локације о команданту Ремију и о подујевским сепаратистима у вези Војводине под тачком 4 о нападу на сепаратисте на месту Рукова, и тачке 5 се не сећа. Тада када је добио телекс био је присутан Орашанин, тај факс је предао Ненаду Баточанину, раднику РДБ-а. За време читавог бављења у Југославији и на Косову ниједног тренутка није ступао ни у какву везу, па ни телефонску, са одговорним личностима у француској обавештајној служби. Звао је Сержа Лазаревића као и оца и мајку, јер му је мајка тада оперисала кукове. Уговорио је састанак између Радета Марковића и француске обавештајне службе у Паризу својим доласком у Париз. У вези Југославије није се ничим бавио осим што је било у вези Албанаца и Муслимана.

Даље, је на питање браниоца, окривљени изјавио да их је на Косово отишло 26-ица. У састав су ушли сви остали оптужени. Његов заменик је био Петровић Раде само у акцији, али не и у бази. Њихов командант је био Пелемиш који је са њима ратовао у Републици Српској. Давао је новац људима из своје групе и новац је био његово власништво, али их није на тај начин плаћао, већ им је помагао. Тај новац

није требало њему да врате. Код себе је имао 27.000 марака када је дошао у Републику Југославију и то 16.200 марака који новац му је исплаћен за снајперску пушку, а остатак новца је донео са собом. Свој лични новац у износу од 10.000 марака је потрошио приликом одласка у Албанију ради прикупљања података. Помогао је своје саборце из разлога сиромаштва. Припадао је 125.-ој моторизованој бригади и припадао је извиђачко-диверзантском воду. У том воду је командовао Милорад Пелемиш. Припадао је овом воду само утолико ако одређено време није радио на осталим обавештајним задацима. Капетан Савовић је био капетан ДБ-а, контра-обавештајне службе бригаде. Командант је био пуковник Живановић, чије име не зна. Пре деобе пара рекао је Пелемишу да 3.000-4.000 марака остави њему - окривљеном, да 900 марака одреди за двојицу инвалида које финансира две године, да се 500 марака да човеку који је погинуо, за сахрану, а да остали новац буде подељен људима, и то целом воду, при чему је истакао да је 17 људи добило по 500 марака. Пелемиш Милорад није добио 500 марака, ни Орашанин Слободан, а да ли је Влачо добио не зна, а Петровић Раде је добио својих 500 марака.

На питање председника већа, окривљени је изјавио да је Сержо Лазаревић његов пријатељ и он је неговао његове родитеље док је био на Косову. Сержо Лазаревић није обављао никакве делатности и обавезе у вези обавештавања, нити је то са њим никада радио. Док је био на Косову, он је био код његове мајке у Паризу која је била оперисала кукове. Никакве обавештајне послове није обављао са Сержом, нити је радио. Не може да наведе од кога су му стизали подаци у његову кућу у Паризу, а које податке му је слао Серж Лазаревић, јер би многи људи страдали, ако би навео ко му је давао те податке. Ни својим браниоцима није рекао одакле су долазиле те информације. Серж Лазаревић је њему слао са приватног телефона, значи не државног француског, ове факсове, они су слати из иностранства, неки из Француске. Серж Лазаревић је добијао те податке искључиво путем поште која је била њему послата на поштански факс или на кућу. Сваки тај податак који је добио од Серж Лазаревића који му је проследио се односио на Француску државу, односно био је уперен против француских војних снага. Податке у вези НАТО пакта пре агресије добијао је од Француза, а већ када је почела агресија и када је био на Косову те податке није добијао јер их није контактирао. За време рата док је био на Косову добио је од Лазаревића 48 факсова који се односе на војне и полицијске циљеве, односно на читаву инфраструктуру на Косову. У тих 48 факсова било је обрађено 1.200 тачака. Како је дошао до тих података не жели прецизно да одговори, јер би угрозио безбедност других. Истакао је да су остала четворица окривљених били под његовом командом, само у случају ако је водио и спремао какву акцију, у осталим случајевима нису били под његовом командом. Они су у командама извршавали његова наређења. За команду у бази је био задужен оптужени Петровић и извесни Обреновић Зоран из Власенице. Са акцијама на Косову био је упознат командант бригаде. Свака акција је била строго проверавана и контролисана.

На главном претресу одржаном дана 05.07.2000.године на питање адвоката Николе Николића, браниоца оптуженог Петрушић Југослава, када је лишен слободе и где, оптужени Петрушић је изјавио да је лишен слободе 10.11. ујутру у 05,15 часова у хотелу „Турист“ у соби 317 на трећем спрату. Лишио га је слободе Франко Симатовић, звани Френки који га добро познаје, а са њим су били још 15 припадника Службе безбедности, сви су носили хеклере и неке је познавао да су присуствовали

антитерористичкој групи из Београда. То је била специјална антитерористичка јединица. По изласку из хотела када је платио рачун, стрпали су га у комби, а иза њих су ишли 4-5 аутомобила и везали су му руке и ставили капуљачу на главу. Након овога возили су га по неким неравним теренима, што је уобичајенни начин код таквих људи, а потом су га одвели у неки подрум где су га ставили на неки кревет и испитивали су га. Та соба је личила на хотелску собу, кревет је личио на хотелски кревет, била је нека надкасна, онда су га испитивали и снимали са једном камером која је већ била постављена у тој соби. Убеђивали су га и тражили да призна нешто што није тачно и након тога су на њега вршили неку врсту психичке принуде, желећи да од њега исцеде оно што није имао намеру да каже. Док је био у притвору испитиван је о стварима које немају везе са овим оптужењем, а само 20 минута испитиван је у вези овога за шта је оптужен. У вези шпијунаже су га врло мало испитивали, у виду једног или два питања. Након овога су му донели записник који је био сачињен у 11 страница, а тај записник је радио командант антитерористичке акције Живко Трајковић и Франко Симатовић, звани Френки, који су га испитивали без престанка 4 дана. Другог дана је имао напад маларије. На договору у хотелу „Турист", а пре одласка у Заир, поред њега је био са четири официја Војске Југославије, ту је био Томислав Мичић који је био заменик начелника артиљерије у Генералштабу и још тројица чија имена неће помињати, јер се налазе на високом положају. Овај пуковник Мичић може све да потврди у вези Заира.

На главном претресу одржаном дана 07.11.2000.године окривљени је изјавио као на записнику са претходног главног претреса, и додао да остаје при одбрани коју је дао пред судом на главном пртресу, а да су његови искази пред истражним судијом фабриковани, односно прерађивани што би могао и да докаже. Додао је да је сателитски телефон користио искључиво ради откривања непријатељских положаја, донео га је уз одобрење ВЈ и МУП-а. Након што је окривљеном предочен записник од 18.11.1999.године навео је да не препознаје свој рукопис осим на петој страни који сада види да пише Југослав Петрушић.

На главном претресу одржаном дана 22.01.2009. године окривљени Петрушић Југослав је изјавио да не може да изнесе своју одбрану имајући у виду околности под којима је отишао на Косово, улогу коју је тамо имао, да је двојни држављанин. О својој улози у рату на Косову и Метохији је већ отишао код тужиоца за ратне злочине и дао своју изјаву, односно о свим догађањима од 1990.-2001. године, а исто тако је дао и своју изјаву у Хагу. Не може да изнесе своју одбрану јер се овде третира као обичан војник, а не као професионалац који је био.

На главном претресу одржаном дана 19.11.2015. године окривљени је у своју одбрану навео да је злочиначко удружење судија и јавних тужилаца од 1999. године до данашњег дана злоупотребило сва његова документа која су послужила да неке стране силе признају Сребреницу као геноцид и да оптуже Србију за то кривично дело, исто тако су помогли непријатељској војсци на Косову, односно терористичкој УЧК да могу да дођу до своје независности. Захваљујући прикривању чињеница у овом предмету који стоје испред већа. Ништа друго не жели да каже. Даље је додао да је 1999. године, почетком марта, имао један од својих последњих састанака са господином Мишом Марјановићем који је директор Дирекције за службу и за информисање и у документовању за иностранство, који ради у

Министарству иностраних послова у Амбасади у Паризу и коме је надређени амбасадор Богдан Трифуновић. На том састанку, између 01.-ог и 05.-ог марта 1999. године добио је најподробније, најподобнија обавештења и информације да се Југославији дефинитивно спрема бомбардовање 24.03. по америчком времену, дао му је неких 6 сати касније када се врше задње припреме и рекао му је да ће амбасада бити затворена, да ће држава бити нападнута и да ће све то бити, да ће читава операција бити покренута против Савезне Републике Југославије, између осталог и да се спрема уништавање руководства СРЈ, односно да се врши невиђена пропаганда, да се после тог ратног деловања да се пређе у другу фазу где ће медијским путем све припремити пут да опозиција може да победи и да сруши постојећу власт у СРЈ, а да се Србији импутирају сви ратни злочини, да је једна геноцидна нација и да се део територије као што је Косово отме. То све има у документима који су достављени и који су службеним путем достављени Савезном министарству иностраних послова, односно делу службе државне безбедности. Од 05.-10.-ог марта траје његова припрема по захтеву Службе државне безбедности Драгана Лештерића, агента службе државне безбедности. Од 05.-ог до 10.-ог марта врши припрему набавке оруђа, односно снајперске пушке „Антис", 12 мм за специјалне намене и за између осталог, сукобе на Косову. Добија наређење, односно захтев од стране службе државе, Министарства унутрашњих послова, Ресора службе државне безбедности од агента Драгана Лештерића и покојног Ненада Баточанина да набави ту пушку и донесе муницију. Требало је да набави две пушке. Донео је једну пушку у Београд 17.03.1999. године, између осталог, за све ово знао је господин Орашанин који је био посредник између Службе државне безбедности и Југослава Петрушића, после оног момента када је донео пушку. Служба државне безбедности, односно Драган Лештерић, агент Службе државне безбедности Ненад Баточанин исплатили су му 16.200 марака, 24.-ог, 25.-ог марта 1999. године. У Србију је дошао 24.03.1999. године, на дан бомбардовања, на граници никога није било, сачекао га је Слободан Орашанин и довезао до Београда. Био је смештен у стану у Милентија Поповића 16/2, код брата који има стан ту и у том стану се налазио све до 06.04.1999. године. У периоду од 24.03.1999. до 06.04.1999. године у више наврата је контактирао људе из Службе државне безбедности, конкретно Драгана Лештарића и Ненада Баточанина, Мирка Божића, заменика начелника оперативног центра Србије, тада који је тада био код генерала Обрада Стевановића, неколико пута су се видели у „Шехеру" и тада им је дао оперативна документа, када, како и на који начин ће бити погођена зграда Министарства одбране, односно у центру града, Служба државне безбедности, МУП-ова зграда и још неке друге објекте који ће бити погођени у центру Београда, као што је ЦК и тако даље, и тако даље. За то време је отишао у контакт са официрима контра-обавештајне службе приштинског корпуса Стеваном Ђуровићем који је био заменик приштинског корпуса, чији начелник је био тада пуковник Момир Стојановић, данас човек који се бави безбедношћу ове земље, и на том састанку у Врању где долази још један официр са Стеваном Ђуровићем, анализирају до најситнијег детаља шта ће се десити на Косову. У међувремену, Стеван Ђуровић га је питао одакле му, одакле су му та сазнања, на који начин их је добио и како је то функционисало, рекао је да то не може да му каже, да се то налази у документима Мирослава Марјановића, да ће их касније вратити, да им каже како је долазио до тих докумената, ко му је прослеђивао, ко давао и на који начин и шта је проследио. Са Стеваном Ђуровићем тог дана су се видели негде око 10,00 часова и остали су до увече. Тада је са њим био и Слободан Орашанин, значи заједно путују из Београда.

Одрадили су комплетне планове везано за НАТО авијацију која долеће из Албаније, односно која се креће из Македоније, која долази из Грчке и Бугарске и која ће бомбардовати циљеве. НАТО авиони, односно та злочиначка авијација која је тада напала циљеве и имала за циљ да уништи комплетну инфраструктуру како војну, полицијску, тако и цивилну, није бирала циљеве јер је често пута гађала и по цивилним циљевима грађане Србије. Израдили су комплентне планове и шеме да им покажу којим путем, како и прорачунима где ће летети та авијација, да би снаге биле измештене са једне и друге стране и да не би могле бити погођене, односно да направе тактичку варку коју ће омогућити домаћој војсци да приликом напада авијација не може да уочи домаће циљеве и да направе лажне циљеве који ће преварити НАТО авијацију и оне имати промашај, односно неће успети да неутралише војску, нити одбрану српског народа који је тада у то време била на Косову. У то време Стеван Ђуровић добија све неопходне податке за припрему НАТО интервенције из Албаније, добија све неопходне податке везане за све официре, односно војску која се налази у Македонији, Бугарској и све оно што се тиче издајника у самој Југославији, Савезној Републици Југославији тада. Тада савршено добро су знали да међу издајницима у војсци има доста активних официра, у полицији, у цивилним структурама, политике, односно високим структурама политике који су имали за циљ да 1999. године доведу шиптаре, значи не Албанце, него шиптаре до Приштине, јер ниједан шиптар, а доле је живео, ниједан шиптар никада није дао да се зове Албанац него шиптар, не зове их погрдним именом, како људи мисле, са њима је порастао и ти људи траже да се зову шиптари, а не Албанци. Приликом тог договора, од њега је детаљно тражио о коме се ради, о којим издајницима се ради, делимично је рекао да се ради о високим официрима који су некад били на челу војних служби, безбедносних служби, радило се између осталих о Момчилу Перишићу и многим другим људима, иако је те информације дао пуковнику Стевану Ђуровићу они тада нису могли ни да схвате, ни да виде ни тежину, ни снагу онога што је достављао и прешли су у једну много бржу фазу где је тражио од њега да оде у Француску и закаже састанак са француским шефовима тајне службе у Зворнику. Тај састанак је служио да му омогући да између осталог оде у Албанију, Валону, Драч, Тирану, Кукс, Тропоју и да изврши извиђање потребно за домаће снаге и да у том периоду прикупи што више могућих података који ће омогућити да се наше снаге на терену спасу, односно се склоне, или да што ефикасније дејствују против непријатеља који их је тада нападао, значи НАТО снага, односно шиптарских снага које су тада нападале, потпомогнуте са Албанцима и са свим осталим на терену, тако да се 06.04.1999. годин срећу у ресторану „Стеко“ са пуковником обавештајне службе Томиславом Ђурином, при томе је са њим тада био присутан и Слободан Орашанин и Томислав Ђурин му даје дозволу од начелника Генералштаба да изађе као агент Савезне Републике Југославије преко територије Србије, преко границе и да оде у иностранство да би извршио борбени задатак који је тада имао и добио од стране Стевана Ђуровића, а потпомогнут обавештајном службом Томиславом Ђурином. Ово су конкретни подаци, све то прихвата, добија дозволу и 08.-ог ујутру Слободан Орашанин га води према граници, вози га, према граници када га ујутру Ненад Баточанин зове телефоном и каже да Радослав, Раде Марковић, начелник Ресора службе државне безбедности наредио, односно замолио да закаже и за њега састанак у Зворнику 14.-ог, између 13.-ог и 14.-ог априла 1999. године за њих. Питали су га када се враћа, рекао им је да ће доћи 12.-ог априла. Одлази до Будимпеште, авионом за Париз, преноси француским властима шта су

рекле власти у Србији, они пристају на састанак, даје им имена људи који ће доћи на састанак у Зворнику и 10.09.увече напушта Француску, иде према Италији, одатле улази у Албанију и тамо врши извиђање, односно доноси документа која ће се касније показати као круцијална за одбрану земље Савезне Републике Југославије. 12.-ог се опет вића, на граници га чека Слободан Орашанин, долази до Београда и 13.-ог априла 1999. године у једном ресторану на Црвеном крсту се срећу Слободан Орашанин, окривљени, Милорад Пелемиш, пуковник Пантовић и Стеван Ђуровић који је дошао са Косова да види своју фамилију и необавезно разговара да би требало отићи на Косово, које циљеве постићи и шта ко од њих може да учини, значи, шта ко од њих може да помогне држави. Тада Стеван Ђуровић пуковник, заменик начелника Приштинског корпуса каже и договора се са Пантовићем који је тада био главнокомандујући за Војну полицију Србије, односно за сву полицију Савезне Републике Југославије да група од толико и толико људи треба да оде на Косово. Људи који ће се скупити касније и који ће доћи су скупљени од стране Милорада Пелемиша и послати у Бубањ поток заједно са окривљеним и са Слободаном Орашанином где пролазе тријажни центар, одакле одлази у Ниш и у Нишу долазе 16.-ог или 17.-ог, није сигуран, у централну касарну, дужи оружје, опрему и тако даље и у 18,00 – 19,00 часова увече га позивају да иде код Љубише Стојимировића, начелника бебедности Треће армије, код кога остаје све до 23,30 – 24,00 сата. У разговору са њим, до најситнијих детаља износи све оно што је радио у животу и све податке које је доставио Савезној Републици Југославији, а то је да је од марта месеца 1998. године са директором Дирекције за иностранство, Службе за информисање и документовање СИД-а Савезног министарства иностраних послова доставио следећа документа, у месецу априлу 1998. године навео је чињенично да шиптари потпомогнути неким страним службама припремају и обучавају своје људство и припремају новац за припреме за неких два – три месеца да почну оружане сукобе против Савезне Републике Југославије, пре него што ће контра група у месецу јуну 1998. године имати састанак. Документује му да је у месецу мају навео таксативно све по именима и презименима који ће људи, када и како повести ту оружану борбу, са екстремисте шиптарско, односно ОВК и са ким су у вези у иностранству. У месецу јуну долази до података да се НАТО машинерија спрема да нападне Србију и дао је таксативне почетне информације на који начин, како, где ће они организовати да нападну Србију. Постоје две струје које припремају те ратне планове, оно што прича данас причао је и генералу Љубиши Стојимировићу, јер се нада да то има и у извештајима, због тога и све то прича. Те две струје англосаксонска, односно Америка и Енглеска имају свој циљ, да шиптарима дају независност и то тоталну независност, а европска струја, Француска, Немачка је тада хтела да им да селективну независност, односно да један део припадне Србима, а други део да припадне Албанцима. Један од планова је био пола-пола, други од планова, прича за европску иницијативу, други део који је био гепардова кожа значи од Подујева, Косовске Митровице до Куршумлије, трећи део је био од Пећи, Дечана и враћао се горе према том делу да се заштите споменици, а четврти део је био код Косовске Каменице, трећи је био код Косовске Каменице и све те иницијативе, у исто време пише господину Љубиши Стојимировићу. У месецу јулу 1998. године доставио је конкретне планове за НАТО бомбардовање у три фазе. На путу Пећ, Дечане, Ђаковица, Призрен да ће најјачи удари бити на путевима који се односе према Куршумлији, односно Косовска Митровица, према Пећи на деловима који се односе између Ниша и Куршумлије, наше снаге ће бити нападнуте невероватном

бруталношћу и у покушају да буду сатеране у првих 10 и 15 дана. Да би све то могли да ураде и одраде, за то време, пре него што је била конференција контакт групе у Бону у месецу јуну, ако се добро сећа, 1998. године, на терену је инсталирао и организацију Савета безбедности Европе и међу њима ставља више од стотинак обучених официра и агената који обучавају становништво, школовано шиптарско становништво да може да лоцира наше снаге у сваком моменту, да достави те податке њиховим војним снагама, да њихове војне снаге доставе НАТО снагама, и НАТО снаге да могу да изврше прорачун, и после тих прорачуна да нанесу штету како по војној техници, људству, тако и по цивилном становништву, што се и обистинило на терену. Организација Савета безбедности Европе је оставила уређај и ти уређаји су помогли управо да се наше снаге лоцирају на терену. У месецу августу доставио је конкретне базе одакле ће полетети авиони и напасти Савезну Републику Југославију, значи први пут НАТО снаге, не НАТО снаге него политичаре, односно контакт група је била одлучила да напад на Савезну Републику Југославију, односно на Косову буде од 15.10. - 15.11., а други пут да буде од 15.03. - 15.04. и због немогућности да организују ту операцију зато што шиптарске снаге нису могле да се организују од 15.10.-15.11.1998. године, они одлучују да напад буде 15.03.-15.04.1999. године. Све информације које је добијао и места до којих је долазио у контакт групи никада није узимао информације само од војних снага НАТО алијансе, јер је било немогуће узети сву ову аналитику и знати на који начин и како ће политичари тражити поделу Косова, отцепљење Косова и на који начин ће тражити тоталну независност једне територије која припада Савезној Републици Југославији, је била таква да је био у контакту са једним хомосексуалцем у контакт групи који је био један од главних аналитичара контакт групе у Француској и који све време између званичних снага армије и званичних цивилних снага, односно политичких структура био један од главнокомандујућих који је правио ту аналитику, односно могао је да утиче на њега и да му даје савете, јер је он тада њега знао, знао је да је француски агент, односно француски официр и знао је да је учествовао, између осталог био је заљубљен у њега. Од тог човека је тада сво време 1998. године и 1999. године узео апсолутно таксативно сва документа, како о подели Косова, тако и о нападима, о пропаганди, о ономе што ће бити уништено и знао сваког човека који у Савезној Републици Југославији таксативно ради на отцепљењу Косова, значи из војне службе, политике, полиције, цивилних структура итд, итд, чак може и да их наведе, али су хтели да се заштите на тај начин што су њега ухапсили свих ових 17 година управо из разлога што сва ова документа која је доставио стоје прикривена због тога што су све ове информације биле тачне. У јуну месецу, јулу месецу 1999. године даје тачне базе одакле ће авиони полетети из Италије, Енглеске, Холандије, Француске, значи из Француске ће бити из Истрије, из Италије из Авиана, Вила Франка, Геди, из Енглеске, Единбург, из Холандије које су базе, колико авиона, да ће 1.300 авиона учествовати, да ће 1/3 војске, око 250.000 учествовати, бити на терену да направи пробој према Косову. Узео је тачне податке кад, како и где ће дејствовати, са којих висина, како ће бити обележени циљеви на земљи, на који начин, ко ће вршити обуку цивила на земљи, односно организација Савеза безбедности. Дао је тачне пунктове где се налази организација Савета безбедности, на којим местима, ко их предводи, дао је све информације везане за Бернар Кушнера, све информације за све друге невладине организације које су таксативно, до најситнијег детаља информације донео је безбедносним структурама, односно Савезном министарству иностраних послова које касније прослеђују и осталим структурама. У месецу

августу или септембру у Дирекцију Савезног министарства иностраних послова примио га је шеф службе за документовање и информисање, за информисање и документовање са још два своја сарадника, два своја заменика и све то прима, има на картама, све карте је својом руком цртао и данас може да их објасни, може се видети подела Косова, удари, начини како ће ударити, до какве мере требају и њихов циљ је био да у месецу априлу убију од 30.000 – 50.000 војника и на тај начин оборе Слободана Милошевића. За све то што су припремали опозицију у Савезној Републици Југославији, не сва опозиција, али добар део људи које познаје именом и презименом који су тада долазили чак и у Француску, које је испитивао, а који нису знали коме припада, су здружно тражили да ти војници буду убијени на лицу места. За све ово што говори, чуће се од генерала Владимира Лазаревића, Љубиша Стојимировић га је даље испитао какви су његови односи са војном службом. Љубиши Стојимировићу је тада испричао, да је 1995. године генералу Илији Бранковићу помогао да 1996. године купи опрему у Француској која се тиче управо кодираних топографских система која може у датом моменту да, пошто код нас постоји грешка на војним картама, које могу у датом моменту да дају тачну локацију да наши људи не би губили време и да могу да што брже функционишу. Та опрема је коштала око пола милиона марака, или нешто мало више. То је проследио нашој војсци. Војна служба му је рекла, односно генерал Илија Бранковић у контакту са генералом Александром Димитријевићем, начелником контра-обавештајне службе и он му тада тврди и каже да се распитао и да је рекао да нико не може да набави та средства осим њега, тада у том времену и да они немају новац за то. Питао је шта је потребно да би набавили та средства, рекли су му да немају средства и да могу да понуде дрво. Рекао му је да нема никаквих проблема, доводи једног бизнисмена из Белгије, човек је покушао да купи дрво у некој вредности од 10, 20, 30 милиона долара, колико је потребно да купи та средства. Средства која су требали да купе су средства за електронско извиђање и против-електронска дејства и средства која служе на терену да се заштити граница, ради се о специјалним радарима, тада РАЗИ, ТЕ,Ж,Ј, и тако даље, која може 10 км територије да затвори и у дубини од 25 км да пронађе артиљеријско оруђе, један је од најсавременијих радара на свету који су за то и за то добијају дозволу да све то купе. Новац се не добија у другој фази, пошто новац није могао да се добије, долази се до операције „Заир“. У операцији „Заир“ се договара са господином генералом Илијом Бранковићем да купи наоружање и опрему Савезне Републике Југославије, али само и под јединим условом да тај новац буде дат војсци, и да војска може да купи ову опрему која је већ испазарена у Француској, коју је господин генерал Илија Бранковић договорио са шефовима француске службе, где је био присутан приликом његове посете у Француској, сва опрема, полицијска, војна и тако даље и онда почиње сарадња са Француском. Из Француске долазе највећи инжињери, између осталог на тој опреми ради и генерал Поношш, који је требало да буде један од координатора за прављење система где би систем безбедности Савезне Републике Југославије био тако обезбеђен да нико не може да нас прислушкује, односно држава може да покрије земљу, ваздух, воду и тако даље, са свим тим уређајима које су тада могли да купе и многим другим стварима које су требале да буду урађене, значи француски инжињер који је тада дошао из Томсона звала се Каролина Шастан која са њима директно сарађује, а њихов шеф је тада био пуковник Радовановић. Господин Орашанин је тада био присутан са њим. После завршених свих тих ствари које су имали ЕПД-у одлази код авијације, код пуковника Јелен Маријана 1996. године у месецу марту и носе му

најсавременије уређаје који се зову „ТНЛ 2001“. Пуковник Марјан није знао за шта служи тај уређај, па га није ни узео, зато су авиони за време НАТО бомбардовања били оборени без ичег и падали ко крушке. Исто се тако радило и о свој полицијској опреми која је могла да заштити безбедност било код председника у Србији, односно било које званичне личности где су, да је купљена опрема тада, што се може установити исто у документима о којима сада прича. Тада су били у могућности да купе све уређаје за прислушкивање сателитских телефона и да ниједан шиптар на Косову не може да се служи својим сателитским телефонима, нити икоме да дојављују. На томе је радио господин Здравко Понош и добили су дозволу да купе све те уређаје и да се ради о цивилним уређајима. Тај новац је прибавио и отишао у Заир само због тога и вратио се и та операција за рачун Савезне Републике Југославије, бар је њему тако речено, али су га преварили. Тачно је да је тада био у контакту са француском тајном службом, да су му издавали наређења, да му је француска тајна служба издавала наређења на терену док је био на Заиру, давали су му информације како да се брани и шта да чини. Тачно је да је за њихов интерес спасао неке грађане и тачно је да је неке америчке људе спасио и тако даље, и тако даље, много људи који су били са њим, нису били упућени у те чињенице и они никада, никакве везе са овим нису имали везано за његове контакте са надређеним шефовима, нити су било када о било чему учествовали везано са тим шефовима да добију нека наређења или да раде нешто за те људе. После свега што је завршио, што је одрадио везано за војну опрему, новац је дошао у СДПР и није дат војној, војним службама, значи није дат војсци да купи опрему, то је прекинуто, наставио је даље сарадњу са нашом војском, односно полицијом и почео да им набавља нека друга средства, рецимо за Драгана Лештарића и Ненада Баточанина донео је два пригушивача исто од фирме „Антис“ на њихов захтев, добио је нов, то им је поклонио, та два пригушивача је поклонио за пиштоље „Берета“, за раднике Службе безбедности. У исто време, тада 1998. године долази до података о свим нашим људима који се налазе у иностранству који ће покушати да насилним путем сруше власти у Србији и о томе свему обавештава директора Дирекције за иностранство Мирослава Марјановића. У све оно што се буде дешавало, ако људи страдају на Косову преко ноћи ће пасти власт у Србији, није бранио власт, није био поборник ниједне политике, трудио се да заштити животе свих грађана Савезне Републике Југославије, односно нашег руководства које је тада било на челу. Крајем 1998. године добио је информацију, ради се не крајем 10.11. или 12.-ог октобра 1998. године две групе од по 75 Албанаца крећу из Албаније наоружани до зуба, међу њима има и Муџахедина, ту читаву операцију организује један Сиријац који се звао на нашу несрећу исто као и овај у Француској што је покушао да се дигне у ваздух, односно што се убио и што је организовао све то. Тај Сиријац све организује и две групе од по 75 људи бивају убијени и уништени на граници захваљујући његовим информацијама које је доставио Савезној Републици Југославији. Исте те године доставио је информацију о 218 људи које је шиптарска терористичка организација, тзв.ОВК одредила да ликвидира. Сва та документа која је доставио Савезном министарству иностраних послова или Служби државне безбедности, Небојша Мараш ставља у својим документима као његову непријатељску делатност и то се налази у овим непописаним документима који су гледати до сада. Све то је стајало у његовим документима као непријатељска делатност. Доставио је документа са једног састанка у Тирани 1998. године, Хајдин Сејдије и Ибрахима Ругове са два америчка агента и премијером Албаније где се договарају на који начин и како ће

албанска војска да помогне терористима да крену у освајање граничног појаса, односно како ће да нападну у пограничној караули и тако даље. Та документа се налазе у допису Окружног јавног тужиоца Небојше Мараша од 18.01.1999. године, односно 2000.-те. Почетком НАТО бомбардовања све ово што сада прича, прича и Љубиши Стојимировићу, питају га какав однос има са Службом државне безбедности, каже му да је од 1992. године све до 1999. године имао редовне контакте и на тим контактима некада је тражио да буде примљен, али најбитнија документа из којих се може видети да сви релевантни фактори, ко су Раде Марковић, Данило Пантовић и Геза Фаркаш лажу и да не говоре истину је да је 12., 18., 23. и 26.12.1997. године таксативно доставио све шта ће бити на Косову и тада је стајало, испитивали су га специјални агенти у Ресору службе државне безбедности Горан Живаљевић, начелник за контра-шпијунажу у Ресору државне безбедности Београда Горан Милићевић, аналитичар Ресора службе државне безбедности Горан Петровић. Испитивање је трајало на њихову иницијативу од 03.-08.12., али документа су сачињена касније, у њима таксативно може да се види све што прича стоји, везано за Косово, тада их је обавестио шта ће се десити, дан почетка када ће Јашари 28.02. бити направљено оно што је направљено, значи када крећу у акцију, да морају да се прегрупишу на граници, да направе мање борбене јединице, да јако брзо делују, да у свим градовима поставе видео-надзоре да би могли да прате дешавање албанских, шиптарских терориста и да заштите људе, имовину и шта се све спрема, комплетно читав план и да ће после тога државе као што су Америка и Енглеска тражити тотално отцепљење Косова, а да ће Француска и Немачка, односно европска струја тражити делимично отцепљење, што је данас на делу управо онако као што је било. Прича од децембра 1997. године, радили су неких четири дана од ујутру до увече. Ради се о неких 40 сати разговора између њега и ово троје службеника Службе државне безбедности, тако да одговор господина Радета Марковића да Југослав Петрушић није био познат у Служби државне безбедности је нетачан. При томе сакрили су сва документа од 1999. године и његове улоге за време НАТО бомбардовања. 1999. године његови сусрети су интензивирају са Војном службом, пуковником обавештајне службе Томом Ђурином, паралелно како је радио са господином Мирославом Марјановићем, тако је радио и са господином Томом Ђурином који је тада био агент МОСАД-а. Сваку информацију коју је проследио Савезној Републици Југославији Тома Ђурин је за новац продао МОСАД-у, одакле је за новац даље продавао другим земљама. За све то је знао Крга, начелник контра-обавештајне службе Војске Југославије и тај официр пошто је у срцу и души антисемита и мрзи Јевреје из дна душе и одлучио је да послужи са Томом Ђурином и да све информације које добије од њега, односно које добије од Савезног министарства иностраних послова из Војне службе и полиције, односно из других извора, да употреби против њега и да лажно са њим направи да има читаву ову аферу, односно сви окривљени где данас се налазе у овоме у чему се налазе и то на тај начин што је почетком фебруара 1999.-2000.-те направљена агенција која се зове Агенција за истраживање медија и односа са јавношћу у једном војном објекту који се зове „Краш“ и у њему је тада директор био Горан Матић, он никада није био министар за информисање, био је само секретар у Влади за информисање Савезне Републике Југославије, ту је био и директор. Највећа лаж је да је он икада био директор, прича се у Службеном Гласнику Савезне Републике Југославије. Бранко Крга је имао организациону улогу тада са Зораном Лилићем, држали су тај објекат, он се налазио повише израелске амбасаде и све ово што стоји, што се види је

напаковано у овим документима заједно са господином Небојшом Марашом, Миодрагом Пауновићем и Гораном Петронијевићем и тако даље, једном злочиначком структуром која тада има за циљ да све ово што се дешава на Косову покрије тиме да се наводно група, или група људи или људи који су имали некакве везе са ратом у Босни, односно конкретном са злочином у Сребреници повеже са ратом на Косову и за ту прилику су највише покушали да уцене господина Пелемиш Милорада и господина Југослава Петрушића, њих двојицу, они су спојили и те приче и направили и медијски искористили тако да у првом налету Горан Матић на телевизији каже да геноцид у Сребреници представе какав је и био и да га је починио Југослав Петрушић и Милорад Пелемиш. Ситуација је била таква да је генералу навео све његове контакте са Томом Ђурином, односно износи да зна за кога Томислав Ђурин ради, да не зна за кога ради Слободан Орашанин који је стално уз њега, да не зна која је улога са њим, да не зна за кога ради што овај стварно и није знао, никада се није забрињавао Слободаном Орашанином да буде присутан и тако даље. После повратка од генерала, генерал је рекао да могу да иду на Косово, седају у аутобус, са њиме се тада није налазио Милорад Пелемиш, није био у Бубањ-потоку са њима и није био у Нишу. Никада у животу не би поставио питање зашто постоје надлежне структуре које се баве тиме у војсци, његово није било да пита шта ради Милорад Пелемиш, нити чиме се бави, нити где и шта ради. Знао је да је професионални војник, знао је да и ако добије неко задужење то је професионално и да није његово да пита, нити да се бави Пелемишем, тако да, стижу 18.-ог или 19.-ог у Дечане, налазе се повише манастира Дечани, тада се јавља једном високом официру да ће у року од три дана комплетних седам зграда где је полиција некада имала седиште бити погођена, тако се и дешава, излазе после два дана одатле и одлазе на једну локацију у центру града, на тој локацији. Јединица коју је тада довео је била прихваћена од стране начелника приштинског корпуса, начелника безбедности, заменика начелника безбедности Верољуба Живковића, Треће армије, начелника контра-обавештајне службе приштинског корпуса Момира Стојановића, заменика пуковника Стевана Ђуровића и још неколико других официра. Капетана Савовића који је тада био командант 125.-те моторизоване бригаде. Они их прихватају, долазе, кажу им шта неће толерисати и од тог дана они постају сви војници. Од тога дана када су дошли у Дечане, потпадају под команду војске, Трећи вод војне полиције и сва наређења морају извршавати капетана прве класе Александра Савовића који је тада начелник 125.-те моторизоване бригаде. Она је трпела највећи терет зато што је држава од Паштрака па све до црногорске граница унутрашњости била скоро распоређена једним делом, половином на половини пута од Ђаковице па све до Пећи, то је један велики потез и трпела је велике губитке, како на Кошарама, тако и на другим деловима територије и они су тражили да дођу мало искуснији људи који се разумеју између осталог у неке тактичке ствари, односно неке тешке комбинације, како да их назове, у ратним ситуацијама, да би се непријатељ зауставио на граници у случају да пешадија крене према Приштини. Тада се договорио са официрима, дали су му одрешене руке и кажу таксативно свим војницима да што се тиче Југослава Петрушића немају ништа са њим, он прима наређења од контра-обавештајне службе, да ради са њима, да не улазе у оно што он ради, ни на који начин ради и шта ради. Не зна да ли ће се они сетити тога, али то је тако било и да нормално мора да поштује све оно што му нареде надређени, да људи који су око њега не могу да утичу на његов рад, могу да пријаве, кажу, да дају и тако даље, да њему могу да наређују само Александар Савовић, Стеван Ђуровић, Момир Стојановић и тако даље, односно контра-

обавештајна служба која се тада налазила у Приштини. Тако се и дешава, 20.-ог до 25.-ог редовно сваки дан одлази на извиђање Кошара, са њим је тада био присутан стално Раде Петровић, одлазе на правац Кошара, излазе на лице места, једном приликом је у тих пет дана био и капетан прве класе Савовић, који излази једно 150 метара иза прве борбене линије, снаге су испред маја главе, главе и опљаза, то је предњи део Кошара биле потиснуте и враћене неких 150 метара у дубину доле, где су непријатељи, односно терористи и остала банда пуцали по њима и били су лоше заклоњени. Радило се о 20.-21.априлу. Приметио је да је све то слабо заштићено, да ће деца страдати, тачније војници страдати, да ће доћи до веома лаког пробоја. Тада је тражио око 50 тона експлозива, тражио је да минира комплетну границу, планове имају, постоје нацртане, те планове је представио официрима безбедности, односно команданту 125.-те моторизоване бригаде у 7 поља врши минирање и дели границу на неких 3 км где нема приступа и шиптарских терориста, да не би долазило до страдања, јер зна да ће за непуних два и по до три месеца доћи до примирја и да не дозволи шиптарима да имају икаквог уплива према домаћој граници, јер наши губици неколико пута су били озбиљнији управо на делу карауле Кошаре. Прича о Кошарама, зато што су Кошаре битне толико тада, то исто и објашњава начелнику, заменику начелника контра-обавештајне службе Стевану Ђуровићу да пробијањем карауле Кошаре јуничка бригада, односно људи из Јуника један од најјачих војних формација шиптарске која је постојала, потпомогнута страним плаћеницима и осталим Муџахединима, односно Хрватима, Муслиманима и многим другим људима, која је бројала више од 4.000 људи које је лично видео у Албанији је била у стању да ако дође до Јуника, пробије Дечане, направи панику и да НАТО авијација нападне Призрен са једне стране, Пећ са друге и да раздвоји наше снаге и да уђу у Метохију и да иду право према Приштини, настао би хаос међу народом. То је био једини пут и план да би пробили наше снаге. Долазе до закључка да та кључна тачка, значи све је било битно на Косову, не умањује никакву вредност било ког другог борца, или било које друге јединице која се борила на граници и бранилац све то, да би заштитили то, врши један манеаварски потез и поставља експлозив на једном делу који се зове „Мусина кућа“ са Радетом Петровићем и једним делом војника Александра Савовића. Пре тога му капетан Александар Савовић даје 50 затвореника аутобусом, значи 22-ог априла на 23 април, 50 затвореника добија, сваког је вратио, ти затвореници су копали ровове за војску. Војска није била укопана, повлачио их је још 150 метара назад да не стоје ту где су стајали код те „Мусине куће“ која је директно изложена свим могућим нападима шиптарских терориста и повлачи их на 150 метара. Врши укопавање војника приликом тог укопавања објашњава им да све што је испред мора да буде минирано. Долази до побуне војске 23.-ег и 24.-ог Раде Петровић и он долазе на Кошаре, затиче војску која је напустила читав положај. Ниједан официр, ни подофицир није био на терену. 305 војника са оружјем, опремом се спустила више од 600 метара ван положаја. У руци је имао митраљез „М-84“, Раде Петровић аутоматску пушку, консултовали су се шта да раде, деца су испред њих, каже, рекли су им да ће то све да узму и да се враћају сви на своје положаје. Два дана после тога добио је наређење да може да постави експлозивна средства, један дан пре тога са Милорадом Пелемишем и неким другим војницима одлази и пробају 100 кг експлозива на некој другој локацији, да види какав ће ефекат имати на живу силу и људе, постављајући секундарна средства у том експлозиву. Приликом прављења тих експлозивних средстава и тог фугасара, како се зове, тог примарног коришћења метал дебљине 3 цм, а радили су вариоци који је био дугачак 3,5 метра и веома

стручно урађено. Иза те експлозивне материје стајала је једна стена која је била висока 8 метара, ширине 4 метара која је служила као амортизер и налазила се у подножју и она је требала у правцу шиптарских терориста да избаци сву ту салву, радило се око милион, милион и по или два милиона шрафова, ексера, шајбни и тако даље, пратећег материјала који је ишао према непријатељу. Ефекте нико не зна какви су генерално били, али та стена је бачена неких 20 метара одатле и после тога никада више није пробан пешадијски напад, што је било 26.-ог или 27.-ог априла. Требали су тада да их подрже снаге артиљерије, одустали су од једног таквог начина, јер се радило о издаји. Тада је један официр из 72.-ге извиђачко-диверзантске бригаде радио за НАТО пакт. Информације које је тада имао, његово име, зна генерал Љубинко, онај који је био командант са друге стране Кошара, он ће рећи шта се десило са тим официром и на који начин је то урадио. После постављања тог фугасера врше још неколико дана извиђање, команда му је рекла да се пребаци у Ђаковицу и тамо се налази у селу Чабрат сателитски телефон, да оде да врши и да изврши извиђање и да види да ли ту постоји икаква комуникација између терориста, између цивила и терориста.

15.05.1999. године Александар Савовић наређује да се врате кући. Ни једном од војника који су били доле није тражено да оду за Ниш, да предају оружје, јер су га задужили да га врате и да се врате кући. Испред касарне у Нишу је стајао два сата поподне до десет увече, нико није хтео да му узме аутоматску пушку, него су га пустили да се врати до Београда. Ради се о 16.-ом мају 1999. године и тада га је позвао пуковник Петар Симовић и каже му да дође у хотел „Бристол". 17.05.1999. године у хотелу „Бристол" је направљена једна велика сала, ту је седело 140 официра, пуковника и чега га заменик начелника контра-обавештајне службе Бранко Гајић и Петар Симовић и рекли су му да ће бити ухапшен. То је било 10,15, чекао је до 16,15 испред хотела „Бристол", није хтео да буде са њима, чекао је да се смилују да га ухапсе и дошао је неко из Кобри Кљајић да га ухапси, одвео га на први спрат и ту му је генерал Бранко Гајић рекао да је извршио ликвидацију фамилије Буљај, само их је то интересовало. Нису му узели пиштољ, нису му узели ни други пиштољ, аутоматску пушку коју није могао да остави у Нишу, имао је код себе кући, пишу да је све то НАТО и при томе само хапсе њега и други, трећи дан кажу му да је Слободан Орашанин ухапшен. За то време нико од људи који су били на Косову нису ухапшени, све се сводило на то како је ликвидирао Муслимане опасне по безбедност Европе. Малтретирали су га дан и ноћ, тражили су од њега да призна да је Перишић издајник, да је Јовица Станишић издајник. Читаву ту причу је радио Геза Фаркаш, начелник контра-обавештајне службе, Бранко Гајић – његов заменик, Драган Мунћин и Драган Талесковић. Пуковник Драган Мунћин и пуковник Геза Фаркаш 1991. године су били задњи људи који су на Овчари видели људе пре стрељања. Испитивали су га о свему, осим о догађајима на Косову, нико га ништа није питао о догађајима на Косову, нико није хтео да му каже да ли је војник или цивил и написали су да је цивил, да никада није задужио оружје, да никада није узео експлозив. Тврдили су да је цивил, да је цивилно отишао на Косово, ставио пушку на леђа, ушао, одрадио шта је имао да одради и вратио се назад. Нико га ништа није питао о Косову. Комплентне војне структуре које су га испитивале и 15 до 20 дана у просеку од осам до десет сати, све у намери да извуку одакле му и како је долазио до података да би непријатељу јавили и сазнали на који начин је успео да има све податке који су били потребни за одбрану земље, то им је био једини и превасходни

циљ, ничим другим се нису бавили. За то време док је био у затвору комплетан врх контра-обавештајне службе Геза Фаркаш, Бранко Гајић, Александар Васиљевић су били на Косову пуних шест дана или пет и то у Дечанима. Момир Стојановић му је издавао наређења да све ради, Стеван Ђуровић исто, ти људи су му дозволили да се овако односи и понаша на Косову. На сам почетак рата, пре него што је почео рат, Служба државне безбедности му је дала 16.200 марака, Слободан Орашанин је био присутан када је код себе имао 30.000 марака из иностранства је добио још два пута по 20.000, новца је имао колико год је хтео. 14.11.1999. године је испитиван од 14.-ог до 18.-ог где је господин Небојша Мараш на страни 32-ој од стране 60 направио плаћеничку групу „Паук" и „Балкан експрес". Ставио је имена свих људи који су својевремено били у јединици господина Пелемиша. Ставио је све људе који су некада били у јединици власиначког одреда или у Босни и Херцеговини, има 71 лице, а њих је конкретно било 15. Испитивао га је на листу требовања муниције која исто потиче из Босне, испитивао га је група „Београд", група „Дражо", са истражним судијом Миодрагом Пауновићем, где стоји Југослав Петрушић, а његов број телефона је онај који је добијао господин Мирослав Марјановић својевремено, када је радио са њим 1998. године, који је тада имао. Ради се о 1999. години, онда „Балкан експрес" и нема га у оптужници, има га само у новинама, зато тужилаштво неће да каже да ли је војник или цивил, зато што се ради о једној злочиначкој организацији. Документа службеним путем доставио је Мирославу Марјановићу и Ругови у Албанији са америчким агентима, то није било довољно господину Маращу, онда је ставио службена документа која је доставио Мирославу Марјановићу, то су документа од Мирослава Марјановића која су службеним путем достављена, па је онда ставио неколико докумената, све о Слатини из 1995. године где је господин Пелемиш учествовао у разним борбеним акцијама, представили су ко Аеродром Слатина да је то доставио НАТО пакту да то буде бомбардовано. Испитиван је нон-стоп на те околности. Ово су те фамозне касатне бомбе, то је његова непријатељска делатност, што је у ноћи између 02.-ог и 03.-ег фебруара спречио да 3.000 војника буде убијено. Све је добио из Француске, сви команданти апсолутно у читавој Европи који стоје, има их на преко 30 листова и све је добијено 1998. године, све преко Мирослава Марјановића и Службе државне безбедности и то је његова непријатељска делатност у неких, али најјача ствар од њега је Саудијску Арабију што је напао, па је ставио све Муџахедине и Муслимане који данас раде, шта раде у Европи. Господин Мараш је и то ставио и то је његова непријатељска делатност. Документа од Рахмана Раме, Агима Чекуа и достављених тачака је ставио као његову – окривљенову непријатељску делатност која су службена документа Војске, полиције и тако даље. У кривичној пријави Службе државне безбедности му је достављено 23 фотографије, скица Слатине, листа Хаг, војне карте и 29 пасоша, то су узета документа из кривичне пријаве од Службе државне безбедности, истражни судија их је представио као своја документа, а део Небојша Мараш као своја, а део Службе државне безбедности. Изјава Милорада Пелемиша је лажно убачена да је био слободан, да није био ухапшен. Небојша Мараш је зато сакрио 13.-ог новембра да је наводно био у полицији, претили су му и њему и Радету, и ставили лажну изјаву да је отишао добровољно у полицију 13.-ог новембра, а овде стоји да је био у затвору. Записник о претресању, то су документа која су доставили записник о претресању стана Слободана Орашанина, Влачо Бранка, 7 фотографија НН мушкараца, нема их у документима Службе државне безбедности. Ручно израђена скица је аеродрома Слатине, то је скица Милорада Пелемиша пронађене путне исправе власништво

Пелемиша и Петровића. Судија Зоран Савић их је вратио у МУП, нису их држали чак ни у предмету. Војна топографска карта са уцртаним војним циљевима НАТО алијансе Миодраг Пауновић је то узео као свој документ, приручник за дејство противоклопног батаљона, војна тајна власништво Петрушић Југослава од његовог оца, приручник је из 1962. године. Кривична пријава је прављена наменски да би могли да се служе свих ових година, да су господин Пелемиш и овде окривљени главни организатори свих злочина свуда по свету, да би могли да дозволе и омогуће америчкој држави и Енглеској да направе да је Србија геноцидна, ратно-геноцидна нација у Сребреници иако су све то радили да то није тачно. Увек је био доступан свим органима Службе државне безбедности, Министарству унутрашњих послова, Министарству одбране, односно војске и полиције. Тих месец дана је испитиван на околности домаћих издајника, они су их тако звали. Тачно је да је био у Паризу када је Вук Драшковић долазио, тачно је да је испричао службено шта је Вук Драшковић радио у Паризу и они су то искористили да медијски направе шта су направили. Од 1992. до 1999. године док је радио са Службом државне безбедности, оба пута су људи у Службеној безбедности му дали службене дозволе за пиштоље. Пиштољ је 1999. године одузет од стране Горана Живаљевића и Мише Милићевића. Добио је тек сада да тај пиштољ који му је одузет у МУП-у, рекли су му да пиштољ није код њих, а други пиштољ му нико није одузео, иако се ради о тешком кривичном делу. Не постоји група, него постоји вод, постоји командир.

Даље је додао да је у току 1999. године за време за које га терети оптужница да је Пелемиш Милорада , Радета Петровића, Орашанина и Влачо Бранка наводно за новац ставио да раде под своју команду, то није тачно. Познаје их, Слободана Орашанина познаје од 1995. године, Милорада Пелемиша од 15.12.1996. године, као и Радета Петровића. Ти људи никада нису радили са њим, нити су знали шта он ради, како долази до информација, нити на који начин делује или дејствује. Тачно је да су били у његовој близини, поготово Раде Петровић, учествује у борбеним акцијама. Милорад Пелемиш је неколико пута био у његовој близини, као и Слободан Орашанин. Приликом његовог – окривљеног доласка код пуковника Живановића, начелника 125.-те моторизоване бригаде никада ниједан од њих четворице није био присутан са њим. Увек је одлазио сам и са њим је правио борбене планове, односно добијао задатке шта ће да ради. Када је разговарао са капетаном Александром Савовићем само два пута су Милорад Пелемиш и Слободан Орашанин били присутни. Што се тиче контра-обавештајне службе приштинског корпуса, Слободан Орашанин је у неколико наврата био са њим, али није био присутан нити кад је испитивао затворенике у затвору са официром безбедности, нити је био присутан када је одлазио код генерала Треће армије Владимира Лазаревића, нити је на многим битним састанцима где је био са Верољубом Живковићем, односно другим официрима безбедности на Косову и Метохији за време ратног стања. Његова обавештајна улога је била у самом декодирању читавог система, односно америчког система, америчко-енглеског који је омогућавао да на лицу места изврши померање трупа, направе лажне циљеве и све то ураде. Ова лица ни у чему, поготово оног момента када је вршио своја извиђања на Кошарама, односно кад је учествовао у борбеним операцијама, са њим је тада био присутан само Раде Петровић, са њим је био четири или пет пута у борбеним акцијама на Кошарама од 20.-ог до 03.-ег маја се константно налазио са њим, у већем делу се налазио са њим, имали су две акције где је долазило до оружаних акција, остало време су вршили извиђања и терене

обилазили све снаге да би им помогли да би могли да се укопају, припреме, односно да би обезбедили минирањем њихову безбедност, коју између осталог делом чинио војник 125.-те моторизоване бригаде Раде Петровић, а све са знањем официра који су били на лицу места, између осталог, капетана Ковачевића и осталих официра, мајора Димческог и тако даље, који су се налазили на лицу места. Предња страна наших снага је имала 305 војника, била је окренута према Кошарама, имала је око четрдесетак ровова, између се налазио један празан простор, а на другом делу, тамо који је покривао тај терен налазио се потпуковник Ђуровић са својим снагама, односно под командом пуковника Живановића. Што се тиче Слободана Орашанина, Влачо Бранка и Милорада Пелемиша, Милорад Пелемиш је само између 02.-ог и 03.-ег маја 1999. године са њих десетак кренуо према Кошарама, обучени су сви били у шиптарске униформе, већина их је била у шиптарским униформама, требали су да изврше и да се убаце у дубину албанске територије када је добио податке, оног момента када је изашао на територију Албаније, односно најистуреније место где се налазио извиђач Друго извиђачко-диверзантске бригаде и добио податак путем сателитског телефона да ће те ноћи доћи до бомбардовања касатним бомбама и да је припремљено да се те ноћи територија Кошара избрише са карте уз незнатне жртве Албанаца, шиптара који су требали да се повуку са својих положаја на граници на караули Кошаре. Те ноћи је донео одлуку да се врате, прошли су кроз једно минско поље у једној падини, где су они заједно са њим се вратили у Пинцгауеру где су били нападнути, вратили су се до касарне, они нису разумели целу ту причу, није им објашњавао, објаснио је официрима безбедности који су били на лицу места. Вратили су се и у бази и после тога више није видео Милорада Пелемиша. Све заједно, на Косову су били заједно можда три дана. Никада га није питао шта ради, где иде, како и на који начин, то није његова улога. Постојали су органи безбедности који су водили рачуна о сваком од ових људи, да ли они раде нешто противзаконито, против Савезне Републике Југославије, односно са њим. У исто време приликом тих борбених акција које су имали, односно испитивање тих људи који су радили су се показали такви резултати да је лично генерал Лазаревић два пута наредио да дођу до њега и да све ово што сада прича до најситнијих детаља обради, уреде, направе и одраде на терену, где је са њим био присутан пуковник Стеван Ђуровић. Начелник контра-обавештајне службе приштинског корпуса Геза Фаркаш дао је потврду Слободану Орашанину и њему – окривљеном да су били у војсци све до 19.06.1999. године. Одмах после тога шаље их у касарну у Крушевац где им капетан прве класе Александар Савовић исплаћује све што су били у рату, окривљеном као мајору, Пелемишу као капетану, Слободану Орашанину као поручнику, Радету Петровићу као војнику, Влачо Бранку као војнику, дневнице, за све оно што су урадили. Оног тренутка када су дошли у Ниш легалним путем су задужили оружје, потписали, затим узели аутоматске пушке, узели опрему и нико од њих тада није имао ништа од свог наоружања, осим што је окривљени носио пиштољ, а Слободан Орашанин мисли да је носио свој пиштољ, иначе све остало су задужили од војске. Имао је свој лични пиштољ „ЦЗ 99“, што је добио уз дозволу. За време боравка на Косову више пута је боравио у касарни, у измештеном командном месту контра-обавештајне службе приштинског корпуса код пуковника Момира Стојановића, са осталим официрима, између осталог су размењивали све информације које је тада на терену могао да сазна између Пећи, Дечана и Ђаковице. Међу војницима који су били на лицу места налазио се један Муслиман који се звао Зијат Жигић или Мићи Живко који је својевремено учествовао у рату у Босни и који је био у јединици Милорада

Пелемиша, налазио се Станко Савановић и Драган Тешић, то су људи који су некада били у јединици Милорада Пелемиша. Та три човека су била задужена како да њега – окривљеног неутралишу, дискредитују, тако и господина Милорада Пелемиша. Веома мало је знао о тим људима и први пут је упознао Станка Савановића, Милорад Пелемиш вероватно мало више и ти људи су све и свашта радили раније, не може да тврди да ли су нешто радили доле на Косову, на који начин и како, али у сваком случају су приликом доласка у Београд измислили на стотине прича, између осталог, да Милорад Пелемиш са својом групом спрема ликвидацију Слободана Милошевића. Онда је ту Југослав њихов главни шеф и тако даље и та два човека. Њима су за награду променили презимена. Станко Савановић је иначе човек оптужен за убиство у Босни и Херцеговини, силовање у Републици Србији и за многа друга кривична дела који се тада налазио на адреси Космајска бр. 6 у Раковици, код Александра Малимаркова је наводно доведен одатле, у суштини није доведен одатле, него из затвора и он је тврдио све ово што оптужница сада каже. Он се сада налази у затвору. 2012. године је сведочио у Сарајеву на суђењу управо ово што сада сведочи, да све што је причао лаж. 2004. године за трафик проститутки са Зарубицом, са Миливојем Зарубицом из Ведића, он је био оптужен, њему је јавни тужилац био Небојша Мараш где је он таксативно навео да све што је причао у овом процесу је било лажно и да га је Небојша Мараш наговарао да лаже у овом случају, управо у читавом овом процесу на начин на који је лагао, да су извршили убиство, да је шта зна, он се више свети господину Милораду Пелемишу, него њему окривљеном, њега није много дирао, за то време други сведок је био Драган Тешић, данас Драган Антић за кога има информацију да је директно учествовао у убиство новинара Пантића и за то је дао изјаву и био уцењен тиме и радио за ову групу људи која је њега теретила. Тај човек није био са њима на Косову, био је са њим у Заиру, није имао никакве информације о његовом обавештајном раду, али је тврдио да је француски агент. Тачно је да има француско држављанство од 1989. године и много пре рата са француским држављанством је постао њихов сарадник, припадник, можемо га тако назвати, како год хоћете, имао је сарадњу са њима. Од 1992. године све домаће службе су биле упознате са тим. У сваком извештају који нађете из СДБ-а, Војске и тако даље, односно од 1995. године када је генерал Лијо Бранковић био у Паризу лично са њим – окривљеним био код шефа француске тајне службе, он – окривљени је организовао састанак када је куповао опрему и тако даље и по наређењу тадашњег начелника контра-обавештајне службе Александар Димитријевић је добио дозволу да преко њега – окривљеног може да ступи у контакт са француском тајном службом. Не негира свој однос са тим људима. Што се тиче рата на Косову, потписао је да неће да припада француској тајној служби за време рата на Косову, да неће ништа да уради што је противно закону везаном за СРЈ за време ратног стања. Прошао је све безбедносне провере у СРЈ, од команданта, начелника безбедности Треће армије, начелника контра-обавештајне службе Треће армије, њиховог заменика, свих структура, тако да себи више није имао шта да пребаци за све оно што ће да уради. Све што је урадио њима је и представљао.

Кад се све завршило, сазнао је да је 26.11.1999. године Горан Матић на својој конференцији почео тако што је рекао да је дуг према истини да покажу да се у Сребреници десио геноцид, да је група „Паук“ која је покушала да убије председника СРЈ Слободана Милошевића урадила све то и да има њихове изјаве и господин Милорад Пелемиш и окривљени су били на свим могућим новинама света. Већ у

месецу мају је било све припремљено за њихово испитивање у новембру, па су морале да склопе Слободана Орашанина, Радета Петровића, Милорада Пелемиша и Влача из свих структура. Сви су знали да је Влачо Бранко био у Босни у рату. Милорад Пелемиш, Раде Петровић, Слободан Орашанин да је конструктор оружја, да је он – окривљени учествовао у десет других операција по свету и онда су морали да направе екипу и да их сатру у томе што су они њега – окривљеног испитивали и они су му тада рекли таксативно да ће применити све мере. После годину дана, после пуштања на слободу дошао је до података да је судија Зоран Савић вратио пасоше и слике убијених. Дошла је нека жена из Фонда за хуманитарно право и узела слике убијених са пасошем и слике другог убијеног са личном картом.

На питање браниоца адв. Ненада Вукасовића да ли је било када од упознавања Слободана Орашанина тражио од њега да се постави под његову команду, окривљени је изјавио да никада у животу није тражио да се стави под његову – окривљенову команду, Слободан Орашанин никада није могао да има уплив у све радње које је имао и његове контакте, нити би му их икада одао у животу, да он може да сазна о чему се ради.

На следеће питање адв. Ненада Вукасовића да ли је давао новац Слободану Орашанину зато што се ставио под његову команду, окривљени је изјавио да му никада није давао новац, зато што никада није могао да се стави под његову команду. Слободан Орашанин и он – окривљени су имали фамилијаран однос, познавали су се дуго и раде од 1995. године, мисли негде од јануара, живели су као фамилија, одлазили су један код другог кући. Тачно је да је некад можда узимао авионске карте, помагао му финансијски и тако даље или је Слободан Орашанин њему чинио неке друге услуге да га одвезе, довезе, уради нешто у неким случајевима, али никада у животу Слободану Орашанину није давао новац да се стави под његову команду. Даље је додао да категорички није тачно да се Слободан Орашанин ставио под његову команду за новац.

На питање окривљеног Слободана Орашанина да ли се окривљени Југослав Петрушић срео поново са Живаљевићем, Петровићем, Гораном после 2000-те године, окривљени је изјавио да јесте, Горан Живаљевић га је позвао код хотела „Југославија“ и рекао му да су те ноћи требали да изврше ликвидацију Југослава Петрушића, Милорада Пелемиша, Радета Петровића и да их баце и то у хеликоптерима „МИ-17“ и рекао му да хоће да га прими Горан Петровић. Горан Петровић га је примио и рекао му да не дира, питао га је чиме се бави, рекао му је и даље истим послом, питао га је шта је тај посао, па му је рекао све што је радио, рекао је да могу да га ухапсе, шалио се са њим и растали су се као пријатељи, то је било у августу месецу. Господин Милорад Пелемиш није био тада ту и он је требао да буде позван да му се извине. Тада су се извинили за ствари које су се десиле и рекли су да ће све бити у реду везано са њима и да је то била једна грешка, политичка одлука коју су они морали да спроведу у дело.

На питање окривљеног Слободана Орашанина да ли то може да се протумачи као извињење шефа службе наводној групи, окривљени Југослав Петрушић је изјавио да су се њему извинили, али у име свих, окривљени Орашанин тада није био доступан, Пелемиш није био доступан, њега су нашли, дошао је са неког пута и тако

је то било, у канцеларији Горана Петровића, начелника Службе државне безбедности 2001. године.

На питање браниоца адв. Ненада Вукасовића да буде врло јасан на питање да ли се неко извинио у име читаве скаламерије која је вођена, која се води од 1999. године, окривљени је изјавио да се Горан Петровић начин на који је причао није рекао извините и објаснио је да је то морало тако да буде, он је то схватио као извињење читавој групи, него свима њима, групу не може да зове јер никада нису ни били група, нити ће бити, него свима њима технички је дао до знања да је то била једна политичка скаламерија и да то што се десило на несрећу је пало на њихова леђа. На тај начин се Горан Петровић њима обратио.

На питање браниоца адв. Ненада Вукасовића да ли се зна ко је Горан Петровић, окривљени је изјавио начелник Службе државне безбедности 2001. године.

На питање окривљеног Слободана Орашанина да ли су 06.04., када су се срели са Томиславом Ђурином и у ресторану били заједно,окривљени је одговорио да јесу.

На питање окривљеног Слободана Орашанина да ли се сећа ко му је донео дозволу за излазак из земље, окривљени Петрушић Југослав је рекао да се не сећа, мисли да му је тада потписао генерал Негովановић.

Окривљени Слободан Орашанин је додао преко пуковника Пере Симовића, да му је он то уручио, окривљени Петрушић се надовезао „Да, да, ти си ми уручио, могуће је, ја се стварно не сећам".

На главном претресу одржаном дана 30.09.2016. године окривљени Петрушић Југослав је своју одбрану навео у свему као у досадашњем току поступка, као и на главном претресу од 28.05.2015. године и 19.11.2015. године.

На главном претресу одржаном дана 20.01.2017. године окривљени је у свему остао у својој одбрани датој у претходном току поступка.

Бранилац окривљеног, адв. Горан Врачар у завршној речи је изјавио да мора да се осврне на фраглантна кршења закона да би потреба дневне политике и циљева неких интересних група као што је противно једном од основних начела кривичног права ne bis in idem, не може се двапут судити за исту ствар. Чињеница је да се против ових људи прво повео поступак пред Војним судом, пред којим је тај поступак и обустављен, да би онда ангажовањем цивилних служби безбедности, неким њиховим обрачунавањима и ратовима за исте ствари поново покренут поступак, али овај пут пред цивилним судом и да апсурд буде још већи, са истим тужиоцем који је поступао и пред војним органима, оличеним у лику и делу једног истог човека. Додао је да се мора осврнути на чињеницу да се овај поступак заснива на неким исказима који су прибављени, или тачније рећи принуђени од окривљених на крајње незаконит и противзаконит начин, где им је ускраћено елементарно право на одбрану, на чињеницу да одређени записници, а и данас је тај предлог одбијен,

који су упркос бројним аргументованим правно утемељеним образложењима оптужбе зашто требају да буду издвојени и даље у списима предмета и као такви егзистирају окривљенима, ставља на терет врло озбиљно кривично дело. У почетку није дошло до раздвајања више кривичних дела. Кривични закон може да се тумачи на овај или онај начин, стари, нови и прелазне одредбе и тако даље, али сви који се иоле баве кривичним правом знају шта подразумева институт обавезне одбране и знају у којим случајевима се тај институт морао примењивати од првог дана, а ова кривична дела према тада важећем законодавству су била чак запрећена смртна казна, па и у том случају је онда обавезна одбрана и у том случају имају право на браниоца од самог почетка поступка ако не и у оваквим случајевима. Тадашњим браниоцима је ускраћено право доношења неког апсурдног и скандалозног решења да изврше увид у списе предмета под изговором да је реч о заштити интереса државе и безбедности земље, а да при томе поједини сведоци који су саслушавани у овом предмету и који су били представници што војних, што цивилних обавештајних служби није им дата могућност да се одрекну права чувања, слободе права чувања државне тајне како би онда апсолутно отворено могли да причају о свему и о свим њиховим сазнањима везано за овај поступак и дешавања која га прате. Неприхватљиво и необјашњиво учешће и утицај како истих тих служби безбедности неодвијања и ток поступка на институционалној ванинституционалне притиске на браниоце, браниоца који су од почетка, па о томе могу да кажу нешто више о атмосфери која је створена у овом предмету док су их медији разапињали на крст, о измишљотинама као што су атентат на председника државе и тако даље, као и о истом таквом још погубнијем утицају Фонда за хуманитарно право на челу са Наташом Кандић по принципу и над попом има поп, а овај поп је оличен у лику једне жене коју заиста не би коментарисао. У извештајима из казнене евиденције, званичним документима који су једно време егзистирали у предмету и према којима је окривљени Југослав Петрушић осуђено лице и то управо за кривично дело које је део ове оптужбе, а пресуда није била правноснажна. У покушају да се ови људи који су истинске патриоте представе као нека разуздана цивилна лица која су на Косово отишла да тамо роваре и вршљају и да за то и својих нечасних побуда добију неки новац и раде против ове земље и овог народа имао би још штошта да каже са чим се суочио у овом предмету, али жели да пређе на суштину ове кривичноправне ствари, да се сконцентрише на оно што је предмет оптужбе у овом тренутку када је поступак раздвојен за кривично дело шпијунаже. Обзиром да се тек скоро прикључио поступку, он се придружује и прихвата завршну реч и превасходно првобитног браниоца окривљеног Југослава Петрушића у овом предмету, као и завршне речи свих тадашњих колега које су учествовале у првом суђењу, пред првостепеним судом за све оно што по принципу beneficio kohezionist иде у прилог одбране браљеника. То се наравно односи на сва писмена, одговоре на жалбе, како колеге Николића, тако и осталих колега. То се између осталог, односи на првостепену пресуду у ослобађајућем делу како кад је у питању диспозитив те пресуде, тако и кад су у питању дата образложења зашто је за ово кривично дело првостепени суд ослободио све окривљене. Придружује се и прихвата завршне речи уважених колега које ће говорити после њега по истом принципу које је поменуо. Кад је у питању кривично дело шпијунажа из члана 128 став 3 у вези члана 139 тадашњег Савезног закона, прво мора да каже да такве оптужбе су паушалне и неодређене и уопште их не разуме, не разуме шта се окривљенима ставља на терет. Из диспозитива оптужног акта који је колико му је познато апсолутно није мењан у односу на ону прву изворну

верзију по којој су окривљени ступили у француску обавештајну службу тако што је Југослав Петрушић као припадник те службе крајем марта допутовао да би деловао на територији СРЈ, док су остали који су за то знали почетком марта се ставили под његову команду за новац, па су се укључили у састав Војске Југославије. Озбиљнијих оптужби ни неозбиљније оптужнице. Прво се поставља питање о којој служби је реч, које је то податке војне, службене, економске предао или учинио доступним окривљени Југослав Петрушић или било ко од других ових људи, било којој страној држави, организацији, служби лицима која под окривљеним делују, то се апсолутно из оптужнице не види. Друго, шта значи деловање на територији СРЈ? Тачно је деловали су бранећи ову земљу, народ, какав новац, срамни су ови наводи. Заштитни објекат кривичног шпијунаже је управо безбедност земље. Којом је то предузетом радњом или створен конкретном радњом или створеном конкретном или чак апстрактном опасношћу Југослав Петрушић угрозио безбедност ове земље? Након ових 18 година судовања и два првостепена суђења не да није на несумњив правно основан и чињенично утемељен начин доказана кривица окривљеног и окривљених, него у овом предмету не постоји ниједан правно релевантнан, кажем намерно правно релевантнан било писмени доказ, било исказ било ког актера овог поступка који је у овом поступку као такав и саслушан и који би поткрепио овакве наводе тужилаштва. Свака утврђена одлучна чињеница у овом поступку, сваки у овом поступку изведени доказ говоре само супротно. Југослав Петрушић је херој, захваљујући њему, његовом обавештајном раду, његовој способности, његовој стручности, његовој храбрости, ризицима којима се излагао захваљујући одређеним средствима комуникације која је личним имао и која је стављао у функцију Војске Југославије и као њен припадник, Југослав Петрушић је помогао да не само да се спасе бројна техника, него да се спасу бројни људски животи, најнепроцењенија вредност. Да је Југослав Петрушић херој у овом поступку мање-више потврђују сви саслушани сведоци, а поготово они чија је сведочење најкомпететније јер су они најмеродавнији, јер је управо суд о томе кад је у питању безбедност земље, да ли је неко радио против интереса или је напротив помагао да се у ситуацији у којој се нашла ова земља колико толико заштити и спаси. Од свих саслушаних сведока бранилац је навео да само поминье најважнији и почеће од врха безбедности пирамиде, од генерала Момира Стојановића који је у то време био први човек безбедности на Косову и који је чак касније био председник скупштинског одбора за безбедност и чији ставови су недвосмислени и јасни по питању заслуга Југослава Петрушића, преко Стевана Ђуровића и капетана Александра Савовића који су на терену били непосредни надређени Југославу Петрушићу и осталима као војним обвезницима и који су имали најбољи увид шта се заиста на терену дешавало и шта је то Југослав Петрушић преко сателитског телефона причао на француском језику, да ли је одавао тајне и штетио безбедности ове земље или се борио да безбедност ове земље буде подигнута на виши ниво уместо да се тужилаштво, то се наравно не односи на колегиницу, чак ни на колегу који заступа оптужбу последњих година, то је много раније негде осмишљено и заковано и уместо да се уваже овакви ставови и судови компетентних сведока, најупућенијих, па чак и кад је у питању кривично дело шпијунажа, оптужница се заснива на исказима, имали су прилике и то данас да чују два крајње проблематична сведока, један се зове Станко Савовић, а други се зове Драган Тешић. У својој темељности и студиозности то му је посао, то му је струка, у томе је најбољи. Југослав Петрушић је доставио овом суду безброј разноразних писмених доказа и разноразних материјала, разноразних служби и других државних

органа. У једној службеној белешци коју је сачинила Служба државне безбедности видео је да се тај исти Станко Савановић као осведочени припадник криминогене средине, како се и наводи у службеној белешци, изјашњавао о својим сазнањима везано за поједине ликвидације, укључујући чак и ликвидацију Аркана и на том фином господину држава заснива своје врло озбиљне оптужбе. О другом поменутом Драгану Тешићу сувише је говорити речи, нека дешавања у последње време, а која су ових дана добили своју конкретну потврду указују да је тај исти Драган Тешић који је у међувремену променио и побегао у Немачку, променио презиме и један од осумњичених учесника ликвидације новинара, јер је његов исказ нешто чему треба веровати, уместо да ове људе који су као истинске патриоте и родољуби ризиковали своје животе ради одбране земље и народа, наградимо, дамо им ордење, ми их проглашавамо, етикетирамо шпијунима и издајницима. Елементи бића кривичног дела шпијунажа остварени су самим ступањем у неку страну обавештајну службу, тај став не би претерано коментарисао, али поред чињенице да је такав став не само правно неодржив, већ и правно накарадан, тај који заступа такав став апсолутно ништа не зна како све функционише, обавештајни, контра-обавештајни систем, како функционише безбедност земље. Када би постојало било које кривично дело мора да постоји и објективни и субјективни елемент кривичног дела. Ако је евентуално објективни елемент овог кривичног дела остварен самим ступањем у страну обавештајну службу, мора да постоји и субјективан, однос извршиоца према делу. Ово је кривично дело које се може извршити само из умишљаја, извршилац кривичног дела мора да буде свестан да ради нешто што је недозвољено, у конкретном случају да шпијунира властиту државу и да то хоће и да могу бити остварена обележја кривичног дела, па пристаје на такав развој догађаја, што у овом случају апсолутно није реч, јер уосталом управо када је помињао прву првостепену пресуду, то није предмет може да каже да је правно сасвим коректно и у довољној мери објашњено зашто суд није прихватио овакве ставове оптужбе и зашто су ови окривљени када је у питању ово кривично дело ослободили. Овај поступак у коме учествују већ извесно време немоћан да неке ствари промени, једна најобичнија фарса, монтирани процес, осмишљен, исконструисан, пројектован и спроведен у дело ради неких, ради остварења неких наопаких и нечастивих побуда и интереса у неким безбедносним кухињама, о чему најбоље говори сведочење недавно саслушаног сведока Горана Матића из чијих сведочења се заиста може закључити да је у питању фарса. Без намере да буде театралан и драматичан, апел је браниоца на већа да се фарса, коју он тако доживљава, треба макар на тренутак и делимично прекине тако што ће ово веће у покушају да се макар мало ублаже одавно настале последице, несагледиве, непоправљиве, неотклоњиве по ове људе који су жртве неких политичко-безбедносних уједурми и сплетки макар мало проплакну и ублаже и да се у настојању да се заштите законитост, правичност, елементарна логика, патриотизам и родољубље донесе једино могућа на законом заснована и на утврђеним чињеницама такође заснована ослобађајућа пресуда.

У завршној речи првоокривљени Југослав Петрушић је навео да жели да појасни, да не заборави за потврду Милорада Пелемиша за аутоматску пушку, ручно одбрамбену бомбу и 75,2 комада, 3 ручно-одбрамбене бомбе „П-2ББ“ један комад који је потписао надлежни старешина мајор Драгомир Пећанац, а ради се о војној пошти 3001 о Тридесетом командом центру, веома мали број људи зна да Тридесети и Четрдесети командни центар је био у саставу Војске Југославије и да је имао

посебно одељење где је тада Милорад Пелемиш био припадник тог центра у резерви нормално, али је био припадник тог центра. Неукост и необавештеност тужилаштва који се апсолутно не разуме ни у једно војно правило, чак није успео технички да дође ни до података шта значи војна пошта 3001, односно Тридесети командни центар који је направљен 15.11.1993. године на захтев начелника Генералштаба Војске Југославије и председника Републике Илића. Они су потписали, направили тај командни центар и он је тек затворен после ових догађаја 2004. године. Тај Тридесети и Четрдесети командни центар је био затворен, тако да ова потврда је легитимна потврда о наоружању припада Војсци Југославије Милорад Пелемиш тада у том времену легитимно радио како на овим задацима, тако и на задацима који су се односили на безбедност Косова и они се нису додиривали са активностима које је он – окривљени имао. Пелемиш је имао свој делокруг рада, а он – окривљени је имао свој. Тужилаштво тврди да је током 1999. године у Београду, за време ратног стања, ступио у француску обавештајну службу на тај начин што је Петрушић Југослав као припадник те службе крајем марта допутовао из иностранства да би деловао на територији СРЈ, док су Пелемиш Милорад, Орашанин Слободан, Влачо Бранко, Петровић Раде који су знали за ту чињеницу почетком априла се ставили под његову команду за новац, па су њих петорица средином априла као добровољци укључили се у састав јединице Војске Југославије. Није у реду оно што пише даље, да је свако од њих извршио кривично дело шпијунаже. Нису били припадници тајне стране службе, нити да су извршавали борбене задатке, да су прикупљали информације, слали их непријатељу и непријатељ на основу тих информација уништавао материјална добра и људске ресурсе и убио људе, не само да су се служили преварама, него је необјашњиво и оно што је написано, а зашто, зато што припада тој групацији људи која треба да да тоталну независност шиптарима на Косову и да прикрије све наше гробнице. Тужилац је отишао даље, па је споменуо да се њихово деловање односило и на Заир. Нико овде од оптужених, ни Милорад Пелемиш, ни Влачо Бранко, ни Слободан Орашанин, Раде Петровић нису апсолутно ништа знали о његовим активностима. Никада у животу нису имали ниједну информацију везано за било коју информацију која се тицала тајних страних служби осим њега – окривљеног. НАТО наоружање може да познаје само човек који је био у НАТО оружању више од 20 година. Све што се тицало касетних бомби, односно њихове корекције ватре, начин на који су експлозивом напуњени да авиони они који их носе су Б52Х, Б11 или брадавичасте свиње, tander braun енглеске и да те бомбе у себи имају 42 контејнера у авионима, да имају коректоре ватре где падају циљеви и где и како они могу да се спусте на земљу и да нема грешке у томе кад они гађају, могао је да зна само човек као он – окривљени и да то учи пуних 20 година. Те бомбе у себи имају бакалитне куглице које су пластичне и да када дођу у тело не могу да се виде, а да не поминье о свему осталом наоружању које је познавао, односно свим базама које су деловале. Ови људи немају никаквих додирних тачака са њим, везано ни за једну информацију која се тицала или долазила. Највећи терет који данас има је управо што је Слободан Орашанин представљао себе за његовог пријатеља, односно он је само папиролошки преносио информације, никада ништа није знао о ниједној информацији коју је имао. Најмање Милорад Пелемиш, још мање Раде Петровић, а Влачо Бранко, он тек није имао додирних тачака са њим, нити је могао да има у деловима онога што је радио. Све оно што је НАТО имао на располагању служило је да наши издајници, као што је Небојша Мараш са генералима за које је радио су требали да окрену читаву причу, јер су они лоцирали и поставили тачке како да наша

деца, наша војска, односно људи, Ви и Ваша деца изгинете како на територији Косова и Метохије, тако и на територији Србије. Један од најфрагмантнијих примера који жели да каже да су директно учествовали у лоцирању циљева Горан Матић и Љубиша Ристић су директно лоцирали циљ кинеске амбасаде и били поред њега сваки пут кад је тај део погођен, они су се налазили поред тог дела. Исто је било са Небојшом Марашом, два пута је био присутан близу Генералштаба када је Генералштаб погођен и Служба државне безбедности. Тужилаштво је преузело све лажи и наставило даље да лаже. Био је службено лице у Министарству иностраних послова 1997. године, није имао никаквих додирних тачака са људима овде, радио је са опуномоћеним министром Мишом Марјановићем који је тада у СИД-у био један од првих људи који је од њега добио преко 400 извештаја везаних за све активности ино фактора и домаћег фактора овде које је требао да има за циљ и задатак да управо овакве групације као што је ова групација из тужилаштва да ради као диверзантско – терористичка група, да намеће људима сличним њему, да су они злочинци, да хоће свог оца, мајку, деду, бабу да ископају и да побију. Да је тужилаштво иоле писмено, подигло би оптужницу против командира војне полиције Александра Савовића и да се разуме у било какве војне науке јер је он био њихов претпостављени, иако се радило о групи како их данас назива, како их је назвао тужилац, онда би Александар Савовић морао по дифолту морала бити подигнута кривична пријава против њега и Момира Стојановића. Очигледно неукост њихова и непознавање било каквог правила војске и закона довело је до тога да их обмане и да овај поступак кошта стотине хиљада евра управо због њих, јер тужилац мора да зна да ако припадници војске, поготово који се баве безбедношћу као што су Момир Стојановић, Александар Савовић су морали истог момента ако знају да је нека група дошла, а тужилаштво тврди да су они група, не војници, значи они су једна група мајмуна која је дошла доле, онда је тужилаштво морало аутоматски да поднесе кривичне пријаве надређенима и подређенима нормално који су им командовали, који су били у јединицама где су и они били, да им одузме оружје, да их притвори, казни по закону, како је тада прописиван закон за време ратног стања јер су тада били војни судови надлежни, а не цивилни. Да би се то избегло, они су нашли соломонско решење, нашли су групу тужиоца, плаћеника који су за један стан и неке своје привилегије осмислили кривичну пријаву која не може да се реши.Она не може бити решена из следећих разлога, придодали су и Милорада Пелемиша који је требало да повеже Сребреницу, Радета Петровића који је учествовао у борбеним операцијама око Сребренице, Милорада Пелемиша зато што је учествовао у борбеним операцијама око Овчаре, па су хтели Овчаре, Сребреницу и Батајницу да повежу кроз овај предмет и главну одлику свега тога да је у праву, односно да се ради о једној таквој намери тужилаштва и данас може да се види да је овај суд натеран да овај предмет раздвоји јер нема другог решења, јер не да нико да се заврши, нити људи дају да буду доведени, грешком институције у томе највише учествује тужилаштво и да њихов злочин према Србији конкретно према нашим фамилијама и према бруци коју они носе и изговарају овакве речи. Вратићемо се на Станка Савановића и Драгана Антића. Станко Савановић је један од људи који је на Косову био задужен од стране органа безбедности, Службе државне безбедности и то пријатеља Слободана Орашанина, Горана Живаљевића и Мише Милићевића, да вероватно њега и Пелемиша убију негде. Чак је облачио и његову униформу француску, капу специјалне француске јединице и тако даље. На Косову је имао француску униформу, имао је и албанску униформу и немачку, бавио се озбиљно својим радом и Станко

Савановић је био задужен да буде убачен. Тужилаштво је рекло да је капетан Савовић рекао да су они група, Момир Стојановић је рекао да су они група, елементарно право тужилац није узео да прочита да у војсци нема групе, има вод, чета, корпус, бригада, армија, јер не знају основне војне параметре који се тичу војске. Ако тужилаштво тврди да су Момир Стојановић и Александар Савовић за њих тврдили да су група и дозволили им да чине шта су чинили, морају бити ухапшени, морају покренути кривичну пријаву против њих и они морају бити ухапшени. Овде је саслушан обавештајац Драган Телесковић који је са њим обавио разговор и експлицитно му рекао приликом испитивања да Милорад Пелемиш, Влачо Бранко, Раде Петровић, а прича се о мају 1999. године када су ухапшени, немају никаквих додирних тачака са њим. Слободан Орашанин је по дифолту био ухапшен, не би ли га случајно некако покушали увући у неку причу, неку шпијунажу и њега су ослободили, јер Орашанин није му било доступно апсолутно ниједно тело где би он могао да врши шпијунажу. И није постојало ниједно тело које је омогућавало било коме од њих четворице да се баве било чиме што се тицало НАТО шпијунаже, ни неке шпијунаже на Косову, или познавања података шиптара, или познавања кодног система шиптара, или познавања тачака шиптарских. Дана 17.03.1999. године Служби државне безбедности је донео снајперску пушку која је коштала 22.000 марака, узео је 16.000 марака. На његовим рачунима на несрећу па су избачени из предмета, нема пошто је тражио из Швајцарске да види колико има новца, стајало је колико имају новца у време рата на Косову. Највећа грешка је што све људе познаје, Радета Петровића и са њим директно на Кошарама 24.04. је вратио сву децу када су сви официри побегли са границе, њих двојица су стајали испред деце и вратили их на границе и минирали поље. Сутрадан су поставили експлозив и тај експлозив служи да никад више се не направи пешадијски напад на територији Кошара, односно тог дела, а између 01.-ог и 03.-ег маја је са Радетом Петровићем и Милорадом Пелемишем отишао на најистуренију тачку са десне стране где се налазио пуковник Ђурковић од 72-ге извиђачко – диверзантске бригаде, ушао у Албанију, лоцирао ствари и те ноћи у 20,30 часова су бомбе таксативно падале од карауле Кошара до Јуника. На 12 км је развукао четири борбена авиона да не погоде циљеве и крајеве. Само једна касатна бомба је успела да падне на једну чету где је 46 људи рањено и 4 убијено, један од тих људи је Вјекослав Витошевић, други је Драган Миладиновић, а трећи Милан Циганович, нашао их је све и сада их је пријавио полицији, а њих је Наташа Кандић платила са 1.000 евра да лажно сведоче, да је био шпијун на Косову и да су наводно читаву ту шпијунажу пријавили и да су због њега рањени. Дошао је до података да је сва три човека саслушавао Небојша Мараш, ван било кога и да их је сам примао у канцеларији. Читава прича која се тиче шпијунаже имала је за конотацију да прикрије да 1995. је године са генералом Илијом Бранковићем припремао терен да се купи наоружање, да не буде рата на Косову. Пошто војска није имала новца, они су требали да продају неку опрему одавде, односно дрва, ни то нису могли, па је за подручје Заира, у договору са француском тајном службом и нашим органима безбедности, Илијом Бранковићем који је овде послат службено код шефа француске тајне службе, са њим 1996. године договорили се да прода српско наоружање Заиру за огромну своту новца која је прелазила десетине милиона долара, а да се за то купи опрема која ће омогућити да шиптари не могу да комуницирају сателитским телефоном на Косову и сва друга опрема која је била потребна узимајући радаре да не могу преко границе да уносе оружје. Читав посао се заснивао на томе. Милорада Пелемиша је видео први пут 15.12.1996.

године, никада га није знао у Босни, нити га је видео, ни Радета Петровића. У Африци су имали послован војнички однос. Никада у животу ниједан агент ниједне тајне службе није дошао код тих људи да каже да им треба ово или оно. Слободан Орашанин кад је био у Паризу упознао је Патрика Фора, али незванично, није га позвао званично и није имао документ да га позове, позвао га је усмено. Тачно је да му је служба одавде рекла, да позове француску страну, тачно је да су били у много добрим односима и то се тада тако и радило. Однос Слободана Орашанина, осим тога што је имао везе са француском тајном службом, а то је 1996. године, како је он онда могао 1999. године да се стави под његову команду. Ако њега шаљу агенти из Србије да он изврши договор са страном тајном службом, како Слободан Орашанин 1999. године може да се стави под његову – окривљенову команду и ако 1996. године учествује са њима апсолутно у већем броју састанака између различитих делегација које долазе у Француску, купује наоружање, виђају се за различите ствари и тако даље и постоје безбедносне службе. Оног момента кад је Драган Телесковић сведочио и где је званично извршио истражне радње и утврдио да ништа није урадио на штету Југославије, не постоји право даље да се суди за шпијунажу, како њега, тако ни остале окривљене. Тада је морало бити пријављено да су органи који су вршили истражне радње и да се пријави тужилаштво да ово све, држи читав предмет из њима познатих разлога, да би Србија одговарала за злочине Албанаца и прикупљање читавог материјала против њих да би се почели судити официри са Косова и они ће им нормално доћи главе као што су НАТО победили, тако ће сад и ови људи да се побуне и сви људи ће звати изаћи на видело и видећете да је сваки тужилац који је учествовао у овом предмету био инструисан и да је то радио због неких својих интереса. Шпијунажа је уско повезана са свим делатностима које је доле имао, само обрнуто од онога што им је стављено на терет, све те ствари које су се доле дешавале, које је добрим делом Милорад Пелемиш путем великих својих команданата као што је Зимуља и неки други људи са друге стране штитио, један део границе из Босне, упаде хеликоптера и неких других ствари које су сад небитне, једног дана ћете чути и видети један човек као што је Раде Петровић, са њим је директно испред самих непријатељских линија провео неколико дана да би поставили то што би урадили, спремили надзирање непријатеља где су успели да касатне бомбе дислоцирају, да не погоде виталне јединице које су се налазиле на граници где би пробили до Дечана, из Дечана би се Јуничком бригадом развили и ушли у средину Косова и Метохије, раздвојили Пећ од Ђаковице и Призрена и дошли до Приштине, што је био и циљ и никада не би више преговарали о Косову и зато су данас тужени овде и задатак тужилаштва је у томе, задатак није ни у чему другом. Додао је да сматра да људи око њега – остали окривљени нису криви.

Окривљени Пелемиш Милорад је у односу на кривична дела за које је кривични поступка раздвојен, на записнику састављеним пред истражним судијом Окружног суда у Београду дана 14.11.1999.године, без присуства браниоца у своју одбрану навео, да је завршио средњу војну школу, био је активно војно лице у Босни и Херцеговини, за време рата био је све време на ратишту, како у Босни тако и у Хрватској са чином млађег официра, старији водник, али је на ратишту унапређен тако да је добио чин потпоручника, а потом и поручника. Када се завршио рат у војсци у биле мале плате, тако да је одлучио да буде „пас рата“ и то 1997.године. Крајем децембра 1996.године упознао је машинског инжињера окр.Орашанин Слободана, јер је долазио у фабрику Телеоптик као војно лице, а у то време

Телеоптик је радио за војску, то је бивши ОУР Жироскопи. Он га је упознао са Петрушић Југославом у хотелу "Турист" у Београду. Већ у првом контакту окривљени Југослав му је нудио да буде његов борац и да крене за Заир, да ће добити три до пет хиљада долара месечно. Кренуо је за Заир 1997.године где се задржао четири месеца и требали су да ратују на страни тадашњег председника Мобутуа. Вршио је свој задатак као војник. Комадант им је био окр.Петрушић Југослав, било је укупно око 120 људи који су покупљени са територије Србије и Републике Српске. Касније је лично од окривљеног Петрушић Југослава чуо да ради за француску обавештајну службу безбедности ДСТ, јер им је тако рекао, а потом је чуо до Влачо Бранка, који зна француски да је присуствовао често телефонским разговорима преко сателита између окривљеног Југослава и неког Патрика који је неки функционер у служби безбедности Француске. Окривљени Петрушић му је рекао да ради искључиво за службу Француске безбедности када су у питању послови против муслиманског фундаметализма и да ради по њиховом налогу против фундаметалиста у севеерној Африци и Француској где су жаришта тих муслимана, али му детаље није објашњавао. Даље је додао да категорички тврди да је окр.Петрушић Југослав пред много бораца говорио да ради за службу државне безбедности Француске, али је увек напомињао да не ради ништа против Југославије, да је Србин и да воли Србију изнад свега. Тачно је да су пасоши који се налазе у списима пронађени код њега, то су пасоши његових сабораца, јер као што је навео био је комадир 25 људи, то нису фалсификовани пасоши, има их руских, југословенских и БиХ,и од њега су и одузети. Са Косова је вратио 17 априла 1999.године. Није виђао Петрушића у униформи француске армије. Објаснио је да је топографску карту добио од Перовић Зорана, који му је рекао да је исту добио од конзула Шри Ланке у Београду, скинута је са интернета, а као професионални војник зна шта означавају стрелице и како би и одакле изгледао напад. Та слова поред стрелица не значе ништа, његов је рукопис. Тачно је да је нацртао село Слатина у Републици Српској и то је урадио још за време рата у БиХ 1995.године, такође је испунио папир на коме пише прва група имена, па потом друга, па трећа и то је из јуна 1995.године. Полиција је од њега одузела и аутоматску пушку М-70, пиштољ 6,35 мм, 4-5 бомби и офанзивних и дефанзивних бомби. Поседује викендицу и свој оружје је сакрио у фотељу где је пронађено. Оружани листа за аутоматску пушку издат је у Републици Српској, комплетно наоружање је донео из безбедносних разлога.

На записнику је након окончања саслушања истражни судија констатовао да је бранилац окривљеног Ћетковић приступио у суд у моменту када је диктиран трећи пасус у записнику :"Категорички тврдим да је окр.Петрушић Југослав пред мног бораца говорио да ради за службу државне безбедности Француске итд....".

На записнику састављеним пред истражним судијом Окружног суда у Београду састављеним дана 18.11.1999.године, у присуству браниоца адвоката Зорана Ћетковића, окривљени је у своју одбрану додао да је као добровољац легално отишао на Косово када је почео рат, јер је ступио у контакт са војно-обавештајном службом Југославије, пуковником Пантовићем, потпуковником Ђуровићем и пуковником Зимоњом и истог дана, са осталим окривљенима из регрутног центра у Гроцкој задужили су униформе Војске Југославије и амблеме, имао је чин поручника, након чега одлазе у Дечане, где су били у саставу 125.-те моторизоване бригаде, Трећи вод, Чета војне полиције. Није тачно да је плаћено од француске владе и није

тачно да је радио за француску обавештајну службу, дневница је износила 67 динара, а једном приликом окривљени Влачо Бранко је отишао на гранични прелаз Југославија – Мађарска и донео је неку суму немачких марака и том приликом окривљени Петрушић Југослав рекао је да је то његов новац и да ће свако од бораца добити по 500 марака, тако да је он – окривљени својим војницима дао по 500 марака, а команда Војске Југославије је знала да је то поклон окривљеног Петрушић Југослава. Окривљени Петрушић Југослав им је био командант, јер је по чину мајор. Након разговора са представницима Војске Југославије питао је за статус окривљеног Петрушић Југослава, на шта су му безбедњаци рекли да ради свој посао, а да је остало њихова брига и да они знају шта раде са Југославом. Окривљени Југослав је све време говорио да ради за француску службу безбедности, али би увек рекао да ради и за нашу службу безбедности. Био је присутан када је Југослав био са безбедњацима из Војске Југославије или Државне безбедности. Био је присутан на Косову када је преко сателистског телефона окривљени Југослав контактирао Патрика из Француске, ту је био присутан и Влачо који му је рекао да Југослав разговара са Патриком, а том приликом је био присутан и Орашанин. Окривљени Југослав је рекао да су у сваком разговору безбедњаци Војске Југославије претходно упознати и да су обавештени о садржини истих, а ти разговори су искључиво вођени како би их Француска обавештајна служба благовремено известила који ће циљеви у Југославији бити гађани и када. Пре одласка на Косово окривљени Југослав им је рекао да ће их он финансирати из свог џепа, јер Војска Југославије мало плаћа. На ратиште на Косово је отишао из патриотских разлога, на свим ратиштима на територији Хрватске и Босне је био искључиво из патриотских разлога, а у иностранство је одлазио због новца.

Након што је окривљеном предочен записник од 14.11.1999. године, окривљени је изјавио да је био натеран од људи који су га ислеђивали три-четири дана у подруму да кад буде изведен пред суд да такву изјаву, па су измислили чак и да је била присутна камера, а сада категорички тврди да нема никакве везе са тим. О меетодама људи који су га ислеђивали не жели да прича, као и зашто је дао такав исказ приликом првог испитивања. Тачно је да је полиција код њега у Белегишу у његовој кући пронашла седам ручних бомби, аутоматску пушку "М-70" са 5 оквира муниције, 24 метка калибра 7,62 мм, 2 метка калибра 3,08, а у стану у Новом Београду пиштољ марке "Бровинг", калибра 6,35 ммм, са 5 метака, истог калибра и једна пушка ручне израде, једноцевна која је трофејно оружје. Замерио се великом броју муслимана на ратишту у Босни и зато је држао ово наоружање, јер су му органи безбедности и полиција рекли да они не могу да му пруже заштиту, већ да се сам обезбеди. Комплетно наоружање је добио од команде војске Републике Српске, а реверс за оружје није потписао.

Окривљени је на записнику састављеним пред истражним судијом Окружног суда у Београду дана 16.03.2000.године у присуству браниоца Драгана Деснице, изјавио да је сачинио скицу лица места Слатина код Милића, о чему је већ говорио. Уговоре који се односе на "Балкан експрес" не зна ко је направио, то није његов рукопис. Пре одласка у Шри Ланку требало је да сачине елаборат, а креатор тога је био пуковник Бурсаћ Ненад. Десети диверзантски одред је од 1994.године носио назив "Паук". Није сачинио уговор повод одласка у Шри Ланку, нити је то ико од

окривљених учинио. Разгледница из Шри Ланке је његова коју је послао сину. Требало је отпутују под називом "Балкан експрес". Њих пет, шест је отишло на разговоре, али тај посао није уродио плодом тако да нису били на ратишту. То је било 1998.године. У овој групи је требало да буду Влачо Бранко и Петровић Раде. Објаснио је да група "Београд" значи да су људи из Београда, група "Дражо" је група из Крајине, "Тарзан" је група Радета Петровића, "Уштипак" је група са Романије. Југослава није био планиран да са њима иде у Шри Ланку. Комплетна документација нема никакве везе са Косовом.

На питање заменика окривљени је одговорио да је велики број бораца био у Десетом диверзантском одреду, све их је знао, нису имали од чега да живе, па су отишли на ратиште у Заир, њих укупно 25. Осамдесет људи из Десетог диверзантског одреда је отишло на Косово. Ту је био велики број припадника ДБ Србије под командом Легије и пуно их је погинуло на Косову. На сва ратишта, Заир, Шри Ланка и Косово, су ангажовани од стране обавештајне службе ВЈ, ни један посао нису радили без знања те службе.

На питање браниоца окр.Југослава Петрушића окривљени је одговорио да би на име Петрушића добили новац.

Објаснио је да оружје које је пронађено у његовој кући је било уз сазнање Војске Југославије, јер је био у групи обезбеђења генерала Ратка Младића, и када би његов живот био у опасности бивао би обавештен и онда би се придружио његовом обезбеђењу. Месец дана пре НАТО агресије био је са пуковником Пантовићем, који му је рекао да ако се укаже потреба за посебне задатке да ће бити позван. Пантовић му је пет, шест дана пре одласка на Косово рекао да ће се његовој групи прикључити Петрушић и да њега-окривљеног не треба да интересују детаљи везано за Петрушића. Путем телефона га је звао пуковник Пантовић и рекао му да дође у Земун где су обавили разговор. Рекао му је да цела група иде преко ВЈ, регрутни центар Гроца, да се тамо пријаве као добровољци.

На главном претресу одржаном дана 05.07.2000.године окривљени је у своју одбрану навео да је завршио средњу војну школу, пешадијски одсек да би потом прешао у полицију Војске Југославије, при чему је био и командир вода. Након тога је отишао на курс за обавештајце у Панчево и после деветомесечног курса био у обезбеђењу генерала Бранка Мамуле и чланова председништва. Након тога је као безбедњак отишао у Словенију, у време сепарације, а потом у Хрватску где је учествовао у хватању групе „Шпегељ" и у спречавању дотурања оружја из Мађарске. Након овога учествује у разбијању групе Ловрић у Сплиту и хватању истога. Када су избили сукоби у источној Хрватској, у делу Вуковара, учествовао је као инструктор снајпериста, што му је била и специјалност у јединици. Од септембра 1991. године до децембра исте године учествовао је у ослобађању Вуковара. За учешће на Вуковару одликован је медаљом за храброст и унапређен у чин старијег водника I класе. Крајем 1991. године, почетком 1992. године у Републици Српској, односно Република Српска Крајина учествује као инструктор јединице и учествује у борбама код Карловаца, а потом у борбама на Велебиту. Након овога, 1992. године је учествовао у спасавању војне школе и касарне Маршал Тито. До тада је обављао ове дужности по наређењу и положају, а након тога прелази као добровољац у Војску

Републике Српске. У Републици Српској је био командант диверзантског вода, потом командир чете и унапређен је у чин потпоручника. У августу или септембру 1992. године постао је командант јуришног одреда дринског корпуса. Све до фебруара 1993. године обишао је сва ратишта по Републици Српској. У марту 1993. године, по наредби генерала Младића, односно председника Караџића, постављен је за главног инструктора специјалног. У јуну 1993. године постављен је за команданта 5.-ог батаљона фронта према Тузли, после три месеца за команданта сектора где је под командом било 1.300 људи. У јулу 1994. године унапређен је у чин поручника, а пре овога је одликован због деблокаде главног штаба Републике Српске. У јулу 1994. године постављен је за команданта диверзантске групе „Паук" да би та формација касније добила званични назив Десети диверзантски одред. Овај одред је заједно формирала Војска Републике Српске, Војска Југославије и СДБ РС. Једни су опремали, једни обучавали, а плаћало их је ДБ РС и Република Српска. У тој јединици остао је све до јануара 1996. године када је његова јединица због утицаја СФОР-а расформирана у кратком року од 24 часа. Тада је дошло до предлога његове команде да се унапреди у чин капетана, али су то Американци стопирали. После овога био је постављен за начелника за специјалне операције обавештајне управе Републике Српске. Након овог постављења прошло је три месеца када су Американци рекли да мора да оде у Југославију. Вратио се у Југославију у новембру 1996. године је демобилисан. После овога наставио је да ради за Војну безбедност Републике Српске, пратећи активност армије Босне и Херцеговине, како у погледу људства, тако и у наоружању, распоред бројног стања и њихову активност, а у то је улазило и праћење база СФОР-а. Учествовао је на откривању илегалних група војних снага са запада који су се бавили откривањем наводно ратних злочинаца. У склопу тога је била његова обавеза откривања тајних база Муџахедина, а у то је улазило и уништење тих база. Сарадња престаје следеће године када је смењена тврда струја у Републици Српској и прелази у Југославију и почиње да ради у Јединици за обезбеђење генерала Ратка Младића. Радио је под надзором и наредбом потпуковника безбедности Војске Југославије.

Када је дошло до распада диверзантског одреда њих десеторица су наставили да раде, тајно под називом „Паук", и у Босни су уништавали привредне објекте, пруге, а потом су радили на праћењу СФОР-а, Муџахедина и уништења база Муџахедина. Њих десеторица из те групе су се потписивали као група „Паук" и извршавали задатке под тим називом, тако да остали оптужени који се налазе у оптужници немају баш никакве везе са том групом, мада мисли да је једино окривљени Влачо Бранко начуо у Босни да је био у саставу те диверзантске групе. Када су га ухапсили, одузели су му легитимацију и од њега су одузети извештаји генералу Савчићу где су се њих десеторица потписивали као „Паук". У том једном извештају је навео да су пратили конвој СФОР-а у околини Братунца и њему је то ампутирано да је радио за француску обавештајну службу.

Окривљеног Петрушић Југослава упознао је 1996. године у децембру у Београду, у хотелу „Турист". Са њим га је упознао Орашанин Слободан, а ово упознавање је следило у вези његовог настојања да оде у Заир, ради ангажовања на извршењу задатка у Заиру. Разлог ангажовања је био што је био у лошој финансијској ситуацији. Орашанин Слободана познаје од 1990.-1991. године у време када је радио као инжињер у „Телеоптику" у Земуну. Упознат је и да је радио на конструкцији

пригушивача и средстава за компензацију. Његова јединица ВЈ у то време била је ангажована на испробавању пригушивача. Од тада, од 1991 – 1996. године није више виђао Орашанин Слободана. Тада, 1997. године у јануару је отишао у Заир, а у његовој групи је био један генерал, 21 официр виши, а он је био капетан. Сви су били официри пензионери. Командовао им је окривљени Петрушић Југослав, а њему је команду издавао заирски генерал чије име не зна. Плата му је била око 5.000 америчких долара. Ова операција за Заир је ишла преко Југославије. То је закључио пошто је пре одласка у Заир видео оптуженог Петрушића са 3-4 пуковника Војске Југославије у униформи где разговарају са оптуженим Петрушићем. Био је присутан када су са оптуженим Петрушићем разговарали у вези Заира. Био је на аеродрому у Кинсангани, на истоку Заира када су њих петорица-шесторица авионима допремили наоружање за Заир, а ту је долетело и 5-6 ловаца за дејства. Да је све то била умешана држава Југославија је закључио по томе што су имали слободан излаз из државе из Југославије и накнадно слободан улаз у Југославију. Са њима је био известан безбедњак Мишковић који је рекао да је све под контролом Југославије и да је он ту да их контролише и да им буде при руци. Новац за све ово му је давао окривљени Петрушић, с тим што је први пут дао за месец унапред, а касније према залагању. Питао је чији је то новац, а он је рекао да је то новац од Мубутуа, а видео је да се неки рођак Мубутуа виђао са Петрушићем који је носио актн ташну, а касније је чуо од људи да је ту био новац. Био је присутан када је он оптуженом Петрушићу дао 100.000 долара за трошкове. У априлу 1997. године вратио се из Заира у Југославију са зарадом од 19.000 америчких долара. Ангажовао је људе из Босне и Републике Српске за Заир и са њима је отишло 20 људи и то су били беда и сиротиња из Босне. Њима је био нека врста мајке. После Заира контактирао је са оптуженим Петрушићем у вези поновног одласка у Заир, јер је било велико интересовање за одлазак, међутим, убрзо је Мубуту преминуо, те је потреба за одлазак тамо престала. После овога виђао се са Петрушићем до лета 1998. године. Након овога су се видели 14.-ог, 15.-ог априла 1999. године на Црвеном крсту.

Оптуженог Влачо Бранка је упознао 1993. године у Сарајеву, приликом одбране Илијаша. Након овога, Бранко Влачо је дошао у Србију као избеглица па су се виђали повремено. У лето 1998. године када је почело на Косову њега су звали људи из Босне који су желели да се боре на Косову јер су се још раније договорили да ће ићи на Косово и бранити га. Интересовао се код ВЈ да ли постоји потреба за одлазак добровољаца на Косово и тамо су му одговорили да нема потребе и да регуларна војска чува границе и да постоји једина шанса да се прикључи неким јединицама државне безбедности где је регрутни центар био на Тари. У тај центар по његовој препоруци отишло је око 120 људи и они су отишли на Косово, од којих су четворица погинули, а има их много рањених. Негде око 20.-ог марта 1999. године ставио се под команду обавештајне службе Војске Југославије, пуковника Зимоња Николе и потпуковника Капор Миодрага. Од њих је добио задатак да ради на просторима Републике Српске Федерације Б и Х у зони од Сарајева до Брчког. Радећи на тим задацима, 14.-ог или 15.-ог априла 1999. године позвао га је оптужени Петрушић као што је рекао и у тој кафани на Црвеном крсту сачекао га је оптужени Петрушић, са њим су били пуковници Војске Југославије и то Пантовић, пуковник Ђуровић и оптужени Слободан Орашанин. Пре овога био је код пуковника Пантовића у фабрици „Импа“, ту је затекао пуковника Пантовића јер му је ту било седиште током бомбардовања и ту су пуковник Пантовић и он – окривљени

разговарали у вези његовог ангажовања и његових људи на просторима Косова и Албаније.

У разговору на Црвеном крсту су га тада присутни пуковници Војске Југославије питали да ли је расположен да иде на Косово, на шта је одговорио да јесте и рекао им да је имао притисак од људи у Републици Српској да их води на Косово. Рекли су му да им је јако потребно 20 – 30 људи за извршење задатака и то да буду проверени и обучени. Речено му је да војска плаћа 67 динара дневницу по једном човеку. Тада су му ти официри Војске Југославије рекли да ће са његовом групом ићи окривљени Петрушић и Орашанин. Речено је да је оптужени Петрушић из тих крајева и да њега могу искористити јер је он препознавао терен. Речено је да Орашанин као слабији човек, нежнијег здравља неће бити употребљен за војне акције, али да ће он и Петрушић бити у вези са Службом државне безбедности, а мислио је на безбедност војске. Све ово им је испричао пуковник Пантовић, а потпуковник Ђуровић је све време ћутао. Читаво време су ћутали и оптужени Орашанин Слободан и оптужени Југослав Петрушић. На пуковнику Пантовићу је било да све организује и јави Сабирном центру у Гроцкој. На њему је остало да све то припреми пуковник Пантовић, а да он-окривљени обавести људе у Босни. У тој групи коју је довео из Босне били су блиски рођаци, браћа и стричеви и њих је било 6, његов рођени брат Радоје и он окривљени. Седам његових рођака је било у тој јединици. Када су се скупили у Гроцкој, одредио је да командант вода буде Зоран Обреновић звани „Мањић", командир одељења буде Петровић Раде и Мићић Живко. Требао је да буде командир вода, али тај дан није отишао на Косово, имао је неке послове по наредби пуковника Зимоње, али је зато након 10 дана отишао на Косово и придружио се јединици. Пошто је оптужени Влачо Бранко био рањаван, одредио је да буде позадинац у том воду, с обзиром да се ради о човеку у годинама који је био озбиљан и искусан. Дана 28.04.1999. године код њега кући је дошао Влачо Бранко који је стигао из Дечана и рекао му да се цела група налази на граници према Албанији и према Дечанима и да се води у војној евиденцији као Трећи вод чете Војне полиције у саставу 125.-те моторизоване бригаде. Рекао му је да је стање уредно у воду и да су повратили један део Кошара који су претходно заузели шиптари и да учествују заједно са 72.-гом и 63.-ом бригадом падобранском. Одмах након овога, или следећи дан оптужени Влачо Бранко и он су се упутили према Косову. Када је дошао на Косово у Дечане тамо је затекао капетана Војске Југославије Савовић Миломира или Миодрага који је био командир чете и био им је претпостављени, а уједно је обављао дужности команданта безбедности 125.-те моторизоване бригаде. Био им је претпостављени старешина. Командир вода је био Зоран Обреновић звани Мањић и примао је наредбе и задатке од капетама Савовић Миломира јер је била таква хијерархијска поставка. Капетан Савовић му је објаснио да је задовољан успехом вода. Од самог почетка бављења на Косову њихов вод је учествовао у акцијама и ретко кад је прошао дан да акција није уследила. Тада је постојала могућност да иду на положај, односно на линије, или да шетају по насељеном месту Дечане, али су се људи јавили да иду на положаје. Када је долазио са Влачо Бранком на Косово из Београда тада је први пут чуо да носи новац власништво Петрушића који новац треба да преда Петрушићу у Дечанима. Није му рекао ни где је тај новац добио, нити колико има. Осим 67 динара дневнице, никакво плаћање на састанку у кафани на Црвеном крсту у вези тога није било. Није питао шта ће новац Југославу пошто га је од раније знао као господина и да је увек код себе

имао пар десетина хиљада марака. На Косову оптужени Петрушић није им командовао, он је био под директном командом капетана Перовића и официра КОС-а. Петрушић Југослав био је заменик командира вода Зорана Обреновића, званог Маљић. Када је инсистирао шта ће радити оптужени Орашанин и Петрушић су му рекли да се не меша пуно и да они имају свој посао. Још у Заиру је сазнао по причи оптуженог Петрушића да ради за неке чувене фирме за обезбеђење скупова и личности у Европи, за фирму „Геолинк" и то као менаџер продаје. Рекао му је да је био у Легији странаца и да је био по Африци. Пошто је од извесног Мишковић Зорана у Заиру сазнао да је Петрушић њихов човек, више није проверавао, а он му никада није причао да ради за неку страну обавештајну службу, поготово не за Француску. Није био присутан да је било када оптужени Петрушић Југослав разговарао сателитским телефоном, али је био присутан када га је припремао. Никада није чуо за било какавог Патрика из Француске, односно за њега је тек чуо када су га у ДБ-у после хапшења у подруму лупали, односно тукли и тада су га убедили да је оптужени Петрушић контактирао са извесним Патриком из Француске. Питао је ко је тај Патрик, они су му рекли да су они ту да постављају питања, а не он и тада су му рекли да је тај Патрик био са њим у Заиру. Видео је у Заиру само једног Француза и тај се звао Филип. Пре доласка на Косово оптуженог Југослава није уопште помињао никакво финансирање, односно није говорио ко ће их исплаћивати, јер је генерал Пантовић рекао да ће бити плаћени 67 динара дневно.

Након што је окривљеном предочено искази из претходног поступка, где је навео на страни 67 да је Петрушић командовао целом групацијом на Косову, коју групацију је оптужени Пелемиш организовао и данас где тврди да оптужени Петрушић није имао такву функцију и статус, оптужени Пелемиш Милорад је изјавио да је овакву изјаву код истражног судије дао јер је био натеран. Ухапсили су га у Суботици четворица људи који се нису представили, с тим што су тројица имали пиштоље, а један хеклер. Набили су му капуљачу на главу, па су га одвели у неки подрум, а који град не зна, а није ни сазнао. Ништа нису говорили, тукли су га и псовали му мајку злочиначку. Стекао је дојам да је ухапшен за Хаг. Тукли су га, а нису му говорили ради чега га туку. 09.11. у 20,00 часова ухапшен је у Суботици, а са њим је ухапшен и Петровић Раде. Након тога је прошло 5-6 дана и саслушаван је код истражног судије. У том подруму био је везан два дана, након тога су дошла двојица које је први пут видео у животу. Тукли су га и донели изјаву да потпише, па су га терали да то чита и да понови шта је упамтио, те су они поново читали и поново је понављао и рекли су му да тако мора да изјави и код неког човека, а нису помињали судију. Причали су му да се његово дете налази у суседном ходнику. Због такве присиле, морао је сагласно тој предоченој изјави да изјави да му је оптужени Југослав причао да ради за француску обавештајну службу, да је он разговарао са сателитским телефоном са извесним Патриком, мада заиста такве разговоре није помињао, нити Патрика. Морао је да изјави да је оптужени Југослав пре одласка на Косово својим новцем финансирати. У односу на записник од 14.11.1999. године навео је да је у оба случаја, везано за оба кривична дела, дао такве исказе јер је натеран претњама и тучом у затвору где се налазио у притвору. Од свих седам оптужених, заједно са њим, само оптужени Орашанин није био у Заиру.

У вези посла у Заиру оптужени Петрушић му је још тамо причао да има пријатеље у Африци и да је овај посао у Заиру добио преко тих пријатеља.

Како је оптужени Петрушић дошао у везу са државом, а и са Заиром, не зна, то је његова ствар, а зна да је био добар и са нашом државом и са Заиром. До 1995. године мајор Капор Миодраг и пуковник Зимоња Никола су били у Војсци Републике Српске, након чега долазе у Војску Југославије у Београд, а на за њега непознатим положајима у другој управи Службе безбедности Војске Југославије. Тада се ставио под команду Војске Југославије, мада није био њен припадник јер су га они звали да се он ангажује за добробит ове земље и то је учинио да би помогао својој држави. Поново је потенцирао да су у разговору, односно договору за одлазак на Косово, на Црвеном крсту у кафићу, чије име не зна, присуствовали оптужени Петрушић, Орашанин, пуковник Пантовић и потпуковник Ђуровић. Док се налазио на Косову оптужени Петровић му није дао ни понудио ни динара, а ни немачке марке. Једном приликом оптужени Петрушић му је дао да подели новац саборцима, али не зна у ком комплетном износу, зна да је појединачно, петнаесторици дао по 500 марака, двојици рањеника 400 и 500 марака, а претходно је Петрушић дао Петровић Радету за смрт неког комшије за сахрану и погребне трошкове. Том приликом оптужени Петрушић му је дао 4.100 марака, рекавши да ако му се нешто догоди, да је то за сахрану. Кад су се вратили за Београд рекао му је оптужени Петрушић да му донесе новац у хотел „Турист" од ког је дао 1.100 марака за шесторицу људи који нису имали ни смештај, ни храну у тим данима, узео је за себе 3.000 марака. Тада је дао четворици људи по 100 марака, извесном Грку 200, а Савановић Станку је дао 500.

У Републици Српској је 1996.-97. године имао контакте са америчким официрима, све под контролом Савчић Миломира. Док су били у Дечанима, сви осим оптуженог Влачо Бранка, Орашанин Слободана и Савановић Станка су били на ратишту, односно на линији. Након првог саслушања код истражног судије, били су смештени у истражни затвор Окружног суда у Београду, а након тога више пута од стране радника ДБ-а извођени из притвора и одвођени у Градски СУП, Управу 29.-ог новембра и ниједанпут нису разговарали у вези овога за шта је оптужен, већ у вези других тема. Пре саслушања код истражног судије само су га око два сата из безбедности у том подруму испитивали у вези Петрушића, а сав остали период је проведен око ствари које нису везане за њега, а из личне и породичне безбедности не може да изнесе у вези чега је испитиван. У 1998.-ој години у Србији је радио под покровитељством ДБ Србије, а у откривању учинилаца и шверцовања оружја на Косову и Србије и Републике Српске. Шверц је био од стране Срба за шиптаре на Косову. Био је подређен извесном Лукић Михајлу и Луковић Марку, радницима ДБ-а Србије. Кад је стигао до тачке откривања учиниоца речено му је да стане, што је и учинио. Када су били на разговорима у вези одласка на Косово у том кафићу на Црвеном крсту, стекао је утисак да се тада том приликом оптужени Петрушић на неки начин придружио његовој групи. Мисли да је капетан Савовић знао за ову поделу новца који су добили од Петрушића и да је тај новац подељен као средство за опстанак. Пре одласка у Заир са Петрушићем су у хотелу „Турист" била и четворица официра Војске Југославије, а њихова имена не зна. Име тог генерала не зна, а зна презиме пуковника Шибалића, пуковника Ромића, потпуковника Турчиновића, потпуковника Мичића. Иначе, 5-6 ловаца Јастребова који су дошли на аеродром, Југославија је продала Заиру. Не зна ко је довезао те авионе, да ли цивилни или војни пилоти. Одлазак и повратак у Заир је био контролисан од стране званичних органа. Свакодневно су добијали наредбе од званичних војних власти на Косову. Оптужени

је изјавио да је приликом саслушања у подруму од стране непознатих лица сазнао да ће довести сина у ходник и да ће га тући, с`тога се уплашио, а да сада не помиње тај страх од такве чинидбе када је на другом саслушању негирао код истражног судије, претходни исказ, оптужени је изјавио да је његов син и његова безбедност била на првом месту. Није упознат да је у Дечанима постојао при војној јединици затвор, односно притвор, мада се практиковало да постоји известан пролазни притвор ради информативних разговора. Свако неизвршење наређења или извршавање задатака без одобрења старешине доводи до хапшења, привођења и испитивања случаја, тако и у југословенској армији.

На питање браниоца Николе Николића да ли би да после овог претреса буде одведен у притвор и са њим поступано као и раније у вези претње са дететом и његове безбедности, поново све признао као што је признао, оптужени је одмах након постављања питања без одобрења председника већа, одговорио да би исто тако поступио.

На питање браниоца адвоката Вељка Губерине оптужени је изјавио да је тачно да је дана 09.11.1999. године лишен слободе у 20,00 часова на граничном прелазу Келебија док је био у једној од говорница у Пошти у том месту. Тада су га њих четворица лишили слободе, тројица са пиштољима, а један са хеклером, након чега су му ставили капуљачу и одвели га у непознатом правцу, у подрум. Није сазнао где је био подрум, са капуљачом на глави су га довели у Палату правде, на саслушање код истражног судије, при чему су му у ћелији за задржавање у овој згради, пре одвођења код истражног судије, скинули капуљачу. Ти који су га довели у Палату правде били су маскирани и имали су прорезе за очи, односно имали су капе фантомке. Не може да се изјасни колико је провео у том притвору до довођења код истражног судије у Београду, јер је био у просторији без прозора, тако да није имао оријентацију колико дана је провео у тој просторији. О томе не може чак ни оријентационо да се изјасни. Нико од присутних који су га испитивали у подруму није се представио, ни ко је, ни шта је, а самим тим му нису рекли сасвим сигурно да су из ДБ-а. Први пут је сазнао да је у рукама легалних органа власти када су га пред извођење истражном судији дали да потпише акт и у заглављу тог акта је видео да пише Министарство унутрашњих послова Србије. Са њим у време хапшења на Келебији био је и оптужени Раде Петровић. Тачно је да је код њега пронађена и муниција и оружје који су наведени и аутоматска пушка и муниција и комплет 7 ручних бомби је добио када је био у пратњи генерала Младића. Има одговарајућу потврду кабинета Ратка Младића.

На главном претресу одржаном дана 07.11.2000.године окривљени је остаје при својој одбрани датој на претходном главном претресу, и додао да је на Косову био укупно 12 дана, у периоду од 28.04. до 01.05 и од 08.05. до 15.05.1999.године, по одобрењу и наређењу пуковника Зимоња Николе, јер су његови другови и шесторо браће били на Косову. Потписао је записник код истражног судије, али не зна да ли је слушао његово диктирање јер је био под утиском претходног испитавања које је трајало пет дана.

На главном претресу одржаном дана 22.01.2009. године окривљени је у својој одбрани навео да остаје при свему што је изнео на главном претресу од 04.05.2000.

године, а у односу на одбрану коју је дао у претходном поступку остаје при свему ономе што је рекао дана 04.05.2000. године. На Косову и Метохији боравио је два пута и то по два дана, а његових осам браће је било на Косову и Метохији, сада даље не жели да даје свој исказ, нити да одговара на питања.

На главном претресу одржаном дана 21.12.2015. године окривљени је у својој одбрану даље навео, да не зна колико пута се изјашњавао да није крив. Сам себи је досадан, а и данас мора да понови исто по сто први пут да се не осећа кривим ни по једној тачки оптужнице, што је презентирано у овој, а монтираној афери „Паук". Да би мало појаснио историјат и остало, изјавио је да ће почети од тога да је после завршене средње војне школе почео да ради у гардијској бригади где је радио у јединици „Кобра" као специјалац бивше ЈНА. Почињањем борбених дејстава деведесете године био је у операцији хватања Шпегеља и покушаја разоружања хрватске и словеначке војске и спречавања распада Југославије. 1991. године по почињању ратних дејстава био је на свим ратиштима у Хрватској и 1992.-1996. године у Републици Српској, у војсци Републике Српске. Током службовања и рада у ЈНА и Војсци Републике Србије увек је био у командном ланцу, поштовао наређења претпостављених и команданата и поштовао правила ратовања. Током свих ратовања за шест година одликован је три пута орденом Карађорђа, орденом Милоша Обилића и орденом храбрости. У Босни је провео до 1996. године јула када се вратио у матичну јединицу гардијску бригаду и до новембра 1996. године због неспоразума око признавања чинова и статуса 1996. године у новембру скинуо се и раскинуо уговор са тадашњом Војском Југославије. Остаје без посла и новца и тада 1996. године у децембру, негде у другој половини, Орашанин Слободан дошао је са понудом да у име државе и у државној организацији иде и буде инструктор у Заиру за одређени део новца. Морао је то да прихвати јер је био без икаквих примања, а није имао ни хлеба у кући. После повратка из Заира 1998.-99. године био је на пословима обезбеђења, радио је приватно, као и сви што су се сналазили и радили. Почетком борбених дејстава 1999. године, почетком марта, обавештајна управа ВЈ, тачније начелник одељења пуковник Никола Зимоња контактирао га је и позвао га да да своје услуге и доприносе у контра-обавештајном раду према Босни, значи припрема и откривање података о намерама НАТО пакта о правцима напада према Србији из правца Босне. Негде од 05.03.1999. године је укључен у послове обавештајне управе ВЈ, на заштити границе Дрине. Бомбардовање иде како иде, а из Босне има стални притисак од људи добровољаца који желе да иду да бране Косово. Тако негде половином октобра нашао је контакт преко пуковника Пантовића да се сви добровољци који се јаве из Босне иду у регрутни центар Гроцка, организовано, одакле се упућују у саставе других јединица на Косову или јужну Србију. Тако је приликом састанка једног са господином Пантовићем и још једним потпуковником био присутан Орашанин Слободан и Петрушић Југослав. Тада му је Пантовић пуковник, тада је он био начелник Војне полиције у Војсци Југославије, рекао да се њиховој групи прикључују и Петрушић и Орашанин, да они имају обавезе и задатке према Служби војне безбедности, да ће они радити одређене задатке и послове за њих, а ако желе могу да учествују у борбеним операцијама на Косову, или где буду смештени. И они су сви отишли преко регрутног центра, званично добровољне јединице и прихваћени у Трећу армију где су отишли на Косово. Први пут на Косово је дошао десетог дана после њих, по молби и по одобрењу пуковника Зимоња Николе. Боравио је дан-два. Ишао је са намером први пут да види где су људи, шта

су људи. У тој борбеној групи било је његово шесторо браће, рођени брат и 6-7 браће од фамилије. Отишао је за Косово у току тих месец дана два пута, три пута можда по дан-два са намером да обиђе и помогне људима ако имају неку акцију да им се нађе при руци. Фактички је ишао да обиђе своју родбину, браћу који су се налазили на првој борбеној линији на Кошарама. После бомбардовања вратио се овим нормалним задацима, приватним пословима које је извршавао и остало. 1999. године у октобру, новембру био је на пословима обезбеђења са Петровић Радетом у Будимпешти, за једног нашег човека, приликом повратка из Мађарске после граничног прелаза Келебија су их отели непознати људи у цивилним оделима, са капуљачама на глави, нису се представили ни ко су, ни службене легитимације им нису показали, а после је одмах схватио да се можда ради о плаћеничким групама које су тада отимали људе и пребацивали за Хаг. О томе ће касније како је проживео и шта је проживео после хапшења рећи касније.

Даље је објаснио да Петровић Радета познаје од јуна или маја 1995. године. Приликом извођења борбених акција у Републици Српској. Њега није лично знао до тада, а познавао је његовог оца који је био командант једног батаљона и знао је и Радета Петровића, чуо је из других извора као најхрабријег борца Републике Српске који је са 16-17 година ушао у рат, да му је поклана цела фамилија од сребреничких муслимана, а он је тада до 1995. године када је имао 21 годину имао 15 рањавања. И дан данас га цени и поштује као једног од најхрабријих и најпоштенијих бораца што је постојао у Републици Српској и он као такав који је пролио сигурно, он је рањен 15 пута, отац 7 пута, пола фамилије побијено и онда се нађу зликовци да га прогласе издајником и шпијуном.Раде Петровић никад није био у његовој јединици, осим што су заједно сарађивали у једној акцији, али се после рата кад год би долазио некад у Београд тад би се видели. Упознали су се тек кад су отишли у Заир, али је и њега исто мука натерала, био је без посла и без хлеба.

Влачо Бранка упознао је 1993. године приликом извођења борбених дејстава у околини Сарајева пошто је био начелник полицијске станице у Вогошћи и тада је био на његовом терену и тада га је упознао. Са њим се дружио после рата пошто је прешао у Београд у Остружницу и једини је са ким се овако виђао и дружио.

Петрушић Југослава упознао је негде око 20.12.1996. године пред одлазак у Заир. Човек кога никада није ни чуо ни видео до тада, а овде се провлачи кроз оптужницу да је био сарадник, да је учествовао са њим у борбеним дејствима у 10.-ом диверзантском одреду и не зна шта још. Њега је упознао у хотелу, бивши хотел „Турист“, био је тада у друштву пар пуковника из Војске Југославије и била је тад планирана та операција за одлазак у Заир у организацији тадашње власти у држави Југославији. Био је координатор између снага у Заиру и инструктора из Србије и имао је још обавеза око набавке опреме у шта није улазио. Оно што је најбитније у тој причи, оне паре и плате које су им обећали, он је испоштовао и за то му је захвалан, спасио је сигурно тада 200 – 300 људи да не крену пут криминала из Републике Српске, Србије који су са тада некад зарађеним малим парама колико толико скућили и кренули нормалним животом.

Орашанин Слободана познаје од пре рата, негде 1988. године као војног инструктора и инжењера за конструкцију наоружања и опреме. Пошто су били

специјална јединица „Кобре“, њихови производи које он производи, приликом тестирања долазио је у њихову јединицу службено и ту су тестирали његове производе. Сматра га и зна да је један од уваженијих и способнијих инжењера којих још увек има у Србији. Са њим није имао неко посебно дружење, знали су се службено, а ако би се видели и остали и њему хвала и дан данас на томе што га је позвао у новембру, што га се сетио у децембру 1996. године и што му је помогао да тада преживи. Нико од ових људи никада није био код њега од 1993. године до 1996. године у његовој јединици, осим Влача Бранка који је био два пута, који се скрето по приватној линији. На Косову током боравка у месецу априлу, мају 1999. године било је његово шесторо рођене браће и 15 добровољаца из војске Републике Српске који су ишли на Косово као добровољци да гину, а не да шпијунирају и то је све што се тиче познанства, веза и осталог са овим људима.

За њега и људе који су са њим окривљени може им се свашта ставити, највећа увреда ако је неко смишљао како ће му наместити, то је да га прогласе издајником и шпијуном. Из своје фамилије има 11 гробова, из јединице има још 8, то је 19, провео је пет година по рововима, оставио здравље, фамилију малтене, породицу упропастио и на крају када се све десило оптужницу пишу два Хрвата, где суду то може бити случајно, али њему није. Зна да то није случајно, зато што је то освета за операцију „Шпегељ“, а исто жалосно и јадно у овој земљи Србији, да њему, Петровић Радету, који су учествовали, Влачо Бранку који су дали крв, дали пола фамилије и нека му напишу оптужницу да је шпијун, да му каже шпијун да је рекао да је Петрушић Југославу дао скицу, шему, било чега да се ставе под команду Петрушић Југослава, поновио је Петрушић Југослав кренуо по задатку Војне безбедности Војске Југославији и придодат је њиховој јединици да иде доле, да ради одређене послове. Није ишао у састав те јединице добровољаца, и како може да буде да се стави под команду Петрушић Југослава, друго што се ставља је одређени новац, 1995. године у септембру је лично учествовао у операцији обарања француског авиона бомбардовања у Босни и чувању и сакривању пилота три месеца. Тада је био изложен невиђеном притиску од стране истих ових који су направили ову оптужницу да за паре, или претњама открије где се налазе пилоти. Пилоте је чувао његов рођени отац и још његова два стрица. Тада му је нуђено и по 10-15 милиона марака само да каже које место, да би после три године, није пристао ни на какве уцене и на ниједне паре, да би после четири године та иста група што је мислила да преко њега заради и уради паре, направила њему оптужницу и прави му конструкцију да се за неких 400-500 марака продао Петрушић Југославу. Да ли су они луди, или су баш толико паметни, не зна, али да не узме 15 милиона марака и да реши све своје проблеме, а после тога зашто 500 марака које би му дао не зна ни сам. Петрушић Југослав дао је паре за сахрану и превоз покојног Поломац Драгана из Братунца који је погинуо у Дечанима приликом дејства и који су они били, друге паре колико зна дао је нишанџији Праге који је једини пуцао и дејствовао на авионе приликом бомбардовања у Дечанима и треће што зна да је дао паре Савановић Станку Гези, углавном кључном сведоку тужилаштва и зна да је узимао паре и у Дечанима и да је узео паре овде после када је долазио у хотел, када га је чекао да узме паре. Једини Геза је узео паре, једини Геза је сведок, не зна за Радета Петровића и Орашанина да ли су добили, али сигурно нису, јер зна какви су људи, али конструкција да су добили паре не стоји. За себе може да каже да никада није добио ниједне паре осим дневнице које је провео у оквиру обавештајне управе и за свих седам дана које је

провео на Косову у саставу јединице и тих 6-7 дневница дао је момцима који су се враћали за Републику Српску, браћи, да имају, то су биле мизарне дневнице, али за њих је било нешто и никакве ниједне користи нема од када постоји за њега, добио је војни стан 1986. године у истом стану живе и он и његова породица. Ови који су направили конструкцију погледајте њихово имовно стање, а погледајте наше, погледајте од Петровић Радета и осталих ко живи и како живи и где живи, ко је зарађивао и на чијој крви и костима то ће показати време. Што се тиче доказа који су изнели, папире и „Паук", одмах да рашчисти, био је командант 10.-ог диверзантског одреда Војске Републике Српске, непосредно под командом Ратка Младића, та као и свака јединица је имала свој неки назив. Та јединица 10.-те диверзантске су се у војсци звали „Паук". Као командант одреда и као командант јединице дужан је био да води ратни дневник. Када су упали код њега у просторију и остало, узели су комплентан ратни дневник из свих јединица којима је командовао у Републици Српској. Тамо су на најподмуклији начин подметнули папире као објекат Слатина, а то је село код града Милића и тамо постоји тачно напад на три бункера са људима који учествују у нападу са којих страна они су представили као напад на аеродром Слатина. Друго, што се тиче слика што су поставили као доказ да је био на Косову, слика је са његово шесторо браће и дан данас се поноси и дичи. Они који су то монтирали нека је њима на част. Исто те Кошаре и дан данас кад буду сабрали, нека прво саберу да знају колико је наше деце погинуло горе. Највећа му је част и захвалност и потврда да је радио исправну ствар пре четири-пет година, срео се са војником који је био на Кошарама, кога су његови људи пронашли у шуми и са собом држали десет дана. Једна њихова захвалност је њему довољна за све остало, али реч једног војника који је преживео пакао горе и који каже да кад су дошли људи из Босне и Републике Српске да се он препородио и да се родио поново. Што се тиче ових дела везано за Петрушић Југослава, колико зна из приче од пуковника Ђуровића и Савовића, Петрушић Југослав је радио уз њихову сагласност и за Србију. Ко је окренуо то што Служба ДБ војске хоће да имају неки рат и да неког нађу кривца за пораз на Косову, па онда ево нас, ево овако је било. Они што су славили отварање Мадоне када је осам људи погинуло у Глођанима и тад је директно био пренос музичке вечери, а осам ожалошћених породица нису знали ни где су им људи. Е, ти су нама дошли довде, ти су нама наместили и ову оптужницу и ово све. Њихов нерад, бруку и њихову срамоту. Како и шта би могао један од запослених Милорад Пелемиш да ода Петрушић Југославу, или Раде Петровић из Републике Српске. Положио је дане живота своје фамилије од свога оца, свог таста, свог шуре и свог кума, рођаке и остало са тих 11 гробова које има у фамилији, довољан му је један гроб, а не 20 гробова што има на својој савести. Треба позвати пуковника генерала Александра Васиљевића, тадашњег начелника координатора свих служби безбедности, човека који је био приморан и натеран да конструише ову аферу у мају и јуну и човека који је седео на колегијуму када је речено да направи мало да забавља народ. Он је под притиском морао да изведе неку проверу или обраду, па је том приликом у мају и јуну, мисли да је Слобо и Петрушић су били месец дана на испитивању и нормално да су одустали од свега тога. Он ће децидно да објасни под којим условима и како је пакована афера Паук. Шта има везе каква је истина у томе да је било шпијунаже и остало и он ће да објасни колика је улога била Петрушић Југослава и Орашанин Слободана у помагању и спашавању јединица на Косову. Други сведок који ће потврдити је пуковник Зимоња Никола, тадашњи начелник оделења који га је ангажовао на пословима прикупљања података и контра-

обавештајног рада на правцу Дрина и Република Српска, односно Босна на прикупљању података о евентуалном нападу НАТО пакта према Србији. Војска га је 05.03. као провереног кадра ангажовала за најтајније послове, онда ДБ прави после четири месеца конструкцију да је издао Србију, а Војска Југославије и Војска Србије која данас она веома добро зна и има податке које је донео и колико су тачни процентуално били поуздани што се тиче снага НАТО пакта у Босни и њихових намера. После изласка из затвора сви прави професионалци СДБ-а дошли су код њега, извинили су се за сва недела што је урадила ова група, то је група која је припадала ЈУЛ-у која је радила по партијским задацима, радила је најпрљавије послове, а сада се види колико и шта је урадила после свега што су му рекли, срећни су што су остали живи. Та екипа је исто планирала да их похапси, отме једно вече и да их побије и поставе око Белог двора као са намером да су ишли да нападну Бели двор и Милошевића, такав је био сценарио, једино је срећа што нису били сви у Београду и нису могли да их скупе, па кад већ нису могли да их скупе, онда су направили ово. Највећи јад и беда, што су могли, што су га баш погодили, јесте да га прогласе издајником и шпијуном, њега који је дао све од себе, фамилију, здравље, провео је на линији и први пут у историји оптужбе је шпијун човек који је првој линији у свом рову, да ли ће да наводи ватру на свој ров, или ће онај метак да га обиђе зато што је шпијун, не зна, али ово што су пробали са овом оптужницом је једна најгнуснија лаж и нема више речи за то.

Када су га отели на ауто-путу код Келебије ставили су му капуљачу и стегнули лисице. Лисице су му скинули тек четврти дан када су му више руке поцрнеле, биле су црне као угаљ, па је један дошао, никад није могао да види ко га испитује. Да ли су га отели Земунци, да ли су га отели ЈСО, где је био, ни дан данас не зна. Зна само шта је преживео, који пакао и то је показао седам месеци у судници, почетак процеса показује судији Вукашиновићу ране и повреде на рукама и ногама које му још ни тада нису биле зарасле, да га поново ставе и отму и да зна да ће све опет проћи, поново би потписао, и поново се Богу захваљује само што је преживео. После 5-6 дана када је први пут угледао стражара са ознаком Србије, овде доле у ћелијама, на улазу у Палату правде, тад је сазнао да је макар преживео. Тукли су га пет дана, принуђивали по питањима где су паре, 20 милиона из Заира, 14 милиона од француских пилота, и да треба да сведочи против генерала Младића и Јовице Станишића. Никакве додирне тачке са њима нема и није ни имао, не зна ништа ни о каквим парама, ни за Заир, ни за пилоте. Зна да су пилоте предали живе и здраве и без икакве накнаде, а ко се овде талио и како је прошао опет је хтело преко његових леђа. Оно што су у Републици Српској кад су предали екипи која је дошла тада су му рекли да ће му се осветити јер су били убеђени да нису пилоти код њега, а три месеца су га нападали са актовкама пуним пара и претњама за фамилију, а када су видели да је довео на размену пилоте, тада су му рекли да ће му уништити живот и то су учинили после две-три године када су добили шансу. На Косово је ишао два-три пута по два дана са намером да обиђе људе, да их види, обиђе, донесе фамилији цигаре, то му је била једина жеља и задатак, осим што је први пут када је био отишао у команду Пећке бригаде, поразговарао са начелником безбедности Савовићем, питао га како су људи, он је рекао да је стварно идеална екипа дошла, да је задовољан њиховим радом и да нема никаквих проблема и да ће их чувати и бринути о њима колико год може. Рекао је да су они сами инсистирали да их пошаље на најгоре место и мисли да су били на положајима Мајаздес, десно од касарне Кошара. Оно што су

радили момци горе, дај Боже да је десет посто из Србије отишло добровољно, ми би и дан данас били у Пећи, Дечанима и у Призрену. Оружје које је нађено припадало је јединици за обезбеђење личности и објеката Републике Српске у Србији, припадао је јединици за обезбеђење генерала Ратка Младића у редовном саставу зато што је четири године које је провео у Републици Српској био у непосредној команди генерала Младића, по доласку у Србију позвали су их и није само он него је много њих било у том делу. Задужио је том приликом наоружање класично, како иде са опремом и то сво наоружање држао је запаковано у сандуку. У том сандуку које је било уредно сложено била су и његова два пиштоља „Збројевка 95" и „Берета" који су били исто такође пријављени и заведени као оружје за ношење. Приликом претреса банда која је радила то је узела, та два пиштоља, трећи пиштољ који се налазио тада код мајке нису успели да нађу и та два пиштоља која су се налазила у сандуку заједно са овом опремом узети су и украдени. Када је изашао из затвора одмах трећи дан отишао је у МУП и написао пријаву против људи који су му узели наоружање, ту пријаву ће доставити преко адвоката на следећем рочишту. Тамо тачно пише да се дана, они како су навели, 11.11. да су извршили претрес у викендици тој и тој, налазила два пиштоља под бројем тим и тим, дозволом за ношење, пушка, рап са муницијом и све остало, реверсно задужење, сервисне књижице да не сноси никакву одговорност за два пиштоља која су остала. Потврда МУП-а после месец дана је има, исту ће доставити, тако да је приликом претреса украдено му је два пиштоља исто регистрована као и ова пушка. Пушку су нормално приложили али су папире и сервисну књижицу и реверс о задужењу уништили. Касније је преко јединице из Војске Југославије добио реверс, мисли да је предат као доказ код њих. Иста та пушка коришћена је у одбрани Србије и на Кошарама и приликом дејства где је ишао 1999. године. Оружје које је нађено код њега било је употребљено у борбама на Кошарама и било је закључано и припаковано по свим правилима како налаже чување оружја и опреме. Све је то задужио уз знање и сагласност тадашње власти Југославије, заједница Југославије је била или Црне Горе и Србије и чувао је и дужио и остало, те је исто мислио раздужити истог момента да су га позвали, као што су позвали и остале после избора и рекли да врате, тако би и он вратио. То је сматрао службеним оружје које је задужио уз знање и сагласност тадашње власти Југославије и Србије. После свега наведеног по њему је цела оптужница усмерена на то да се представе као издајници и ситни криминалци, те да су поделили пар хиљада. У Републици Српској сви знају да је пети херој, народни херој Републике Српске, али то никада није ни спомињао. Никада ни не уноси податке да му је отац погинуо на првој линији, да га је спашавао колико год да је остајао, али оптужница, ово што је монтирано доводи га до лудила и до очаја и све му се може прикачити, али изнуда и шпијунажа и убиство, то не може никако. Да је учествовао у одбрани Србије, јесте и зашто то нису нигде рекли.

На питање браниоца адвоката Горана Врачара, окривљеног Југослава Петрушића, да је окривљени у два наврата говорио о новцу који је окривљени Петрушић давао војницима, први пут је рекао како је дао војницима да се не би бавили криминалом, а други пут је спомињао новац за сахрану погинулог борца, за нишанцију, адвоката занима о ком новцу прича, да ли је то лични новац господина Петрушића или неки други, окривљени Пелемиш Милорад на то је одговорио да је то био његов лични новац. За њега зна исто, из Заира, дао је својих пара људима који год су кретали назад или је био, он је из свог џепа давао. Колико зна, то је његов

лични новац и увек је имао новац.

На главном претресу одржаном дана 30.09.2016. године окривљени је у своју одбрану навео у свему као на главном претресу дана 21.12.2015. године.

На главном претресу одржаном дана 20.01.2017. године окривљени је остао при својој одбрани као у претходном току поступка, као и на главном претресу одржаном дана 28.02.2017. године.

Бранилац окривљеног, адвокат Александар Зарић у завршној речи је изјавио да је већ једном донета ослобађајућа пресуда, што се тиче кривичног дела шпијунаже и сматра да се ништа није променило на горе у односу на прошло суђење, већ управо да су нека сведочења овде још показала да апсолутно кривично дело шпијунажа не постоји. Што се тиче његовог браниоца Пелемиш Милорада, напоменуо је неке ствари које су врло битне, а то је да би сви схватили овде каквог су човека оптужили за шпијунажу. Пелемиш је био припадник војске, бивше СФРЈ, учествовао је у снимању и хватању Шпегељеве групе и пресекао наоружање које је долазило из Мађарске. Сви знају како је тај рат почео и све остало, он је један од учесника те акције. Након тога је учествовао у разбијању групе Ловрић у Сплиту, на најосетљивија места која су била тамо је ишао. Након тога је ишао у Републику Српску крајину где је учествовао у борбама на Велебиту, учествовао је на борбама у Вуковару, где је добио орден за храброст. Након тога је учествовао у свим борбама у Републици Српској. Једанаест рођака му је погинуло. Након тога је након рата за потребе Војске Републике Српске проналазио базе Муџахедина по Босни и Херцеговини и учествовали су у лоцирању из СФОР-а и свих осталих који су радили против интереса Републике Српске. Након тога је дошао у Србију из разлога што су Американци тражили да се склони из Босне и Херцеговине и Републике Српске. Након тога је са шесторо браће отишао на Кошаре. На Кошарама данас после колико година нису пребројали колико је деце погинуло, наших војника немамо број. Покушавао је да направи споменик херојима са Кошарама. Шта се дешава, да таквог човека оптужимо за шпијунажу? Носилац медаље за храброст, носилац Обилићеве медаље у личној пратњи Радована Караџића командовао је са 1.300 људи на ратишту у Републици Српској, а ми смо дошли у ситуацији да кажемо то је шпијун. То је срамота за ову државу. Поменуо је име тужиоца Мараш, он је за време рата одустао, што каже Врачар, од тог кривичног дела шпијунажа, па је онда сам себе, да извинете, пљунуо, па подигао оптужницу овде у овом кривичном делу за шпијунажу. Шта се овде дешава у овој земљи? Мисли да је то најбоље одговорио Матић кад је био овде, кад је рекао, имали смо официра за везу са судством. Официр Државне безбедности има везу са судством да контролише шта се ради и како се ради. Колега Церовић и Вукасовић су ту од почетка, они знају шта су прошли и праћење и тортуре и све остало. Ћетковић који је дошао да брани на пола суђења Пелемиша коме су двојица са маскираним униформама и са фантомкама стајали иза главе док је давао изјаву код Микице Пауновића, рекао је, каже „Дете, ја не могу да ти помогнем, претили су ми испред суда". Ћетковић, чувени, један од најпознатијих српских адвоката, то је било у то време. Вама је овде Петрушић рекао „Хоћу сам да се браним", нормално, рекли сте по закону, не можеш сам да се браниш, мораш да имаш браниоца по службеној дужности, овде мора да има браниоца, тамо не мора да има браниоца. Тамо му не треба бранилац, па ми смо тражили да се издвоје ти записници из једног простог

разлога, овде имамо пресек стања од 2001. године који каже од тог тренутка се законитост поступка води. Тако тамо не мора да има браниоца, овде мора да га има. Како можемо да користимо онда оне изјаве овде, тамо је легално и сада је овде легално. Не могу да буду два аршина. Сматра да апсолутно нема ниједног јединог доказа да су они шпијуни, поготово уколико је изнета техника и спас људских живота, а све је то лепо колега Врачар испричао. Донео је изјаву Пећинац Драгомира који је пуковник војске Републике Српске и који је био у саставу Војске Југославије у којој наводи где је и како задужено то наоружање, исто је задужено у касарни у Топчидеру. Има и војна пошта, војна пошта је 3001, Београд, Војска Југославије, кадарски центар за потребе јединице и Хан Пијеска. Било је незгодно у овим временима тада причати где и зашто се то задуживало и који су разлози тог задуживања. Колегиница је рекла да се наоружање одузме, предлог одбране је да се не одузме то наоружање, него да се врати војној пошти, јер је тамо и узето. Војна пошта је власник тог наоружања. Потврда коју је данас доставио, Југослав Петрушић је пронашао у шкарт списима, уопште се није налазила у пописаним документима, та иста потврда. Има још једна потврда која се не зна где је, ко зна где је то бацио и шта је радио и зато су донели изјаву Милорада Пећанца, Драгомира Пећанца да се види да су издате две потврде. То наоружање је задужено од стране Војске Југославије и Војске Републике Српске. Није тачно да Пелемиш није био припадник војске, није тачно, не би му војска дала то наоружање. Није тачно да му не би дали то наоружање да није био члан војске. С обзиром на ову квалификацију тужиоца где је стављен члан 133 став 3 у вези става 2 и става 1 указује на следећу чињеницу, а то је из одлуке Врховног суда која је укинула пресуду где је наложено да се тражи и каже да се у радњама оптужених стичу обележја кривичног дела која им се стављају на терет или пак неко друго кривично дело, као на пример, кривично дело противзаконито располагање оружјем из члана 222 КЗ СРЈ, које с обзиром на околност може бити по члану 226 став 1 КЗ СРЈ за које кривично дело би био надлежан Војни суд, то је и мишљење Врховног суда. Напоменуо је да нема кривичног дела, јер је он задужио наоружање од стране државе, а и само ово како је тужилац написао сматра да не потпада под обележје уопште овог кривичног дела које је стављено на терет, јер сматра да и без обзира на све кривично гоњење за ово кривично дело је застарело. Још једну ствар би навео око оружја, а то се овде све време помиње то је нека пушка, која нема ни ороз, која нема ни ручно прављење, коју су тражили да се донесе, нису је никад донели, нити је вештачена, чак је и то стављено на терет да је извршио Милорад Пелемиш. Предлог је одбране, као што је већ једанпут првостепена донета одлука, да донесе одлуку да се ослобађа од кривичног дела шпијунаже, а такође је предложио да га ослободи за кривично дело недозвољено држање оружја.

Окривљени Пелемиш Милорад у завршној речи је изјавио да ће се само кратко осврнути на неке чињенице везано за ослобађајућу пресуду, а то је да је у чину капетана раскинуо уговор са Војском Југославије 1999.-97. године и цело време био је на пословима безбедности у ЈНА и у Војсци Републике Српске. Вукао се пет година по роговима од Хрватске, Словеније до Кошара. Није га пропустило ништа. Из његове фамилије погинуло је 11 најближих чланова породице, а међу њима и отац. На Косово је такође кренуло шесторо браће и он је седми, ишли су на прву линију и поставља питање сада себи и тужилаштву, ко је луд да пошаље браћу на прву линију да изгину, у међувремену се бави шпијунажом. Ова оптужница што иде на терет како као они борци који су били на првој линији на Кошарама да су се

бавили шпијунажом. То је први пут у историји оптужнице да људи који се налазе на првој линији су оптужени за шпијунажу. Тужилаштво би требало пре да погледа и подигне оптужнице против оних који су убили наше 160-оро деце од 18 година на Кошарама и они који су у исто време када нису имали лекове, продавали Албанцима лекове и оружје. То су моћници из Београда који су учествовали у монтирању ове оптужнице. Како може да буде да се бави човек шпијунажом као што је Раде Петровић, дете од 18 година, који је рањен 25 пута, дао је пет и по – шест литара крви за ову државу и онда не може да схвати и не може никако да у његовој глави направи слику који тужилац и који систем може да њега прогласи шпијуном. Поред његових 11 гробова не дозвољава никоме да га вређа и да пљује по његовој светињи макар то било и тужилаштво. Није био члан јединице која је отишла на Косово, људи су отишли службеним путем, јавили се као добровољци, то је његова родбина, то су његови пријатељи из Републике Српске који су желели да бране Србију. Тада је био ангажован на задацима обавештајних послова на реци Дрини и састава из друге обавештајне управе и одлазио је два – три пута на Косово, по два – три дана да обиђе браћу и пријатеље и да им помогне колико може. Никада није могао да буде да се стави Југославу под команду. Није никакве паре примио и поставља исто питање већ 18 година, да се да један једини податак који би га теретио да је Југославу Петрушићу дао податак да на једном брду има пет војника или нешто. После 18 година нема исто. Значи рекла-казала. Што се тиче наоружања и опреме, као резервни капетан јединице за заштиту обезбеђења објеката и личности војне поште 7403 Хан Пијесак, а при Војној пошти 3001 Топчидер Војска Југославија, односно 30.-ти кадарски центар, био је распоређен за обезбеђење високих личности, конкретно генерала Младића. Задатак му је био да их чува од страних плаћеника и ловаца на главу и ту су радили успешно. Као такав је имао своју службену значку и био је регуларан припадник јединице за обезбеђење. За шпијунажу не постоји ниједан основ и сматра се невиним, не признаје икада да је издао своју земљу и да је шпијунирао.

Окривљени Орашанин Слободан је у односу на кривична дела за која је кривични поступак раздвојен, на записнику састављеним код истражног судије Окружног суда у Београду дана 14.11.1999. године након што је упознат са правом да може да ангажује браниоца, изјавио да му бранилац у овој фази поступка није потребан. По занимању је дипломирани машински инжењер, ради у фабрици „Телеоптик“ у Земуну као спољњи сарадник, његово запослење је било у Застави, као спољни сарадник је радио у фабрици „Телеоптик“, ондашњи „Оур жироскоп“, тако да стицајем околности 1991. године јуна месеца је упознао окривљеног Пелемиш Милорада, који је у то време био активно војно лице, млађи официр у гардијској бригади Војске Југославије, а живео је и радио на територији ондашње, односно био у Београду, а становао је на Новом Београду. 1991. године је мобилисан у октобру као резервни официр са чином поручника, све до јануара 1992. године био је све време у источној Славонији. Децембра месеца 1995. године упознао је првоокривљеног Петрушић Југослава преко бизнисмена из Париза Зечевића са којим га је упознао мајор Јово Ђого из Републике Српске и то њиховог бироа. Приликом првог контакта са окривљеним Петрушић Југославом рекао му је да ради за француску обавештајну службу и да је његов ресор задужен за муслимански фундаментализам и шиптарски тероризам и да је покривао Зечевића када је износио опрему за Војску Југославије из Француске. О овом разговору из Париза известио је Лештарић Драгана, познаника

који је радио у Државној безбедности Србије. Било је разговора између Петрушића и њега окривљеног око система ГПС, а то је систем који одређује координате где се систем налази као координате који циљ треба гађати, а потребна је и сателитска навигација овом уређају, може, али и не треба, диференцијална станица, а то је станица која се постави на одређену координату. Настали су проблеми јер топографске карте су рађене у систему трапезне мреже, мисли да је то Меркалијев систем који не може да се подудара са правоугаоним координатама јер су на картама које користи НАТО, ту су одступања, али не зна тачно у ком проценту, а можда се на појединим местима и укрштају. Топографске карте није дао окривљеном Петрушић Југославу, а те карте се могу купити у свакој војној књижари. Окривљени Петрушић је ступио у контакт са њим када је дошао у Београд, заједно су отишли у Француску амбасаду, на његову интервенцију је добио визу за Француску, а неко из Париза је интервенисао да он добије визу – окривљени, тако да није било проблема да ли је то шеф француске обавештајне службе, разговор је обавио окривљени Петрушић са првим секретаром амбасаде. Пошто није радило конзуларно одељење тога дана, наредног дана му је уручена виза у Француској амбасади, по доласку у Париз, отишли су у један кинески ресторан, јер Кинези не знају ни српски, ни француски и ту је био господин Патрик Фор и тамо је вођен разговор. Њих двојица су разговарали на француском, окривљени Петрушић му је рекао да је уговорен састанак у „Томсон"-у, то је фирма за производњу сложених система војне и електронске опреме и Геолинку, фирма специјализована за сателитску навигацију и комуникацију, а за опрему француске обавештајне службе и других служби, мисли под тим на војску и полицију. У фирми „Томсон" окривљени Петрушић је њега и представио као пуковника Војске Југославије. Његов долазак је био јер је тако био постигнут договор између Војске Југославије и окривљеног, да наруче посебну опрему, разговор је вођен са Жилсонеом који им је био представљен као вицепрезидент источне Европе, а присутна је била и Душка Гржинић, то је друга или трећа венчана супруга окривљеног Петрушић Југослава. То је све урађено по савету Патрика Фора, шефа окривљеног Петрушића, јер му је саветовао да се окривљени Југослав не експонира да познаје француски језик, јер је требало да се представи као пуковник Војске Југославије. Други пут је био у Паризу након 45 дана са делегацијом Војске Југославије а то је почетак 1996. године и поново је окривљени Петрушић за све њих обезбедио визе и то одмах, мада су представници Војске Југославије имали службене пасоше. Опрема која је наручена у јулу и септембру 1996. године испоручена је сукцесивно нашој земљи, а француски инструктор одржао је обуку нашим официрима. Окривљени Петрушић му је лично испричао да је поред Заира организовао, или припремао операције за рачун француске државе, тј.за њихову обавештајну службу у Либерији, Сијера Леонеу, Мароку и Тунису, рекао му је да је учествовао у војним акцијама, а за потребе обавештајне службе Француске. Детаљније му није ништа причао, а ту је био и војно лице Тома Ђурин из војне управе, по чину потпуковника. Објаснио му је да је то преко неког Сетија, блиског рођака Мубутуа, обезбеђена средства која су пребачена на рачун фирме Жан Мироа, а на његов жиро-рачун у швајцарској банци. Између осталих, провео је неколико дана у Заиру, то се догађало 1997. године, фебруара месеца и том приликом му је плаћено 15.000 долара, јер је задатак био као стручног лица да види шта ће онај господин Сети да наручи од опреме и да му објасни за шта ће који уређај да служи, због тога је плаћен горе наведеном износу, провео је укупно у Заиру 4-5 дана. Није био на борбеној линији. Познато му је да је окривљени Петрушић говорио да је Мубуту

један од најбогатијих људи, да код њега има 40 милијарди долара, што у кешу, што у злату, што у некретнинама, али ниједног момента, бар не пред њим, није речено да требају, мисли на Југословене, да опљачкају Мубутуа, о томе говора није било, такође није било говора ни о томе шта се дешавало у Алжиру, бар са тим није упознат. Окривљени Петрушић је пред њим и неким људима из Службе ДБ Србија рекао да је лично ликвидирао Луку Празину у Белгији. На том разговору је говорио да треба применити исту тактику као и у Алжиру, на Косову, ноћне заседе, употреба хеликоптера, термо-визијске камере за извиђање, артиљеријских дејстава, бомбардовања из ваздуха и тако даље. Окривљени Петрушић је још говорио да је по задацима француске обавештајне службе имао више операција у Заиру, Сијера Леонеу, Либерији, Чару, Мароку и Тунису. Познато му је и то да је крајем јуна 1998. године окривљени Петрушић почео да доставља податке нашим службама о томе шта ће НАТО да бомбардује у нашој земљи и превасходно све податке је доставио нашој Другој управи. Говорио му је о томе да му Французи дају податке о распореду шиптарских снага на Косову и то путем сателитског телефона, а доносио је факсове о томе, јер су Французи преко сателита регистровали тачно позиције сателитских телефона шиптара на терену, те сматра да је он радио за нашу ствар. Достављао је и факсове које су Французи ухватили преко сателита, а које су слали шиптари. Познато му је лице Сергеј Лазаревић, то је бивши легионар и сарадник француске обавештајне службе, јер је он донео 15.000 марака на гранични прелаз Келебија или Хоргош и тај новац је предао окривљеном Влачо Бранку, а то је требало да служи за исплату добровољцима, мисли на војнике и то по 500 марака, то су војници окривљеног Петрушић Југослава којима је он био командант. Не зна одакле потиче тај новац. Од њега није ништа добио. Био је ангажован од Одсека безбедности приштинског корпуса да буде веза између војне безбедности и окривљеног Петрушић Југослава. Био је човек од поверења војне безбедности и требао је да преноси шта се дешава, посебно од стране окривљеног Петрушић Југослава и то је био његов задатак. Окривљени Петрушић је примао преко факса из Француске поруке на шиптарском језику, а такође је он француској обавештајној служби достављао бројеве сателитских телефона до којих су долазили наши органи безбедности корпуса уз њихову сагласност, а својој централи у Француској, како би француска служба могла да прислушкује разговоре шиптарских сателитских телефона. Из свега овога произилази и да је окривљени Петрушић, као и француска служба су радили за југословенску ствар, јер нису имали техничке могућности да прислушкују телефонске разговоре преко сателита које су обављали албански терористи. Петрушић је у његовом присуству разговарао са оним Сержом из Легије странаца на српском језику, а разговарао је и са Патриком на француском, али ти разговори су обављени из корпуса у Приштини, јер то је фиксни, класични телефон. Да ли је преко сателитског разговарао са њима двојицом, то није видео, нити је чуо. Позван је од Војске Југославије да оде на Косово и то од органа безбедности Војске Југославије, Војска Југославије му је дала плату. Дана 09.11.1999. године око 10,00 часова у хотелу „Турист" окривљени Петрушић му је рекао да пренесе да сада у овом тренутку може много да учини за српски народ на Косову, не објашњавајући даље шта то значи, а ту поруку је он пренео људима из Државне безбедности, при чему је са горе наведеним службеним именом Жан-Пјер Пирони са тим идентитетом Жан-Пјер Пирони улазио у све НАТО базе на Косову, као и у НАТО базе у Европи, јер му је причао да је крао њихове планове за напад на Југославију, а да ли је то тачно или не, то стварно не зна.

Од окривљеног Петрушића је лично сазнао да је требао да буде спона копча како би се разменили заробљени француски пилоти војници и да он посредује у њиховом ослобађању, а то би била једна од тема када се састану две обавештајне службе француске и југославије. Ништа му није познато око пасоша, топографских карата, скица и друге документације. Био је техничко лице, по чину резервни поручник, јединица у којој је био командовао је окривљени Петрушић, а његов заменик је био Пелемиш Милорад. По његовом сазнању окривљени Петрушић је давао податке органима безбедности, а да ли је давао и неком другом, то стварно не зна и подаци су ишли једносмерно, директно од Југослава, ка нашим органима безбедности, а његов задатак је био да контролише и то директно окривљеног Југослава. Када је лишен слободе полиција је извршила преметачину у његовом стану у Београду, Солунска бр. 30, односно у стану таста, ул. Санџачка бр. 52 и пронађено је његово оружје које је или добијао на поклон или куповао, пиштоль „ЦЗ 99", малокалибарски пиштоль „Марголин" руске производње, малокалибарска пушка „Т-03", пиштоль „Валтер" 7,65 мм, пиштоль „Збројевка" трофејни који је био исправан јер је испалио неколико пројектила са њим, а то му је драга успомена од једног пуковника, затим малокалибарска пушка „ЦЗ 99" са снајпером и пригушивачем, ваздушна пушка малокалибарске муниције са барутним пуњењем и то 3.000 комада и друге муниције које не зна број, различитих калибара, као и 10 пригушивача за које је стручњак јер је то лично патентирао и конструисао.

На записнику састављеним пред истражним судијом Окружног суда у Београду дана 18.11.1999. године окривљени је упознат са правом да може ангажовати браниоца, изјавио да му бранилац у овој фази поступка није потребан и у своју одбрану навео да је разумео шта му се ставља на терет и да није отишао на Косово под командом окривљеног Петрушић Југослава, већ је отишао на Косово јер је мобилисан пошто је по чину резервни поручник. Ступио је у контакт са замеником начелника приштинског корпуса Ђуровић Стевана, а он је безбедњак у Војсци Југославије, легално је подигнут из резерве и на Косову је радио од почетка априла 1999. године један део послова и то искључиво да буде спона између окривљеног Југослава и Ђуровић Стевана, који је тада носио чин потпуковника обавештајне службе Војске Југославије, а од 19.04.1999. године појављују се добровољци када стижу остали окривљени. Није плаћен од стране Југослава, није добио ниједног јединог динара, нити га је частио неким девизама, примио је накнаду од Војске Југославије од 67 динара дневно, а можда и нешто мало више јер има чин поручника. Пре одласка на Косово, за Ресор државне безбедности набављена је специјална пушка из иностранства са муницијом коју је окривљени платио између 17-18.000 марака и тада је то предао РДБ, од њих је добио 17-18.000 марака и тада му је Југослав за посредовање дао 3.500 марака, јер је посредовао за набавку те пушке између ДБ-а и окривљеног Југослава јер је пушка купљена у иностранству, тачније у Француској. Познато му је и то да је стигло између 30-40 страница факсова на албанском језику, а то су факсови који су слали шиптари и исте су хватали Французи, па њима слали, па је онда те факсове односио у Службу безбедности Војске Југославије, такође и окривљени Југослав је носио те факсове у службу, а дешавало се да безбедњаци долазе код њих и преузимају те факсове, али не зна албански, али је видео да су у питању мете НАТО циљева. Док су били на Косову окривљени Југослав је контактирао са Сержом Лазаревићем на српском језику и ту је био

присутан, али није био присутан разговору када је разговарао са било ким на француском језику, о томе се детаљно изјаснио. Његово је мишљење да је окривљени Југослав радио за нашу ствар, јер као што је рекао информације које су стизале предаване су нашој служби безбедности. Били су у ратној зони уз директно сазнање обавештајне службе Војске Југославије, односно Управе безбедности и све је то било уз сагласност високих функционера Војске Југославије. Капетан безбедности Александар Савовић издавао је сва наређења и био је први претпостављени, познато му је и то да је био војни затвор у једној кући где је смештена чета војне полиције у Дечанима. Никада није улазио у ту кућу. Већ се изјаснио о количини која је пронађена у кући његовог таста, то је његово оружје, у једној просторији поред гараже, то је његова радна просторија. Изјаснио се приликом првог исказа да није имао дозволу за ово наоружање, а сада тврди да су му одузети оружани листови за које је легално добио дозволу, а то је за пиштољ марке „Марголин", калибар 0,22 мм, за пиштољ „ЦЗ 99" дуга деветка и за пушку „Т-03", то је малокалибарска пушка, а за те три ствари има дозволу на своје име, а за остало нема. За оптички нишан и пригушиваче објаснио је да на томе ради, а велика количина муниције, тачно је да је пронађена код њега, а она му је служила за испитивање, тачније тестирање наоружања, а порекло те муниције је из Словеније, Горење, а узео је много већу количину метака јер је око 20.000 комада метака поклонио специјалној јединици МУП-а Србије 1991. године.

На записнику састављеним пред истражним судијом Окружног суда у Београду дана 16.03.2000. године у присуству браниоца Вукасовић Ненада, окривљени је у своју одбрану навео да је полиција код њега пронашла пиштољ марке „Марголин", калибар 0,22 лр, за који поседује уредан оружани лист, као и муницију за тај пиштољ, то је малокалибарска муниција. Такође је полиција одузела од њега пиштољ „ЦЗ 99", калибар дуга деветка, са 30 метака, за који је имао оружани лист. Поседује и оружани лист за малокалибарску пушку „Т 03", када је полиција одузела ово од њега, њима је показао ова три оружана листа и полицијаци ресора ДБ-а однели су са собом и оружане листове. Тачно је да је код њега у стану пронађена документација приликом хапшења коју му је окривљени Југослав Петрушић дао, исту је проследио раднику ресора ДБ Живаљевић Горану и потпуковнику Томиславу Ђурину из Друге управе, а то је обавештајна управа Војске Југославије, ради се о људима који су скупљали новчане прилоге за ОВК и преко њихових рачуна су ишле трансакције о набавци оружја. Ту су и циљеви коју је НАТО авијација требала да гађа и то је добио од Југослава и то је проследио капетану Савовићу и Ђуровићу или његовом шефу док су били на Косову, а то је добијено преко факса од Сержа Лазаревића из иностранства. То му је Југослав дао, а он је то даље проследио, односно то је лично добио и то је проследио горе наведеним лицима. Тачно је да му је окривљени Југослав давао податке који се налазе у фасцикли, било је много више документације и то је све прослеђивао, како је објаснио, а нешто је он директно давао ДБ-у и контра-обавештајној служби Другој управи.

Окривљени Орашанин Слободан је на главном претресу одржаном дана 05.07.2000. године у своју одбрану навео у свему као на записнику из претходног поступка и додао да му је окривљени Петрушић приликом разговора рекао да се легитимисао да је 1995. године био састанак тајних служби у Паризу између наше полиције и полиције Француске. Пошто је њему овакав налог за проверу дао

Лештарић Драган, то што му је рекао окривљени Петрушић пренео је Драгану Лештарићу, тачно како му је и рекао. Приликом разговора окривљени Петрушић рекао му је да има везе у Француској, да је виђен човек, да може да помогне нашој земљи око набавке опреме која је потребна Војсци Југославије и полицији унутрашњих послова Југославије. Лештарић му је рекао да што се тиче личности оптуженог Петрушића, то је ствар његове службе, односно ДБ Србија, а што се тиче послова да може да настави да ради са Петрушићем. Том приликом му је Лештарић рекао за коју опрему су заинтересовани, рекао му је да затражи понуде од оптуженог Петрушић Југослава. Ово што је на неки начин проверавао оптуженог Петрушића је била провера за Другу управу за коју је то био један извор података који је саопштио Лештарић Драгану, службенику те управе. У вези тих договора за испоруку те опреме је повезао Лештарића и Петрушића и они су разговарали телефоном, али до договора није дошло и то до договора о сусрету, већ су се некако срели након две године и то 1997. или 1998. године, што је накнадно сазнао. Разговор је обављен са Петрушић Југославом по налогу Лештарић Драгана. У вези понуда оптуженог Петрушића за набавку система ГПС разговарао је са Илијом Бранковићем који је био начелник артиљерије и Томом Мичићем који је био његов заменик у набавци тих система ГПС и они су прихватили понуду Петрушића, само под условом да он пошаље нешто од те опреме и да пошаље податке. У вези овог договора Зечевић није поступио, али је зато оптужени Петрушић донео упутства и правила за сложеније уређаје, пцм картицу са антеном за сателитску навигацију, дискете са програмима. Ово је донео у више примерака. Са овим доношењем се препоручио да га упозна са управом артиљерије југословенске војске. Када је донео ову опрему коју је претходно истакао, договорио је састанак између њега и Илије Бранковића и Томом Мичићем његовим замеником. Ту су се упознали, а окривљени – Орашанин је био присутан на том састанку. Тада је Илија Бранковић рекао Петрушићу да му треба више података о вези система за навигацију. За све ово што је Петрушић донео није тражио никакву накнаду од војске, као и уређај Скаут који је Петрушић поклонио Драгану Лештарићу. Пошто се осећала потреба за још неком опремом из Француске коју је требало да обезбеди Петрушић, а није могао да схвати, пошто није имао тај технички ниво, тада је Петрушић предложио да Илија Бранковић оде до инжењера који се разуме у те направе и да Петрушић тог инжењера одведе код тог инжењера у Паризу који се бави тим направама. По претходној процедури која је карактеристична за војску требало је проверити оптуженог Петрушића као личност и да ли је подобан за такве послове. Одређен је да оде у Париз на проверу Петрушић Југослава, а то је била провера његових могућности и веза у Паризу. Приликом разговора са представницима управе артиљерије постојала су три становишта, односно начела у вези оптуженог Петрушића. Прво начело да је страни држављанин, друго начело да има везе у Паризу и то добре везе и треће да се то треба искористити без провере како је дошао до тих веза и да нису те везе биле на штету ове државе. Пре доласка у Париз био је инструиран о нашим потребама, и то да се усредсреди на сателитску навигацију и да у вези тога донесе проспекте и документацију и да позове људе из Француске из фирме Геолинк, дођу и презентирају у Београд. Такође је било интересената из фирме Томсон у Паризу. Пре одласка у Париз јавља му из државне контра-обавештајне службе Горан Живаљевић и контактирају, који му је рекао да је упознат са разговором са Лештрић Драганом из Друге управе, али да је он заинтересован за нешто друго односно за активности оптуженог Петрушића Југослава у Југославији. Тај Горан Живаљевић је рекао да ради на Французима,

односно да обрађује француске држављанине. Рекао му је Горан Живаљевић да кад оде у Париз све види и запази и да види какве везе има оптужени Петрушић Југослав у Паризу. Пред Нову годину Петрушић му је јавио да је све спремно у Паризу и да може да дође. Негде крајем децембра 1995. године пошао је у Париз, након тога је стигао у Париз, тамо га је сачекао Петрушић, одвео у хотел и тога дана или наредног Петрушић и они одлазе на састанак са његовим шефом, који се зове Патрик Фор. Нашли су се у једном кинеском ресторану. Напоменуо је да он не зна француски, а Патрик Фор и оптужени Петрушић су разговарали на француском језику, те је речено да је уговорен састанак у „Томсону" и „Геолинку". Да би се повећала тачност навигационих уређаја постојале су две солуције или да се узме геодетски уређај, или да се узме тај војни уређај са диференцијалном станицом, где је тачност за 50% већа. То ништа коначно није одлучено, али су позвали представнике „Геолинка" да донесу уређај у Југославију и да изврше демонстрацију рада тих уређаја. Било је речи и о доношењу друге специјалне опреме по списку и сугестијама које му је дао Лештарић Драган. Позив је прихваћен, али термин није заказан. Требало је да се одржи састанак у фирми „Томсон" у Паризу, али исти није одржан и некако у то време умро је таст оптуженог Петрушића. Отишли су тек 01.-ог јануара у „Томсон", односно првог радног дана после Нове године, у јануару 1996. године. Тамо их је примио извесни Жилсоне, ту су представљени као пуковници из Војске Југославије који траже опрему за Југославију. Фирма „Томсон" је имала радаре за противваздушну одбрану извиђачке радаре и термовизијске камере, систем веза ПР4Г. Тражене су и беспилотне летелице и средства за електронски рад. Господин Жилсоне је прихватио позив да дође у Југославију. Када се вратио у Југославију дао је своју оцену управи артиљерије Горану Живаљевићу из ДБ-а и Драгану Лештарићу, а оцена се односила на оптуженог Петрушић Југослава, а са његовом провером да има везе у Паризу и могућности да настави и обезбеди ту опрему. Опрема је врло значајна, јер је из чип генерације, а војска је имала опрему из 85.-86. године. Ова роба је строго под контролом и не може приватник да прода држави због злоупотребе, већ продаје држава – држави. Од те опреме нека опрема је била произведена у Америци. Негде око 20.-ог јануара 1996. године долазе представници „Геолинка" и доносе опрему. Извршена је презентација коју су донели представници „Геолинка" и та опрема је прихваћена. На презентацији су били представници МУП-а, Института безбедности и представници војске. Ту у Београду после презентације опреме, договорено је да представници артиљерије и Војске Југославије оду у Париз, да оду у фабрику и да сеураде додатни уређаји према захтевима. После „Геолинка" долази господин Жилсоне, представник „Томсона" који је презентирао опрему и тада је речено да представници артиљерије Југославије и „Томсон" оду у Париз, те се и у том смислу уговара посета. Том приликом је речено господину Жилсонеу шта конкретно интересује артиљерију Војске Југославије да би се у „Томсону" та артиљерија припремила и да би тамо били компетентни стручњаци из одређених области. Тада је тражено да се одреди стручњак који ће да упути наше стручњаке у проблеме против артиљеријског радара, стелт-радара, беспилотне летелице, термовизијске камере, средстава веза и средстава за електронски рад. Жилсоне је дошао као представник фирме „Томсон" захваљујући оптуженом Петрушић Југославу, зато што су војни стручњаци из Француске, мада је био ембарго, заслугом Петрушића стигли у Југославију. Негде у јануару оптужени Петрушић је јавио да су посете „Томсону" и „Геолинку" припремљене и уговорен је датум посете. Тада је у јануару војно-техничка делегација у чијем саставу су били Илија Бранковић, Бранко Васиљевић и

други Управе обавештајне службе Војске Југославије који је био и преводилац у Паризу јер одлично говори француски, инжењер из Војно геодетског завода Божић Бранко и инжењер из информатике капетан Секулић Миодраг и окривљени Орашанин је у својству посредника и поверљива личност Службе безбедности Војске Југославије. Пре доласка у Југославију, Тома Ђурин као пуковник из Друге обавештајне управе је дао налог – задатак да позове у посету Патрика Фора за кога су сматрали да је у ДСТ задужен за источну Европу. Отишли су у Париз, те га је у име сродне службе југословенске позвао да посети Југославију. Када су представници „Геолинка" и „Томсона" отишли из Београда, присуствовао је састанку кад је Илија Бранковић питао оптуженог Петрушића да ли он гарантује ако он оде у Париз да ли ће се вратити у Југославију и да ли може уколико му се не свиди посета, првим авионом врати у Југославију, на шта му је Петрушић одговорио да све то гарантује својом главом. На аеродрому их је сачекао Патрик Фор, па су отишли у амбасаду, а потом у „Геолинк". Тамо је разговарано, дали су неки предлог, односно захтев за дораду те опреме и стручњаци „Геолинка" су то прихватили. Након ове посете „Томсону" и презентације опреме фирма „Томсон" је преко „Геолинка" упутила, односно „Геолинку" упутила понуду, с тим што је цео посао требало да накнадно одради „Геолинк" у виду извоза јер „Томсон" због санкција није смео да се појављује као уговорна страна, јер ће сносити последице, а „Томсон" је велика фирма, а „Геолинк" мала. Увозник ове робе је требао да буде служба савезне дирекције за промет производа посебне намене, роба је била америчког порекла, а Французи су је продавали. Све што је наручено, стигло је након седам месеци. Са испоруком робе била је уговорена обука и испорука резервних делова за десет година. Дошао је стручњак за обуку у виду француског официра у јуну 1996. године, односно у априлу – мају у Париз одлази делегација ДБ МУП-а Србије и тамо је одржан састанак са ДТС-ом. У тој делегацији био је и Јовица Станишић и извесни Ристивојевић. Сазнао је шта је разговарано преко Петрушића јер је то од њега тражио Горан Живаљевић. И пре него што се ова делегација вратила из Париза сазнали су шта су разговарали, то му је све испричао Петрушић. У вези случаја Петрушића били су укључене две обавештајне и две контра-обавештајне службе. То је све што је он у вези Петрушића, а у вези набаве опреме био укључен. Од њега окривљеног је потпуковник Службе за електронска извиђања и против електронских дејстава потпуковник Влатковић Ранко преко Петрушића прибавио податке о уређајима за прислушкивање великих система. Са овим се сагласио Петрушић и он је доставио два лабората о тим уређајима. У вези овога потпуковник Влатковић Ранко је преко њега – окривљеног тражио да се сретне са инжењереом из „Томсона" који ради у области из електронског рата. Са овим се сложио Петрушић, те је рекао да ће Влатковића одвести у Марсеј. Међутим, Влатковић није отишао на овај састанак, али је зато дошао инжењер из „Томсона" и састао се са Влатковићем и обавио разговор у вези техничких карактеристика електронских уређаја. Овај инжињер је дошао посредством Петрушића. То се догодило у октобру 1996. године. С тим инжењером из „Томсона" одржан је састанак са начелником веза из ДБ-а. Ову опрему нису купили јер нису имали пара. Пошто нису имали паре дошао је посао у вези Заира. Тамо су прво отишли пилоти пошто су им продали 5-6 Јастреба, отишло је и остало наоружање. Испорука опреме ишла је путем авиона сукцесивно. Овај посао је био уносан и користан јер им је све плаћено. Овај посао са Заиром је настао као последица што војска није имала паре да купи опрему из Француске, те је у трансакцији са Заиром требало да тај новац буде допремљен. Петрушић је био вођа

експедиције. Ишао је у Заир када је испоручена опрема из Југославије, чијој опреми је присуствовао у Југославији. Накнадно је отишао у Заир, рат је још трајао. Када је требало да се врате људи из Заира наша држава је обезбедила пут авионом који је те људе прикупио и вратио у Југославију. У новембру 1997. године био је сајам специјалне опреме за специјалне јединице полиције, жандармерије и војске. У Париз је ишао на изложбу као представник „Геолинка". На аеродрому у Београду је видео и делегацију МУП-а Србије, делегацију Института безбедности, фабрике „Застава" и још неке произвођаче и трговце. Кад су сутрадан отишли на сајам окривљени Петрушић је претходно обезбедио улазнице за овај сајам, јер те улазнице није могао свако добити и без ње се није могло ући, а ово на инсистирање чланова делегације. После сајма Петрушић је обавио разговор са представницима ДБ-а који су га позвали на разговор и три дана је ишао у просторије Службе ДБ на разговор, а у вези чега су разговарали то не зна.

У своју одбрану дату на главном претресу дана 06.07.2000. године окривљени је навео да је за бављење у Заиру био плаћен. Ову акцију је лично исплатио Жан Миро, иначе човек из Заира, близак рођак Мубутуа. Он је у кешу платио за људе из Југославије у Заиру, па и за њега – окривљеног које паре је дао Југославу, а Југослав је исплатио све њих. Сви су исплаћени, једним делом пре одласка у Заир, а коначна исплата је била док су били у Заиру, тако да је та исплата извршена рођацима ових активиста. Роба и опрема је од стране овог Жан Мироа плаћена преко рачуна и одређених банака у нашој земљи. Један део за робу и то у вези транспорта плаћен је у кешу. Даље је објаснио да је претпоставио да је новац од Жана Мироа и то је новац који је поделио оптужени Петрушић Југослав. Зна да је између Заира и СРЈ било договорено да се Заиру испоручи опрема и наоружање, а уз то да иду инструктори, те су одређени пензионисани пилоти и официри да изврше инструктажу, а да ли је било уговорено између Заира и СРЈ било каква војна помоћ у људству и у акцијама, то не зна. Уговор са југословенске стране у име СДПР-а потписао је Мија Калезић. Да би директор Калезић потписао уговор са Заиром, требало је претходно одобрење од стране Министарства спољних послова, Министарства војске, Министарства унутрашњих послова, Комитета за спољну трговину. Није упознат шта је Петрушић радио у Заиру. Сусрео се само једном са њим у Заиру. Присуствовао је састанку између наше делегације, а да ли је неко од представника Заира имао и предао дозволу за одређене институције за овакву трансакцију у вези наоружања и опреме не зна, односно није видео, мада сматра да се без такве дозволе није могао склопити уговор. Састанку у вези батер аранжмана у Београду у улици Булевар уметности присуствовао је и југословенски официр са југословенске стране, а са заирске је био оптужени Петрушић и Жан Миро и Филип Переи комерцијални директор „Геолинка" преко кога је требало да иде уплата средстава у виду наоружања и опреме који је Заир добио од Југославије, односно купио од Југославије. Пошто је оптужени Петрушић знао да је – окривљени Орашанин у вези са Лештарић Драганом дао му је две касете, с тим што је на једној траци био снимљен догађај у вези културног центра у Паризу, а на другој траци је било снимљено нешто из Босне. Ове траке му је Петрушић дао када је долазио да би их дао Драгану Лештарићу. Ове траке је погледао Драган Лештарић те их је дао Марготић Зорану, односно те траке је можда дао Марготић Зорану, а можда их је оптужени Петрушић и он када су накнадно ишли код Марготић Зорана, њему дали. Том приликом оптужени Петрушић је дао један каталог опреме за електронско праћење личности и фирми чуваној француској,

накнадно је Марготић Зоран упознао окривљеног Орашанина и оптуженог Петрушића са директором СДПР-а који се зове Јован Чековић. У то време у Београду је сниман Кустуричин филм Подземље, те је некако у то време Марготић Зоран обратио оптуженом Петрушићу на аеродрому у Београду да припази на безбедност Емира Кустурице јер су му неки фундаменталисти претили, ту је био присутан и Емир Кустурица.

У фебруару 1996. године када су представници Војске Југославије били у Паризу, зна да је дошло до састанка између министра унутрашњих послова Француске и војне делегације генерала Илије Бранковића и потпуковника Бранка Васиљевића из Друге управе војске. Чуо је од Југослава да је он одвео војну делегацију, односно да је уговорио овај састанак. У вези овог састанка Петрушић му је причао да ће сва роба, војна опрема, коју Југославија тражи бити испоручена. Питали су га Лештарић Драган и Баточанин Ненад, радници РДБ Србије да посредује у набавци једне специјалне пушке и преко оптуженог Петрушић Југослава и још неке друге ствари. Ова реализација је обављена, Петрушић је донео ту специјалну пушку и наплатио 16.000 марака за њу, а за своје посредовање окривљени Орашанин је добио од Петрушића 3.500 марака. Том приликом Лештарић и Баточанин су тражили од њега – окривљеног да посредује код оптуженог Петрушића у набавци пиштоља „Манухин", „Берета 92", аутомата „Сиг", термовизијске камере. Тражено је од њих да Петрушић донесе две специјалне пушке, он је донео само једну, јер су то специјалне пушке и оне се раде по наруџбини. Оптужени Петрушић је донео само једну пушку рекавши да је половна и да је могу употребљавати док не стигну остале две које су наручене, па да би се вратила та половна пушка. Након овога Лештарић је донео ту једну половну пушку. Касније је ова пушка задржана од стране Лештарић Драгана јер је рекао да му одговара, а две нове нису испоручене. Оптужени Петрушић за пушку коју је донео је добио од Лештарић Драгана и Баточанин Ненада износ од 13.000 марака или 16.000, али мисли да се радило о 16.000. Од 1996. године, био је фебруар или март, после повратка војно-техничке делегације из Париза потпуковник Тома Ђурин из Друге управе Војске Југославије је тражио да уприличи састанак између њега и оптуженог Петрушића. Уприличио је тај састанак и они су се састали у ресторану „ХБ". Био је присутан и окривљени Орашанин. Ту на том састанку оптужени Југослав је рекао да ради за ДСТ и да је вољан да помогне нашој држави и да ради на муџахединским проблемима и да може у вези Албанаца да да податке у вези Муџахедина у Босни. Тада је Тома Ђурин показао интересовање за војне информације у Босни. Након овога када су Тома Ђурин и окривљени Орашанин били насамо рекао је окривљеном за Петрушића да је употребљив, те му је рекао да буде у вези са њим. Било је од стране Томе Ђурина одређено да одређене информације које добије од Петрушића достави њему, а уколико не буде у моћи, односно квалификован да одређене посебне информације пренесе, онда је он тражио да лично контактира са Петрушић Југославом у вези тих података. У 1997.-ој години одржаван је сајам полицијске опреме и тада је делегацији МУП-а Србији саопштено од стране обавештајне службе Француске да ће у 1998.-ој години, и то у фебруару почети немири на Косову. Тачније, њега – окривљеног је о томе обавестио сам Петрушић Југослав. Даље је ову информацију пренео Горану Живаљевићу из РДБ-а и Војске Југославије односно Томи Ђурину. Накнадни догађаји су потврдили тачност те информације. У 1998.-ој години приликом доласка Петрушића у Београд од њега је добијао информације у вези ратног пореза који је био уведен шиптарима на Косову

ради финансирања УЧК. Податке о припремању и обуци Муџахедина ради одласка у борбена дејства на Косову. Негде у мају или јуну 1998. године када је Петрушић дошао у Београд, дао му је информацију у вези могућег бомбардовања Југославије од стране НАТО пакта. Пошто је била информација широка обратио се Тому Ђурину и да он прихвати ту информацију због њене сложености и обима, што је и учинио. Уговарао је састанке Томе Ђурина са оптуженим Петрушићем, па су га чак у неколико наврата Тома Ђурин и – окривљени Орашанин сачекивали на аеродрому. Контакт са оптуженим Петрушићем док је био у Паризу имао је само он – окривљени и нико други, макар по његовом сазнању, а таква је била инструкција пуковника Томе Ђурина. Мисли да се налазио у Паризу, након претходног обавештења, стизали су нови подаци преко њега – окривљеног од стране Петрушића шта ће се десити на Косову. Ове податке преносио је Томи Ђурину и Горану Живаљевићу који је радио у РДБ Србије. Један од тих података се односио да ће почетком јула 1998. године доћи до веће ескалације шиптарских немира на Косову, негде 1998. године и то 14. децембра када је долазио Петрушић на сахрану окривљенове мајке, донео је списак лица припадника МУП-а Србије и лојалних Албанаца које је требало да ликвидира ОВК. Неки са тог списка су били ликвидирани. Скоро истовремено донео је и оперативни план распореда штабова команди ОВК на Косову. Оптужени Петрушић му је лично причао да је био присутан састанку у Рамбујеу, односно не директно, већ надалеко од места где се одржавао састанак и послао му је факс на шиптарском језику о томе како ће и шта тражити шиптари на том састанку. Такође му је послао и ухваћене факсове шиптара у којима су се налазили подаци о распореду наших снага на Косову. Такође му је слао информације о преласку наоружаних шиптарских група на територију Косова. Касније се уверио у тачност података гледајући ТВ где су приказивали хватање тих шиптара. Том приликом је послао и податак да на Косову постоји између 35 сателитских телефона који су у служби ОВК. Такође је послао или донео податак о шиптарима који су се пријављивали у иностранству на западу, тражећи азил и говорећи да су од стране државне безбедности били врбовани и наговорени да раде за ту службу. Доставио је такође записник о саслушању неког шиптара који је саслушаван у полицији у Швајцарској, тај записник је дао Горану Живаљевићу. У вези ових послова од стране обавештајних служби, како војске, тако и ДБ-а није био посебно плаћен, али је био на неки начин зарађивао због посредништва, јер су му они омогућавали послове, један пример је навео у вези посредовања за набавку пушке између Југослава Петрушића и ДБ Србије којом је приликом добио за посредовање 3.500 марака. Посредничка делатност била је и код Заира, где је био плаћен 15.000 долара. Ова веза између Петрушић Југослава, њега – окривљеног и на крају према ДБ-у Србије и Војсци Југославије, била је на принципу добровољности. У вези његовог бављења и рада у Заиру је званично био на заирској страни, а незванично у нашој. Када је рекао званичној, мислио је на комерцијалну страну, а када је рекао на нашој као сарадник службе Друге управе Војске Југославије и ДБ-а. Југослав му је рекао да ће са његове стране бити исплаћен за активности у Заиру. Сећа се у јануару 1999. године код Петрушића је посредовао да набави за ДБ Србије пригушиваче за пиштоље код фирме „Стопсон“ и у тој трансакцији је профитирао 500 марака које је добио од Петрушић Југослава. Био је представник „Геолинка“ из Париза комерцијални, с тим што није имао право да самостално закључује уговоре, а са „Геолинком“ га је повезао Зечевић, чије име не зна. Тада када је засновао овакав комерцијални однос са „Геолинком“ није у то време ни познавао Петрушића. Обављао је и друге послове обавештајне природе са другим

лицима, независно од оптуженог Петрушића и већина тих лица Петрушића не познаје. У свим договорима са Петрушић Југославом били су присутни, а у вези опреме, Баточанин, Лештарић Драган као радници ДБ-а Србије и том приликом је оптужени Петрушић рекао њима да ће за послове у којима буде посредовао између њих и Петрушића добити провизију.

На све ово је окривљени Петрушић додао да је све регуларно радио и није ишао као бандит у Заир, где је штампа писала како је он исплатио људе у Заиру. Све је радио под контролом Француске државе када је био у Заиру. Док је био у Заиру, лично је контактирао са Мубутуом и тамо није ишао да убија људе, мада је лично могао да убије Кабила, јер не убија људе, само терористе. Могао је да подигне са 600 тона експлозива град у Заиру у случају да један војник из његове групе страда и то није учинио. Клинтон и Ширак су га молили да то не уради. Саборци који су ишли у Зира били су осигурани преко „Лоида" у ЈАТ-у и наши органи су знали све то и то су одобрили. „Лоид" је исплатио родбини погинулог пилота Рајка 110.000 долара.

За овим је окривљени Орашанин наставио своју одбрану и навео да је 23.марта 1999. године око 03,00 часова разговарао, односно цело вече до три ујутру разговарао са Живаљевић Гораном који му је рекао да контактира са Петрушићем и да прибави од њега информације када ће тачно бити бомбардовање, пошто се сазнало да је једна ескадрила кренула да бомбардује па се вратила због пар авиона. Контактирао је Петрушића и он му је дао управо информацију у вези бомбардовања коју је претходно истакао. Већ је у то време било ванредно стање, те су Службе биле измештене. Тада су контра-обавештајне службе биле преоријентисане на обавештајне, уствари прикупљање података. Петрушића је око поноћи 24.-ог марта 1999. године сачекао на граничном прелазу Хоргош, том приликом оптужени Петрушић је донео обавештења да се могу ишчекивати немири међу Мађарима у Војводини, као и шиптарима. Након овога следи више састанака са Баточанин Ненадом и Лештарић Драганом којим састанцима између њих и Петрушић Југослава је и сам окривљени присуствовао. Када су они нешто важније разговарали онда се склањао. Службеници ДБ-а су били измештени, па је било тешко доћи до њих. Податке које је доносио оптужени Петрушић везано за Косово и шиптаре лично је предавао потпуковнику безбедности корпуса приштинског Ђуровић Стевану. Те податке је слао факсом или телефоном. Потпуковник Ђуровић и оптужени Петрушић упознали су се 14.-ог децембра на сахрани његове мајке. Баточанин Ненад, радник ДБ-а Србије тражи у марту 1999. године да му Петрушић пошаље неко писмено из Париза и то му је Петрушић и предао. Сећа се да је Петрушић доставио факс где је обавештавао да је ухваћен факс шиптара са Косова у ком факсу су навели да су опкољени, да су имали пуно жртава, да траже помоћ и где су навели податке о локацији снага. Овај податак је пренео Лештарићу или Баточанин Ненаду. Касније је оптужени Петрушић преко њега слао информације шта ће и када ће бити бомбардовање у Београду. Сећа се да је навео да ће зграда бивше ЦК-а бити гађана са два пројектила. Сећа се да је рекао да зграда Политике неће бити бомбардована јер његов брат ради у Политици, те му је тако и поручио. Оптужени Петрушић је на неки начин дао савет путем доставе, предлажући да се за време бомбардовања, док је трајало бомбардовање да се на тај концерт позову стране групе. Крајем марта 1999. године оптужени Петрушић одлази у своје родно место Медвеђа и одатле му је послао податке у вези тактичке природе везане за Косово. Те податке је прихватио и

шаље у Приштину потпуковнику Ђуровић Стевану. Поред потпуковника Ђуровића неке податке од стратешког значаја слао је и пуковнику Пери Симовићу који је био орган безбедности у СДПР. Од Петрушића је добио почетком априла једну информацију која је за њега била компликована, те је то испричао Ђуровић Стевану који је у безбедности приштинског корпуса, те су након тога Ђуровић Стеван и Петрушић ступили у контакт, а имали су и састанак. После овога, предложио му је Ђуровић Стеван да буде у Приштини и да буде на вези између оптуженог Петрушића, приштинског корпуса, са чиме се сагласио. Том приликом је договорено да тактичке податке које добије од Петрушића шаље приштинском корпусу, а стратегијске проследи Томи Ђурину. Требало је да један репортер и новинар оду на Косово и направе репортажу, те је и он требало да иде са њима, па је из тог разлога и добио новинарску легитимацију, а требао је да буде веза између тих новинара и приштинског корпуса. У том смислу фактички је предат заједно са оптуженим Петрушићем, Ђуровић Стевану, односно предат је на његову одговорност, пошто је он био заменик начелника безбедности приштинског корпуса. Том приликом је дат задатак Југославу Петрушића да провери новинара да ли зна француски и да ли може да прође као Француз.

Приликом одласка на Косово нашли су се оптужени Петрушић и – окривљени, потпуковник Ђуровић Стеван у Лесковцу, у једној кафани, те је том приликом питао Стеван Петрушића да ли може неке податке да му добави из Албаније и да те податке провери, на шта му је Петрушић одговорио да пристаје, али да не може ићи преко Македоније у Албанију, да је тамо француска и америчка војска, већ да ће ићи преко Италије. Пошто је требало да се да оптуженом Петрушићу војна дозвола за излазак из земље, пошто је било ратно стање, позвао је Ђурин Тому, а потом су окривљени и оптужени Петрушић отишли у Београд где су се срели са Томом Ђурином, те је ту у Београду добавио ту дозволу за оптуженог Петрушића коју је потписао Булатовић. Након овога кренули су према граници Мађарске, стигли су у Хоргош. Када су били код Хоргоша, назвао га је Баточанин Ненад који му је тражио да разговара са Петрушићем, тражио је да се састану руководећи људи наше безбедности, међу којима и Раде Марковић са шефовима француске обавештајне службе. На то је Петрушић одговорио да мисли да може такав састанак да уговори, а да ће јавити када се врати са пута. Оптужени Петрушић након овога одлази у Италију, и шаље му одатле податке коме упућују факсове шиптари са Косова и да те факсове прима Американац Шон Венс. За тог Американца Шон Венса, Живаљевић Горан је причао да је био шеф америчке мисије на Косову. Чекао је Петрушића на граници када је уговорено када Петрушић долази са братом из Париза. Брат оптуженог Петрушића који је дошао са њим се зове Бане и Петрушић му је рекао да му је брат чувао мајку оперисану у Паризу. Радило се о уградњи вештачког кука. Приликом доласка на границу Мађарске оптужени Петрушић је донео планове са циљевима и то се радило о шиптарским факсовима који су ухваћени, а који су се односили на положаје војске Југославије на Косову које је требало НАТО да бомбардује. Том приликом се Петрушић састао са Пером Симовићем, који је пуковник органа безбедности у СДПР и њему је оптужени Петрушић цртао на једној карти планове развоја даље ситуације на Косову. Оптужени Петрушић у разговору са Пером Симовићем је предложио да похвата одређене шиптарске главешине, на шта му је Симовић одговорио да се то ништа не може урадити без договора са командом Треће армије. Када је оптужени Петрушић предлагао да похвата ове главешине шиптарске на Косову, рекао је да ће

оформити своју групу људи и да ће радити на хватању тих главешина. Овакав поступак, односно предлог оптуженог Петрушића је усвојен, с тим што је требало да потврди команда Треће армије. На крају је таква акција потврђена од стране команде Треће армије. Ова група коју је накнадно основао Југослав Петрушић требало је да се пријави на сабирном центру за добровољце у Гроцкој. У сабирном центру Гроцке добијају сви униформе, има и чин резервног поручника, али чинове на Косову није ни имао, нити их је носио. На Косову су и били у Дечанима, подређени директно капетану Савовићу пошто су били придодати чети којом је он командовао. Командир бригаде је био извесни Живановић, чијег имена не може да се сети. Колико му је познато, оптужени Петрушић није слао факсове француској обавештајној служби у вези бројева сателитских телефона, мада је факсове из Француске примао на шиптарском језику. Радило се о факсовима, а које су факсове слали шиптари за одређене центре у Тирани. Претпоставља да је Сергеј Лазаревић био сарадник француске обавештејне службе јер је он слао факсове из Француске оптуженом Петрушићу. Зна да је Сергеј Лазаревић био проверен од стране наше обавештајне службе, а не зна да ли је раније радио за нас. Претпоставља да је Сергеј слао факсове које је претходно француска обавештајна служба ухватила, односно да је Сергеј добио од неке службе и послао из Француске, мада у вези одакле су слати то само претпоставља. Претпоставља да су факсови из Француске јер је дуго времена радио са Петрушић Југославом. Од Петрушића није чуо да Серж Лазаревић ради у француској обавештајној служби. На тим факсовима су биле само координате положаја шиптарских банди, тј. тзв. ОВК. Оптужени Петрушић Југослав је преко сателитског телефона разговарао са Сержом Лазаревићем на српском језику и ту је био присутан док са Патриком Фором није разговарао преко сателитског телефона док је био присутан да је са неким разговарао са телефоном на француском језику. То се односи на Београд, а са Косова уопште није разговарао са Патриком Фором, већ је само разговарао са Сержом Лазаревићем и то на српском језику, којом приликом је оптужени Петрушић тражио од Сержа Лазаревића да му пошаље факсове, они су стизали од Сержа Лазаревића и те факсове је узимао од капетана Савовића, факс је био у канцеларији капетана Савовића. Никада није видео Петрушића у иниформи француског војника. Из те групе која је пошла са Петрушићем познавао је само Пелемиша и још пар њих који су били са њим у Заиру, али се њихових имена не сећа. Првобитно је план био да се Рамуш и Реми ухвате на територији између Приштине и Медвеђе, а потом је план измењен, па су они привремено пребачени у Дечане. Одласком на Косово, задатак окривљеног био је исти као раније, да буде веза између Петрушића и одсека безбедности корпуса приштинског. Његова дужност није била да прати како се одвија акција групе коју је предводио Петрушић Југослав. Његова веза се испољавала утолико што је примљене факсове у команди 125.-те оклопне пешадијске бригаде, заједно са Петрушићем носио у приштински корпус и то потпуковнику Ђуровић Стевану и пуковнику Момиру Стојановићу. Није упознат шта је урађено на хватању Рамуша и Ремија. Једна личност је представљена у Паризу као Патрик Фор, а да ли је то био он, то не зна, приликом представљања њему је Петрушић рекао да је та личност њему шеф. Никада засебно није ступао у везу са Патриком Фором, мада су се оптужени Петрушић и он и Патрик Фор још неки пут нашли.

На питање браниоца окривљеног Петровић Радета, адвоката Церовић Веселина, да ли су активности оптужених биле под надзором војних органа и да ли

су биле контролисане њихове акције, окривљени Орашанин је изјавио да је то тачно. Није био упознат да је ико имао примедбе на рад Трећег вода полиције. Није му познато да су они симулирали борбена дејства.

На питање браниоца оптуженог Пелемиш Милорада, окривљени је изјавио да су били опструирани да ухвате Рамуша и Ремија, а ова опструкција је ишла од стране ДБ-а у Дечанима, а то су му потврдили капетан Савовић и потпуковник Ђуровић.

На главном претресу одржаном дана 07.11.2000.године окривљени је остао при одбрани датој у претходном току поступка и додао да има неких недоречености што се тиче оружја које му се ставља на терет, и објаснио да је малокалибарска пушка добијена на реверес, а иначе није имао дозволу за ту пушку.

На главном претресу одржаном дана 22.01.2009. године окривљени је у своју одбрану навео да остаје при свему што је изнео на главном претресу, да не признаје да је извршио кривично дело шпијунажа и да нема шта да дода.

На посебно питање председника већа, окривљени је изјавио да је на Косово и Метохију отишао по позиву одсека безбедности приштинског корпуса, мисли да је он тада припадао Трећој армији и по задатку обавештајне службе Војске Југославије. На простору приштинског корпуса није могло да се оде без позива. Окривљеног Петрушића познаје, али није по његовом позиву отишао на Косово. Били су заједно у 125.-ој моторизованој бригади.

На питање тужиоца, окривљени је изјавио да је командант 125.-те бригаде био пуковник Живановић Драган, сада је генерал у пензији.

На питање пуномоћника оштећене Наташе Кандић, окривљени је изјавио да је Пелемиш касније стигао у јединицу, можда десетак дана. Дошли су 01.04. повукли су се крајем маја. Мисли да је Пелемиш дошао 20.-ог априла, прво су дошли он, окривљени и Петрушић. Позвао их је приштински корпус, био је при бригади, а Пелемиш у чети војне полиције. Био је референт технике при 125.-ој моторизованој бригади. Пружао је техничку помоћ и чети војне полиције где је био Пелемиш. Не може да се сети ко је био командир, била су тројица, један је погинуо, а двојица су били рањени у том кратком периоду. Није био претпостављени и не зна колико је чета бројала војника.

Окривљени Пелемиш је ставио примедбу на исказ окривљеног Орашанина, наводећи да је дошао 03.-ег маја први пут, први људи из Босне су дошли 17.-ог априла и исти су примљени у Гроцкој у регрутном центру.

На питање окривљеног Петрушића, окривљени Орашанин је изјавио да је два пута ишао на састанак код генерала Лазаревића и код Моме Стојановића у штаб, а састанцима није присуствовао. Орган безбедности је био Савовић Александар, по чину капетан у то време. По формацији Савовић је могао да издаје наређења. Не зна да ли је Петрушић Југослав могао да испитује заробљенике. Није био присутан и ништа му око тога није познато.

Примио је факсове из једне стране земље који ће бити бомбардовани објекти у СР Југославији, посебно на Косову и Метохији и то је доставио органу безбедности Савовић Александру, а заједно су то предали начелнику одсека војне безбедности Момиру Стојановићу. Са којим задацима је био задужен и које је добијао од Александра Савовића није упознат. Знао је да постоје претпоставке од стране наших обавештајних служби да Петрушић има јако добре везе са обавештајном службом и да те везе нису постигнуте на нашу штету и да овакве везе треба искористити. Добија информацију да је Петрушић по договору донео једну снајперску пушку која је предата оперативцу службе државне безбедности на аеродрому Београд. Не зна колика је цена ове пушке била, зна да је коштала око 10.000 марака у оно време. Петрушића је упознао 1995. године, од тада је имао велики број контаката са њим, заједно са службом и били су на многим састанцима са оперативцима из службе. За време ембарга доносио је оружје које је било забрањено да се доноси у то време.

Окривљени је на главном претресу одржаном дана 21.12.2015. године у своју одбрану изјавио да се никада није ставио под команду Југослава Петрушића, никада није узео новац од њега и није приступио француској тајној служби, никада господин Петрушић није тражио од њега неке податке који су се тицали безбедности, да ли било војне или цивилне. Од њега је добијао значи податке које је прослеђивао службама са којима је био у контакту са лицима која ће у току именовати.

Током 1995. године преко извесног господина Зечевића са којим га је упознао Јово Ђого из Бироа Републике Српске, повезао управа артиљерије набавила је уређај за сателитско позиционирање који су, обзиром да је земља била под ембаргом, нису се могли купити редовним путем и он је то дотурао авионским превозом из Париза. Неколико пута у неколико тура је то долазило и он му је рекао да има подршку у једном од наших земљака у Паризу који има јако добре везе и да ће он доћи лично пошто је он стручњак, да се са њим повежу. Тако је негде у октобру му се најавио да ће доћи, сачекао је на аеродрому Југослава Петрушића, када су стигли у Београд, сели су у једном кафићу, он се представио да је близак француским службама, да може да уради много тога што се тиче повећања борбене готовости армије, мисли да је тај контакт његов, одмах је то пријавио господину Лештарић Драгану са којим је био у контакту везано око развоја специјалних средстава за ресор државне безбедности у ком је он био. Контакт је одмах пријављен и када је то пријавио сутрадан рекао је да је о.к. и да ће то пријавити својим претпостављенима и добиће инструкције шта даље. Исто тако контакт је пријавио представнику војне обавештајне службе Томи Ђурину, потпуковнику са којим се зна још из Словеније 1988. године, када је радио у војној индустрији у „Горењу“ на пословима развоја исто оружја и њему је пријавио. Инструкције од Лештерића биле су следеће: заинтересовани смо ако имате могућности, али треба то да проверимо, провера је ишла у два правца, једна је питање информације, а друго могућност набавке опреме. Слично је поступио Тома Ђурин који је тражио доказе да лице које се тако легитимисало има одређене могућности, с тим да му је касније кроз неки дан Лештарић рекао да ће што се њега тиче контакт, ићи по питању набавке опреме, а што се тиче информације његове личности, преко лица која ће му се јавити из ресора ДБ-а које ради на контра-обавештајним пословима. Лештарић је, што је касније сазнао, радио у обавештајној управи ресора ДБ за набавку опреме, јер је био директно задужен поред других послова у која није био упућен окривљени. Што се

тиче информација кроз неки дан јавио му се Живаљевић Горан који је припадник ресора ДБ-а, сада је у БИИ, тренутно секретар у амбасади Србије у Скопљу и он је тражио проверу могућности Петрушића. У то време када су причали делегација на челу са Јовицом Станишићем, мисли неким извесним Ристивојевићем и могуће оним покојним Бацом, како се звао, била у Паризу на састанку. Пре него што је дошла та делегација, то је после сазнао, Петрушић му је рекао шта су биле теме разговора које је он пренео Живаљевићу и после му је Живаљевић причао 15-20 дана да када је слетела та делегација људи из ДБ-а и народ су им рекли шта је разговарано што су они потврдили да је тачно. На тај начин што се тиче везе са Французима, Петрушић се квалификовао. Што се тиче опреме, тражене су понуде за опрему. Од стране управе артиљерије пре свега и РДБ, што се тиче управе артиљерије, посебно су били заинтересовани за системе за позиционирање и утврђивање координата, брзог утврђивања координата на терену, како спајања тачке, тако и одређених циљева. Петрушић је донео понуде и на захтев, по инструкцијама управе артиљерије која се консултовала са управом безбедности, њему је пренесено по питању Петрушића да су они утврдили да он има добре везе у Паризу, да те везе нису остварене на штету ове државе и његов тамо положај, углед који има и да то треба искористити. То је била инструкција. Што се тиче војне службе, слично је стигло и од ресора ДБ-а, јер су тражили одређене исто тако понуде, тако да је он доносио за потребе из РДБ-а. Тражили су ГПС-ове и један скаут који им је донео, требали су да набаве, па су мислили после тога преко других, после тестирања набавили још неко оружје које је Петрушић доносио. С обзиром да је била у питању артиљерија, велики систем, требало је проверити његове могућности на лицу места, и њега – окривљеног су задужили, наравно, он је пре тога питао Петрушића да ли може да обезбеди сусрет са одговарајућим тамо произвођачима у Француској, да би окривљени отишао између осталог да то провери и добије инструкције шта да тражи, које уређаје, који су му могућности, био је инструиран, били су ту у питању радари инструирани од људи радариста, онда везано за везу људи који су радили у средствима веза и артиљераца, од артиљераца је контактирао највише са начелником артиљерије Илијом Бранковићем и Томиславом Мичићем који је био у управи артиљерије и који је био задужен за набавку те опреме у смислу као референт, значи био је пуковник референта у управи артиљерије. Вратио се, поднео извештај и тада је речено на бази тог извештаја да Војска Југославије, односно тадашњи начелник Генералштаба, то је био Перишић и овај начелник безбедности Димитријевић су одобрили одлазак војне делегације, рекли су само односно упознао је Петрушића са овим из управе артиљерије, колико се сећа, само су тражили од њега гаранцију да ће се они вратити из Париза, то је била прва гаранција, јер већина из управе артиљерије је учествовала у ратним збивањима још од Словеније, па су се повлачили, како се повлачила југословенска армија. Југослав је рекао да он гарантује својом главом да ће се вратити и онда је формирана делегација коју су чинили официри из Југославије, Србије и помоћник војног атешеа у Паризу то је Бранко Васиљевић који их је сачекао тамо у Паризу када су дошли. Делегација је отишла, вратила се, и наручена је опрема која треба. Пре одласка у Париз добио је инструкције од Томе Ђурина, потпуковника да позове извесног Патрика Фора који је био један од шефова, претпоставља Југославу или службе у којој је био, да ли је то његово право име или не, не зна, на једном састанку је то и урадио и позвао је да у име војне службе да посети Београд, због разговора који би био сарадња две службе по питању исламских фундаменталиста, тероризма и других ствари, јер Балкан је био, како је

окарактерисан, као главна споредна вратница према централној Европи, главна капија је Урал, преко које Ислам кроз историју, а јуче, данас и сутра пролази према Европи. На Балкану је било доста терористичких група које су се из арапског света финансирале државе њиховог и организовали долазак преко муслиманског лобија, односно Муслимана у Босни, тако да они нису само завршавали овде, него неки су остајали, ратовали против нас, а продужавали даље у Европу, то је био тај интерес. Опрема је купљена, Петрушић је обезбедио инструкторе да дођу који су обучавали наше војнике, официре, тако да је добио процену у то време, официрски кадар је био најобученији на Балкану по питању сателитске навигације захваљујући тој опреми која је добијена. Постојао је континуитет сарадње са Југославом Петрушићем који су одобрили и водиле наше службе, односно контакт који имају са Петрушићем био је по инструкцијама наших цивилних и војних служби. Потпуковник Тома Ђурин га је упознао са господином Сретком Ковачом који је радио у контра-обавештајном делу управе безбедности војне и био је начелник одсека безбедности војно – привредног сектора, што је за војну индустрију, тако да је по контра-обавештајним пословима сарађивао и са њима, а и обавештајне информације је предавао Томи Ђурину. Везано за РДБ у то време на аеродрому је био шеф деташмана Зоран Манготић. Он га је молио да се сретне са Југославом Петрушићем, њега је на једном заједничком састанку у сусрету на аеродрому када је он долазио упознао Зорана Манготића и Југослава Петрушића, односно упознао тадашњи директор „Југоимпорта“ и објаснио му је ко је и шта је и онда му је објаснио ко је и шта је он, онда га је молио за сусрет са Петрушићем када буде долазио, када га буде сачекивао да му јави, да ће их примити, а тема разговора је била личност Емира Кустурице. У то време је сниман филм Андерграунд, Кустурица је то снимао у Србији имао је претње од тог муслиманског исламског лобија из Босне у Француској и наши су процењивали да му је угрожен живот и да му треба повећати ниво безбедности, били су на том састанку, стицајем околности на пропутовању је био и Кустурица, тако да су заједно били у оној међународној зони у ресторану, где их је увео Манготић, где је био Кустурица, његов продуцент, финансијер, који је снимао филм Ђатовић и окривљени, Петрушић и Манготић, било их је петоро, контакт је био службени. 1997. године у то време је ишла делегација на сајам, делегација МУП-а која се срела у организацији Петрушића са представницима Министарства иностраних послова на сајму Француске где је на неким састанцима који су били комерцијалне природе био присутан, где је препоручивана опрема за заштиту граница, Французи су имали јако добро опрему по питању средстава веза, ТВ камера, осматрачких радара и препоручили су да се граница штити електронским средствима, са што мање људи, са копна и из ваздуха и хеликоптерима. Рекли су што је мање људи државних, то је мања могућност контакта са цивилима, мање су могућности подмићивања комплетних ситуација и свега тога. 1998. године су им најавили немире на Косову, саветовали су да се ту пре свега уплиће полиција, не војска, да се не би окарактерисало као државни тероризам и од Петрушића су почели да стижу подаци, велики број података о шиптарским терористима, доставио је листу људи српске и албанске националности који су били лојални држави Србији која је УЧК решио да ликвидира, неки од њих су већ били ликвидирани, али већина није и то је прослеђено и РДБ-у и како се каже, војној служби, они су интервенисали, добио је повратну информацију да су неки извучени са територије склоњени, заштићени, нарочито када су у питању Албанци. Донео је податке о маршутама, докле иду муслимански добровољци, исламски, не зна како да их назове из Босне, именом и презименом. Донео је колико се сећа, податке о

Муџахединима којих је доста било и у Србији, где су били као вечити студенти, касније су отишли за Босну, неко од њих је донео податке о именима девојака у Београду које су имали и тако даље. Потврђено му је исто тако да су информације биле тачне. Информације које је доставио Петрушић процењене су као тачне, правовремене, могу да се искористе. Петрушић је извор, а он окривљени прослеђује информације и тај канал оцењен је као канал високе поузданости. То му је рекао Тома Ђурин, лично му је рекао потпуковник Телесковић, који је био иследник када је био у притвору. Стизале су информације од Петрушића када се планира бомбардовање у мају, мисли да је био мај 1998. године, донео је податке директно се срео са Томом Ђурином, где су цртали, цртао је карте, могуће нападе који су циљеви, информација је била прилично компликована, важна, па је уз консултацију са Томом Ђурином предложио да је он директно преузме, да не би преузимао информације па онда препричавао њему. После тог састанка био је један састанак у Другој управи обавештајне где је и сам окривљени присуствовао, где је требало да се процене неке информације које су добијене још и са других страна, био је на вези са другим сарадницима који су доносили сличне информације, али нису таквог ранга какав је Петрушић био, али у обавештајном раду је битно имати информације са више страна, значи више независних извора и нарочито је добро ако се оне подударају, то је потврда о некој истинитости, веродостојности информација, те је разматрано да бомбардовање почне у јесен, али су закаснили, хтели су пре зиме да заврше акцију коју су планирали, пошто нису успели, то је одложено за пролеће 1999. године. Дата је инструкција с обзиром да је што кажу процене војске су биле да је неизбежан конфликт, рат НАТО агресије, да је питање само времена и да се треба припремити на све начине, један од начина је безбедносни, други начин је био прегруписање војних јединица гарнизона, тако да практично већ због информација које су им стигле између осталог од Петрушића, војска је напустила гарнизоне, генерација војника која је отишла у приштински корпус 1998. године у априлу одмах су ушли у ровове и изашли су из ровова у јуну 1999. године. Ти војници су јунаци одбране Косова, провели су преко годину дана у рововима, не зна се ко је спавао по ноћи, само једну ноћ када је снег, зима напољу они су ко зна колико ноћи. Добијали су информације захваљујући Петрушићу када улазе из Албаније обучени терористи који су обучавани у НАТО базама, највише у Немачкој, практично тај пешадијски рат је добијен пре почетка агресије, јер сви ти који су долазили то су били командири десетина, значи то су била десетари, односно наредници, тај подофицирски кадар чини војску пре свега, то је радничка класа у војсци, они су сачекивани, већина њих је заробљена, ликвидирана, не зна шта је већ било, на ТВ-у Дрецун је извештавао о тим догађајима на граници. Спремао се рат, све службе су се окренуле цивилне и војне, реорганизацији, што значи да је приоритет било добити информацију о могућем нападу, померању снага, било која информација могла је и била је врло важна, јер то у пракси значи мање губитка на терену. Ако ви знате шта непријатељ намерава и још важније шта зна о вама, шта зна о вашим положајима, што се тиче технике они су знали Дејтонским споразумом имали су све, серијске бројеве пушака, топова и на којој локацији. Када је ово кренуло, са тих локација су измештени, знали су колико имамо тенкова и где. То је био највећи проблем и њихов највећи проблем је био какав је морал. Они су покушавали да дођу и новинари који су били доле основни задатак им је био, то је утврђено када су неки заборавили неке лап-топове или су били пијани, погледали су, значи то је био приоритетни задатак и новинари касније када су НАТО снаге ушле на Косово, већина њих су били војници, они су се

појавили у маскираним униформама са чиновима, чисто да се зна.

Стигла је информација од Петрушића када ће почети бомбардовање, речено му је да буде у сталној вези, инструкција од Томислава Ђурина, Горана Живаљевића је била да га контактира, чак и ако се не јавља. Било која информација интересантна била је и тамо негде 21, 22.-ог марта дошао је, информација коју је дао, пошто је у децембру 1998. године упознао заменика начелника одсека безбедности приштинског корпуса, и тада је донео неке податке везано за дешавања на Косову, упознали су Ђуровића, он је као врло квалификован проценио да су они врло корисни и била је ту исто и листа људи који треба да буду ликвидирани од УЧК, тако да део информација је тражио и Ђуровић да му се достави због оперативности, да не иде уобичајеним линијама, о томе је упознао Тому Ђурина који се сагласио да тзв. тактичке информације, тзв. тактичког нивоа, то су информације где се мора брзо реаговати, рецимо ако је дат стигао податак да је у неком селу шиптар послао информацију на тим и тим координатама налази тенковско одељење, одмах се мора дислоцирати и склонити из тог положаја за време бомбардовања. Дошли су у фазу овог одласка на Косово, како кажу војници Косова и Метохије, а кажу да је то исправан начин, не Косово, него Косово и Метохија, тражио је заменик начелник ресора одсека безбедности приштинског корпуса Томислав Ђурин, од њега – окривљеног је тражио да оде доле на Косово иако је имао други војни распоред, негде код Сремске Митровице и рекао му је да ће тражити сагласност служби са којима је на вези, мислио је на војну службу, не на цивилне, значи Тома Ђурин је обавестио о томе као што је рекао, обавестио је Зорана Живаљевића што се тиче ресора ДБ-а нису имали ништа против да иде, а што су могли да имају против, њихов је сарадник. Имао је кодно име, сарадднички досије, по тим правилима нико није могао са њим разговарати везано око његових активности без онога са ким је на вези. Постоје нека одређена правила, сагласили су се да може да иде. Кад је било бомбардовање, тамо негде почетком, крајем марта Томислав Ђурин потпуковник, Ђуровић Стеван и он – окривљени нашли су се у ресторану „Пинк“, они су се вероватно и пре нашли где је договорено, Томислав Ђурин му је предао на реверс на везу Ђуровић Стевану и пред њим му је рекао који су његови задаци. Тактичког нивоа без одлагања обавештавати приштински корпус, Ђуровић Стевана или ко је у близини у пракси се појавио Савовић Александар који је био безбедњак, орган безбедности у бригади 125.-ој у коју је отишао тактичког нивоа, стратегијског нивоа обавештавати Ђурина, за средства везе је био један сателитски телефон који су користили са знањем службе, власник је био Петрушић и ставио га је на располагање, значи уз знање службе и било где се кретао са тим телефоном био је обавезан да обавести службу да се креће са њим и у ком правцу да најави. Добио је још један задатак, добио је новинарску легитимацију коју му је Тома Ђурин дао, што није необично, јер је одавно од 1990. године сарадник ових часописа за оружје, писао је, сад има новинарску легитимацију од новинара сарадника, не професионални новинар, него новинар сарадник код „Калибра“ и тако је и добио легитимацију где пише да је фоторепортер „Калибра“ и требао је да прати рад новинара у Медија центру у Приштини, рекао је из којих разлога, јер то нису, били су акредитовани као новинари, али већина њих су били професионални обавештајци, обучени професионални обавештајци, што се касније и показало у већини случајева. Тако су кренули у договору са Томом Ђурином неколико дана касније, Ђуровић је дошао службено један дан – два, када је већ почело бомбардовање, организован је састанак и договорено је за дан-два да крену, с

тим да пре него што оду на територију, односно зону одговорности приштинског корпуса да се јаве. Дат је задатак да одведе Петрушића у команду Треће армије, да разговарају са пуковником Матићем, нажалост покојним, где он треба да да сагласност да ли Петрушић може да дође у редове, односно као сарадник одсека безбедности приштинског корпуса, пријавио је да иде пуковнику који је помињан из војне полиције Пантовић Миодраг. За одлазак још једном официру чијег имена тренутно не може да се сети и да се враћају исти дан. После тог разговора где је Петрушић, ком разговору је окривљени присуствовао у малом делу, где је он питао Петрушића да види ситуацију на терену, развој даљих догађаја на бази информација којима он располаже, неке информације које он није имао Петрушић је вероватно и њему окривљеном дао, на лицу места му је дао где је овај сагледао, погледао важност тих информација и ниво и стручност углавном је одобрио пуковник Антић, по повратку у Београд је ступио у контакт преко телефона, са Ђуровић Стеваном, те је он рекао да крену у тај и тај дан и да ће се видети на ауто-путу, ту пре Лесковца треба нешто да се договоре. Сусрели су се, са њим је био један од његових помоћника Вуковић капетан, који је био задужен за тероризам у одсеку за безбедност корпуса и они су тада издали задатак Петрушићу и њему – окривљеном, а то је да се извиди ситуација шта се десило у Албанији. Служба није имала податке које снаге између остало, њему је задатак био да одвезе Петрушића на границу, што је и учинио. Од пуковника Петра Симовића који је био орган безбедности из „Југоимпорта", који се укључио у ратну организацију службе безбедности био је доста у Босни, познаје исламски чиниоц у Босни који се кретао према Косову, од њега је добио информације и имена људи који ће можда да се појаве на Косову, који ће можда бити заробљени, маршуте којим иду. Излазак из земље у то време је био забрањен војним обвезницима, једино је могао да да министар и онај кога је он овластио да даје излазну дозволу, тако да је назвао, потврду којим су одобрили излазак из земље, преко Петра Симовића су ту дозволу испословали, преузео је, дао је потврду Петрушићу, одвезао га на границу и Петрушић је отишао. На путу према граници из РДБ јавио се, већ покојни и тражио да Петрушић организује састанак, преко њега, од окривљеног је тражио да у то време организује састанак између српске службе на челу са Радетом Марковићем и француске службе, рецимо у Босни је састанак и то је био његов задатак да пренесе Петрушићу, што му је и пренео. У повратку му је рекао да је прихваћен тај састанак и шта је било после, детаље не зна. По повратку из Албаније, отишли су на Косово, јавили се Ђурину, он је поднео извештај, детаље не зна шта је видео, вероватно је донео још неки податак, док је био у иностранству, послао је још неке податке везано за збивања, те податке су наши преводиоци ургентно преводили и слали на терен да се склања техника и људство са одређених позиција да не би настрадили, показало се ефикасним. На крају када су се повлачили ови новинари и њихови медији и НАТО су се изненадили колико је било мало губитака. Ово су званични подаци који су објављени да је од неких 220 тенкова уништено је мање од 20, од тога је пола уништила НАТО авијација, а пола су на земљи уништени, највећи губитак је био три тенка. Што се тиче транспортера врло мало је оштећено, заслуга је информација, ти тачкасти циљеви су интересантни за војску, односно схватали су за ону ракету што се испали без обзира што је запад, увек се поставља тзв.питање исплативости циља, наши су то схватили, Петрушић је дошао до информације да те ракете имају ИЦ главе, значи да нису били телевизијски, него на бази зрачења топлотног извора су проналазиле циљ, онда су наши наручили у Симпу велики број макета, стављали би канту бензина или нафте, то запале за

снажно ИЦ зрачење и то су онда бомбардовали и то су мислили велики број оклопних средстава, а није било. У то време је стигла, како му је рекао потпуковник Стеван Ђуровић, једна депеша из РДБ-а где су тражили да се повуку, коју је потписао Раде Марковић, да се повуку Петрушић и он – окривљени са Косова, јер имају неке сумње да раде против, или на штету Војске Југославије и та ургенција је ишла високо, први пут када је тражено да се врате рекао му је Тома Ђурин, да су они рекли да гарантују за њих, да су на најугроженијим тачкама, да где су они били није било бомбардовање, ниједан важан циљ, или нешто у смислу да су дали информацију и они нису хтели да поступе по том наређењу. После је стигло са највишег нивоа наређење, звао га је Петар Симовић пуковник, да је стигло наређење да се врате и јаве у Београд на располагање управи службе безбедности. Вратили су се и повучена је јединица која је била. На бази информација које је Петрушић донео тачно су знали где су командни пунктови, што значи, што је потврђено, односно у нашој служби електронског извиђања су пратили где год је жива комуникација, ту је неко чвориште, ту је нека команда, индиректно је потврђено где се налази, била је идеја на неким местима да се та неким акцијама разбију ти центри и нека специјална јединица, тада је Петрушић рекао што се њега тиче он хоће да учествује у тим акцијама и да води ту акцију пошто је донео податак сматра се да је најодговорнији и да је он тај који треба да преузме тај највећи ризик извођења акције и то је одобрено, а већ су они добровољци са стране Пелемиша тражили да иду да се боре за Косово, да бране и онда је преко управе безбедности војне полиције координатор био тај који је већ поменут пуковник Пантовић, са којим је сарађивао већ дуго на развоју специјалног оружја, он је у управи безбедности војне полиције, али је задужен био за набавку и опремање служби јединица војне полиције и онда је уприличен састанак на ком су присуствовали пуковник Пантовић, Петрушић и окривљени где је речено да ће бити придодати њима, али да су независни, да су под ингеренцијом директно службе, односно одсека безбедности приштинског корпуса. Повукли су се, њему је отац био болестан, па га је одвезао у болницу, и сутрадан после тога добили су налог за хапшење окривљеног, Петрушић је дошао и био углавном после 20 дана, тад су се први пут видели у притвору када су шетали онако издалека, тако да је знао да је он, није имао никакве информације. По налогу ресора државне безбедности су ухапшени, то је у основи био тзв.рашчишћавајући разговор, пошто је био њихов сарадник. У том разговору све недоумице, сва питања треба да се расправе, да нема никакве недоумице и онда се доноси одлука о статусу лица које је било на рашчишћавајућем разговору, конкретно то је био он – окривљени и он се извинио што је тај рашчишћавајући разговор, било је ратно стање, али се он у основи води у некој сигурној кући, мисли стану, не условима притвора оног режима који имате у притвору и тако углавном, разговарао је са пуковником Телесковићем, он је припадао Генералштабовој контра-обавештајној групи и ту је био испитиван и пре него што је ухапшен, било их је четворица која су постављала разна питања и између осталог био је и генерал Александар Васиљевић кога зна из деведесетих година који је још био начелник управе безбедности, једно три-четири пута су се враћали стално на исто, то је тај принцип, да се види да ли лажете, да ли има неких нелогичности и тако даље. Исто тако, у притвору писао је изјаве шта се дешавало, напишете једну изјаву, па онда поново да нешто образложите, па онда напишете име, вероватно су они контактирали све оне које је поменуо јер су испроверавали на крају, ослобођени су, Телесковић му је рекао оно што је рекао на почетку да је утврђено да ништа нису радили на штету ове државе, напротив, у корист, да су те информације које су

стизале преко њих где је обавештајни извор Петрушић, а које је он преносио, да су све информације тачне, истините и проверене, могле су да се искористе, имали су висок степен тајности и поверљивости, односно значаја. Извинио се. Пуштени су отприлике када је завршено из притвора, интересантно је да је тужилац Прве армије, прве армијске области у Београду који их је теретио био касније тужилац у овом процесу на почетку, то је Небојша Мараш. Решењем помоћника војног тужиоца Небојше Мараша су пуштени, написано је да никакви докази нису нађени, али најважније је оно што није на том папиру, а то је да се служба и служба војне безбедности ипак уверила у њихову лојалност. После је тражио да прекину контакт, ако су већ сумњали на њега, они су рекли да настави, по инструкцијама је наставио контакт са војним службама, исто је тако било и са цивилним и са Живаљевићем је разговарао из ресора државне безбедности. На Косову се војска повукла по налогу Скупштине Србије, то је први случај да се ваздушна агресија није завршила копненом агресијом, а за то је највероватније разлог тзв.исплативост циља, они су припремали јавно мнење да треба Србе бомбардовати, али кад је требало ући у коштац са копненим снагама, не би им били исплативи губици, али неколико бригада ових шиптара, добровољаца из иностранства и ових је било уништено, десетковано, тако да су по налогу повукли са свом техником и народом који је пратио војску, тако се завршила та експедиција и војска се изборила. Дипломатија је искористила ону резолуцију Уједињених нација 1244 до даљњег, док се она не поништи, ми смо власници Косова. То једино може да се поништи у Скупштини Србије. И даље иде на сајмове и контактира са људима, ишао је и у Еуро Сатарис, са официром тенкистом немцем, они су изложили тенк „Леопард". Ти тенкови су ушли с југа из Македоније, одатле су ушли јер је био у приштинском корпусу, у најбољем корпусу на свету. Он му је рекао да нису били такви, да су били слични и да је био неки други модел, а овај је био савршен. У новембру је било хапшење, дошли су из РДБ-а да хапсе, инспектору за кога мисли да се звао Митић је рекао да је са Живаљевић Гораном и да има инструкције да било које изјаве даје само у његовом присуству. Речено му је да за њега више не постоји Живаљевић Горан него да је обичан грађанин, те да нема обавезу оно што га питају да чува као тајну и то је тако било. Од Живаљевић Горана је сазнао да је пре његовог хапшења Зоран Манготић и Бранко Црнић односно Бранко Црни наложио да се његов сарадднички досије уништи, нека права која су проистицала из тога су нестала и они су убедили Манготића и Црног, Радоњић Милана који је био начелник београдског деташмана да га ухапсе. Оно што зна, а то је да се као сарадник службе ДБ-а имао име које је било Кемал, да ли оно сада постоји или не постоји не зна. Неубичајено је да неко имајући у виду да је држао на вези неке људе, значи сарадник је био који је можда био и резистент, сарадник у сваком случају на бази свих догађања која су била у то време и одговорности коју је имао да се једноставно пусти низ воду, без тзв.рашчишћавајућег разговора. То је у свим службама света, пре него што некога пусте на воду, на неки начин, не морају то бити шефови, али неко мора да провери зашто, због разних подметања ситуација у специјалним службама је борба са информацијама са подметањем информација. Задатак обавештајне службе је пре свега, да када су у питању информације које могу добити легалним средствима, а и оним нелегалним, прво да провери њихову истинитост у вези веродостојности да је открије, значи на бази тога који су циљеви и да открије који су тајни циљеви, да ако изађе тамо у Скупштини, декларише се, то треба проверити да ли је стварно, искрено речено, да ли су те искрене, у смислу, тачније открити оно што се не зна. То је помоћ служби и политици, то је задатак

дипломатије, ово је циљ дипломатске службе.

При хапшењу, после је видео кад је изашао да је кренула харанга групи Паук, тзв.групи Паук приписивано је и што јесте и што није. Ту је предњачио Горан Матић, који је после, гледао је на ТВ-у са Петрушићем, оповргао те неке ствари, за неке ствари је рекао шта се дешавало, онда је од новинара Милана Галовића који је писао како је група Паук располагала са војском, са техником, не зна ни он. То су биле отприлике приче за јавност. Ко год је био у професији, он зна да о томе нема ништа. Да су нешто радили од колега са којима су били доле, не би ни стигли до суда. У Нишу, када су ишли са овом групом добровољаца, нису они група, они су ушли у састав 125.-те националне бригаде, мисли од заставника, њега су крстили да је из безбедности. Сви припадници одсека безбедности војне полиције су се звали доле „људи за бомбом", да их не ухвате живе, гледао је шта значи када их ухвате, па су их враћали изрезане људе, транжиране, и када загусти човек мисли и прегори и гледа јел му само бомба ту близу ако нешто буде. То је била реалност доле. У свакој служби елитне службе су војне, а главне су цивилне. Зашто су војне елитне, ево вам овде Пелемиша који је завршио подофицирску школу, њих у жаргону зову граничари, јер их држава васпитава од малена, није се ни формирао као личност, а држава га је формирала, уградили су му ген патриотизма и ти јањичари су се показали као људи одани држави. Говори генерално, ако је било неких изузетака можда, али генерално они су осветлали образ тадашње ЈНА. Зато у војсци ко почиње каријеру, почне као редов, он прође све, тако је у служби, нема прескакања, ко хоће да буде у обавештајној служби мора да буде у извиђачко-диверзантском или извиђачком оделењу или воду, да иде иза линије непријатељске, поготово у рату, па када то заврши онда ће бити војни аташе или шта год, али мора да прође тај пут. Све што је рађено, рађено је са знањем службе уз инструкције службе која је координисала активности, не само његове, него је било још таквих као што је Орашанин, само што нису изашли на видело. Таман посла да су Петрушић Југослав и он били једини, али наравно по природи посла не треба да се зна за њих, обавештајни извор се сматра нешто што мора да се крије по питању што кажу главе, и то је државно благо као што су шуме, природна богатства.

После изласка из притвора адвокат и он - окривљени су написали писмо Министарству унутрашњих послова, везано за оружје, три оружја и имао је само оне цивилне оружане листове, био је један пиштољ који је застарео, није интересантан као оружје, али је интересантан јер је припадао почившем уреднику војне екциклопедије који се звао Петар Петровић, пуковник, од ког је много ствари из историје сазнао, био је поручник у Краљевини Југославији, после рата је прешао да ради у ЈНА и бавио се сво време издаваштвом и прикупљао градиво о српској војсци, од њега је сазнао да смо ми једна од ретких земаља која има војну енциклопедију, он му је то рекао, то је било осамдесетих година када је још студирао. Његов пиштољ је предложио да се стави у војни музеј јер има његова дозвола и футрола и онакав какав је у оригиналу и пето оружје је било пиштољ који је добио од територијалне одбране Словеније када је отишао у „Горење" да ради на препоруку друге обавештајне управе од начелника. Радио је у „Застави", па је отишао горе и по том неком аутоматизму требао је да има и оружје. То је тај пиштољ са том дозволом, има и војну дозволу. Носио је свој приватни пиштољ на Косово и то је од тог оружја и заплењено, муницију калибра Лонграјф тачка 22 и деветка. И сад има пиштољ у том калибру и

малокалибарску пушку, то му је служило, бавио се и стрељаштвом, члан је клуба „МУШ“ и у оно време када је то било и има пиштољ деветку. Можда је било два паковања по 500 комада лонграјф муниције која је остала од испитивања неког словеначког аутомата. То је била намена и то је порекло. Ништа није шверцовано. Пошто је инжењер, имао је доста муниције и није вратио Словенцима када су се растали.

На питање заменика ВЈТ-а окривљени је даље навео да је дипломирао на машинском факултету у Београду који је цивилни, али има одсек који се звао балистика, а сада се зове војни системи и дипломирао је на стрељачком оружју, отишао је да ради у „Заставу“ у конструкциони биро тадашње „Заставе“ који је тада постојао. Док је био у „Застави“ отишао је у школу резервних официра техничке службе, за одржавање и за снабдевање. То што је научио у школи резервних официра, то је и користио, јер се у оно време та школа сматрала вишом школом техничког одржавања и снабдевања. Та војничка знања су му помогла као конструктору, сарађивао је са војском по питању развоја оружја, с обзиром да су производили пригушиваче пуцња, био у чешкој „Збројевци“, прототип пригушивача су испитивали за „Таурус“ у Бразилу су отишли, за Саков Фински су развили пригушиваче пошто специјалне јединице и војске жандармерије и полиције САЈ имају те снајперске пушке, радио је и то, имао је задужење од чете војне полиције где је био, који прилог око набавке и директно је контактирао у то време начелника војне полиције, а то је био Јевђевић Миодраг који је сада у пензији. Када треба неко средство да се увезе, осматрачка средства и долазио је у Београд, имао је и потписан путни налог од начелника одсека безбедности приштинског корпуса Моме Стојановића по том питању, те су га сматрали најупућенијим за те ствари.

На даље питање заменика ВЈТ-а окривљени је изјавио да је и у периоду који је провео на Косову имао исто задужење, имао је широк спектар задужења. На пример, неко је јавио да су се на макединској граници појавили тенкови, међутим, то нису били тенкови, него су била самоходна оруђа, то је разлика, самоходна оруђа служе, оно није офанзивно, тенк је офанзивно оружје, тај који је рекао да су тенкови то није знао, тенк нема гасну кочницу јер он кад крене у напад без подршке, углавном је са подршком пешадије, да има гасну кочницу при опаљењу гранате одувала би пешадију. Зато је и било потребно техничко знање и у обавештајном послу.

На даље питање заменика ВЈТ окривљени је изјавио да му је рекао да треба да се повуку пуковник Петар Симовић телефоном, пуковник из управе безбедности који је био у то време деташиран у „Југоимпорту“ СДПР, сарађивали су по том питању око набавке наводећи да и сад војна служба има своје људе у том „Југоимпорту“.

На даље питање заменика ВЈТ окривљени је изјавио да му је издао наређење пошто је и Петрушић преко њега био под одсеком управе безбедности, били су одсек безбедности приштинског корпуса, али изнад одсека безбедности приштинског корпуса је Трећа армија, а изнад Треће армије је управа безбедности у Генералштабу и он је рекао да се повлачи, да ће имати неке друге задатке и да их чекају да поднесу неки рапорт, тако му је речено, није се расправљао, вероватно је то била прича за телефон, али разлог је био рашчишћавајући разговор.

На даље питање заменика ВЈТ-а окривљени је објаснио да је тражено преко одсека безбедности приштинског корпуса да се повуку сви, не преко њега пошто он није био надлежан за њих, него одсек безбедности приштинског корпуса.

На даља питања окривљеног Југослава Петрушића, окривљени Орашанин Слободан је навео да му нису показивали комплетан елаборат плаћеничке групе Паук са амблемом по узору на Легију странаца, на српском и енглеском језику приликом испитивања, али мисли да је то видео у штампи, али приликом испитивања му нису показивали. Приликом испитивања показан му је само један материјал који је препознао што је дао органима безбедности. Познати су му изводи из картица од Албанаца који су некад скупљали новац, јер је то добио од окривљеног Петрушића и даље је проследио служби. Као што мисли да су му и доставили комплетне податке везане за УЧК. Даље је објаснио да је од окривљеног Петрушића, тачније да мисли да му је позната прича везана за касетне бомбе које су требале да падну на територију Савезне Републике Југославије, конкретно на територију од карауле Морине до карауле Кошаре, и да је све то пренео Савовићу. Податке који су проследили били су подаци о позицијама тенкова из нашег тенковског батаљона, исте ноћи када су стигли ти подаци командант батаљона је био потпуковник Милић Станко, разместили су их, били су то тенкови Т-54. Имена људи који су требали да буду ликвидирани на Косову достављено је у децембру. Шифрарник је узет од њега, а не од окривљеног Петрушића и нису вршили шпијунажу са њом Савезне Републике Југославије и доставили Американцима са руским словима и руском азбуком, односно тајним шифраником докумената. 17.03.1999. године окривљени Петрушић је донео пушку „Антис 12“ 7мм, наручио је преко Лештарића и Баточанина, они су тражили преко њега – окривљеног да Петрушић донесе ту снајперску пушку која може да испаљује супсоник зрна, значи зрна позвучна у калибру 12,7. Нису дали никакву потврду да је та пушка и донета. Преузимање је било на аеродрому, пушку није видео. Био је присутан када су платили за пушку. Окривљени Петрушић је донео да се направи муниција у „Првом партизану“, донео је калупе за прављење муниције за те пушке и „Први партизан“ је усвојио у производњу те муниције. Та пушка је специјална, а како може да се употреби то не улази. Има специјалне могућности захваљујући панцирном зрну, она може на 300 метара да пробије картер мотора, то је био један захтев при развоју те муниције, а сама њена почетна брзина и енергија је барутног пуњења да би била пушка лакша и да може стрелац да је контролише јер 12,7 има врло велику енергију трзања. Теоретски постоји могућност да су људи који су откупили ту пушку од њега даље предали ЈСО специјалним јединицама у којима је био командант Милорад Улемек Легија. У предмету се не налази слика те пушке, бар то не зна. Ниједну пушку му нису показивали у току овог процеса истражног док је био у притвору.

На даље питање председника већа окривљени је одговорио да је за време ратних дејстава два пута напуштао подручје Косова и Метохије, био је на територији па је излазио, сваки пут је имао одобрење надлежне команде, дозволу за кретање и путовања издату од одсека безбедности команде приштинског корпуса потписану од начелника одсека безбедности команде приштинског корпуса од пуковника Момира Стојановића са временом важења од 07.-ог до 09.-ог маја 1999. године са правцем кретања Приштина – Београд и обрнуто. Границу Србије није прелазио. Није имао одобрење, а није имао ни задатак. Ишао је само до мађарске границе када је возио

Петрушића и када га је сачекао по задатку.

У овом тренутку сарађује, односно предаје на Полицијској академији и са Генералштабом као спољни сарадник предузећа „Телеоптик жироскоп". Приликом првог испитивања 14.11.1999. године није имао адвоката, као ни другог пута 18.11.1999. године, 16.03.2000. године је имао адвоката, то је био господин Губерина и господин Вукасовић. На питање окривљеног Југослава Петрушића је навео да мисли да је хапшен као резервни поручник.

На питање браниоца адвоката Церовић Веселина, окривљени је изјавио да није било јасно питање службене тајне, јер је био обавезан да чува службену тајну, а и обавезан је оно што је рекао чување извора, значи овој држави су помагали много на штету неког. Када би причао о њима угрозио би их, угрозио би на неки начин и имиц службе, ако служба дозвољава да се то тако ради, нећете имати сарадника

На даље питање адвоката Веселина Церовића је навео да мисли да није био у страху, него како је вођен процес оценио је с обзиром да су сведоци сви професионалци који су били су говорили у њихову корист или су нешто правили да не знају шта је у корист њихову, али нико их није оптуживао. Сведоци оптужбе су били професионално некомпетентни Стевановић који је келнер, Тешић је чини му се био аутомеханичар, али професионални људи из професионалних служби давали су позитивне исказе када су они у питању, чак су и одустали од неких сведока јер није имало више потребе да се скрати процес колико се сећа, није хтео да прича о томе, неке ствари је сазнао када је изашао из притвора, да је Бранко Црни наредио да се уништи сарадднички досије, ако је то наредио морао је и да има дебео разлог. Још нешто је заборавио, 2001. године тадашњи начелник РДБ-а Горан Петровић, то има записано, организовао је састанак због хапшења, успели су да пронађу само Петрушића преко адвоката, остали нису, где се он извинуо у име службе и да ово што му је намештено је урадила група од које се служба ограђује, тако је рекао. Тако му је пренео Горан Живаљевић.

На главном претресу одржаном дана 15.01.2016. године окривљени је у своју одбрану додао да је по изласку из притвора његов адвокат и окривљени су послали допис Министарству унутрашњих послова, односно министру унутрашњих послова Михаиловић Душану да врати неке ствари и предмете који су узети, међу њима су била и документа која је прошли пут дао, који нису били на списку одузетих ствари. Оружје за које има оружане листове, војни пиштољ који је био највероватније враћен војсци има његову дозволу и оружане листове. Стари је члан стрељачког друштва и то је разлог зашто је она муниција нађена, то је малокалибарска 9мм, то је за оружје које је поседовао и користио их је на стрелишту. Што се тиче његовог контакта са Петрушићем речено му је да држи контакт, али је тражено од њега у више наврата да организује састанак са њим са представником службе, конкретно са Томом Ђурином из војне обавештајне службе на његов захтев организован је састанак на ком су се упознали Петрушић и Тома Ђурин. Са тих састанака је било упознавање и процена даље сарадње са Петрушићем на бази индиректног контакта. Састанак је био у ресторану „ХБ" 1997. године, Петрушић Југослав, окривљени, и пуковник војне обавештајне службе Тома Ђурин су били присутни. После састанка му је Томислав Ђурин рекао да је дотични Петрушић употребљив и да га треба искористити, пре

свега по питању информација обавештајне делатности које је могао да донесе. Други састанак који је организован са Томом Ђурином био је у стрељачком клубу „МУШ“ 1998. године када је Петрушић донео податке и информације о могућем бомбардовању НАТО снага, где је Петрушић, Томи Ђурину на том састанку нацртао на карти Косова правце, налете авиона, остале податке који се тичу евентуалне копнене агресије и дао је неке предлоге везано за како се парирати тим налетима с обзиром на наше техничке могућности ПВО-а. Та два састанка су организована на захтев и по налогу представника војне обавештајне службе потпуковника Томислава Ђурина. Трећи налог који је добио од потпуковника Ђурина то је да приликом одласка у Париз војне делегације да у његово име, односно у име војне обавештајне службе, позове на састанак у Србију шефа службе у Француској, господина Патрика Фора који је њему представљен као Југославов шеф. Тај позив на састанку где је био присутан и генерал Бранковић Илија, начелник артиљерије и вођа делегације, предочио је господину преко преводиоца. Преводилац је био потпуковник Васиљевић Бранко који је био заменик војног аташеа у Паризу у нашој амбасади. За управу артиљерије пре појаве Петрушић Југослава, преко извесног Зечевића са којим га је упознао Јово Ђого потпуковник или мајор у Војсци Југославије са распоредом у Републици Српској, он га је повезао са господином Зечевићем, рекао је да тај господин има везе у Паризу, преко њега је Република Српска и војска набавила одређену опрему и рекао му је да повеже, а он је имао сазнања да и наша војска тражи ту одређену опрему, значи да ступи у контакт са њим, што је он и учинио, ступио је у контакт са управом артиљерије и предочио им шта може да се набави и они су тражили узорак. Господин Зечевић је донео узорак, они су га тестирали, узорак је био ручни уређај за сателитску навигацију фирме „Тримбл“. На неки начин се Зечевић препоручио за добављача. Речено је да је одобрено да се преко њега набави та одређена опрема, то су били ручни уређаји и један колски, односно за возило који су у то време били под ембаргом, тешко их је било добити, они су били најсавременији у том тренутку који су се могли набавити. „Тримбл“ је америчка фирма, врло позната у области сателитске навигације. Када је испорука стигла управа артиљерије му је тражила да тражи од Зечевића да се набаве сложенији узорци, да се опрема коју су добили прилагоде нашим условима и заштити од електронског ометања. То није могао Зечевић да одради и он му је пре тога рекао да има наш један земљак који је имао јако добре везе и велике могућности у Паризу, да ће он доћи, допутовати, не би било лоше да га сачека и да поразговара са њим око тих набавки уређаја. Тако је упознао Југослава Петрушића, што је одмах пријавио служби, цивилној, Лештарић Драгану и војној – Томи Ђурину. Оно што је тражено рекао је да може да обезбеди, да стигне узорак. Узорци које је однео управи артиљерије које је она поручила рекли су да су задовољни. Поставили су захтев, управа артиљерије му је рекла с обзиром да се први пут појавио Петрушић, да они имају став службе да сазнања, тачније да служба има сазнања да Петрушић има добре везе у Француској, да те везе нису настале и остварене на штету наше државе и да то треба искористити. На тај начин су му дали посебно преко службе одобрење да може да сарађује са њим око питања набавке, а да посредник буде између управе артиљерије и њега Петрушића. Када је организован састанак са генералом Илијом Бранковићем, после тог састанка Илија је рекао да је то интересантно и да их опрема занима. У питању су била средства везе, средства за електронски рад, противартиљеријски радари и ГПС уређаји. Инструирали су га људи из тих управа што је последње по њиховим сазнањима реч технике, шта треба тражити, које конкретне моделе, уређаје и

припремали су га за одлазак у Париз са задатком да оде да извиди конкретно на лицу места које су могућности Петрушића тамо на терену, односно у Француској. Добио је задатак да извиди могућности по налогу службе управе артиљерије, вратио се, дао позитивно мишљење, после тога је одлучено да се делегација на челу са Илијом Бранковићем, у чијем саставу је био и информатичар, и састали су се са Патриком Фором који се то се види из предмета провлачи кроз папире од Небојше Мараша као неки главни обавештајац читавог света. Илија Бранковић је шеф делегације Војске Југославије који је дао задатак Слободану Орашанину да извиди терен, да се види да делегација иде. Изашли су им у сусрет, испоручена је опрема коју су тражили, испоручена је опрема коју су тражили да се модификује да би се заштитила од електронског ометања ГПС сигнала, сигнала сателитске навигације. Направили су тако да се направи диференцијална станица која се стави на земљу, на тригонометар која је нама на познатој координати и уређај ГПС узимали сигнал од диференцијалне станице и сателита и укрштали их и на бази тог утврђивали тачне координате. Кад се каже ометање, то и сад раде Американци везано за Сирију, како да примете тај сигнал, али са грешком потврдити неку координату, са грешком од пола километра, то је била суштина. Тада је договорено и Французи су дали војне иструкторе који су дошли и обучили наше официре у раду са том опремом, јер купити ту опрему без инструктора не би било корисно. Добили су опрему која је прилагођена нашим условима и показала се 1999. године као ефикасна. Није могла да се омета јер је напад на Југославију почео електронским нападом, електронским ратом, вероватно се сећате два дана пре бомбардовања да нису радили мобилни телефони повремено, нису радиле телевизије, то је била ова најава тога рата. Сетио се још нечега и то би појаснио, а везано је за Петрушићево питање да ли је та пушка ушла у земљу, ради се о пушки „Антис" која је чини му се калибра 12,7 мм, та пушка је наручена од стране Лештарић Драгана, представника државне безбедности, односно службе државне безбедности, на бази тога је донешена путничким летом, не карго, предата је у међународној зони, представнику службе државне безбедности и тако је ушла у државу. Она је ушла по захтеву службе коју су њему доставили и то Драган Лештарић. Питао га је да ли Југослав то може да уради, могао је уз помоћ са оне стране и уз прихват са ове стране, прихват од службе државне безбедности. То је што се тиче те опреме. У време бомбардовања тражени су било какви подаци, на разне стране, али од свих који су били у вези обавештајне природе о догађајима који су долазили. Добио је налог од Томе Ђурина да пита Петрушића шта је могуће , као и од Горана Живаљевића из службе државне безбедности везано за бомбардовање, било који податак је био користан. Ти подаци су стизали, рекао је како су рангирани, окарактерисани су као истинити, правовремени и употребљиви и категорисани као строго поверљива државна тајна. Те податке на састанку са Ђуровићем је рекао и давао је представнику наше амбасаде у Паризу, тако да су стизали са Томом Ђурином, када су се видели на стрелишту „МУШ" поводом ових информација око овог бомбардовања. То је оно што је хтео да појасни, који је дао неки налог од службе, налог да се држи контакт и конкретан што је у служби овај не дешава се тако често да се сретне са сарадником кога њихов сарадник држи на вези, то говори о значају поверења.

На питање адвоката Ненада Вукасовића, да ли му је познато да ли Југослав Петрушић информације које је имао било које врсте обавештајне, односно обавештајне, да се тако назову које су у прилог и у корист Србије, односно тадашње

Југославије, да ли је то пренео и нашој обавештајној служби која се зове СИД, у оквиру СИП-а тадашњег Савезног секретаријата за иностране послове, а СИД је служба за информације и документације, то је званични назив југословенске тадашње обавештајне службе, да ли му је познато и да ли је обавештајној служби у Паризу пренео податке, окривљени је одговорио да јесте, по његовим наводима на састанку кад је био са потпуковником Ђурином рекао је да је те информације дао и да од оног тренутка што му је излагао информације да је много више дао нашима у Паризу и помињао Марјановића, чије име је заборавио, који је вероватно био секретар у амбасади.

На питање окривљеног Петрушић Југослава да ли се ради о његовом оружју о коме је причао, у питању је лист „Политика" која је објавила 12.12.1999. године где се види слика наоружања, ова документа се налазе у прилогу Југослава Петрушића, у прилогу Горана Матића, окривљени је изјавио да пиштољ Нарголин препознаје, пиштољ Чешку збројевку пуковника Петровића препознаје и препознаје 7,65 Валтер производња Француске. Мисли да је она малокалибарска пушка његова. На даље питање окривљеног Петрушић Југослава да ли је икада био снајпериста и да ли је био у специјалним јединицама, да ли је учествовао у било каквој акцији за вршење специјалних акција, односно ликвидација познатих личности или опасних личности, непознатих, окривљени је изјавио да је војни инжењер, да није специјалац.

На главном претресу одржаном дана 30.09.2016. године окривљени Орашанин Слободан је у свему остао при својој одбрани као на главном претресу одржаном дана 21.12.2015. године и 15.01.2016. године.

На главном претресу одржаном дана 20.01.2017. године окривљени је у свему остао при својој одбрани као у претходном току поступка.

На главном претресу одржаном дана 28.02.2017. године, окривљени је у свему остао при својој одбрани датој као у претходном току поступка.

Бранилац окривљеног адвокат Ненад Вукасовић у завршној речи је навео да је сагласан са колегом Врачаром, са колегом Зарићем, али са колегом Врачаром је сагласан у једноме што је он као бивши судија данас већ четврт века бранилац, а адвокат је 27 година, бранилац и то искључиво кривичар, а пре тога га је стварао кроз адвокатуру. У периоду где је своју младост ставио у службу, за шта се овде бори Небојша Мараш, овакве глупости, небулозе, идиотлуци може да напише само неко ко није ни прошао поред зграде МУП-а. Петнаест година је радио у служби државне безбедности, у контра-обавештајној служби. Овако нешто да је дошло на његов сто, тај тужилац би излетео са спрата. Погледајте диспозитив оптужнице под тачком 1 где каже током 1999. године, за време ратног стања ступили у француску обавештајну службу", па „на тај начин што је Петрушић Југослав као припадник те службе крајем марта допутовао из иностранства да би деловао на територији СРЈ", запитајмо се о овој правној класификацији, правној одредници, да ли је Југослав Петрушић припадник француске обавештајне службе, да ли је Југослав Петрушић сарадник те службе, да ли је Југослав Петрушић пријатељ те службе. То су три толико различита појма где ни колегиница која седи као тужилац апсолутно о томе нема појма, словима и бројевима. Ко је утврдио под 1, а сем што из списа произилази да Југослав

Петрушић причао све и свашта, то се слаже и то неће да спори, то стоји у списима, према томе онда што је записано, то не може да поништи да је припадник службе, те је сарадник службе, те има добре везе, те има добре позиције и тако даље, али су сви заборавили једну реченицу, а то се одмах узима као велико, као утврђено, као достојно и то мора да иде под удар закона где каже да је раскрстио са француском обавештајном службом оног момента када је уведено овде ратно стање и када је започела агресија НАТО алијансе. 750 авиона сваки дан су имали изнад главе, а Косово је било највише бомбардовано, читава бивша Југославија предратна, пре 40. до 41.-ве није толико примила бомби колико је примило Косово са осиромашеним уранијумом, да данас постоји проблем о коме сви ћуте, на најпокваренији начин сви ћуте и нико не сме да упре прстом, преко Наташе Кандић, Фонда за хуматирано право, преко невладиних организација, чак ни тужилаштво. Они не смеју ни да прођу поред те зграде, тужилаштво не сме да окрене ни телефон Наташе Кандић да је пита за нешто, зато што они владају овом земљом и ми смо овде слуге, слугани тих надређених западњака који су нам са дневним 750 авиона овде рушили земљу, а поготово Косово. Ја сад да питам нешто, нека је и био Југослав Петрушић у француској обавештајној служби, па шта ако је био. Радио је у контра-обавештајном сектору, а касније ће се позвати на Драгана Телесковића који је разбио аферу Перишић – Нејбор, то је значило да тај исти Нејбор, истог момента повучен за Мађарску и да је исти Нејбор погинуо у Мађарској од удара камион са песком. Амерички обавештајци који су ухапшени у хотелу, односно некада је то био мотел „Ромео и Јулија", сада се зове „Шарић", човек који је то урадио, на његов став и мишљење ће се позвати, јер су за њега јако компетентни, а неко ко је радио на предмету Перишић – Нејбор је директно ухваћен са предајом докумената, званичних докумената државе, где је Перишићу онакав какав је предаје америчком обавештајцу документа. То је радио Драган Телесковић. Радећи у контра-обавештајној служби и касније и делом у обавештајној, нема бољег сарадника, нема бољег човека од припадника Друге службе који долази код вас на ноге, нема од тога боље, то је круна посла којим се бави служба државне безбедности, којом се бави СИД у оквиру СМИП-а једним делом, а превасходно ресор државне безбедности подељен на два сегмента, контра-обавештајни и обавештајни. Југослав Петрушић долази током 1999. године у време ратног стања, на територију овде да би деловао, тако пише у оптужници, али мора да се пита да би деловао у чему? Да би деловао као агент француске службе или је дошао као патриота овде да брани своју земљу, јер он је из Медвеђе пореклом. Он зна шта су шиптари и ми знамо шта су шиптари, али сви ћутимо и правимо се луди, да нас не чује Наташа Кандић која би нас овде прогласила да смо ми овде антидржавни елементи, односно да смо против запада и против уласка Србије у Европску унију. Да је Небојша Мараш дошао код њега у канцеларију тада са овако нечим, не би га зауставило стакло на прозору, летео би напоље у време бивше СФРЈ. Како год ви или ми сматрали или неко, говори о служби која је била једна од пет великих служби у свету, не рачунајући СССР, САД, Енглеску, Француску и Немачку, то су биле пет, ми смо се нагањали са МОСАД-ом који је испред нас, МОСАД или РДБ или ЈРДБ, односно у оно време СДБ-Службе државне безбедности. Тамо је радио са правним факултетом, није био конобар као Савановић или аутомеханичар као Тешић, него дипломирани правник. Поставља се питање како је Југослав Петрушић деловао или је дошао као патриота. Ко је Слободан Орашанин и како функционишу односи Југослав Петрушић – Слободан Орашанин? Контакт Југослава Петрушића и Слободана Орашанина датира из 1995. године. Упознају се

преко извесног Зечевића. Слободан Орашанин се упознаје са Југославом Петрушићем. Из разговора са Југославом Петрушићем, Слободан Орашанин позива Драгана Лештарића оперативца ресора државне безбедности, односно у служби државне безбедности, задужена за опрему за наоружање службе. У то време држава је у страшном ембаргу, не може ништа да се увезе, а камоли специјално наоружање којим би се служба подигла на једну вишу разину у техничком смислу. Драган Лештарић прима податке, извештава своје надлежне писменим путем пошто зна и може, Лештарић је морао да напише своју белешку, она је морала да буде заведена под бројем преко секретарице преда на његовом надлежном и то је даље ишло у досије. Где је та службена белешка? Нама не треба, нећемо ми да улазимо у то какве су службене белешке, таман посла да се тиме бавимо, него објашњавам само пуну процедуру. Упознају се највиши државни службеници ресора државне безбедности где је Драган Лештарић обавио разговор са Слободаном Орашанином из кога сазнаје да је дошао неки Југослав Петрушић који му је рекао да ће то да провери, да види ко, шта и како и неко ће му се још јавити. Он је у том смислу први одговор који је добио био поуздан по питању набавке наоружања, по питању набавке опреме, да је употребљив и да са њим треба наставити контакт. Информација да је поуздан, употребљив, поуздан је још далеко, прво да је употребљив и да ће му се за неке податке, пошто је Слободан Орашанин изнео да му је дао још неке податке везано за шиптарске, односно прво фундаметализам муслимански, за шиптарска питања за шта Лештарић није био компетентан и рекао му је да ће му се јавити неко из службе. Оперативна веза службе државне безбедности значи да постоји посебан досије, служба према вама има обавезе, али и права, као што и ви исто имате права и обавезе према служби. 1995. године јавља му се Горан Живаљевић човек који ради у контра-обавештајној служби, у ресору контра-обавештајне службе. По овим питањима која би била интересантна за службу да се види како ће оперативно то да се покрије и евентуално зауставе те неке поплаве које су ишле и које су букнуле 1998. године у побуни шиптара доле, о којима сви ћуте. Јавља му се Горан Живаљевић који га преузима на везу по том питању и прави се двојни колосек, један колосек према служби државне безбедности је Драган Лештарић, по питању опреме, други је Горан Живаљевић по питању свих ових осталих ствари које су везане за контра-обавештајни рад. Драган Лештарић, не његову личну, никада оперативац Службе државне безбедности није могао у своје лично име да говори, само ако је имао сагласност претпостављеног. Да се набави пушка "Антис" и од Југослава Петрушића, агента Француске обавештајне службе која је дошла `99. године, још тада се уговора посао између Француске и Југославије преко Драгана Лештарића. Пушка "Антис" стиже, пролази Француску царинску зону, пролази и нашу. Стиже пушка "Антис" са 80 метака. Човек који нас је завлачио Манготић Зоран који је од нас покушао да направи будале, незналице неко који је пао с крушке, а он је јако велики и битан, начелник Девете управе. Он нас кроз 40 страна скоро писаног материјала који имате у списима, завлачи са које каквим глупостима, да он не зна ништа, нема појма ни о чему. Он је само био горе, био је Југослав, био је Орашанин и ту је читава прича увезана у 40 страна. Даље се појављује Ненад Баточанин, који је на крају погинуо као криминалац. У то време је био радник ресора Државне безбедности исто задужен за опрему. Шта ће Ненад Баточанин са Орашанином уколико је Југослав Петрушић један ветропир, један авантуриста, него је процењено да се ради о човеку који је употребљив и кога треба здржати и смислу нормално вођење оперативно како се то ради, степеницу по степеницу. Трећа ствар, где је радио Слободан Орашанин? Радио

је у "Жироскопу", у "Застави", који су искључиво били војна намена. Тако долази у контакт са оперативцима војне Контраобавештајне службе који су имали задатак да такве институције прате. То није никаква државна тајна. Служба је имала за сваку институцију задуженог човека почев од СИВ-а, почев горе од министара, сви су били под контролом, то је била уређена земља, није био овај хаос правни као данас. Појављује се Ненад Баточанин који исто ради по том програму набавке опреме.Тако долазе људи који контролишу рад тих фирми, између осталог Слободан Орашанин ступа у контакт и са контраобавештајцима, односно са људима из војне безбедности који су били ту задужени.То је та линија, па се појављује Томислав Мичић, из управе артиљерије. Сам Илија Бранковић је рекао да је у Паризу упутио позив Патрику Фору да дође у посету сродној служби, што Слободан Орашанин ниједног тренутка није негирао, а одакле тај позив долази? Да ли га је Слободан Орашанин позвао приватно да дође код њега кући да се друже, да иду заједно по кафанама или је била званична понуда, а званична понуда долази од друге обавештајне управе Војске Југославе, од Томе Ђурина. По налогу Томе Ђурина је упућен тај позив где каже генерал како му се подигао притисак кад је то чуо, па је онда схватио да нико не може куртоазно да позове некога ако нема сагласност одавде. Не може Слободан Орашанин, да позове шефа тамо неке службе да дође у сродну посету у званичној делегацији Југославије у којој се налази. Југослав Петрушић долази као патриота, као човек који на брани своје домовине ставља свој живот, а било би правно коректно да су написали да је дошао као обавештајац да ради нешто, па онда каже тужилаштво у овом ставу један оптужнице да су Пелемиш Милорад, Орашанин Слободан, Влачо Бранко и Петровић Раде, који су знали за ту чињеницу, да овај има контакте Француској служби, па шта ако има контакте. Даље пише да су се почетком априла ставили под његову команду за новац. Сад опет имамо две правне категорије. Под један ставили под команду, ако је дошао као патриота, па чак и да је дошао као обавештајац, то је тужилаштво морало да наведе, да су стављени под команду Југослава Петрушића као припадника Француске службе за новац и тиме приступили Француској обавештајној служби или Југослав Петрушић као патриота, сви облаче униформу Војске Југославије и тако одлазе доле. Ко је Југославу Петрушићу ставио чинове на еполети овде? Ставила му је Војска Југославије. Кад су прошли тријажу и Гроцке и Бубањ Потока. Постојала је потреба војне службе, па су се појавили Мома Стојановић који све обилази доле, па долазе под команду капетана Савовића који је непосредни командант доле, није Југослав Петрушић. Слободан Орашанин је био позадинац, за снабдевање комплетне јединице и тог дела доле опремом која је потребна за борбена дејства. Он никако није могао формацијски да буде под командом Југослава Петрушића. То је једна глупост ноторна, ноторна глупост да су се ставили под команду Југослава Петрушића, они сви у униформама Југославије, Војске Југославије са чиновима које им је неко ставио, која им је ставила Војска одлазе доле у ту 125 Моторизовану бригаду. Даље пише у акту тужиоца да су се ставили под његову команду за новац, у тужилаштву се није чуло за који новац, марке, доларе, динаре, који износи, недељно, дневно, месечно, је л` су то плате или по извршеном задатку или ако убију неког или не знам ни шта треба да ураде да би добили новац, побогу, па то је изрека, изрека оптужнице, па мора ту да стоји за новац, за који новац? Овде чак немате ни валута која је. Даље је наведено да се средином априла као добровољци укључују у састав јединице Војске Југославије, па како су могли другачије да се укључе него као добровољци, то су прошли тријаж редован који је процедура налагала и као такви одлазе. Постоји потврда од

07.05.1999. године у којој пише да је резервни поручник Слободан Орашанин у саставу 125 чете Војне полиције, тј. 125 Моторизована бригада од 01.04.1999. године у којој је ангажован по задацима органа безбедности и у саставу истог остаје до даље, где у загради пише Тома Ђурин, Друга обавештајна управа, која му каже да иде доле на Косово, да поред свих послова између осталог, посматра и Југослава. Он иде као сарадник службе "Кемал", не иде као Слободан Орашанин. Човек од крајњег поверења Службе државне безбедности такав упознат од стране Војне безбедности шаље се доле на Косово. Потврда се издаје на захтев Слободана Орашанина ради правдања неодазивања у састав Руме. Следећа потврда је војна пошта 80 и 65/4 Косовска Митровица, потврда којом се потврђује да је резервни поручник Слободан Орашанин у саставу наше јединице од 01.04.`99. у којој је ангажован за потребе органа безбедности. Потписао командир чете Војне чете капетан Иван Младенов. Чисто да се нико не буни Косовска Митровица и Дечани су потпадали под Косовску Митровицу, тај приштински корпус. Генерал Геза Фаркаш, по чијем наређењу не зна, доставља решење где је одређен притвор у трајању од 30 дана против Слободана Орашанина због основане сумње да је извршио кривично дело шпијунажа. Потписао је начелник генерал потпуковник Геза Фаркаш. Саслушаван је Драган Телесковић, главни испред Генералштаба за контраобавештајни рад, а да би доказао своју професионалност је рекао да је радио на предмету "Перишић – Нејбор". То није могао да ради било ко, могао је да ради само крајње високи професионалац.Драган Телесковић добија овај предмет и узима Слободана Орашанина у руке, нешто и Југослава Петрушића, био је ту још један његов колега. Југослав је у једном свом исказу питању Драгану Телесковићу рекао: "Па, ви сте нас преко 300 сати саслушавали", плус-минус 300 сати. Значи, окренули су их наглавачке и наопачке. 30 дана и 30 ноћи траје истрага поводом индиција, како је сам рекао Телесковић, да су добили индиције, чак ни основе сумње, ни основану сумњу, а камоли доказ, него индиције да би ту могло да буде нешто, па да видимо шта ће да послужи горе политичком врху за њихова политичка дневна збивања и некакве њихове дневне поене. Драган Телесковић у парампарчад је разбио ово решење Гезе Фаркаша, доставио Небојши Марашу и рекао му: "Човече ово баш овде нема ништа, овде нема ни Ш од шпијунаже, ово је све једна намештаљка". Он тако и каже да је ту дошло до сукоба по његовом слободном мишљењу као високог оперативца између цивилне и војне службе безбедности. Небојша Мараш брже боље, зато што има над главом некога ко је бољи и већи од њега, потписује и доноси се решење укида се притвор, обзиром да из исказа Орашанина, а других доказа нема, не стоји основана сумња да је починио наведено или неко друго кривично дело, па онда каже како нема основа сумње да је Орашанин починио наведено кривично дело, то је поступајући према одредбама члана 198 ЗКП донето решење којим се укида притвор и Орашанин одмах пушта на слободу. Тај исти Драган Телесковић који је радио 30 дана и ноћи на овом предмету наставља контакт са Југославом Петрушићем. Југослав има одређене предлоге према Телесковићу, настављају контакт човек из службе из Контраобавештајне службе наставља контакт са Југославом Петрушићем који је био због тога 30 дана због шпијунаже у притвору. Горан Живаљевић из Ресора државне безбедности Србије наставља овај контакт са Орашанином који траје до краја `99. до њиховог хапшења у новембру месецу. Навео је да за кривично дело шпијунаже нема доказа да су извршили то кривично дело које им се ставља на терет и да треба донети ослобађајућу пресуду. У погледу другог кривичног дела, то је оружје, није спорно да је имао колко год метака, па му је нешто враћено од оружја ове дозволе за ношење

итд., нешто је остало, може као правник да прихвати да 3000 метака како су то избројали, ако је то тачно би представљало неку већу количину оружја, а у члану 5 став 2 КЗ РС пише "Ако је после извршења кривичног дела измењен закон једном или више пута, примениће се закон је најблажи за учиниоца". То каже кривични закон по коме се држе као правници и морају се тога држати. Члан 33 Закона о оружју и муницији, према том закону „Ако је предмет дела из члана оружје итд.,итд., па постоји ту већа количина, казниће се затвором од једне до пет година. Према свим основним правним постулатима о застари казне, ово је застарело, па предлаже да се у односу на оружје везано за Слободана Орашанина донесе одбијајућа пресуда зато што је кривично дело застарело, а за кривично дело шпијунажа ослобађајућа пресуда јер не постоји ниједан доказ који би потврдио наводе оптужнице.

Окривљени Орашанин Слободан у завршној речи је изјавио да би кренуо од изјаве Момира Стојановића, да су повучени зато што је он имао сазнања да су повезани са неком од страних служби. Исти сведок је изјавио да су средином маја месеца, да је обавештен да се ради о групи добровољаца на чијем је челу окривљени Југослав и да су то људи који су повезани са неком од страних служби, а да су до тих података дошли преко Државне безбедности након чега је издао налог капетану Савовићу да се истог момента спакују, раздуже са униформама и наоружањем и да напусте територију Косова и Метохије. У то време је ратно стање било на Косову, тамо је дато 23 ваздушне опасности, а тек у јулу је прекинута. У датој ситуацији значи злоупотребљена је та дојава у смислу да капацитети службе безбедности односно Одсека безбедности нису били такви и да истражују. Они су оптерећени текућим стварима, једино су могли да склоне те до које је стигла дојава и да наставе те своје редовне послове. Тако су и њих двојицу склонили и дочекала их је контраобавештајна група из Генералштаба на челу те групе која је формирана био је господин Телесковић. Видело се из из исказа једног професионалца шта је утврдио, значи биле су само индиције, и у тој дојави су биле индиције које су стигле до њега, а нису уопште се потврдиле, него је доказано да све што је рађено је рађено у корист и у интересу државе и народа и војске и он није рекао то или можда јесте, а што не зна, али се поставља питање зашто је прекинут тај канал преко кога су долазиле информације до којих је иначе тешко долазити. У изјави од 15.01.2016. године капетан Савовић каже на страни 28., "Врхунски моменат за службу је када знамо шта ће бити бомбардовано у наредних 2 - 3 дана", говорим о тим информацијама, има ту још неких ствари где су они захвални што је умртвљено бојиште захваљујући инструкцијама, информацијама и саветима пре свега Петрушића, где једноставно више није било губитака пре свега људских, а затим и материјалних. Касније је та изјава узета као мантра они су склоњени са Косова јер имали су сазнања из Одсека безбедности, значи на неколико места Момир Стојановић каже да није имао сазнања било каква као стари контраобавештајац, а ти људи доле са Косова који су радили у безбедности су стварно били вукови. Њима је лакнуло када се заратило, знали су ко је пријатељ, ко је непријатељ, највише су губитака имали пре него што је почела агресија, а говори о Одсеку безбедности Приштинског корпуса. Звали су их "Људи са бомбом", носили су бомбе ако их ухвате живе. Толико су били омражени међу ОВК и овим другим, јер су са тим комбинацијама што каже Ђуровић разбијене многе групе. Овде је Ђуровић Стеван описао како је за 15 - так минута створена комбинација, што је сазнао од њега из исказа први пут, уз помоћ људи Југослава Петрушића да се уђе у командни систем веза ових вођа тих регија, постављено је

питање то у служби зашто је прекинут такав канал у неком критичном моменту. Те информације које су даване Одсеку безбедности неке су прошле кроз његове руке неке нису, препознао их је у овим папирама неки дан сам када их је поново гледао. Напао је НАТО који је имао бруто национални догодак једно 500 - 600 пута већи, територију 220 пута већи, 65 - 70 пута већи број становника, говори како кажу у Америци "Асиметрични рат", када је неко неуопоредиво јачи а други неупоредиво слабији. Значи, период активности од 95 до 99 године пријављен је контакт када се Петрушић појавио, он се легитимисао како се легитимисао, служба је одлучила да се прихвати контакт сарадња на два колосека, а не окривљени. Један је набавка специјалне опреме, било је ембарго , окружени са другим који су имали опрему којој нису могли да парирамо пре свега за електронски рат и противвартиљеријске системе када је у питању контрабатирање. Утврдити положај онога ко вас гађа у року од 3 - 4 минуте, Хрвати су то имали ми нисмо имали. Значи набавка опреме која утиче на опремање војске Специјалних служби и јачање борбене моћи државе, други је био безбедносни, значи подаци који су добијани јер према нама је вођен обавештајни рат, обавештајни рат није рат, рату претходи и нека је завршна фаза када скупе податке знају све шта и како процјене на бази информација и онда овај крене са мачем. Петрушић није упао тек тако како би упао него вршене су провере по процедури,цивилних служби и војних. Што се тиче цивилних служби да би доказао да може нешто да се набави има он је доказао код артиљерије. Безбедоносно је он морао исто тако да докаже што му је пренесено пролаз у врху службе. 97 године или 96, у Паризу је отишла делегација на челу са Јовицом Станишићем, Ристивојевићем, Јовица Станишић начелник Службе државне безбедности, Ристивојевић је био главни оперативац исте и заменик министра Унутрашњих послова Стојчић Радован Баџа. На том састанку, значи у циљу те провере, Петрушић му је јавио овај телефоном која је тема била састанка и речено је тада када је договорено да ће у неком слободном преводу он бити официр за везе између француске службе и наше службе. То је пренео Горану Живаљевићу, тада није знао један моменат који ће сазнати за једно десетак дана када му је Живаљевиће потврдио да је то тачно, то што је договорено, посебно статус Петрушића, али није знао да је статус Петрушића, није знао да је та делегација наша била у то време као куриозитет је била још увек у Паризу и када су они дошли на аеродром, онда су им они заменици њихови рекли садржај разговора што су се они забезекнули то им је речено. На тај начин је доказао да имају, како кажу „пролаз“ друге инструкције које је дала војна служба. Петрушић Југослав има везе, те везе нису остварене на штету ове државе и треба то искористити и тако је ишла сарадња по тим начелима. Ефекти око набавке опреме, та опрема још увек ради и да је још увек модерна и да не може сателитски да се омета, захваљујући оној радио станици која се поставља и која коригује сметње сателитским 5 - 6 колико има изнад наше земље колико хватамо наредних сателита. Није било подвале. У Ираку се десило да су електронска средства, средства везе и друга које су користили дан пред рат им била блокирана. Нама се то није десило, да ли зато што су наши знали како шта да контролишу, да ли зато што су они пријатељски настројени или тако, не бих улазио у то, опрема је функционисала, ми који смо учествовали у томе са ове или са оне стране овај нисмо изиграли поверење. У таквој ситуацији Петрушић значи долази у земљу, доноси податке, у то време је донео нешто пре нешто касније али донео је податке о листама људи српске и албанске националности које ОВК хоће да ликвидира због лојалности према држави Србији. Доносио је податке о циљевима, доносио је многе друге податке и он се са

аспекта службе сматра пријатељски настројеним човеком, сарадником од кога се много очекивало и као што сте видели процене ових људи оцене не процене, оцене људи Приштинског корпуса да је он из разговора са њима превазишао нека очекивања што се од њега очекивало по питању обавештајног рада. О сваком кораку окривљеног била је обавештена служба а било шта предузимање морало је да се има налог и сагласност, сагласност налог од једне службе упознати другу која каже да је сагласна, то је био тај однос, пошто је био на вези са две обавештајне, војном и државном безбедношћу. После доласка са Косова, месец дана су били на испитивањима, нису се срели, срели су се тек и видели на крају код тужиоца били су испитивани о тим процедурама овај службе то је био основ и тај расчишћавајући разговор да виде своје и туђе. И он и окривљени су проглашени својим, значи настављен је контакт са Петрушићем, а њему су вратили пошто је завршен рад, да каже условно речено, завршен овај у служби безбедности и имао је контакте до пред хапшење са Живаљевићем. До одласка неколико пута је изјавио у својој изјави, Александар Савовић је командовао по питању безбедности њему се обраћао оно што није могао да реши, имао је одрешен пролаз до Ђуровића до Моме Стојановића и овде је мало истакнут један Петар Симовић пуковник из Југо Инпорта који је познавао добро за наше прилике тај шиптарски комплекс из Босне пошто је био орган безбедности у Сарајевском корпусу у Босни, тако да је неке информације које је он давао ко може да се појави доле на Косову непријатељски оријентисан од стране Шиптара а било је и Муцахедина. Конкретно информација коју је давао Петрушић је посредно добио информацију о томе да неки са тим именима су ухапшени на путу између Санџака и Косова, из Алжира их је доста било и тако. Ефекти активности по питању безбедносног рада доле су били позитивни од професионалаца који се баве овим послом нису имали никаквих примедби. Стигла је ова дојава то онај ко је послао он је знао како раде службе војне у рату са циљем да их склоне. Некоме је сметао тај обавештајни канал, све наводи на то имајући у виду ове резултате истраге од месец дана, да је тако настао. Један је службени контакт који је морао да напише информацију о преузетим информацијама, а то једно иде за аналитику и друга је оперативна белешка како је прикупљена информација коју је дао, да ли је тај сарадник или није сарадник, да ли их је случајно украо да ли је тај што му је дао био пијан, који су мотиви што је дао, ако је то то рецимо лице које је сарадник онда напише опаску шта се дешава са тим пропио се, није се пропио, почео је да коцка, почео је ово оно, јер служба мора да има информацију о не статусу него стању извора, ако неко пије постоји шанса да ће у том пијанству открити неке ствари што не треба да открије и тако то. То је оно што због чега се адвокат Вукасовић трудио да ова службена лица признају они су по природи посла контраобавештајци ради се о разлици између обавештајаца и контраобавештајаца. Контраобавештајци се труде да недозволе да украдете неке податке, они и када нешто треба да причају они су тако да морате тим кљештима вадити, фигуративно, неке информације. Обавештајци су ти који краду. Ако може да се употреби тај израз, сликовито да би се схватило, значи то је разлика између те две службе и контраобавештајци су ти који контролишу и обавештајце. То је један од разлога што је Томислав Ђурин извршио ону примопредају о којој прича и Телесковић ако обратите пажњу на није се много задржавао да је извршена та примопредаја сарадника са задацима, он је рекао који су задаци њега окривљеног, , па ако се буде бави тим актовностима да не буде како обавештајну службу само он ради. Све је било под контролом и са знањем службе. У ратном стању изазвати та подозрења врло је незгодно, то се плаћа главом. Није се

смело играти, морала су се поштовати правила. Захваљујући обавештајној управи је добио картицу дописника ратног, нико није могао да уђе од дописника, новинара на територију зоне одговорности Приштинског корпуса без одобрења безбедности Одсека безбедности Приштинског корпуса то је било правило. Један задатак је био да одведе једног фоторепортера Шоне му је био ратни надимак, који је радио за Сигма и Сипу две ове агенције, који је направио серију снимака, који су требали да информишу нашу борбу против тероризма. Да документује терористичке акције које је вршио ОВК. После што је и сам Мома Стојановић рекао губитци у зони Кошара су били велики, десеткована је чета Војне полиције, а на крају маја када су , мање од 10 људи је било које је било рањено, од њих 100 и нешто, рањено, изгинуло, су биле жестоке борбе, и онда су требали да помогну на том делу ратишта и као што се види, сви су одали признање да је то ратиште умртвљено и у томе се успело. На бази свега, покушао је колико је могао сликовито да прикаже мало тог модела понашања и навео је да жели да оповргне да је било кад био под командом Петрушића, био је стално под надзором безбедности и командом зависно од територије на којој је када је био доле на Косову оно време када је био први непосредни руководилац био старешина Савовић, па после горе по хијерархији у Београду је био Петар Симовић, он је тај који је обезбедио пропусницу Петрушићу да изађе из земље пошто је био и наш држављанин па је било забрањен излазак из земље, значи био је упознат и он са тим задацима и помогао је што се тражило од њега. Никада није узимао новац, никада му није никакве информације тражио, те информације су ишле од Петрушића према нама. То су биле информације до којих се врло тешко долази поготово у то ратно време и брзином којом су стизале да је овај Савовић могао да изјави да је то врхунац обавештајног рада, значи врхунски моменат за службу када знамо шта ће бити бомбардовано два - три дана унапред. Све су склањали. Остало је оружје за које је донео оружане листове. Постоји допис упућен министру Унутрашњих послова са молбом да те неке ствари раздужи код надлежних и да се да оно што треба да се да у Војни музеј што се тиче уредника војне енциклопедије почевши од пуковника Петра Петровића. Реверсом је покривена она малокалибарска пушка од фирме из Бачке Паланке. Власник је био неки Кајзер Роберт који је радио за МУП.

Окривљени Влачо Бранкоу (у односу на кога је донето решење Вишег суда у Београду К.бр.3984/10 и Кв.бр.1505/13 од 22.03.2013.године којим је одређењено суђењу у одсуству према окривљеном) је у своју одбрану у односу на кривична дела која су му сатвљена на терет након раздвајања кривичног поступка, дату на записнику састављеним пред истражним судијом Окружног суда у Београду дана 14.11.1999.године у присуству браниоца Александра Стефановића навео да је 06. јануара 1997.године ангажован од стране другоокривљеног Пелемиш Милорада, познаника, бившег официра Војске Југославије да након напуштања радног места као полицајца Савезног СУП-а, јер одлази у пензију односно након Савезног СУП-а прелази да ради као милиционер у Републичком СУП-у БиХ, а потом одлази у пензију, активира се 1992.године и постаје полицајац Републике Српске да би напустио то радно место октобра 1996.године. Имао је премала примања тако да је пристао на понуду окривљеног Пелемиш Милорада да оде у Заир јер ће месечно имати плату од 3.000 долара, с тим да ће имати нешто више долара пошто је требао да ради у Заиру као помоћник командата за позадину и креће за Заир 06. јануара 1997.године те је остао укупно три месеца и вратио се у Југославију 12. или 13. априла 1997.године. Њихов командат све време је био окривљени Петрушић Југослав, а фактички непосредни руководилац је био Пелемиш Милорад. За ова три

месеца лично је чуо од окривљеног Петрушића да ради за обавештајну службу Француске, па је чак био и присутан када је преко телефона ступио у контакт са Французима, али не зна о чему су разговарали јер је разговор био на француском језику који не познаје. У Заиру није био на првим борбеним линијама већ је све време био у позадини. За Француску је отпутовао први пут без француске визе децембра месеца 1998.године са групом наших држављања, у више наврата је путовао у животу за Париз, тако да стварно не може да се изјасни када је то било јер се сећа да је први одлазак за Заир био директно са Сурчинског аеродрома чартер летом, а то је био јануар месец 1997.године. Други пут за Заир је било преко Цириха и Париза, без визе су на аеродрому Шарл Де Гол изашли из авиона, што нису имали право јер их је провела Душанка, а то је једна од жена окривљеног Петрушића. Ту се појавио још један човек, након тога су отпутовали из Париза за Киншасу. Његов задатак је био да буде у позадини како први пут, тако и други пут јер његов други одлазак у Заир био је са задатком да сачека наоружање које треба да стигне из Југославије и Бугарске и да га сортира, али то наоружање није ни стигло, тако да се задржао 14 до 15 дана, под тим мисли на овај други пут што је био у Заиру и то му је плаћено 5.000 долара, након чега се вратио за Југославију. Настала је паника, Мобуту је бежао из земље, окривљени Југослав није могао да среди одлазак свих њих из Заира са његовим наредбодавцем Патриком и тек тада је сазнао да је непосредни руководилац окривљеног Југослава, Патрик из службе безбедности Француске, то је лично чуо од окривљеног Петрушића. Окривљени Југослав је рекао и да је његов шеф задужен за Балкан и Југославију, да је он бог и да сутра путују авионом што је било тачно јер су се вратили за Југославију. Његов задатак у Заиру, а касније и на Косову био је логистика и све време је био у позадини. По доласку у Југославију поново је ангажован да оде на Косово и то од стране Пелемиш Милорада и поново да води логистику у позадини, а да ће месечно бити плаћен војничком платом и још нешто додатака. То се све дешава априла месеца 1999.године. Са групом плаћеника одлази на Косово и даље је њихов командант Пелемиш Милорад, а главни човек је Петрушић Југослав. Све време Петрушић преко сателита комуницира путем телефона док су били у Дечанима, а имали су на располагању путничко возило "BMW", "Mercedes", војно возило "Pinzgauer" и путничко возилко "Reno 11". Тај сателитски телефон се прикључи на било које од ових возила на радио станицу и комуницира се са Француском од стране Југослава, у конкретном случају су били кратки разговори најдуже 14 секунди у кругу базе, јер преко сателита се може отворити разговор, мисли на локацију уколико разговор траје дуже од 14 секунди, то му је познато јер је бивши полицајац. У његовом присуству на француском језику окривљени Југослав је контактирао Патрика из Париза, кога је лично упознао и у Паризу је сазнао да он ради за обавештајну службу Француске. Окривљени Југослав га је послао на гранични прелаз Келебија где је ступио у контакт са бившим полицајцем Јовић Ацом и тада је преузео новац од неког Сержа, за кога је касније сазнао да је наш држављанин и да му је породично име Лазаревић. Сазнао је да је он био у легији странаца заједно са окривљеним Југославом. Однео је новац у Дечане, исти је расподељен плаћеницима по 500 марака, а окривљени Југослав је тражио да њему припадне 3.000 јер је то неки стари дуг између њега и лица коме не може да се сети породичног и личног имена. У конкретном случају бивши полицајац Аца Јовић му је омогућио да преузме 13.000 марака јер је било ратно стање и није могао да изађе из земље, а он као бивши полицајац омогућио је и контакт између њега, окривљеног и Сержа, на тзв. ничијој земљи. Није учествовао у акцијама већ је све

време био у позадини. Окривљени Југослав је гледао да буде сам када би обављао те сателитске телефонске разговоре, а његов изговор је био због локатора да мора да се издвоји из базе, садржину тих разговора не зна. Увек би говорио шта ће бити гађано наредних дана, да му је те информације дала обавештајна служба Француске и он је одмах обавестио Војску Југославије. Потом је говорио да његов брат у Београду прима факсове као и да их он прослеђује нашој Војсци. Све време је говорио да су намере Француза позитивне, да је српски народ глупав јер не може да схвати стварне намере Француза, као и да Французи из добронамерних разлога шаљу листе циљева. Окривљени Југослав је говорио да Патрик ради за нашу ствар, све што је добијао службено од НАТО-а он је крао, фотокопирао и те фотокопије трансферисао за Југославију. Водио је евиденцију о сваком уласку и изласку динара, односно марке, коме је шта, колико дато и водио је евиденцију као и дневник догађања. Окривљени Југослав је контактирао са службом безбедности Републике Француске, на француском језику, издвајао се кад обавља разговоре, а наводно је све информације преносио Војсци Југославије. Код њих је све време био један радник службе безбедности Војске Југославије. У Заир је отишао као плаћени војник, а мотив је био 3.000 долара месечно и по доласку у Заир је именован за логистичара. Показао се као добар логистичар у Заиру тако да је знао да ће те послове радити и на Косову. Није контактирао са нашим представницима Војске Југославије, мисли на људе из безбедности јер је био само логистичар у позадини, а претпостављени су му били Петрушић Југослав и Пелемиш Милорад и поступао је по њиховим наредбама. Зна да је било проблема око виза, али све је то сређивао окривљени Југослав и његова жена Душанка, било је спорних пасоша, да неки "пси рата" нису могли да отпутују у Заир. Топогорафску карту са правцима кретања јединица НАТО-а, под тим мисли на пешадију, оклопне јединице и тако даље, ту карту је видео у Дечанима на столу. Ко је њу донео и чему служи не зна. Скицу Слатине са називом "Трупа 1, 2 и 3" није видео и први пут их у животу види. Код њега у кући извршен је претрес и нађене су три личне карте и друге ствари, како је и констатовано у потврди, а тачно је да је код себе у стану, у Оструженици, у Доситеја Обрадовића бр.7, пронађен пиштољ "ЦЗ", 7,62 мм за који нема дозволу, а тај пиштољ је добио на реверс од Војске Југославије и свестан је да није смео да га донесе кући, а остале личне карте су остале код њега да заврши људима личне карте у Босни без икакве накнаде. На питање суда окривљени је одговорио да не зна због чега је донео кући дешифратор. Није му познато да ли се касније окривљени Југослав враћао на Косово у униформи француског војника у саставу НАТО пакта.

На записнику састављеним пред истражним судијом Окружног суда у Београду дана 18.11.1999.године у присуству браниоца Александра Стефановића, окривљени је навео да у свему остаје код исказа који је дао пред судом 14. новембра, те да никаква тортуре, претње и силе нису према њему примењиване од стране полиције и све што је рекао пред судом стоји иза тога. Отишао је да преузме девизе и то 13.000 марака по налогу Петрушић Југослава преко пријатеља Аце Јовића, бившег полицајца, он је преузео новац од Сержа Лазаревића, а окривљени га је донео на Косово. Не зна да ли је то новац Републике Француске или је то новац неког другог, окривљени Југослав је увек говорио да је то његов новац и да их он финансира. Са Косова је окривљени Југослав контактирао са Патриком из Француске, не зна француски па не зна садржину тог разговора, да ли је са неким другим контактирао то не зна. За време његовог боравка на Косову сателитски телефон све време је био у

функцији, велики број разговора је обављао окривљени Југослав, а други су користили тај телефон, никоме није ускратио употребу тог телефона, али у кругу базе никада није разговарао на француском језику. Увек би говорио да седне у кола и да разговарају преко сателита, али не у бази јер кроз 14 секунди авакс региструје нашу позицију и због тога је рекао да се окривљени Југослав удаљавао из базе да би обављао телефонске разговоре. Био је присутан када су стизали факсови, окривљени Југослав је тврдио да су факсови из Француске стизали и да су на тим телексима уцртане тачке који ће се циљеви гађати наредних дана и одмах би по добијању тих телекса исте носио у Приштину или Ђаковицу, где су се у том моменту налазили безбедњаци Војске Југославије. Тачно је да је полиција код њега пронашла пиштољ "ЦЗ", М 57, калибра 7,62 мм за који нема дозволу и исти је пронађен у Оструженици, улица Доситејева број 7, у његовој кући, који је добио од Војске Југославије и требао је да се раздужи са њим. Питао је Команду Војске како да се раздужи са пиштољем који је на реверс добио, они су му рекли да је луд и да чека да се Савовић врати па да се код Александра Савовића и раздужи. Тако да је пиштољ у његовом поседу био од маја месеца 1999.године па све до 10. новембра када је исти пронађен од стране полиције. Није му познато да ли је факс слао окривљени Југослав било коме јер није био присутан, само зна да је било приче на који начин и како да се прикључи факс на сателитски телефон и у томе нису успели. Што се тиче плаћања када је донео новац са мађарско-југословенске границе, сви су добили по 500 марака, осим окривљеног Орашанина, јер Југослав је рекао њему"немојте њему давати новац, то ћемо он и ја регулисати". Познато му је да је требало једном приликом да Југослав обезбеди контакт са начелником РДБ-а из Дечана, али тај човек није био ту, али му је познато да је окривљени Југослав имао пуно контаката са РДБ-ом, а такође и са безбедњацима Војске Југославије, лично су долазили безбедњаци Војске Југославије код њих и то му је познато.

На питање поступајућег заменика окривљени је изјавио да је тачно да је био задужен поред пиштоља и са аутоматском пушком коју је на лицу места раздужио, а пиштољ је понео са собом у намери да ће се поново вратити на Косово. Са собом је понео и реверсно задужење и због тога га је донео у Оструженицу. Окривљени Орашанин му је рекао да униформу и пиштољ задржи код њега кући и да ће доћи капетан Савовић, командир вода у Војној полицији и да ће га раздужити како са пиштољем, тако и са униформом, све је то склонио од својих у кући и то је стајало на тавану где га је полиција и пронашла.

Окривљени Влачо Бранко је у своју одбрану дату на главном претресу одржаном дана 06.07.2000.године навео да је саслушаван код истражног судије дана 14.11.1999.године и тада је присуствовао и његов бранилац чије име и сада не зна, али после тог првог саслушања је побегао јер није имао ни душе ни срца да га брани, да је сада његов бранилац адвокат Слободан Батрићевић. Њега је тај адвокат бранио и на другом саслушању код истражног судије 18. новембра 1999.године. По професији је био полицајац од 1976./1980. као радник Савезног СУП-а, а од 1980. до 1988.године као радник Републичког СУП-а Босне и Херцеговине. Пензионисан је у децембру месецу 1988.године. После је 1991.године приступио Војсци Републике Српске у Вогошћу. Након овога је постао управник затвора у Вогошћу до новембра 1991.године када прелази на положај командира станице милиције у Вогошћи. Након овога се додељује Бригади за специјална дејства чије седиште је било у Зворнику. У

Зворнику је био помоћник команданта за послове у позадини. Све је ово ишао добровољно, никога није гањао и натерао, већ је све то чинио да би бранио српство. За то читаво време ратишта виђао је добровољце из Србије који су ратовали за Републику Српску. После рата у Босни се поново пензионисао и пошто му је жена београђанка прешао је да живи заједно са њом код њених у кући. Са њим су дошла и деца. Окривљеног Пелемиш Милорада је упознао 1993.године у околини Вишеграда где је командовао са јединицом МУП-а. Након овога се више пута сусрео са Пелемишом, постали су пријатељи. Одлазио је код њега кући као и окривљени Пелемиш код њега. Ишли су једно другом на славу и врло често су се виђали и узајамно посећивали. Није могло да прође месец дана да се не виде. Њих двојица су разговарали и то како преко мобилног, тако и преко фиксног телефона. Када је код њега долазио Пелемиш, питао га је јел има шта да се ради, има ли места за њих у овој држави, а он је рекао да ће видети. Рекао је ако га људи позову да ће позвати људе са којима је раније ратовао те да ће њега позвати. Након овога је дошао једног дана и Пелемиш му је саопштио сутра идемо на Косово. Када га је питао како и зашто, он је рекао да се иде преко Војске Југославије. У вези плаћања није ништа питао Пелемиша. Сутрадан су отишли у Гроцку где је био центар за окупљање добровољаца за Косово. Када је дошао у Гроцку са оптуженим Пелемишом, тамо су већ били сви остали оптужени које је од раније познавао пре доласка у Гроцку. Окривљеног Петрушића је упознао на Богојављење, на аеродрому у Сурчину када је требало да путује у Заир. Окривљеног Орашанина је упознао истом приликом, а ту је упознао први пут и Петровић Радета. Даље је додао да је судија погрешно унео у записник да је са њим пошао у Гроцку окривљени Пелемиш јер то није изјавио, пошто је лоше схваћен, већ је Пелемиш дошао након два-три дана и то директно у Дечане где га је довезао. Ван ових четворице окривљених познавао је још неке из те групе, јер су они били у Заиру са њим обављајући инструкторске послове на обучавању војске Заира. После Гроцке стигли су у Ниш. Смештени су у једну школу. Командир групе добровољаца је Мандић Зоран и Петровић Раде који су примали наређења од Пелемиш Милорада. Након задужења са оружјем и опремом кренули су на Косово. Ту је у Нишу речено од стране војних власти да је регион где иду опасан, да су сталне борбе и да ко хоће може да одустане. Четворица су одмах одустала. Били су у Дечанима смештени у Центар за рекреацију у близини манастира Високи Дечани, исте вечери код њих је дошао капетан Савовић и примио их је као званични старешина јединице. Рекао нам је да је безбедњак и да је командир чете полиције, рекао је да ће као вод бити придодати тој чети. Након овога је био одређен од стране Савовића да се побрине преко Команде о смештају јединице. У Дечанима је дато на коришћење више возила и то "BMW", "Mercedes", "Reno 11" и једно војно теренско возило "Pinzgauer". Када је требало да се пребаце војници на положај тада су користили још један "Pinzgauer". У јединици оптуженог, Петрушић је поседовао телефон, а чуо је да се зове сателитски, мада нема много знања из технике. Био је позадинац у јединици. У то време је имао око 126 кг па се теже кретао, па му је ради тога придодато да обавља ту делатност. Био је у вези са Командом стана те је требовао и добављао намирнице из исхране и прехране, а набавио је и цигарете за јединицу у којој је био. Преко тог сателитског телефона Петрушићевог јављали су се наши људи из јединице својим кућама. Једанпут је видео Петрушића како разговара преко тог сателитског телефона, а на ком језику није могао да идентификује, а да ли је разговарао ван базе то није видео. У то време је авакс летео изнад њих те због откривања положаја телефона било је опасно разговарати у Команди. У вези тога је

дао исказ код истражног судије 14. новембра 1999.године и то ништа није тачно јер је на то био натеран и уценом и претњом над судбином жене и деце. Код тих људи који су га саслушавали потписивао је разне текстове, није имао наочаре. Никада није видео Патрика Фора, али не зна ни једну личност као Патрик Фор. Никада није видео ни Жакове, ни Жанове које личности под тим именом не зна. Помињао је Патрика пред истражним судијом јер је на то био натеран претњама и уценама које је управо претходно објаснио. Када је био доведен од неких непознатих људи је лишен слободе у кући таште у Остружници, одмах су га ти непознати људи одвели у неку зграду, с тим што су му одмах набили џак на главу и тај су му џак након пет дана скинули када су га привели код истражног судије. Лишен је слободе 09. новембра 1999.године у 10.00 часова ујутру, а саслушаван први пут код истражног судије 14. новембра 1999.године. У притвору су га тукли, малтретирали, претили су судбином жене и деце. Приликом саслушања читали су му изјаве Пелемиша, Петрушића, Петровића где је стајало да су признали одређена дела. Првобитно се опирао да потпише, на крају је ипак морао да пристане. Није био упознат да је Петрушић радио, односно да ради за француску службу јер би то одмах пријавио. За ангажовање на Косову није добио никакве паре, нити је те паре од било кога тражио. Ни по каквом основу новац није примио ни од колега. Тај новац је помињао код истражног судије, а поново инсистира да се схвати у каквом стању је био када је такву изјаву дао због малтретирања које је трајало пет дана, односно 108 часова. Од туче пре саслушања код истражног судије задобио је поремећај функције мокрења и велике нужде те је у таквом стању био месец дана и пре доласка код истражног судије тражио је да му дају гаће, било какве гаће. Био је у Паризу више пута и више пута се виђао са Петрушићем у Паризу. Командир вода је био Пелемиш, а замењивали су га у одсуству Петровић Раде и Мандић Зоран. Петрушић је био једино равноправан са командиром вода приликом извођења акције. Други исказ код истражног судије од 18. новембра 1999.године није дао под принудом већ је лупао као отворен прозор.

Након што му је прочитан његов комплетан исказ који је дао код истражног судије 18. новембра 1999.године навео је да са сигурношћу потврђује да то што му је судија прочитао да је то што је речено на записнику 18.11.1999.године тачно, али зато оно што је речено на претходном записнику 14. новембра није тачно и тако је изјавио из разлога који је претходно описао у вези понашања полицајаца према њему током испитивања које је трајало пет дана, односно 108 часова.

Објасио је да је пре одласка у Заир код њега дошао Пелемиш кући и позвао га је да пође у Заир. Рекао му је шта ће се радити, колико ће бити плаћен. Питао га је да ли има пасош, када је рекао да има, рекао је да се иде у Заир и да се остаје два-три месеца, плата је 3.000 долара. Објаснио му је да је побуна у Заиру, да побуњеници нападају владу и да се траже инструктори за обуку његових специјалних јединица, а биће обука на оружју који ће бити купљени у Југославији. У Заиру је такође био позадинац. Пелемиш му је рекао пре овог поласка да ће две плате примити на аеродрому, а трећу у Заиру када истекне два месеца. Из разлога сиромаштва пошао је у Заир да би зарадио новац. Окривљеног Југослава је први пут видео и упознао на аеродрому у Београду и тада је његовој жени дао паре. Он је дао новац њему, а проследио је тај новац жени и то 6.000 долара. Истом приликом када је упознао Петрушића, упознао је и Орашанин Слободана. У Заиру је овом групацијом односно регуларном јединицом војске Заира командовао Пелемиш Милорад. Није знао одакле

паре Петрушић Југославу, није га ни питао јер је то претходно код саме понуде Пелемиша на питање рекао да су то паре државе Заир које треба да купи наоружање за своје новце и да их ангажује.

На главном претресу одржаном дана 07.11.2000.године окривљени је изјавио да у целости остаје при одбрани датој на главном претресу, и ограђује се од свог исказа датог у истрази јер је после 108 сати проведених у притвору, да му је стављана капуљача или шаторско крило, непосредно пред долазак код истражног судије, пређено му је да му је ухапшена супруга, да се налази у притвору, и тиме оправдава своју изјаву код истражног судије.

На главном претресу одржаном дана 22.01.2009.године окривљени је у своју одбрану навео да остаје при свему што је изнео на прошлом главном претресу и остаје при тој изјави. Што се тиче изјаве дате код истражног судије навео је да је тада имао 48 кг, да су га изнели код истражног судије, да је пре тога 108 сати испитиван са врећом на глави и да нема ништа против тога да се суочи са тим људима који су га испитивали. Бранилац му је био по службеној дужности, рекао му је сада признај јер ће му отићи глава.

На питање окривљеног Петрушића, окривљени Влачо Бранко је навео да што се тиче Петрушића упознао га је преко високих официра у Војсци и увек су му га представљали и говорили су да је то наш човек, врло способан, имао је приступ и Генералштабу и у СУП, ни у једном тренутку није посумњао да је како је касније наведено у оптужници Петрушић члан обавештајне службе и то је касније сазнао кроз папире и од адвоката. На почетку му је супруга, када је могао да разговара са њом, рекла да ће подићи оптужницу за покушај убиства Слободана Милошевића, па га је питала када је то стигао поред свих других активности.

Бранилац окривљеног адвокат Мирјана Пулетић у завршној речи је изјавила да је у потпуности сагласна са завршним речима које су изнели њене колеге, раније колега Вукасовић, Зарић и Врачар. Напоменула је да је у овај предмет ушла 2013.године, да је пре тога заступао оптуженог Влачо Бранка покојни колега Батрићевић који је јако уредно водио овај предмет и када га је добила читајући сваки записник са саслушања из истраге, главног претреса, питала се који је то факултет завршила, шта је учила, јер оно што се дешавало у овом предмету нигде није видела, а ни прочитала. Пре свега имајући у виду чињеницу да за ово кривично дело шпијунаже које им се ставља на терет војни тужилац је одустао, да исти тужилац после тога диже оптужницу, тужилац Небојша Мараш, за кривично дело шпијунаже, на које ће се искључиво фокусирати јер је остало раздвојено, а суди суд који није надлежан иако је постојао Војни суд, суди цивилни суд. Све су то околности којима је била шокирана. Постоји оптужница и диспозитив и шта им се ставља на терет. Њен бранљеник је оптужени Влачо Бранко, човек који је радио у Војсци Југославије, био је начелник, радио је у полицији, био управник затвора у време када му се ставља на терет да је био шпијун, његова супруга ради у Војсци, синови му живе у Србији. Породица која је окренута ка државним службама и Војсци и какав је он то шпијун? Овде су саслушавани сведоци који нису рекли да је оптужени Влачо Бранко као и остала лица на било који начин предузео било које радње извршења кривичног дела шпијунажа. Не постоји ни објективни, ни субјективни елемент овог дела, ни време

ни начин ни место, као ни постојање свести и хтења да се приступи било каквој обавештајној служби. Сам диспозитив оптужнице, то су га образлагале раније колеге је јако паушалан. Образложење је никакво. Током поступка саслушани сведоци, нарочито сведоци генерал Момир Стојановић, пуковник Стеван Ђуровић, капетан Савовић Александар су јасно објаснили да је њен бранљеник заједно са осталим окривљенима отишао на Косово као припадник Војске Југославије из Регрутног центра Гроцка, да је деловао као патриота, о чему су се већ изјашњавали сви сведоци. Оптужени Влачо Бранко је био интендант, бринуо је о потребама кухиње, какав је он шпијун, коме је он одавао било какву информацију или је преносио. За 18 година вођења овог поступка за њеног бранљеника, као и за остале, није приложен ни један доказ. Оно што се овде тужилаштво и данас у завршној речи позива на записнике од новембра 1999.године, на записнике који су узети без присуства браниоца, под тортуром, њен бранљеник се на претресу 2000.године јасно изјашњавао о томе, да је према њима употребљивана сила и претња судбином деце, али и на страну све то и даље као и сви овде присутни браниоци стоје код становишта да на основу члана 604 став 1 ЗКП то се не може користити као доказ у овом поступку и мора бити издвојено из списа предмета. Њен бранљеник који је свој исказ дао 2000.године на главном претресу на јасан начин је објаснио шта се десило и јасно је објаснио и изнео своју одбрану у односу на ово кривично дело. Сматра да је пре свега његова личност као и човека који све време борбених дејстава на Косову био тамо као патриота, не може ни на који начин га довести у било коју везу са извршењем кривичног дела шпијунажа. С обзиром на све то, у сагласности је са одбранама свих ранијих колега и завршним речима, предложила је да се њен бранљеник ослободи од оптужбе за извршење овог кривичног дела.

Окривљени Петровић Раде је у своју одбрану дату дана 14.11.1999.године у односу на кривично дело које му је стављено на терет након раздвајања кривичног поступка, на записнику састављеним пред истражним судијом Окружног суда у Београду на коме је упознат да може ангажовати браниоца и изјавио је да му бранилац у овој фази поступка није потребан, а да ће у даљем току поступка ангажовати браниоца из Републике Српске или из Београда, након чега је изјавио да је писао неку изјаву и да неће да одговара на постављена питања јер има право да се пред судом брани ћутањем. Оваквој изјави окривљеног је приговорио поступајући заменика ОЈТ и предложио је суду да унесе део исказа који је дао окривљени, на шта је окривљени рекао да не жели да се и једна његова реч унесе у записник о његовом испитивању, а дао је исказ само поводом догађаја који се односи на његов одлазак у Заир, а почео је исказ о његовом доласку на Косово и шта се тамо у почетку догађало, али да у даљем току поступка жели да се брани ћутањем.

На записнику састављеним пред истражним судијом Окружног суда у Београду дана 18.11.1999.године у присуству браниоца адв.Николе Николића окривљени је, у своју одбрану навео, да је окривљеног Петрушић Југослава упознао у Заиру, где су заједно ратовали 1997.године, објашњавајући да је на то ратиште као плаћени војник отишао преко Пелемиш Милорада. Није знао за кога ради окривљени Југослав јер му то никада није лично рекао, тако да не може да схвати да му се на терет ставља шпијунажа јер је на ратиште на Косово отишао на позив окривљеног Пелемиша и то легално, регрутовани су у Регрутном центру у Гроцкој, добили су униформе, амблеме Војске Југославије, непосредни старешина све време је био

Пелемиш Милорад звани "Миша", били су под Командом 125. бригаде у Дечанима, претпостављени му је био окривљени Пелемиш, а не Југослав. На Косову је боравио од 18. априла до 15. маја 1999.године. Примао је плату од 67,00 динара дневно од Војске Југославије, у два наврата је добио по 500 марака, први пут је добио тих 500 марака од Пелемиш Милорада, а када му је погинуо пријатељ на Косову лично му је 500 марака дао Југослав да породици покојног да 400, а да оних 100 марка има за путне трошкове и храну. Не зна одакле потиче тај новац. Не зна француски, али је свакодневно преко сателитског телефона контактирао Југослав, нпр. позивао је брата у Београд, са неким разговарао на француском, али не зна са ким и о чему су разговарали, то је случајно чуо боравећи у другој просторији да окривљени Југослав разговара на француском језику јер је у то сигуран да је разговор био на француском пошто зна разлику између немачког, енглеског и француског. Редовно су безбедњаци Војске Југославије долазили код њих, ти људи су обављали разговоре или са Југославом или са Пелемишом, а са њима обичним војницима нису. Даље је додао да жели да напомене да је над њим спроведена невиђена тортура у притвору, руке су му биле везане лисицама, најлон кеса навучена на главу, пиштољ уперен у слепоочницу и под таквом тортуром је морао да потпише неку изјаву куцану машином, а та изјава није истинита јер је полиција откуцала шта су они хтели а то је морао да потпише.

На главном претресу одржаном дана 10.07.2000.године окривљени је у своју одбрану навео да је упознао Пелемиш Милорада 1995.године као прослављеног команданта Бригаде Републике Српске, елитних јединица Војске Републике Српске, односно радило се о Десетом диверзантском одреду. Заједно са Пелемишем учествовао је у војној акцији око Сребренице. Након овога Пелемиша није видео до 1997.године, до поласка у Заир. Приликом поласка у Заир је Петрушића упознао на аеродрому у Београду. Орашанина се не сећа од раније, осим што га је упознао на Косову, а Влачо Бранка је такође први пут упознао у Заиру. Можда га је виђао у Републици Српској, али се тога не сећа. Крајем 1997.године код њега у Братунац је дошао извесни Драган Тодоровић који му је рекао да се организује одлазак у Заир. Рекао му је да из Србије и Републике Српске одлази војска у Заир, с тим што му је рекао да ће бити инструктор црначким војницима где је плата између 3.000-4.000 долара. Био је упознат са политичком ситуацијом у Заиру и знао је да се води борба између снага легалног председника Мубутуа и побуњеника које су помагали и хушкали Американци. Тада је рекао Драгану Тодоровићу да пристаје да иде у Заир, рекао му је одређени датум кога се сада не сећа, да треба да дође у хотел "Турист" на састанак ради договора у вези доласка. Када је дошао у хотел "Турист", ту је препознао неке југословенске официре од којих је један био командант Братуначке бригаде. Сећа се да је ту био и Петрушић Југослав. Није био присутан када су ти официри заседали у "Туристу" већ је све чуо од Драгана Тодоровића. Када је видео све те официре који су били у цивилу, али их је препознао, није поставио питање ко ће да финансира и да плати његов одлазак и бављење у Заиру. Једино му је било битно да се бори против Американаца. Том приликом са тим официрима Југослав није контактирао као што је рекао. Једини није добио паре за одлазак у Заир, али су те паре накнадно послате у Братунац његовој родбини, а приликом уласка у авион добио је 300 долара од Драгана Тодоровића да му се нађе за трошак. У Заиру није ништа примио од новца јер је комплетан износ послат његовима у Братунцу и то 12.000 долара. Био је рањен у ногу. Када је повредио ногу у Заиру, Петрушић га је са бојишта изнео на леђима. У Заиру је био командир одељења, Тешић Драган је био

командир вода. Пелемиш је био у војном штабу и са њим је био једино приликом повлачења са аеродрома. Шта и какву функцију је имао Петрушић Југослав у Заиру, за то треба питати Тешић Драгана, командира вода.

Лишен је слободе 09. новембра 1999.године, радило се о првом сумраку у току дана када је лишен слободе на граничном прелазу Келебија и тамо је са њим био Пелемиш Милорад. Још 1998.године је пожелео да иде на Косово, али пошто је његов отац отишао, а њега је својевремено видео како је био тешко рањен у Босни, није тада пошао на Косово да не би у вези свог оца видео исте сцене. Од Небојше Гагића који је са њим ратовао у Републици Српској сазнао је да регуларна војска организује одлазак добровољаца, односно организује одлазак бораца на Косово. Гагић Небојша је рођак Пелемиш Милорада, рекао му је да иде његова стара екипа на Косово, а Небојша Гагић је био у јединици Пелемиш Милорада. Знао је ову чињеницу, а и он му је причао. Одређеног дана је отишао у хотел "Турист". Био је поносан да крене на Косово са тако славном јединицом и славним командантом као што је Пелемиш Милорад. Одређеног дана отишао је у хотел "Турист" и затекао је оптуженог Пелемиш Милорада и Влачо Бранка, они су седели сами. Ту на састанку у "Туристу" њему је Пелемиш рекао да ће га Влачо Бранко одвести до Регрутног центра у Гроцкој. Истог дана га је Влачо Бранко одвео у Регрутни центар у Гроцкој. Када је отишао у Гроцку, тамо је затекао неке познанике из Босне, ту је био и Петрушић Југослав, кога није видео од Заира, а остале окривљене није видео у Гроцкој. Њему је Пелемиш Милорад још у "Туристу" рекао да ће командир вода бити Маљић Зоран који ће њега мењати док не стигне на Косово. Нико му није спомињао паре у вези Косова, осим што је Војска обећала да ће их платити. Ишао је из патриотских разлога, а његов деда би се окренуо у гробу када би сазнао да је примио паре у вези одласка на Косово. Из Гроцке су отишли у Ниш, где су задужили наоружање. У вези окривљеног Петрушића, Маљић Зоран му је објаснио да иде на Косово преко неких људи из безбедности, односно безбедњака. Из Ниша су отишли у Дечане и стационирали су се у једном одмаралишту. Због опасности од НАТО агресора изместили су се на другу локацију. На Косову Орашанин је био у штабу и на терену у акцијама, њега није виђао, док је с друге стране Петрушић ишао са њима на терен и у акције. Акцијама је руководио Маљић Зоран, а у његовом одсуству Милорад Пелемиш. Када је био Пелемиш присутан у Команди, онда је он уместо Маљић Зорана командовао. Пелемиш Милорад је био одсутан два-три пута током тих месец дана. Први пут када су дошли на Косово, дошао је после два-три дана, онда је са њим био и поново отишао, био је одсутан два-три дана када се поново вратио, а потом је опет пред крај месеца био одсутан, односно тада су се повукли. Био је војник, тако да није ни могао бити упознат где је одлазио Пелемиш Милорад када је одсуствовао, нити се у вези тога распитивао. Његов вод је био под директним командовањем капетана Савовића, пошто је био припадник Трећег вода Војне полиције, који је Вод дејствовао у оквиру 125. пешадијско моторизоване бригаде. У акцијама је Водом командовао, или Пелемиш, или Маљић Зоран, а дешавало се да га додели капетан Савовић оптуженом Петрушић Југославу, односно њега је Маљић Зоран додељивао Петрушић Југославу и са њим је тада ишао у акцију. Извештаје из тих акција је достављао Пелемиш Милораду и Маљић Зорану. Док су били на Косову сателитски телефон је видео код Орашанин Слободана, док га код Петрушић Југослава није видео. Није видео да Петрушић Југослав телефонира преко тог сателитског телефона. Видео је да се војска јављала кући преко тог телефона, а

лично није се јављао јер није имао коме пошто му се отац налазио на терену. После акције у бази се искључиво одмарао. То време је проводио читајући Библију и слушајући радио. Са Петрушићем пре доласка на Косово није имао никакав разговор, осим што га је видео у Гроцкој приликом мобилизације. Није чуо од било кога да Петрушић ради за друге, за нашу корист или штету, а да је знао употребио би оружје против њега. Није чуо самим тим ни чињеницу да је Петрушић припадник француске обавештајне службе. У Београд је дошао са једном групом добровољаца-бораца за Косово, било их је око петнаест те га је са тим људима у Гроцкој одвео Влачо Бранко. Војска им није обећала паре, већ их је платила као и све војнике који су мобилисани. Када је саслушаван код истражног судије био је у шоку и у лошем стању и са томе је упознат јавни тужилац који је у предмету. Истражном судији је рекао да су га тукли, да су над њим примењивали тортуру мучења. Када је давао исказ код истражног судије 18. новембра 1999.године био је у страшном шоку, у патњама и страшном страху, имао је страх од оних што су га лишили слободе. Читао је Библију и то је утицало на морално схватање рата и погибије код њега. Кроз Библију је научио да је рат ружна ствар, да је наметнут како нама, тако и онима са друге стране и да је увек постојао хушкач и у том случају то је била Америка и по његовом мишљењу верује да су са друге стране наши непријатељи били присилно мобилисани те постоји могућност да је док су они пуцали на њега и он неке од њих погодио. Сматра да су сви људи овог света требали да осећају неку моралну одговорност због таквих ружних збивања. Изјаву коју је дао 18.11.1999.године везано за то да је чуо како оптужени Петрушић телефонира и разговара на француском језику је дао јер је био под шоком. Примио је новац од 500 марака за учињену акцију од прослављеног командата прослављене јединице Пелемиш Милорада, Лукић Зоран је био са њим у Заиру и погинуо је као припадник специјалних јединица РДБ-а на Косову. И раније је Петрушић Југослав давао новац за сахрану саборaца. Такође је упознат да када су се вратили из Заира на прослави је давао Југослав новац инвалидима са ратишта Републике Српске који су остали без екстремитета, ту је био присутан и Тешић Драган који је био његов командир вода из Заира.

На главном претресу одржаном дана 07.11.2000.године окривљени је део одбрану као на записнику о главном претресу, и додао да све што је имао да каже, рекао и да може да одговара на питања.

На главном претресу одржаном дана 22.01.2009.године окривљени је у своју одбрану навео да остаје при свему што је изнео на прошлом главном претресу и да нема ништа да дода.

На главном претресу одржаном 15. јануара 2016.године окривљени је у своју одбрану додао да би остао при својој одбрани коју је дао раније на ранијем главном рочишту и да не би ништа ни да одузме, ни да дода. Сматра да суд има довољно докумената испред себе да може донети праведну одлуку, тако да правну одлуку и пресуду, тако да не би дужио и одузимао време, јер све ово траје већ 17 година. Уколико неко има питања спреман је да одговори на нека од њих.

На питање браниоца адв. Веселин Церовића колико је имао година када је ступио у рат, окривљени је одговорио 18. Био је четврта година средње школе, два месеца пред крај завршетка те четврте године.

На даља питања адв. Веселина Церовића који су разлози одласка, јел му неко страдао у породици у Босни, окривљени је одговорио да му на почетку рата нико није страдао, није му то био разлог да уђе, али директна претња његовој кући, фамилији, био је разлог и зато је ушао да све то брани. Даље је додао да је 09. новембра ухапшен, а 14. новембра увече доведен је пред истражног судију, и то после свег малтретирања и тортуре коју је прошао.

На питање окривљеног Петрушић Југослава да ли се приликом одласка на терен према граници Кошаре сећа у најближу руку и да ли се сећа да су икад добијали извесне затворенике и од кога су их добили, шта се сећа везано за затворенике, окривљени је навео да се о затвореницима не сећа ништа, али о људима у цивилу за које је мислио да су припадници територијалне одбране, односно радне обавезе доле, цивили, они су придодати да копају ровове на положајима.

На питање окривљеног Петрушић Југослава зашто су те људе довели, окривљени Петровић Раде је одговорио да би помогли у укопавању војске.

На питање окривљеног Петрушић Југослава да ли се сећа шта се десило 22. и 23. априла, кад су њих двојица изашли испод наших линија неких 1000, 1500 метара, када су срели делом војнике шта се дешавало тада и шта су њих двојица урадили, окривљени је изјавио да се датума тачно не сећа, али се сећа момента и ситуације да је било тотално расуло у младој војсци, да су напустили положаје, да су их вратили на једну косу и да су им дали инструкције како да се укопавају и шта да раде.

На даље питање окривљеног Петрушић Југослава да ли су видели једног официра и подофицира горе на граници, окривљени Петровић Раде је одговорио да нису.

На питање окривљеног Петрушић Југослава да ли је сва војска била, окривљени је одговорио да јесте.

На питање окривљеног Петрушић Југослава да ли је приликом постављања фугасера, односно вршења борбених дејстава на њих на Кошаре где су поставили експлозив, где се он налазио, окривљени Петровић Раде је изјавио да се налазио испред места постављања фугасера према непријатељској линији, можда у десно, нека кућа се спомињала, да ли Мусина, али не може да се сети, у обезбеђењу тога.

На питање окривљеног Петрушић Југослава колико је далеко од њега био непријатељски положај, окривљени Петровић Раде је одговорио можда неких 50-70 метара.

На даља питања окривљеног Петрушић Југослава да ли се сећа још неких извиђања везаних у акцијама на Кошарама, да ли је постојао готово један дан да њих двојица нису били на терену, окривљени Петровић Раде је изјавио да су скоро сваки дан били горе.

На питање окривљеног Петрушић Југослава да ли је икад био са њим,

окривљеним Југославом, код команданата Живановића, окривљени Петровић Раде је рекао да није.

На питање окривљеног Петрушић Југослава да ли је икада био код генерала Момира Стојановића са њим, окривљеним, у Приштини, окривљени Петровић Раде је рекао да није.

На питања окривљеног Петрушић Југослава да ли познаје генерала Момира Стојановића, начелника Контраобавештајне службе и кад га је упознао, ако га је видео, окривљени Петровић Раде је одговорио да је приликом доласка на Косово из виђења зна човека, он их је дочекао и одржао им је говор, кад су дошли на Косово, више са њим контакта он није имао.

На питања окривљеног Петрушић Југослава да ли је имао осећај да су паравојне јединице, да не припадају војсци, окривљени Петровић Раде је рекао да није имао тај осећај.

На питање окривљеног Петрушић Југослава да ли су припадали војсци, окривљени Петровић Раде је рекао да јесу.

На питање окривљеног Петрушић Југослава у којој јединици су се налазили, окривљени Петровић Раде је рекао 125 моторизована бригада, чета војне полиције.

На питање окривљеног Петрушић Југослава да ли им је командовао официр, окривљени Петровић Раде је изјавио да јесте, капетан Савовић.

На питање окривљеног Петрушић Југослава да ли су могли да предузму било коју радњу на терену поготову у борбеним дејствима, а да им не дају наређење, окривљени Петровић Раде је рекао да то није било могуће.

На питање окривљеног Петрушић Југослава да ли се сећа борбених акција кад су их терористи ОВК нападали, окривљени Петровић Раде је рекао да их је било више, на Мајаздес и горе изнад Јуника.

На питање окривљеног Петрушић Југослава да ли им је неко давао униформе шиптарске и НАТО војске да би ишли у специјалну, једну од акција да би неутралисали непријатеља у Албанији, окривљени Петровић Раде је одговорио да је једна таква акција била приликом које су били обучени у УЧК униформе и имали су задатак да униште артиљерију њихову горе, на Кошарама.

На питање окривљеног Петрушић Југослава да ли су зато добили специјалну опрему, окривљени Петровић Раде је одговорио потврдно.

На питање окривљеног Петрушић Југослава како оружје, тако и униформу, окривљени Петровић Раде је одговорио потврдно.

На главном претресу одржаном дана 30.09.2016. године окривљени Петровић

Раде је у свему остао при својој одбрани као на главном претресу одржаном дана 15.01.2016. године.

На главном претресу одржаном дана 20.01.2017. године окривљени је у свему остао при својој одбрани као у претходном току поступка.

На главном претресу одржаном дана 28.02.2017. године, окривљени је у свему остао при својој одбрани датој као у претходном току поступка.

Бранилац окривљеног адвокат Веселин Церовић у завршној речи је изјавио да се придружује колегама који су до сада дали своје завршне речи у погледу овог процеса и сагледавања свих чињеница до којих су дошли у овом сложеном предмету. Велики визионар Кафка је још давно видео сву судбину слободе окривљених у процесима, а у времену које тек треба да дође. То време је дошло и данас су чули у завршној речи од госпође колегинице тужиоца да за тужилаштво није спорна ова оптужница и није спорна ова оптужба за шпијунажу. За њих браниоце је спорна, како оптужница за шпијунажу, а и сам процес који се водио 18 година. Ранији процес је вођен на један стварно кафкијански начин, не оптужује ни Мараша, било ко да је био уместо Мараша исто би поступио, чињеница да је у то време и суд омануо. Као браниоци су се надали да ће овај предмет после, мисли 2002. године или 2003., неко повући и ставити у фиоку и рећи да је доста стида што су уопште и покренули. Међутим, свако је бежао од тог предмета као од некаквог губавца и тај предмет се вукао, ишао пребачен тамо у ратне злочине, они су рекли да нису надлежни и сада нормално после толико година, 18 година, дошао је овде да се на крају тај предмет и заврши. 18 година носити хипотеку одговорности, паушалне оцене да је крив. Предмет по много чему улази у ред оних предмета који могу да бацају једну тамну сенку на лице нашег правосуђа. То је упућено онима који су започели и онима који нису имали снаге да брзо реагују и да тај предмет заврше већ 2002., 2003. године. Ишло се даље, једна инертност поступања, сви су бежали од "Паука", а група пет овде окривљених су се борили за правду у времену које им нормално није било наклоњено. Горан Матић, портпарол који је ову аферу обелоданио, правдао се наводно да му је покојни Милошевић то сервирао. Видите ту једну бестијалност једног човека, једног портпарола који је кад се ставио у службу других странака и који мења своје лице и свој морални профил онако како му одговара. Ови људи који данас одговарају за шпијунажу сигурно су отишли на Косово да бране наше светиње, слободу народа и били су спремни за ту одлучујућу битку која је требала да уследи. Нормално, Косово и напад на Косово то је био адвокатски процес Хилари Клинтон и њене другарице из Лондона, жене Блерове. Ми смо били жртве. Ми смо нападнути баш као чувари хришћанства према Азији, Косово је предато на управљање не хришћанима, него Муслиманима. То је била највећа историјска грешка Европе што је бомбардовано Косово. Наше светиње, хиљаду и нешто хришћанских објеката је доле. Колико је тамо икона, фресака, колико је тамо културе, хришћанства, свега што је чувало ову Европу и стабилност Европе. Све је то стављено под ноге зарад једног адвокатског посла Хилари Клинтон која је безбрижно бринула о шиптарима после завршног крвавог посла који је завршила, она је даље наставила да са својим "Луј Витон" торбама одлази на Косово и да тамо агитује, да Косово уђе у УНЕСКО као чувар злочина. То је један апсурд, парадокс и пожар је нормално почео да се шири са Косова. Они су сад добили бомбе у Лондону, у Њујорку, у Бечу и тамо ће добити,

цела Европа се запалила. Све је кренуло од Косова. Они су видели да могу све завршити путем адвокатских послова и траже оне који ће им то учинити. Сада мисли да је касно да Европа исправи грешку на Косову, али није касно да ови овде млади људи добију ослобађајућу пресуду: Ево зашто, случај је већ разматран од стране надлежног државног органа Стразбура, ви добро знате и упознати сте да једну те исту ствар државни орган, једна држава не може двапут ценити и то је старо правило Римског права којег се морамо придржавати и којег се цео цивилизовани свет придржава. Званичан државни орган је био тужилац који је тада поступао и званично је донето решење о притвору и званично је укинуто то решење о притвору, а односило се само на Петрушића и Орашанина. Што се тиче ових других, они тада нису помињани. Ту где је направљена једна овако конструкција, па су и они касније убачени да би се ето учинило да то није тај исти случај. То јесте тај исти случај, тако да је недопустиво о једној ствари два пута одлучивати. Мисли да би то била једна врло опасна ствар, јер такву ствар не би ни Стразбур прихватио. Одмах би рекли, одмах би дали своје мишљење да је о тој ствари два пута већ решавано. То је чисто онако да напомене. Даље, Раде Петровић је млад човек, пореклом преко Дрине, дошао је да брани Косово. Никад више младости није било скоцентрисано на једном простору за одбрану националног интегритета Србије него на Косову. То је био последњи крик, израз отпора страној доминацији која је изведена на Косову и после тога смо пали под један тотални утицај светске глобализације и више немамо снаге за било какав отпор. То је мишљење њега као адвоката, као бранилац у овом предмету, зато сматра да би требали имати снаге да се донесе пресуда и да се ови људе ослободе овог дела, мисли шпијунаже, јер заиста нема никаквих чињеница. Они су без кривице овде оптужени, нема доказа да су криви. Одуговлачење, изјашњавање или некаква пресуда која би касније била промењена од стране Апелационог суда само би било једно ново мрцварење, мучење већ мртвог правосудног предмета који се вуче по фиокама 18 година и дат је сада вама да извлачите шта се може ту извући да се то заврши и да се да нека форма свему томе. Раде Петровић није отишао доле ни као шпијун, ни као некакав издајник, отишао је да брани као припадник Војске Југославије, да се бори и да брани што се може одбранити. То ни у каквом контексту не може бити шпијун. Сви ови који су долазили из Војне службе безбедности и из цивилне службе безбедности Петровића не познају. Нико му није пружио руку, не знају га. Значи, Петровић није, не би ни ушао у ово дружење са Југославом да је посумњао једног тренутка да је Југослав издајник и да је шпијун. Чули сте Момира Стојановића који је председник Одбора за безбедност Србије кад је рекао да су они толико били значајни и такве драгоцене податке су им дали, да су заиста радили за ствар Србије и да су се тамо налазили као војна лица. То је био рат, да су они били шпијуни, они данас не би седели пред вама, они би били ликвидирани. Они шпијуни нису били, то је једна страшна сенка која их прогања и ломи и мучи ових 18 година и зато моли веће да их ослободи.

Окривљени Петровић Раде у завршној речи је изјавио да моли суд да после 18 година пресуди.

Суд је у доказном поступку, након изношења одбране окривљених, проверавајући наводе оптужног акта, као и одбране окривљених, саслушао сведока [redacted] а на сагласан предлог странака прочитао: потврду о улажењу у стан и друге просторије

СУП Београд-УКП Друго одељење од 10.11.1999.године, записник о претресању стана и других просторија УКП-Друго одељење од 10.11.1999.године-власник стана [redacted] потврда о привремено одузетим предметима од грађанина [redacted] УКП-Друго одељење од 10.11.1999.године, потврда о привремено одузетим предметима УКП-Друго одељење од 10.11.1999.године од лица Пелемиш Милорада, записник о претресању стана и других просторија лица Влачо Бранка УКП-Друго одељење од 10.11.1999.године, записник о претресању стана и других просторија лица Влачо Бранка УКП-Друго одељење од 10.11.1999.године, записник о претресању стана и других просторија Пелемиш Милорада од 10.11.1999.године, потврда о привремено одузетим предметима од лица Пелемиш Миладинке од 10.11.1999.године, потврда о привремено одузетим предметима УКП-Друго одељење од лица Влачо Бранка од 10.11.1999.године, записник о претресању стана и других просторија број 13499 од 10.11.1999.године лица Пелемиш Милорада који је урадио ЦРДБ под бројем 13499, записник о испитивању окривљеног Пелемиш Милорада састављен пред истражним судијом Окружног суда у Београду дана 14.11.1999.године, записник о испитивању окривљеног Орашанин Слободана састављен пред истражним судијом Окружног суда у Београду дана 14.11.1999.године, записник о испитивању окривљеног Влачо Бранка састављен пред истражним судијом Окружног суда у Београду дана 14.11.1999.године, записник о испитивању окривљеног Петровић Радета састављен пред истражним судијом Окружног суда у Београду дана 14.11.1999.године, записник о испитивању окривљеног Југослава Петрушића састављен пред истражним судијом Окружног суда у Београду дана 18.11.1999.године, записник о испитивању окривљеног Пелемиш Милорада састављен пред истражним судијом Окружног суда у Београду дана 18.11.1999.године, записник о испитивању окривљеног Орашанин Слободана састављен пред истражним судијом Окружног суда у Београду дана 18.11.1999.године, записник о испитивању окривљеног Влачо Бранка састављен пред истражним судијом Окружног суда у Београду дана 18.11.1999.године, записник о испитивању окривљеног Петровић Радета састављен пред истражним судијом Окружног суда у Београду дана 18.11.1999.године, исказ сведока [redacted] дат пред истражним судијом Окружног суда у Београду дана 19.11.1999.године, исказ сведока [redacted] дат пред истражним судијом дана 19.11.1999.године, копију одликовања председника Републике Српске Петровић Радету од 28.06.1994. године, Увјерење Републике Српске-Министарства одбране за Петровић Радета од 24.12.1999.године, Уверење Војне поште Братунац од 30.11.1999.године за Петровић Радета, потврду Војне поште 8365 Косовска Митровица од 19.06.1999.године за Петрушић Југослава, копију потврде Војне полиције о привремено одузетим предметима од Петрушић Братислава од 18.05.1999.године, копију реверса за војну имовину Команде војног округа Ниш од 21.04.1999.године, исказ сведока [redacted] дат на записнику код истражног судије дана 12.01.2000.године заведен под бројем 127 у истражним списима, исказ сведока [redacted] дат код истражног судије дана 12.01.2000.године заведен под бројем 130 у истражним списима, дозволу за кретање, путовање Војне поште Приштина за лице, односно резервног капетана прве класе Петрушић Југослава за временски период од 07. до 09.05.1999.године, исказ сведока [redacted] дат код истражног судије Окружног суда у Београду дана 12.01.2000.године заведен под бројем 133 у истражним списима, исказ сведока [redacted] дат код истражног судије Окружног суда у Београду дана 12.01.2000.године заведен у истражним списима под

бројем 135, исказ сведока [redacted] дат код истражног судије Окружног суда у Београду дана 25.01.2000.године заведен у истражним списима под редним бројем 138, исказ сведока [redacted] дат код истражног судије Окружног суда у Београду дана 02.03.2000.године заведен под бројем 167 у истражним списима, исказ сведока [redacted] дат код истражног судије Окружног суда у Београду дана 02.03.2000.године заведен под бројем 169 у истражним списима, исказ сведока [redacted] дат код истражног судије Окружног суда у Београду дана 02.03.2000.године заведен под бројем 171 у истражним списима, исказ сведока [redacted] дат код истражног судије 16.03.2000.године заведен под бројем 173 у истражним списима, исказ сведока, односно записник о саслушању окривљеног Петрушић Југослава дат код истражног судије Окружног суда у Београду дана 16.03.2000.године заведен под бројем 175 у истражним списима, одбрану окривљеног Пелемиш Милорада дату код истражног судије Окружног суда у Београду дана 16.03.2000.године заведену под бројем 178 у истражним списима, одбрану окривљеног Орашанин Слободана дату пред истражним судијом дана 16.03.2000.године заведену под бројем 180 у истражним списима, допис МУП Србије од 07.04.2000.године заведен под бројем у МУП-у 24150 односи се на оружне листове за Орашанин Слободана заведен под бројем 182 у истражним списима са копијом оружаних листова заведених у истражним списима под бројевима 183, 184 и 185 истражних списа, допис Војне поште број 5392/2 од 12.04.2000.године заведен под бројем 186 у истражним списима, допис Министарства за иностране послове СР Југославије заведен под бројем 209 од 14.04.2000.године заведен под бројем 187 у истражним списима, допис Ресора Државне безбедности заведен под бројем 3/2000 годину од 17.04.2000.године заведен под бројем 188 у истражним списима, исказ сведока Божић Мирка дат пред истражним судијом дана 17.04.2000.године заведен под бројем 189 у истражним списима, исказ сведока [redacted] дат пред истражним судијом 17.04.2000.године заведен под бројем 192 у истражним списима, допис Окружног суда у Београду УКП Одељење за потраге Вп.Ки 10/09 од 28.05.2009.године заведен у плавој фасцикли истражних списа под бројем Ки.493/10, допис Одељења за потраге од 04.06.2009.године за лице Нимонај Садик, записник о претресању стана и других просторија ЦРДБ Лесковац број 372/99 од 11.11.1999.године, потврда о привремено одузетим предметима број 372/99 од 11.11.1999. године, Билтен вести, ратификација Споразума експлоатације одржавању Ђердапа, још 30 уговора о коришћењу радио и ТВ фреквенција шиптарски терористи више не угрожавају Белаћевац, веза немачких обавештајних служби тзв. ОВК страни медији, допис СМИП број 1/1-622 од 13.07.1998. године од броја 4 до броја 8, Билтен СМИП број 1-623 од 14.07.1998. године, Билтен СМИП број 1-625 од 14.07.1998. године заведен на страни број 13, телефонски именик прилог 1/2, телефонски именик Петрушића са именником бројева телефонских припадника, како су наведени сарадници француске обавештајне службе заведен под тачком један, копија зумирана са фотоапарата на страни број 2,3, прилози 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11 и 12, прилог 2/1 "Плаћеничка група "Паук"" од стране број 1 до стране број 40, 50, 53, 54, 56, прилог 2/2 везано за групу "Паук" од стране 1 до стране 5, прилог 2/3 везано за групу "Балкан експрес" од стране 1 закључно са страном 9, прилог 2/4 који се односи за материјале о плаћању муслиманског комплекса, ручно сачињена скица делова територије КиМ где је деловала група "Балкан експрес" и подаци бројеви телефона са КиМ који су достављани француској ОС од стране 1 до стране 20, 31, до стране 30, 43, 45, до стране 46, прилог 3/4 фотокопије путних исправа од стране 1 закључно

са страном 27, прилог 3/1 са насловом "Табела шифраника са задатим кључем за шифровање и др." од стране 1 до стране 22, прилог 3/2 заведен од стране 1 са страном 3 закључно, прилог 3/3 заведен од стране 1 закључно са страном 20, са страном 33, одбрану окривљеног Пелемиш Милорада дату на главном претресу дана 05.07.2000. године заведену у списима под бројем 42/17, одбрану окривљеног Орашанин Слободана дату на главном претресу дана 05.07.2000. године заведену на страни број 47/17, одбрану окривљеног Орашанин Слободана дату на главном претресу дана 06.07.2000. године заведену у списима предмета под бројем 51/18, одбрану окривљеног Влачо Бранка дату на главном претресу дана 06.07.2000. године заведену у списима предметима под бројем 56/18, одбрану окривљеног Петровић Радета дату на главном претресу дана 10.07.2000. године заведено у списима на страни под бројем 59/19, исказ сведока [redacted] дат на главном претресу дана 04.08.2000. године заведену у списима предмета под бројем 70/22, исказ сведока [redacted] дат на главном претресу дана 04.08.2000. године заведену у списима предмета под бројем 73/22, исказ сведока [redacted] дат на главном претресу дана 07.08.2000. године заведену у списима предмета под бројем 77/23, исказ сведока [redacted] дат на главном претресу дана 07.08.2000. године заведену у списима предмета под бројем 81/23, исказ сведока [redacted] дат на главном претресу дана 07.08.2000. године заведену у списима предмета под бројем 82/23, исказ сведока [redacted] дат на главном претресу дана 07.08.2000. године заведену у списима предмета под бројем 83/23, исказ сведока [redacted] дат на главном претресу дана 08.08.2000. године заведену у списима предмета под бројем 84/24, исказ сведока [redacted] дат на главном претресу 08.08.2000. године заведену у списима предмета под бројем 87/24, исказ сведока [redacted] дат на главном претресу дана 08.08.2000. године заведен у списима предмета под бројем 90/24, исказ сведока, исказ сведока [redacted] дат на главном претресу дана 24.08.2000. године заведен у списима предмета под бројем 100/27, исказ сведока [redacted] дат на главном претресу дана 24.08.2000. године заведен под бројем 103/27, исказ сведока [redacted] дат на главном претресу 24.08.2000. године заведен под бројем 104/27, исказ сведока [redacted] дат на главном претресу дана 24.08.2000. године заведен под бројем 108/27, исказ сведока [redacted] дат на главном претресу дана 24.08.2000. године заведен под бројем 109/27, исказ сведока [redacted] дат на главном претресу дана 25.08.2000. године заведен под бројем 112/28, исказ сведока [redacted] дат на главном претресу дана 25.08.2000. године заведен под бројем 115/29, исказ сведока [redacted] дат на главном претресу дана 25.08.2000. године заведен под бројем 119/29, исказ сведока [redacted] дат на главном претресу дана 25.08.2000. године заведен под бројем 122/29, исказ сведока [redacted] дат на главном претресу дана 08.09.2000. године заведен под бројем 129/32, исказ сведока [redacted] дат на главном претресу дана 16.10.2000. године заведен под бројем 139/38, допис Фонда за хуманитарно право примљен у суду 25.10.2000. године заведен под бројем 144/39 са прилогом, копију дозволе за ношење оружја Социјалистичке Републике Словеније на име [redacted] под бројем 34437 у копији која се налази у списима предмета под бројем 150 и 151/41, допис начелника пуковника [redacted] од 28-ог броj 280/1 у копији, копију ратну прескарт, ратне прескарте на име [redacted] број 144 у девет, заведену у списима предмета под бројем 153/41, допис Војне поште број 0922, број 15344-2 од 29.09.1999. године заведену под бројем 154/41 и остала

документа заведена од броја 155/41 закључно са бројем 157/41, извршио увид у копије новинских текстова које се налазе у списима предмета заведени од броја 164/42 закључно са бројем 172, 173/42, прочитао одлуку Врховног суда Србије Кж.1. 531/01 од 09.05.2002. године заведену у списима предмета под бројем 280/60, решење Окружног суда у Београду К.376/2002, Кв.бр.1272/02 од 08.07.2002. године заведено у списима предмета под бројем 285/61, то је решење којим се Окружни суд огласио стварно ненадлежним, решење Врховног суда Србије Кж.2.Вп.29/08 од 30.09.2008. године заведено у списима предмета, под бројем 377/113, одбрана окривљеног Петрушић Југослава дата на главном претресу дана 22.01.2009. године заведена под бројем 392/122, одбрана окривљеног Пелемиш Милорада дата на главном претресу дана 22.01.2009. године заведена под бројем 393/122, одбрана окривљеног Орашанин Слободана дата на главном претресу дана 22.01.2009. године заведена под бројем 388/122, одбрана окривљеног Влачо Бранка дата на главном претресу дана 22.01.2009. године заведена под бројем 395/122, само код Орашанина и Пелемиша је 393/122, извештај из Казнене евиденције из КЕ за окривљене заведене у списима предмета под бројем 403/137, 404, 403/127, 404/127, 405/127 и 406/127, прилог првоокривљеног са свим поднесцима примљеним у суд 10.06.2013.године заведеним од броја 9/170 закључно са бројем 499/171, прочитао извештај из КЕ за окривљене заведене у списима под бројем 408/129, 409/130, а/9, б/9, 10/9, решење Вишег суда у Београду К.бр.3984/10 од 04.10.2012.године, решење ванпретресног већа Вишег суда у Београду Кв.бр.1505/13 од 22.03.2013.године, поднесак првоокривљеног Петрушић Југослава са прилозима заведеним од броја 498/170 до 499/171, поднесак првоокривљеног Петрушић Југослава са прилозима заведеним од броја 592/214 до 593/215, поднесак првоокривљеног Петрушић Југослава са прилозима наведеним од броја 604/219 до 607/220, поднесак првоокривљеног Петрушић Југослава са прилозима заведеним од броја 612/223 до 615/225, одбрану окривљеног Петрушић Југослава дату на главном претресу 19.11.2015. године, одбрану окривљеног Пелемиш Милорада дату на главном претресу 21.12.2015. године, одбрану окривљеног Орашанин Слободана дату на главном претресу 21.12.2015. године и на главном претресу 15.01.2016. године, потврду команде Приштинског корпуса број 30-62 од 07.05.1999. године, потврду Војне поште 8365/4 од 07.05.1999. године, дозволу за кретање за лице Орашанин Слободана Војне поште 7357 у Приштини, документе под бројем 821/В-К, одбрану окривљеног Петровић Радета дату на главном претресу 15.01.2016. године, исказ сведока [redacted] дат на главном претресу 15.01.2016. године, исказ сведока [redacted] дат на главном претресу 15.01.2016. године, поднесак браниоца трећеокривљеног уз прилоге заведени под бројем 855/267 од А до Г, исказ сведока [redacted] дат на главном претресу 08.02.2016. године, прилог трећеокривљеног заведен у кривичном спису под бројем 867 од А до Г, исказ сведока [redacted] дат на главном претресу 21.04.2016. године, исказ сведока [redacted] дат на главном претресу 21.04.2016. године, исказ сведока [redacted] дат на главном претресу 19.05.2016. године, исказ сведока [redacted] дат на главном претресу 19.05.2016. године, прилоге одбране заведене под бројем 926/281 од А до Б, исказ сведока Филић Небојше дат на главном претресу 06.06.2016. године, поднесак браниоца првоокривљеног од 13.06.2016. године са прилозима под бројем 945/287, 946/287 и 947/287, исказ сведока [redacted] дат на главном претресу 30.09.2016. године, исказ сведока [redacted] дат на главном претресу

30.09.2016. године, као и на главном претресу 28.10.2016. године, прочитана су 23 укоричена поднеска окривљеног Петрушић Југослава, исказ сведока [redacted] дат на главном претресу 20.01.2017. године, допис Генералштаба војске Србије број 1958-6 од 17.03.2017. године, допис Министарства одбране ВБА СБ I 5771-2 од 18.04.2017. године, поднесак са прилозима окривљеног Орашанин Слободана од 24.05.2017. године заведен у К списима под бројем 1150/349 од А до Ћ, допис Министарства одбране, Сектора за људске ресурсе број 1165 од 25.05.2017. године, поднесак браниоца окривљеног Орашанин Слободана са прилозима на три стране од 31.05.2017. године, потврду Војне поште Хан Пијесак, Војне поште број 7403 из Хан Пијеска број 99-62/98 од 22.10.1998. године, копију дописа браниоца адвоката Драгана Деснице примљен у Вишем суду у Београду 09.02.2000. године, као и поднесак који је дао бранилац адвокат Александар Зарић са изјавом пуковника у пензији Пећанац Драгомира од 08.06.2017. године, извештај из листа "Вечерње новости" од 03.07.2003. године, као и листа "Глас" од 04.07.2003. године.

Сведок Т[redacted] Д[redacted] је на **записнику састављеним пред истражним судијом Окружног суда у Београду дана 19.11.1999.године** изјавио да је за време рата у Босни ратовао у Десетом диверзантском одреду чији је командант био окривљени Пелемиш Милорад, на крају рата у Босни од њега је добио позив да као плаћени војник оде са њим у Заир, тако да је у децембру месецу 1996.године упознао и окривљеног Петрушић Југослава у Београду, у хотелу "Турист". Срећени су им папири и отишли су у Заир, а пре поласка сазнао је да ради за неку службу Републике Француске и да ће их они плаћати јер се боре за њихову ствар. Био је под директном командом Пелемиш Милорада који је склопио тај посао, а све операције је водио Петрушић Југослав, био је присутан када је допутовао један Француз под именом Жан који им је донео плате, били су плаћени у доларима. Био је официр - поручник и његова плата је износила 5.000 долара месечно. Са њима није био на Косову, тако да не зна шта се тамо дешавало, Пелемиш Милорад га је позвао да оде доле, али га је одбио. Окривљени Пелемиш Милорад је покварен човек јер је покушао да завади Станка Савановића и њега, сведока, да би се њих двојица међусобно побили, али су били паметни и схватили његову прљаву игру. Нема опипљивих доказа да је окривљени Југослав француски шпијун, али сматра да их је водио у име француске државе у Заир како би се приближио обавештајној служби Војске Југославије и његово је мишљење да је он стварно шпијун јер на то указује онај Жан који им је доносио новац и све време им је говорио да их плаћа француска држава. Југослав им је обећавао да ће добити француско држављанство, и за лову их је врбовао да се боре за француску државу, говорио је да ће сви да иду у Француску, да ће добити њихове пасоше, ако треба и њихово држављанство, зато је закључио да је Југослав француски шпијун, а за коју службу ради то не зна. Зашто је њега Југослав држао на стенд бају постоји логички закључак јер се плашио Гезе и њега сведока да га не провале јер је он прљави играч, причао је са сваким добровољцем који је био у једници под командом окривљеног Југослава и чуо је да се ради о прљавој перфидној игри окривљеног, уопште нису ишли на борбену линију, никада нису испалили ни један једини пројектил, циљ им је био други да се само дође до лове и да се наше војне власти заварају. Толико је прљаву игру играо окривљени Пелемиш јер је хтео да се пријави као добровољац Војске Југославије из патриотских разлога, а он му је рекао да ради за Додика и није могао да се пријави као добровољац у Војску Југославије. Када је рекао Додик мисли на премијера Владе Републике Српске.

Мисли да за стране државе ради и Пелемиш јер за време рата у Босни био је у његовом обезбеђењу, он је имао контакте са страним војницима који су носили америчке униформе. Био је у истој просторији са њима, које су чинове имали ти људи у америчким униформама не зна. Да ли је о томе Пелемиш обавестио војни врх и то не зна. Истина је да не воли окривљеног Пелемиша још из време рата у Босни, а ово што је сада изјавио све је права истина. Даље је објаснио да је био у гостима код Гезе, а то је Станко Савановић са којим је дугогодишњи пријатељ, преко телефона су обавештени да дођу у неку зграду и потом је један човек у цивилу рекао да крену са њим, и директно су дошли у судницу код судије. Никаква присила на њега није вршена да да исказ који је дао пред судом. Геза и он, сведок, су изнајмили стан у Царици Јелене бр.2 у Београду, по њих је дошао један човек цивилним возилом, рекао је да треба да се довезе до Палате правде, тако да су директно из изнајмљеног стана дошли до Палате правде и до судије, које су таблице на путничком возилу не зна.

Сведок [redacted] је на **главном претресу одржаном дана 04.08.2000. године** навео да је у време рата у Босни ратовао у 10.-ом диверзантском одреду чији је био командант Пелемиш. Са њима у групи био је и сведок Савановић Станко са којим је био добар пријатељ. У одреду је било несређено стање и није било добро да неко буде са неким пријатељ. При крају периода, сведоковог бављења у том диверзантском одреду оптужени Пелемиш је радио на свађи између њега и Савановића. То се демонстрирало највише на Косову у вези одласка ове диверзантске групе у Заир. Након завршеног ратовања у Босни остаје у контакту са Пелемишем. Видео је да окривљени Пелемиш има некакву легитимацију војне безбедности Републике Српске. Ову легитимацију је показао да би остали да раде и даље са њим. Пред одлазак у Заир позвао га је телефоном Пелемиш, рекавши му да има одређени посао у Заиру, те му је заказао састанак у хотелу „Турист" у Београду, радило се о крају 1996. године. Ту на састанку у хотелу је био оптужени Пелемиш, Петрушић, извесни доктор, чијег имена се не сећа који је дошао из Шеховића или Власенице. Ту је први пут видео и упознао Петрушић Југослава и тог доктора за кога се присећа да се звао Бора. Ту је био присутан и неки црнац дипломата. Није чуо да је црнац дипломата, али је то претпоставио, ту је речено да ће Пелемиш био командант људства, те је ту договорено у вези плаћања. Речено је да ће сваки који оде у Зиар бити плаћен од 3.000-5.000 долара. Кад је било речи о плаћању оптужени Петрушић је рекао да иза овога стоји Француска држава и да неће бити проблема у вези истог. Обавештајна служба Француске није помињана. Након овог састанка у хотелу „Турист" обављено је више састанака у истом хотелу. Ових састанака је било више, све до одласка у Зиар, а датуме не може прецизно да определи. На једном састанку је био присутан и Француз Жан који је дошао да среди њихов одлазак у Заир, мада није разумео шта говори јер је говорио француски језик. Једном приликом је оптужени Влачо рекао да је тај Жан донео паре. У поводу одласка у хотел „Турист" је долазила и супруга Петрушића. Као поручник је отишао у Заир, имао је чин заставника Републике Српске, а у Заир је отишао као поручник. За бављење у Заиру добио је 15.000 долара. У Заиру је поново виђао тог Жана и неке Французе, а провели су укупно у Заиру три месеца. Не може прецизно да изјави у ком делу периода док је био у Заиру су долазили Жан и ти Французи, ту је долазила и поново супруга Петрушића. У Заиру је везано за оптуженог Петрушића сазнао да ради за француску службу и то неку војну и видео је да је више пута разговарао телефоном и слао

извештаје на француском језику. Омогућено је да се тим сателитским телефоном јављају родбини и то је сваком војнику било омогућено. Слао је податке, јер је оптужени Петрушић тврдио да је за све задатке војне у Заиру добио податке из Француске. Тада у Заиру није закључио да је оптужени Петрушић француски шпијун, мада је то касније сазнао на Косову. Новац за њихово бављење у Заиру нису примили ту, већ су новац примали преко родбине у Београду. Постојао је списак са лицима која ће у име њих да преузму паре, јер су та лица позивана телефоном и новац им је исплаћиван у Београду. Новац је био код брата оптуженог Југослава, чије име, мисли да се ради о Неши, њега је видео можда два пута. Након овога супруга Пелемиша је узела новац од тог Неше и дала једном његовом пријатељу из Републике Српске. У Заиру су били сви оптужени осим оптуженог Орашанина. Акцијама, односно операцијама у Заиру командовао је Петрушић Југослав. Упознат је да су и остали из њихове јединице, осим Орашанина, знали пре њега да оптужени Петрушић контактира са Французима, односно са Француском државом. И они су чули да пре поласка у Заир иду преко Француске државе. Када је њему оптужени говорио били су присутни, односно о томе да иза тога стоји Француска држава било је доста присутних војника и остали оптужени изузев оптуженог Орашанина. Њега – Орашанина је упознао непосредно пре одласка у Заир у тим активностима које су уследиле. Када се говорило да иза овог њиховог деловања у Заиру стоји Француска држава био је присутан и оптужени Орашанин. Петрушић је био врло коректан према свим војницима и био је врло храбар. Није видео да је Орашанин био присутан у Заиру, али је Петрушићеву жену видео у канцеларији у Заиру. Свакодневно је долазио заирски генерал код Петрушића и белгијски пуковник. Долазили су код оптуженог сви официри Заира јер су они-њихова група били под њиховом командом. Упознат је да је лично Петрушић одлазио код председника Маубутуа, о томе им је причао оптужени Петрушић, када су били опкољени у Кинсанганију, тада их је Петрушић извукао из блокаде и вратио у други град у Заиру. Добио је плату, никакву награду. Пасоше су обезбедили Пелемиш и Петрушић, односно трећина су имали пасоше, а пасоши су били СРЈ. Састав јединице је углавном био из Републике Српске и само је пар људи било из Југославије. Коректно је плаћено од стране Петрушића. Доктори су се према њима врло некоректно опходили. Није био са оптуженима на Косову, мада је требало да иде. Инсистирао је да иде, али Пелемиш није хтео да га води, већ је одуговлачио са одласком. Приликом организовања одласка стално је сусретао Орашанина у Београду, а радило се о разноразним активностима у вези одласка. Преговоре и разговоре у вези одласка третира као активности у вези одласка. На првом састанку у вези одласка у Заир у хотелу „Турист“ није био присутан Орашанин. Најмање је био четири пута на састанку у хотелу. Након првог састанка у наредним састанцима је био присутан Орашанин. Ту је био на састанку у „Туристу“ пар пута. Даље је додао да остаје при констатацији из претходног поступка да је Пелемиш покварен човек. Тачно је да га не воли. Не познаје човека који га је позвао телефоном да дође на саслушање. Пре одвођења код истражног судије био је три дана у притвору у вези овог случаја. После првог сусрета у хотелу „Турист“ првог наредног сусрета у хотелу упознао је оптуженог Влача, а после га је виђао више пута у хотелу „Турист“. Он је био позадинац у Заиру, али је замењивао Пелемиша.

На ово је оптужени Влачо Бранко изјавио да то све пориче и да тврди да први пут кад је видео Тешића је било приликом одласка у Заир на аеродрому.

Даље је сведок навео да је са њим у притвору био и сведок Савановић. Не зна где је зграда државне безбедности. Сва три дана пре довођења у суд у згради СУП-а био је у 29.-ом новембру у Београду.

По изласку из притвора није одвођен у другу зграду. Са слободе је дошао на саслушање у судску зграду, јер му је претходно био укинут притвор. Дошли су са адресе коју су дали, ул. Царице Јелене. Притвор је укинут пар дана пре саслушања. Нису добили никакав папир да су били у притвору. Пре одласка на Косово налазили су се у кафани „Перпер" на Новом Београду и тада се разговарало о одласку на Косово. Био је почео рат, инсистирао је код Пелемиша да иде на Косово, али је он стално одлагао одлазак рекавши да сачека. Око два – три пута налазио се са Пелемишом у кафани „Перпер", као и у „Пастуву" на хиподрому. Након овога Савановић је отишао на Косово са оптуженим Пелемишем, а он – сведок је питао Пелемиша што не иде и он, Пелемиш му је рекао да пита оптуженог Орашанина и дао му број телефона. Звао је Орашанина и он му је рекао да неће да иде на Косово јер има други задатак и да Орашанин и сведок треба нешто други да раде. После овога оптужени Орашанин је отишао на Косово, звао га је, али је био недоступан. После овога инсистирао је да иде на Косово, али није отишао и томе је лично допринео Пелемиш и остали јер су продрле вести на Косово да је прешао код председника Додика и да ради за неку тајну службу Републике Српске, тако да га ни ова друга јединица која је отишла на Косово није га хтела примити.

Било је речи о плаћању ради одласка на Косово, али само када се уради права комбинација, а то је говорио оптужени Пелемиш, није могао да сазна каква је то била права комбинација. Пелемиш није приликом састанка говорио ко би требао да иде на Косово, у 29.-ом новембру су га саслушавали разни инспектори, не зна ниједног од њих. Из стана у ул. Царице Јелене бр. 2, па до доласка код истражног судије није одлазио ни у једну другу зграду. Нико на њега није вршио притисак.

Сведок С[redacted] С[redacted] је на записнику састављеним пред истражним судијом Окружног суда у Београду дана 19.11.1999.године изјавио да је родом из Републике Српске, да је био добровољац за време рата у Босни и то од 1994.године када је упознао окривљеног Пелемиш Милорада који му је био претпостављени у Десетом диверзантском одреду у коме је био обичан војник. Априла месеца ступио је у контакт са Пелемишем који му је рекао да скупља војнике који ће ратовати на Косову и да ће бити плаћени 5.000 динара месечно, да ће их плаћати Војска Југославије. Крајем априла месеца текуће године нашли су се у хотелу "Турист" у Београду, ту је присутан окривљени Пелемиш и тада први пут упознаје Петрушић Југослава, био је присутан и Влачо Бранко, а касније су пристигли и други који су сели за друге столове. Приликом првог сусрета са Југославом, Југослав му се представио као припадник француске обавештајне службе, рекао је да има чин пуковника француске обавештајне службе да су му ти чинови често скидани, рекао је да је виши официр и то мајор Војске Југославије, а имао је и на епулетама ознаку мајора када су били на Косову. Договор је био да оду у Гроцку у Регрутни центар, што су и урадили, а потом из Регрутног центра Гроцка кренули за Ниш где су требали да задуже наоружање јер су у Гроцкој добили униформе. Настали су проблеми у Нишу јер је свако од њих требало да задужи по две бомбе и једну

аутоматску пушку, да би се затим појавио неко из војне обавештајне службе и то пуковник и на његову интервенцију задужили су наоружање, а причало се да треба и генерал Павковић да се појави у Нишу, па су чак и увежбавали како ће га сачекати и поздравити све под наредбом окривљеног Југослава. Из Ниша су дошли у Дечане и сместили се у бараке пуних седам-осам дана. Њихов задатак је био да иду у извиђање, то је била фарса, јер никаквих борбених дејстава није било већ су само одлазили на неких стотинак метара од борбене линије, полегали би на тло и као нешто радили, зато је то називао наводним извиђањем јер се конкретно ништа није радило. Окривљени Југослав је уцртавао неке циљеве и то је носио генералу Павковићу, то су чисте измишљотине јер никада се није приближио било ком циљу. Потом су дошли на идеју, окривљени Југослав и Влачо, да се направи фугас, или да се дигне брдо у ваздух. На то се насмејао и рекао да су то глупости, да се не троши експлозив безвезе, али су они остали при своме, напунили су фугасе са неких 100-150 кг експлозива, убацили су неке челичне плоче, деактивирали су фугасе и ништа од тога није могло да буде, мисли да су ово урадили да би украли експлозив и специјалне упаљаче за експлозив јер је било електронских и то специјалних упаљача, које је касније однео неки Јовић Ацо који је дошао на Косово, а поред тих упаљача, однео је, по његовој процени, око 30 кг експлозива. Том Јовић Аци су упаљачи и експлозив дали Југослав и Пелемиш, то је видео својим очима. Са експлозивом и упаљачима био је задужен Мирчић Живко, а право му је име Жикић Зијад, јер је он потписао требовање експлозива, упаљача и питао је како да се раздужи. Он је био члан њихове групе. Пред свима њима окривљени Југослав је рекао да ће бити плаћени од француске обавештајне службе јер је свакодневно са њима контактирао на француском језику који он – сведок не разуме, а преко сателитског телефона. Дешавало се да пред свима њима говори француски, и сматра да је тада водио неважне разговоре, а претпоставља да је неке важне разговоре са Французима водио преко истог телефона, али би се удаљио у оближњу шуму и често је са собом носио тај сателитски телефон. Видео је да је носио тај телефон иза манастира Дечани и убрзо после тог разговора гађан је манастир Дечани, па сматра да је он шпијун. Са њим су до манастира ишли окривљени Пелемиш и Орашанин, а он, сведок, је ишао иза манастира да позове породицу и након четири дана манастир је гађан касатним бомбама. Највећа фарса је био напад на Кошаре који су требали да изведу заједно са 72. јуришном из Панчева и 63. падобранском из Ниша. Заседа је направљена између Јуника и Дечана и луди Власто је пуцао из првог "Pinzgauer"-а, бацали су бомбе, направљена је фарса да би се потом то приказало као да су их напали Шиптари, а да су упали у заседу и ликвидирали два Албанца. На то се сведок насмејао и рекао да нико није луд и да нема лешева. Пелемиш је био у првом "Pinzgauer"-у, а Југослав са њим, сведоком, у другом, Југослав је седео напред до шофера, а сведок је био у задњем делу. Било је још смешних сцена, као на пример да се окривљени Орашанин плаши мрака, а наводно је искусан војник. Све то се догађало по претходним договорима између Југослава и Пелемиша јер су они били њихове старешине, а често је тим договорима Орашанин присуствовао као и Влачо Бранко. У овом догађају окривљени Орашанин пошто се плашио мрака, замолио је њега, сведока, да пође до команде безбедњака Војске Југославије, није нашао капетана Савовића па је ушао у оперативни центар и њих известио како су упали у заседу, а то је она фингирана заседа са два "Pinzgauer"-а која је од стране окривљеног Орашанина представљена као права. Пелемиш и Влачо су украли десетак путничких аутомобила. Влачо је задужени "Мерцедес" Војске Југославије продао у Београду, али не зна за коју суму

новца, а потом су нестала три задужена пиштоља ТТ јер их нису раздужили, један је био код окривљеног Влача, други код Пелемиша, а трећи код Петровић Радета. Крајем априла окривљени Југослав им је рекао, а било их је око 30, да више неће да ратују, да ће смањити број људи на десет најискуснијих и да ће се бавити само оперативним пословима. Њему је све то било смешно када је употребио термин да су ратовали, јер ни један једини пројектил није испаљен из било ког наоружања и све је то била фарса. Приликом првог контакта са Југославом када га је видео у хотелу "Турист" у Београду лично им је рекао да ће бити сви добро плаћени од француске обавештајне службе, али није прецизирао о суми новца, с тим што им је рекао свако ће од Војске Југославије добити још 5.000 динара месечно. Његов одлазак на Косово је био да види шта ће се тамо радити, није у добрим односима са окривљеним Пелемишом још од времена босанског рата јер је хтео да му намести да га Хрвати ликвидирају. Чекао је да ухвати неку њихову грешку, имао је осећај да су сви они имали намеру и њега да ликвидирају на Косову, а такође и сведока Драгана Тешића јер је Пелемиш одиграо покварену игру и хтео је да завади њега и Драгана Тешића и то тако перфидно да њему, сведоку, кажу како ће га ликвидирати Драган Тешић, а њему, Тешићу, каже како ће њега сведок ликвидирати. Када им је окривљени Југослав саопштио да ће бити плаћени од француске обавештајне службе, рекао је следеће: "о овоме морате да ћутите, имаћете могућност на терену да пљачкате", поред оног првог дела реченице када им каже ко их плаћа. Иако је у завади са Пелемиш Милорадом, свака његова изговорена реч пред судом је истинита у милиметар, спреман је да кривично одговара уколико је једно слово лажно у његовом исказу, спреман је да живот да јер је ово права истина. Нико из њихове јединице, њих тридесетак, није настрадао на Косову, није ни могао јер нису ишли ни у какву акцију, нису имали никакве контакте са Шиптарима. Мисли да се не ради о случајности, свуда око њих је било бомбардовање а њихова база ни једног момента није погођена, јер када су кретали са Косова окривљени Југослав је рекао "јебаћу им мајку, сада ће гађати резервоаре горива", а ти резервоари су поред штаба, рекао је још и то да ће бити разрушени Дечани, на то је окривљени Влачо Бранко рекао то би било превише перфидно или је рекао превише провидно, мислио је да ће НАТО авијација гађати резервоаре са горивом и Дечане јер је то био закључак сведока. Окривљени Југослав се хвалио да је извештаје које је добијао о НАТО циљевима за наредне дане од француске обавештајне службе носио лично генералу Павковићу. Када је употребио речи "јебаћу им мајку", окривљени Југослав је мислио искључиво на Војску Југославије јер су их они протерали са Косова, јер претпоставља да су протерани јер уопште нису ратовали и то је војска сазнала. Видео је факсове које му је лично окривљени Југослав показао, о будућим циљевима НАТО авијације. Надимак сведока је "Геза". У два наврата је доношен новац, једном од француске обавештајне службе, а други пут уцена са Келебије, оних 20.000 марака које су по повратку за Београд подељене сваком по 500 марака и он је добио. Не жели да коментарише одакле је доведен у суд, али је дошао полицијским колима са регистрацијом полиције, са њим је био човек у цивилном оделу, не зна му име, а још са њим је био сведок Тешић Драган, доведени су без лисица у кабинет истражног судије. Из разлога своје сопствене безбедности неће да каже одакле је доведен полицијским колима у суд, никаква тортура над њим није било од радника ДБ-а и нико га није инструирао какав исказ да да јер све што је тада рекао то је права истина. Плаши се петорице окривљених, а радника ДБ-а се уопште не плаши. На телефонски позив је позван у зграду ДБ-а и нису га задржали ни минут, нису му давали инструкције какав ће исказ

да да и одмах су га довели код истражног судије. Схватио је да нешто није у реду, када су сва петорица ухапшена, када је и он-сведок ухапшен, био је у притвору 72 сата и потом је пуштен јер је сада слободан грађанин.

Сведок [redacted] је у свом исказу датом на **главном претресу одржаном дана 04.08.2000. године** навео као у претходном поступку, а на питање председника већа је изјавио да је упознао Пелемиша у рату у Босни јер је он био командант диверзантског одреда, а оптуженог Југослава је упознао код првог сусрета за одлазак на Косово, а на састанку у хотелу „Турист". Кад су пре одласка на Косово и на Косову, оптужени Петрушић је причао да ради за француску обавештајну службу, а Пелемиш је тврдио да ради за југословенску државну безбедност. Влачо Бранко је тврдио да је припадник државне безбедности, па је сматрао да су они сви регуларни, да ту нема никакве сумње. Влача је упознао у Босни, у Бијељини, јер је повремено долазио у 10.-ти диверзантски одред, више пута. Сећа се да је оптужени Влачо једном приликом ишао да донесе паре. Оптужени Влачо је отишао за паре након што је оптужени Петрушић Југослав тврдио да ће им паре послати француска обавештајна служба, када је то говорио Петрушић сви су били присутни од оптужених, мада за оптуженог Радета Петровића није сигуран. Оптужени Влачо је донео паре и тада им је подељено по 500 марака. Паре је делио Пелемиш, а ту су били присутни и остали оптужени који су узели сви по 500 марака. Није конкретно видео да је Петрушић узео 500 марака. Док су били на Косову Петрушић је показивао једну мапу, а рекавши да се на истој налазе циљеви који ће бомбардовати НАТО и да је извештај послала француска служба. Карту је показивао и на Косову, у Дечанима на бојишту, а то је било негде око средине боравка на Косову. Рекао је да ће носити мапу код Павковића. Након овога је са том картом негде отишао, не зна где. Тада када је отишао наводно код Павковића имао је чин потпуковника, а када се вратио вратио се са чином капетана прве класе и рекао је да га је деградирао Павковић. Влачо Бранко је отишао за паре у Келебију и донео их је и сви су добили по 500 марака. Сви су узели тај новац, само сведок није. Није га узео јер није био у добрим односима са Пелемишом, због неких рачуна из Босне, јер га је звао на Косово, а зашто га је звао на Косово то не може да објасни. Односи између сведока и Пелемиша нису били добри, јер је после рата у Босни, на Косово нудио са још једним човеком за кога је тврдио да је из државне безбедности да оде у Хрватску, на тај начин је оптужени Пелемиш хтео да га прода Хрватима или Муслиманима, то је тако сведок схватио. Сећа се да је Петрушић симулирао неке нападе са зољама и гранатама од свега тога ничега није било, чак му је том приликом Петровић Раде рекао да га је срамота. Петровић је био у Босни изузетно храбар и добар борац све док није упознао Пелемиша и мисли да је Раде Петровић изманипулисан од стране Влача и Петрушића. Сведок Тешић Драган и он су имали стан у ул. Царице Јелене бр. 2 и ту су ухапшени и приведени у 29.-ти новембар, тамо су провели три дана и три ноћи, а потом су из притвора право одведени код истражног судије. Сведок Тешић и он су били одведени у градски СУП. Не зна када је из 29.-ог новембра одведен на саслушање код истражног судије. Из Градског СУП-а је одведен код истражног судије, не зна ко га је одвео. Не зна имена људи који су га саслушавали и не зна да ли су били радници ДБ-а. Рекао је да су били полиција у цивилу, а не ДБ. Оптужени Пелемиш је неколико пута одлазио са Косова и враћао се. Примио је новац јер су оптужени већали шта да раде са њим, јер се плашио да га не ликвидирају па је зато примио новац. Мисли да је саслушаван код истражног судије пре подне, не може

да објасни да је сведок Тешић стигао пре њега кући после саслушања код истражног судије. Приликом притварања добио је неки папир, а он му се сада налази у Босни. Вршен је и претрес његовог стана. На првом састанку Петрушић је рекао да ће их платити француска обавештајна служба. Оптужени су биле једине старешине на Косову, а једино је чуо за капетана Савовића из војске. Оптужени су, сви редом контролисали активности, а да ли су били контралисани од стране војске, не зна. На Косову нису имали борбеме акције и нико од оптужених није могао учествовати у борбеним акцијама. Објаснио је да није служио армију, а ратовао је у Босни.

На питање оптуженог Пелемиша, сведок је изјавио да није био припадник никакве хрватске јединице у нападу на Плитвице и Пакрац. Не зна ко је Ису Леру и Џамба ликвидирао. Ником није нудио у Београду после повратка са Косова за ликвидацију у Београду, већ му је то нудио Пелемиш. Није упознат ко је ранио Ранка Вукомановића из Београда. Пре овог притвора никада није био у притвору, 500 марака је добио и узео само једном, а не два пута.

На питање оптуженог Петрушића, сведок је изјавио да су фугасери постављени на 100 метара испред наше линије, два мања и један већи на километар од шиптарске линије. Нетачно је да је код првог сусрета са Петрушићем причао њему да је убио два муслимана у Босни. Видео је и био присутан када је у шуми иза манастира Дечани на једној ливади оптужени Петрушић разговарао са људима из Француске. Тачно је да је у Дечанима пуцао кроз прозор једне куће из аутоматске пушке. Оптужени Раде Петровић је у вези поласка на Косово није био присутан у хотелу „Турист".

Сведок С[redacted] А[redacted] је на **записнику састављеном код истражног судије Окружног суда у Београду дана 12. јануара 2000.године** навео да је по чину капетан Војске Југославије и да ради у служби безбедности Војске Југославије, формацијско место је начелник безбедности 125. моторизоване бригаде. Све окривљене је упознао 21. априла 1995.године када њих двадесетак долази под његову команду и сви су били обучени у униформе Војске Југославије са нашим наоружањем и може се рећи да су они ратовали у Дечанима као припадници Војске Југославије а били су добровољци. Лидер ове групе од њих двадесетак био је окривљени Петрушић Југослав који му се представио као велики Србин, да се бори за нашу ствар, испричао му је да је ратовао на многим ратиштима у страним земљама, да је био на ратишту у Босни, рекао му је да је био у Легији странаца, а са свим тим је закључио да ради за француску обавештајну службу, али да је у ствари велики патриота и родољуб наше земље. Под сведоковим руководством било је седам и по хиљада војника, и већ по доласку окривљених их је издвојио, они су били под сведоковим непосредним руководством у првим данима, били су у заједничким баракама, након тога их је сместио у једну напуштену кућу у Дечанима. Лично је ишао са окривљеним Југославом на Кошаре како би направили план дејства наше војске из ког правца ће да дођу, а затим су дошли до закључака да би било добро да се направи фугасер, а то је направа која се пуни већим количинама експлозива, са специјалним плочама се усмерава дејство тог експлозива у који се убацују шрафови, опиљци гвожђа, ексери и то је направа велике разорне моћи. Направљен је фугасер који је активиран 01. маја 1999.године око 04,00 изјутра и том приликом је напуњен са око 300 кг пластичног експлозива. Сматра да је дејство тог фугасера имало

значаја, колико људских жртава је било на страни Шиптара не зна, али је сигуран да је ефекат постојао. Познато му је да је направљено још три-четири мања фуасера који су требали да заварају шиптарске терористе. Категорички тврди да су окривљени одлазили на прву борбену линију, јер је тада био присутан. Мисли на све окривљене осим Орашанина и Влача који су били логистичари и они су били све време стационирани у Дечанима, а остали су ишли у војне акције. Приликом једног извиђања "Pinzgauer" који им је дао на употребу био је изрешетан и објашњено му је да су их шиптарски терористи напали приликом тог извиђања, поред овог војног возила заплењен је "Мерцедес 190 D" који је окривљенима дао за употребу. Познато му је и то да је окривљени Влачо Бранко са тим "Мерцедесом" дошао у Београд и тај "Мерцедес" није враћен у Дечане, а шта је са возилом даље било то не зна. Поред ова два возила, на употребу групи окривљених дао је један "BMW", али он није могао да се користи, приликом одласка са Косова је лично то заплењено возило запалио како не би пало у руке Шиптарима. Није био физички у могућности да сво време буде са окривљенима јер је око седам и по хиљада људи било под непосредном његовом командом, тако да је већи део времена проводио обилазећи јединице које су биле распоређене на граници са Албанијом. Лично је проверавао податке које му је давао окривљени Петрушић Југослава, а ти подаци и дан-данас постоје у служби јер је долазио до података који ће бити циљеви у наредним данима, како нашег наоружања тако и нашег људства. Лично је испроверавао те податке, а пре тога су дислоцирали технику и људе, тако да нису имали никаквих губитака. Окривљени Југослав је предложио, мада Војска Југославије то зна, да направе макете, да потом заложе ватру од гума и дрва, те то прекрију лимом и да потом термопројектили гађају те изворе топлотне енергије, а не у наше тенкове и из свега тога закључак је да је окривљени Југослав радио за нашу ствар јер је лично све то испроверавао. Да ли се бавио шпијунажом то му није познато. За време боравка окривљених у Дечанима од 21. априла па све до 16. маја 1999.године нису бомбардовани ни ракетирани, мисли на саму команду, а дошло је до излива жучи од стране окривљени Петрушић Југослава кад је напуштао Дечане, лично га је испратио, он је бесно рекао "јебаћу им мајку" јер му је стигла наредба да мора да напусти Дечане са својим људима и да ли је још нешто рекао тога се не сећа. И даље је остао у Дечанима, а за време његовог боравка-сведоковог, а био је све до 14. јуна 1999.године, команда није ни ракетирана ни бомбардована, тачно је да се налази складиште горива у непосредној близини команде. Приликом доласка двадесетак добровољаца обавио је разговор са њиховим лидером окривљеним Југославом и он му је том приликом саопштио да не брине, да док је у Дечанима они неће бити гађани, да је 12 година провео у Легији странаца и да се високо котира у Француској из чега је закључио да има везе са неком обавештајном службом Француске. Пре њиховог доласка из његове Команде приштинског корпуса му је речено да долазе људи добровољци који су специјализовани за диверзантска дејства, да је имао ратно искуству што се показало тачним јер војска није правила фугасере који су направљени по нацртима Југослава и његове групе, направљене су скице које су њему приказане, потом је то отишло у Команду која је то дозволила и од Команде су добили упаљаче, пластични експлозив, како је то већ изјавио. Није био присутан када је активиран фугасер јер је био на другом задатку, али касније је дошао да види ефекте и уочио је да је све испод фугасера збрисано са лица земље. Није био присутан ни када су се пунили фугасери, а по његовој процени набављено је негде око 300 кг пластичног експлозива, а можда и нешто више, јер је у она три-четири мала фугасера ишло по двадесетак килограма

пластичног експлозива, с тим да не може да се изјасни колико је упаљача било. Од Команде је речено да се саопшти читавој групи окривљеног Југослава да се спреме и да крену за Београд, није знао прави разлог и покушао је то да ублажи на тај начин што је њима саопштио да се спакују и крену за Београд јер их чека вероватно неки важнији задатак, тада пада у ватру окривљени Југослав и саопштава да ће он разговарати са најкомпетентнијим људима у Београду, на које људе је мислио конкретно то није рекао. Окривљени Југослав му је испричао да је обавештајне податке доставио Војној обавештајној служби, Државној безбедности, Савезном министарству иностраних послова, Војној безбедности. Нико од окривљених, нити пак од осталих добровољаца није имао војне чинове, с тим што су прећутно дозволи да окривљени Југослав самоиницијативно ставља чин мајора, бавио се инструктажом јер је одлазио на прву борбену линију и младићима од 18 година је објашњавао на који начин и како да се укопају и најбоље заштите од НАТО бомбардовања, па је тај његов чин мајора требао је да остави утисак на обичне војнике-децу. Да ли је још неко од окривљених одлазио на прву борбену линију и обављао инструктажу са војницима није му познато. Има утисак да су сви окривљени имали жељу да и даље остану на Косову, а по њему-сведоку мотив доласка на Косово су били патриотски разлози. Он је патриота и лично је са сведоком зашао у опасну зону на Кошарама где су сваког момента могли да погину и том приликом су њих двојица понели видео камере да сниме терен и испланирају одакле би наша војска поставила фугасер и одакле би могли да буду правци дејства наше Армије. То је његова камера и мисли да му је код куће баш тај видео запис јер је лично снимао терен и том приликом су били само њих двојица. Из овог произилази да је Петрушић Југослав велики патриота јер је могао да изгуби живот. Дешавало се да шиптарски војници буду преобучени у цивилна одела и приликом наиласка на њих отворе ватру. Од његових претпостављених му је речено да долази обучена диверзантска група, да се ради о специјалцима који су способни за рат. Највише је контактирао са окривљеним Југославом, најмање са Петровић Радетом, Влачо би долазио по цигарете које су му следовале, а Орашанин све време је био у штабу и увек је нешто тражио као главни логистичар.

Сведок [redacted] **је на главном претресу одржаном дана 24.08.2000. године** изјавио да није био где је испаљиван фугасер, није се могао ни непосредно уверити колико је било жртава на страни шиптара, мисли да их је било доста, а то је закључио по томе што је била изузетно јака детонација, једно дрво, доста дебело у близини шиптара било је скоро пресечено. На изради фугасера радио је оптужени Петрушић и на постављању истог. Активирао је један велики и касније доста малих фугасера. Плоче фугасера су један дан износили затвореници из Пећи и остали из групе Петрушића. Дао је на употребу овој групи добровољаца један Пицгауер и једно возило. Група добровољаца у којој је био Петрушић сачињавала је вод који је био у саставу чете војне полиције. Командни кадар из вода ових добровољаца су учествовали на састанцима команде бригаде. Овај вод ком су припадали оптужени нису могли самоиницијативно водити задатке, али су зато могли предлагати поједине акције које је команда бригаде одобравала. Неке је одобравала, а неке није. Сећа се да је једном приликом из извиђања Пицгауер који је дао на коришћење воду добровољаца био нападнут из заседе. Радило се о једном Пицгауеру који је дао на употребу том воду, а да ли је више Пицгауера или још неки упао у шиптарску заседу, о томе не може да се изјасни. О тој заседи је причао оптужени

Петрушић Југослав. У вези ове заседе га је информисао лично Петрушић, а да ли у команди или неком другом месту, то не може да се сети. Није чуо да је неко од шиптара из те заседе ухваћен и приведен. Видео је да је Пицгауер оштећен и мисли да је то оштећење било у предњем делу возила, мада није сигуран. Није могао одредити јер није загледао да ли је то оштећење од аутоматског оружја са појединачном паљбом. Да ли је било само једно оштећење или више, не може да се изјасни. У оквиру команде бригаде је била и команда чете војне полиције у чијем домену је била једна просторија за прихватање шиптара који су ухваћени са елементима кривичне одговорности. У том затвору било је и наших припадника који су се о нешто огрешили. О пуштању из притвора који је претходно описао били су надлежни само командир чете полиције и сведок, а командир чете је одлучивао само када је сведок био одсутан. Сећа се да су једном приликом Петрушић и сведок отишли у Приштину да би обавили информативни разговор са једним шиптаром који је ухваћен у реону Кошара, да би сазнали положај шиптарских једница. Дали су телефон том шиптару да назове свог брата да их повеже са шиптарским старешинама, а тај брат да ли живи у Швајцарској или Немачкој, тај шиптар је позвао свог брата и тај брат му је након 15-20 минута дао телефон извесног шиптарског вође Ремија, те је тај шиптар позвао Ремија објаснивши му да је побегао из затвора и да жели да се придружи својима, али не зна како. Тај Реми је касније том шиптару објаснио да се шиптарске трупе налазе у селу Дубница, да оде тамо и да се њима прикључи. Како је по схватању команде употреба фугасера била на неки начин неефикасна, у мери коју је очекивала команда, престало се са израдом фугасера. Такође је Петрушић ишао са сведоком и био је присутан приликом ислеђивања шиптара који су се налазили код њих у бази у притвору. Није био стално присутан тим информативним разговорима, али се догађало да буде присутан. Од осталих оптужених једном приликом био је присутан и Пелемиш Милорад, а остали нису били присутни, односно сведок их није видео. Не може да се изјасни да ли је извесни Геза за кога зна да је био у саставу групе добровољаца присуствовао том разговору. Једном приликом сведок и Петрушић су ишли у извиђање Мајеве главе, снимање је вршио сведок, а ко је понео камеру, вероватно сведок јер је било доста камера. Није му познато да је у воду где су били оптужени постојала посебна камера за снимање. Није било случајева да су у команди давали посебно неко оружје на употребу воду у коме су били добровољаци. Зна да им није давано никакво оружје на једнократну употребу уз обавезу да га одмах након акције врате, мада им је давано оружје на задужење. Погрешно је унето у записник да је рекао да му није познато да је постојала камера у воду где су били оптужени, сада истиче да је то погрешно унето и тврди да они нису имали камере у свом воду. Њима није дата званично камера за снимање, нити је видео да је они имају. Као што је претходно објаснио, оптужени Југослав Петрушић је имао сателитски телефон преко чијег факса је он сведоку достављао спискове места где су се налазиле наше трупе, а које податке су у вези овога слали шиптари са Косова. Податке са ових мапа проверавао је на терену и они су одговарали истини. Касније се догађало да су били гађани ти циљеви који су били наведени у тим списковима, а који су после интервенције сведока са тих спискова били измештени са првобитног положаја. Ове спискове је слао даље команди корпуса који је касније прослеђивао даље. Лично је замолио Петрушића да му позајми телефон, односно заједно су отишли у болницу и главни хирург у тој болници је са тог телефона ступио у контакт са породицом. Док је контактирао са Петрушићем, исти му је рекао како он има доста новца, али да не може да се изјасни у ком

контексту је он то рекао, а можда је у вези исхране његових људи. Пошто су били придодати његовој бригади, храна је свакодневно одношена воду добровољаца, али они нису увек јели. Дешавало се да су одустајали од хране јер су били на задатку. На сведока је више пута пуцано из заседе од стране шиптара који су били покрај пута, али није ниједном био погођен. Приликом једног извиђања са фугасером било је пуцано на сведока и Петрушића, није било пуцања, али су били на око 150 метара испред нашег предњег краја. У претходном поступку је рекао да је било пуцано на нас, то је мислио на њега и припаднике Војске Југославије, а не на Петрушића. Не може да каже да ли је на њега и Петрушића пуцано из заседе или није. Када је рекао у записник из претходног поступка да је имао код себе камеру, мислио је Војске Југославије, односно та камера је била заплењена негде и коришћена у његовој команди. Упознат је био да су поједини од оптужених по одобрењу о издавању дозволе, односно пропуснице одлазили из јединице и касније се враћали. То одсуство је трајало отприлике 4-5 дана. У вези овога је одлазио Влачо и Пелемиш Милорад. Не може да тврди да ли су њих двојица напустили јединицу или нису као ни да ли су се заједно вратили. Њих није питао зашто су ишли кући. Сећа се да је Влачо Бранко рекао да треба нешто да донесе, а да ли се радило о некој ствари или нечем другом, то не зна. Није упознат да су неке паре дељене у воду у којем су били оптужени, а зна да су тек на крају исплаћене њихове дневнице и плате коју уплату је извршила Војска Југославије. Када су стизали спискови локација наших трупа, сазнао је да је то из Француске јер му је то сам Петрушић рекао. Петрушић му није рекао ко му ове податке шаље из Француске, али је рекао да му те податке шаљу његови из Француске. Пре доласка овог вода сведока су претпостављени обавестили да долази добровољачки вод, а то му је пренео колега Перовић Сергеј, капетан из суседне јединице. Сведоку је Перовић рекао да Петрушић Југослав који је био у Легији странаца доводи људе и да им омогући све што је потребно за њихове акције и у оквиру тога да им да возило и наоружање, а касније је сведоку јављено да им да експлозив, упаљаче и то је све било уз знање и одобрење корпуса.

Влачо је био одређен за храну, као интендант, а сведок је са Орашанином контактирао у вези техничких детаља и средстава као што је експлозив и динамит и упаљачи. Не може да се изјасни, односно није му познато да ли је Орашанин био веза између вода добровољаца коме је припадао са једне стране и са друге стране органа безбедности Војске Југославије. Комплетан експонент командовања водом добровољаца био је Петрушић и као такав био му је представљен од стране претпостављене команде. Свим оптуженима су дати пиштољи на реверс, али пошто Влачо и Пелемиш нису били присутни када се повлачила њихова јединица, они једини нису вратили пиштоље. Пуковник Ђуровић је рекао када буде долазио код своје породице у Велику Моштаницу да сврати код Влача и од њега узме ова два пиштоља пошто је требало и Пелемиш код њега да донесе свој пиштољ. Код себе поседује бројеве оба пиштоља који нису враћени, а који се налазе код Пелемиша и Влача. Ови пиштољи нису враћени јер није отишао код Влача Бранка да их узме, те је то на неки начин и сведокова одговорност. Од Петрушића, односно преко телефакса који му је давао добио је преко 300-400 циљева који су требали да буду гађани. Те податке који се односе на сведоков реон дејстава оставио је за себе, а остале је проследио корпусу. Не може да се изјасни о броју војника који је на овај начин био спашен, али може поуздано да тврди да ниједно теже оружје, тенк, топ, хаубица није било погођено бомбардовањем зликовачке НАТО авијације. Није било примедби на

рад оптужених јер су они фактички урадили оно што су обећали да ће даураде, а о томе су се информисали и пуковници Ђуровић и Стојановић.

Даље је објаснио да су бројеви пиштоља који се налазе путем реверса код Влача и Пелемиша 116003, и 110027. Мисли да је само једном приликом оптужени Орашанин Слободан донео листу из факса коју је послао оптужени Петрушић. Сећа се да је једном приликом када су били у Пећи да је неки шиптар ликвидирао полицајца, да се забаракадирао у кућу и запалио, те су Петрушић и сведок улетели у ту кућу и видели су да ли неко треба да се спашава или не. Свима у команди бригаде су стизали факсови од Петрушића. Упознат је да је Петрушић однео неке лекове у болницу у Пећи, а да ли је однео то није видео, мада му је у болници речено да су лекови донети. Рекао је Петрушићу да постоји неки Буњај шиптар у Дечанима и да има сателитски телефон, те му је рекао да ту чињеницу провери. Петрушић је проверио тај телефон и у том телефону није било меморисаних бројева. Реми је био командант оперативне зоне у делу Подујева, а Рамуш је био члан оперативне зоне према Албанији у делу реке Дрине. Све оптужене док су били са њим на Косову сматрао је својим саборцима. Није му било познато да је група у којима се налазио оптужени дошла на Косово да похвата главешине ОВК. Сведоку је то предлагао Петрушић, али он није дошао са таквим задатком на Косово. Петрушић није предлагао конкретно никог од главешина ОВК, мада је рекао да би било битно да се ухвати нека важна личност из ОВК и да се путем њега преко сателитског телефона пласирају лажни подаци.

Сведок [redacted] је на **главном претресу одржаном дана 15.01.2016. године** навео да је окривљене упознао негде другом половином априла месеца 1999. године када су заједно у групацији око 15-ак, 20-ак људи дошли у команду 125 моторизоване бригаде. Био је начелник безбедности у 125 моторизованој бригади и од стране претпостављене команде је добио податак да ће у састав бригаде доћи група добровољаца који су обучени и способни да изводе диверзантска дејства и да ће помоћи одбрани, конкретно угроженог реона око карауле Кошаре. Непосредно пре тога чета војне полиције 125 моторизоване бригаде у којој је био стручно претпостављени претрпела је велике губитке и отприлике 50% чете је било ван строја. Када је група дошла у Дечане, негде у другој половини априла месеца, конкретно је разговарао и са њима и видео да је отприлике лидер те групе Петрушић Југослав. Остали који су били у тој групи су дошли регуларним путем, дошли су као добровољци војске Југославије у то време. Сећа се да на том састанку који је одржан у неком одмаралишту у Дечанима да су дошли да прихвате, поздраве ту групу добровољаца начелник штаба Приштинског корпуса, Живковић Верољуб и начелник безбедности Приштинског корпуса Момир Стојановић. Тад је договорено, присутан је био и командант бригаде 125 моторизоване и отприлике тада је договорено да ће група се сместити у првих дан, два, на тој локацији и након тога се Петрушић и остали, су предложени, обзиром на угроженост карауле Кошаре, конкретно једног, саме карауле Кошаре, а и једног објекта који је доминирао над читавим тим простором који су, албански војници-терористи заузели, а који се налази на територији СРЈ. Циљ је био да одбаце те снаге са наше територије и да поврате своју територију. Тад је отприлике био направљен неки план да Петрушић са својом групом, изведе један облик диверзантског дејства. Требало је да се направи један фугасер велике разорне моћи. Један већи и два мања, колико се сећа, који би

требало да служе као иницијални елементи који подижу те ратнике из својих ровова, а након тога активирањем тог великог фугасера да се покуша да се начини што већа штета непријатељу. Те саме припреме око свега тога су трајале пар дана, пре тога су ишли на неко извиђање, конкретно са Петрушићем и са још једним, двојицом, не може тачно да се сети имена, ишли испред предњих наших линија, ишли су у извиђање. Залазили су са стране тог објекта којим су доминирали Шиптари, да извиде локацију, која је најбоља локација за извођење тог дејства. Мисли да су тада имали неке камере и да су снимали тај објекат и да су покушавали да пронађу идеално место за постављање тог. Након 10-ак, 7-8 дана, 10-ак, не може тачно да се сети, та акција је изведена и одрађено је што је одрађено. Нису могли да виде конкретан ефекат на лицу места зато што се ефекат десио на њиховој страни, на њиховим положајима, али лично сматра да је то имало, у том неком стратегијском војном смислу, тактичком, имало смисла, да је то било ефектно. Након тога од стране командната му је речено, да је сугерисано да су они одрадили тај део посла и да је то све ок, мада је лично стекао утисак да они нису били претерано задовољни тиме што је изведено у неком смислу, да су очекивали неки већи ефекат и онда ми је отприлике речено да Петрушић и ови остали момци не буду више у том првом делу, него да се спусте код команде у Дечанима и да буду у приправности за неку следећу акцију. За време док су били у тим извиђачким активностима обилазили су војнике и старешине у том предњем крају наше одбране, где је видео лично Петрушића који је помагао тим војницима око укопавања, говорио им је на који начин је најбоље да изврше утврђивање на самом том терену. Постојао је у армији стереотип како се то ради, како се изводе те и како се постављају ти ровови, међутим, специфична ситуација сама по себи доноси неке нове елементе који не постоје у књигама у том моменту. У том моменту се налази одбрана и на неком задњем нагибу, свака инструкција некога који је негде боравио у тим условима је добродошла, тако да је био сведок и свега тога, када је тим дечацима говорио да тај ров мало поткрију, наткрију, зато што минобацачке мине ако наилазе неће упасти директно у ров ако испусте мало више предњу ту ивицу рова и томе слично. То је везано за те активности у том периоду до последњег тог фугасера. Био је начелник безбедности у тој 125 моторизованог бригади и није све време проводио са групом добровољаца која је дошла, они су постављени у ту чету војне полиције. Командир чете војне полиције је у међувремену рањен, командир првог вода је рањен, погинуо је старешина који је мењао командира првог вода, издешавало се доста тих промена, тако да остатак те чете, тог старешине, углавном је то било у првом борбеном распореду. Петрушић и остали су након тога били у близини командног места, на тој просторији која им је била додељена. Познато му је да је од Петрушић Југослава добијао сателитске, путем сателитског телефона, који је био лично његов и који му је рекао да поседује, да је од њега добијао тачне циљеве који су требали бити гађани у неком наредном периоду. Често су ти циљеви били писани на албанском језику и углавном мисли на албанском језику су коришћене неке координате, не као што су наше, из нашег координатног система који се користи у војсци, али обзиром да је са тог простора Косова и Метохије могао је из оног превода да уочи који су то циљеви и шта се то дешава. Кад је упоредио те податке које је добијао од њега, први пут кад је добио конкретне податке, отишао је на лице места да упореди, да види да ли је то истина што је наведено као циљ и затекао је тамо у неком селу поред школе два маскирана тенка и два камиона. Кад је питао вођу те групе која се налазила ту кад су постављени на ту позицију, добио је информацију да су постављени пре 2 или 3 дана,

што значи да су информације које су одлазиле са нашег простора биле свеже, самим тим то је говорило да имају неког ко се налази у реону одбране који доставља извештаје ономе ко прави списак циљева за бомбардовање. То их је на неки додатни начин узнемирило, јер су свесни да имају неког ко са нашег простора малтене одаје све наше позиције и положаје. Имали су раније пар, не сећа се тачно датума, сећа се да су имали ситуацију да су органи безбедности испред постављене команде из Приштинског корпуса имали акцију у којој су пронашли лице и лишили слободе лице које је достављало те исте такве циљеве команди у том моменту ОЕБС која се налазила у Охриду и то су она лица која су радила за ОЕБС, а углавном су биле Шиптарске националности, достављала су те податке, прикупљала са терена и достављали податке и циљеве непријатељу. То је све било узнемиравајуће, јер су, да су онда окренули, хајде да виде ко, и у ком моменту ко са нашег простора одаје те податке и онда су у неком смислу покушали да пронађу ко су та лица и да ли су ту та лица која су радила при тим локалним штабовима ОЕСЦ-а - ОЕБС-а, и да ли је код неког од њих остао тај сателитски телефон. Покушавали су да нађу неке везе. То му је Петрушић конкретно рекао, да је постојао неки, сећа се надимка неки „Буци" у том Дечану који је радио у ОЕБС и код кога су неки људи видели тај сателитски телефон у периоду пре него што је почело овај бомбардовање и ОЕБС напустио. Мисли да је Петрушић у разговору са начелником ОУП-а који је био ту, Мирчићем, да су они потврдили ту причу и да му је Мирчић рекао да су они видели тај сателитски телефон, али да је он уништен, неупотребљив, да су избрисани неки бројеви, меморије, да у том моменту није био у функцији. У целој тој групи није био њихов директан комадант, група је доведена у чету војне полиције чији је био стручно претпостављени, не у командном смислу, том четом војне полиције командује комадант бригаде, али је у стручном смислу њима претпостављени по питању стручних послова, јер се у тој чети полиције налази и крим.служба и различити други елементи, тако да није све време боравка у том периоду провео са њима. Дешавало се да на 2-3 дана оде у обилазак, првог, другог, трећег батаљона, дешавало се конкретно тај трећи цео батаљон је имао који је кренуо да напусти територију и да напусти положаје, да остави празан простор од неких 10-ак километара на граници, онда су се бавили тиме, дешавало се да по 3-4 дана не буде у директном контакту са њима, али за то време они су били ту у близини команде и помагали су том малом броју војника из чете војне полиције који је остао, који није отишао на прву линију. Они су задужили по доласку у јединицу једно војно возило Пинцгауер и возило Мерцедес, мисли да је Влачо био позадинац, Влачо и Орашанин, они су отприлике били нека сведокова ноћна мора, јер су увек долазили код њега са захтевима да им нешто треба, они су били логистички део. Сећа се да су јурили те упаљаче, чак су слали неког да се враћа за Митровицу да прибави те упаљаче када су набављали те фугасере, да је Влачо био тај логистички део, вечито је тражио те неке логистичке елементе. Једном приликом су имали заробљено лице од стране војника из првог батаљона, Албанца у НАТО униформи немачкој мисли, Немачке, то лице је доведено на командно место, сведок је приступио његовом испитивању тог лица, ко је, шта је, како је и тад му се Петрушић обратио да ли може да присуствује са њим, зато што познаје неке елементе њиховог пута врбовања и доласка од стране, из на пример Немачке или тих страних држава, којим каналима долазе. Прихватио је то и видео да у том заједничком испитивању тог лица да је Петрушић отприлике имао информације тачно којим каналима и којим путевима ти терористи долазе до Албаније, где се обучавају, имао је утисак и да је познавао тачно тај пут којим они

долазе и улазе у борбу са друге стране са њима. То му је било у неком оперативном смислу драгоцено сазнање и тад су између осталог одлучили да једног од тих, конкретном Албанцу, одлучено је да изведу неку оперативну комбинацију и да том Албанцу кажу да позове те који су га упутили из Немачке да дође да се бори против наше војске, да он каже њима да је био заробљен, па да је бомба пала на неки затвор где се он налазио, па да је он на слободи, па да сад тражи контакт лице. Конкретно он је био из реона Косовске Митровице и Бајгоре и требао је у том контакту да до, да довуче отприлике војску до Ремија неког који је био командант те оперативне зоне. У ту целу комбинацију укључили су се и органи безбедности из претпостављене команде, тако да су по том питању одлазили и у Приштину и касније један део те операције је изведен, нека су лица и похапшена, од стране тих терориста, тако да је и тај сегмент био присутан. Петрушић је присуствовао састаницима у команди, одлазио је у пар наврата и у Приштину, тамо презентовао своје идеје, суштину због чега су они дошли на територију Косова да се боре. Утисак сведока је да су ти људи дошли регуларним путем, зна да су дошли регуларним путем, зато што су дошли као добровољци. Било их је пуно у том моменту, бригада је бројала око седам и по, осам хиљада људи, сигурно је било више од 500,1000 добровољаца са различитих страна. Нису ниједног момента били ван структура војске у смислу да су они нека паравојна формација или да су се ту покупили неки момци, па они сад ту покушавају да раде шта хоће и на свој начин, тако да је стекао утисак да су дошли ту да помогну, истински да покушају да одбране државу у том смислу. Петрушић му је рекао да је он био у Легији странаца и да је у контакту и са Француском, све те податке које му је доставио спашено је много наших живота, да не прича о техници, техника дође и прође, али много живота је спашено. Добијао је извештај конкретно од њега, то је било на пример 50-100 циљева за дан, погледао је те циљеве, видео је шта се односи на његову зону одговорности, оно што се није односило на његову зону, предавао је претпостављеној команди, претпостављена команда је у току, што преко телеграмима, како ли је већ дисперзију вршила тих информација на простору Косова, претпоставља да је свака бригада добила 10-ак, 15 локација на свом терену. То је за сведока био немерљив допринос. Пошто се он бави контраобавештајним радом у тим јединицима, то је неки врхунски моменат кад успеју да сазнају оно што ће бити гађано авионима у следећем циљу, тако да је стекао тај утисак, да су људи дошли да им истински помогну и да то буде све како треба. После 15.маја, добио је наређење из команде да Петрушић Југослав и његова група да се спакују и врате за Ниш, а одатле за Београд. Петрушић је тад мало, у том моменту бурно реаговао, видео је да му је криво што се то дешава и рекао је да ће видети он са неким из структура војске, структуре државе због чега му је ускраћена могућност да настави да остане ту са осталим људима који бране државу. Прошло је 15-16 година, могуће је да је доста тога и заборавио да помене, али то је оно шта зна о свему овоме.

На питање заменик ВЈТ у Београду, сведок је објаснио формирање команде доласком, изласком те бригаде у простор и постављање у положај испод Проклетија, формирана је команда бригаде у Дечану. Команду бригаде отприлике увек прате неке приштапске јединице чета војне полиције, делом команде извиђачке чете и тако, чета војне полиције је била непосредно уз команду те бригаде, с тим што је крим.сужба која се налази у чети војне полиције формирала то криминалистичко командно место криминалистичке службе у Пећи која је на неких 13 километара од Дечана, где се налазило позадинско командно место. На том позадинско командном месту

формирана је и нека врста притвора, где су се задржавала лица која у неком периоду буду по разним начинима. По потрагама, по разним начинима инкримисана, тамо је постојао притвор и то је било под контролом криминалистичке службе чете војне полиције. Током рада појавила се потреба и постојала је нека соба за задржавање, шта значи та соба за задржавање. То је било неки простор уз чету те војне полиције, то је била отприлике једна просторија где су били задржавани они који буду по различитим елементима доведени на пример, побегао војник, напустио положај, побегао негде доле и побегао из распореда, пронађен доле, до момента док не дође криминалистичка служба из Пећи која је долазила отприлике свакодневно, мада се због комуникације дешавало да не дође дан или два и то је била та просторија где су та лица била задржавана до доласка криминалистичке службе и до стављања у процедуру због чега је то лице доведено, тако да у Дечанима апсолутно није нити био затвор, нити логор, нити притвор, већ је била та нека просторија, пролазна соба, али просторија за задржавање не више од 24-48 сати од момента кад криминалистичка служба са свог места из Пећи не дође, не види шта и како је. У почетку са сведоком је ту био неко од старешина, међутим како је се ситуација погоршала и пошто су сви отишли у борбени реон, ту су углавном остајали ови из резервног састава који се налазе за обезбеђење команде тога, тако да се отприлике сећа једног старијег господина који је био резервиста чете полиције који је боравио испред те, испред те собе за задржавање. Цела команда, реон распореда је био у кућама и команда бригаде је била у некој кући, у том моменту напуштеној и рецимо у 2 куће чета полиције, у једној кући чета везе и томе слично.

На питање заменика ВЈТ у Београду сведок је изјавио да је при Служби безбедности.

На питање заменика ВЈТ у Београду сведок је изјавио да је тај део који је служио за задржавање је био у надлежности Војне полиције.

На питање заменика ВЈТ у Београду, сведок је изјавио да је ту обављао разговоре.

Сведок је даље на питање браниоца адвоката Веселина Церовића објаснио да је то просторија која се ту налази, неки резервиста који је у том моменту резервиста. У почетку је то био сигурно неко од старешина, али то је све под контролом док не дође криминалистичка служба да види зашто је неко доведен. У криминалистичкој служби да изјаву, ко је починио већи прекршај и остало, спроводи га та криминалистичка служба за Приштину, ту се налази Војни истражни затвор, преда се том истражном судији и то је та процедура.

На даље питање браниоца адв. Веселина Церовића, сведок је изјавио да су добровољци били корпорирани у састав чете војне полиције и да су били под његовом командом и правилима понашања чете.

На питање окривљеног Петрушић Југослава, да ли документа за која тужилац тврди да су служила да војска настрада, да ли је тако сведок доживео документа, исти је изјавио да се изјаснио по том питању, тих докумената, да је у својој зони упоређивао ово што се наводи у истима као мета, у свом реону је било на лицу места

и да нису померили те тенкове и те људе, за дан,два ту су падале бомбе.

На даље питање окривљеног Петрушић Југослава, сведок је изјавио да је бар 10% ових циљева било погођено наведених у тим документима, било погођено на територији Косова, да би многи од тих који су се налазили на тим локацијама данас били покојни.

На питање председника већа, сведок је изјавио да су се у критично време снаге Војске Југославије углавном налазиле на граници. Наравно по дубини постоје команде које су растресито распоређене по зони одговорности. Имали су тих зосталих група свуда у реону, имали су нападе и дејства и дуж одласка од команде и од помоћно-командног места и од командног места ка првој линији одбране, имали су често нападе из тих шума, из тих локација, дешавало се, нису комплетно, није читава зона одговорности била под контролом војске, имали су заосталих група које су повремено изводиле нападе, па имали су конкретно, кад је кренуо један вод резервиста из Пећи у самом Дечану на пар километара одатле из калдрме оне која се налази на путу, имали су постављену тенковску мину током ноћи у калдрми.

На даље питање председника већа, сведок је објаснио да се село Јуник налази изнад Дечана ка Ђаковици па узбрдо, испод самих Проклетија, Проклетије падају и кад падају у низију ту се налази село Јуник. 1998. године је било највеће упориште у том реону и дуго времена се водила борба, било је међународно питање је било тај сам улазак у Јуник у том моменту. Велико је село окружено је шумама и планинама, путеви су били проходни, до оног момента док неког не убију.

Сведок С[redacted]М[redacted] је на **записнику састављеном пред истражним судијом Окружног суда у Београду дана 12.01.2000.године** навео да је по чину пуковник Војске Југославије, а иначе је за време рата на Косову и Метохији био начелник безбедности приштинског корпуса. Први контакт са окривљенима од којих једино зна Петрушића и Орашанина био је 21. априла 1999.године када су они као добровољци дошли у Дечане и том приликом је на састанку у присуству пуковника Живковић Верољуба саопштио Југославу да мора стриктно да се придржавају наређења капетана Савовића и да се стриктно придржавају ратног права јер му је познато искуство шта све добровољци могу даураде. Након овог првог контакта са њима двојицом био је у прилици да се сретне још два-три пута у Приштини када су они доносили цртеже за направу фугасер, јер је требало да ухвате шиптарске терористе на Кошарама који су ушли у нашу територију неких петсто метара, направљене су скице, разређена је тактика на који начин и како ће те две направе да функционишу. Набављен је пластични експлозив, не зна тачно у којој количини, те две направе су активиране, али по њему није постигнут велик ефекат. Био је опрезан у контактима са Југославом када му је он саопштавао да је више година провео у Легији странаца, потом му је рекао да је ратовао на пуно ратишта у страним земљама, али је истицао да је родољуб, да је рођен у Медвеђи, да је велики Србин, да је био на ратишту у Босни у Десетом диверзантском одреду Војске Републике Српске. Његово субјективно мишљење је да је Петрушић Југослав велики патриота јер се тако показао за време боравка у Дечанима од 21. априла, па до 15. маја 1999.године. Остале окривљене није имао прилику да упозна, нити је са њима имао било какве контакте. 125. моторизована бригада-Чета полиције је имала велике

губитке и са тих разлога добровољачки вод је распоређен баш у Дечанима и на инсистирање сведока ова група добровољаца о којој ништа није знао доведена је у Дечане са разлога што су били велики губици у чети, требало је допунити формацијски број војника. О њиховој стручности ништа није знао. У конкретном случају њихов задатак је био да извиђају терен, што су и чинили јер је тако обавештен од капетана Савовића који је био њихов непосредни претпостављени. Није му познато да је у Дечанима био притвор и да су у том притвору боравили како униформисани, тако и цивили, о томе не зна ништа. Није му познато са којим возилима су били задужени добровољци окривљеног Југослава, па сматра да на те околности треба питати капетана Савовића. Средином маја месеца 1999.године обавештен је да се ради о групи добровољаца на чијем челу је Југослав и да су то људи који су повезани са неком од страних служби, а да су до тих података дошли преко Државне безбедности након чега је издао налог капетану Савовићу да истог момента се спакују, раздуже се са униформама и наоружањем и напусте територију Косова и Метохије. Познато му је да је Југослав долазио до података који ће циљеви бити гађани у наредном периоду и ти подаци које је лично својим очима видео достављени су од стране капетана Савовића пуковнику Живковић Верољубу и то на шиптарском језику и након превода је утврђено где ће се и шта гађати од стране НАТО авијације, како је чуо од Савовића, те информације су биле тачне, а то му је потврдио и пуковник Живковић Верољуб. На пример, поред пласта сена била су маскирана три тенка у село НН, извршили су проверу, информација је била тачна, померали су тенкове и тај је пласт сена је каснијих дана био погођен. Да ли те писмене информације на изворном албанском и превод на српском још увек постоји не зна јер је сада на другој дужности. Већи број је таквих информација био на кодираним картама где је сваки детаљ на тлу забележен, а видео је изворно да су те информације потицале од Агима Чекуа. Није испитивао на који начин је долазио до података Југослав јер под сведоковим руководством је било 80.000 војника, мисли под његовом-сведоковом оперативна безбедност је било 17 бригада, овде се радило о двадесетак добровољаца. Окривљени Југослав је пријавио да има свој сателитски телефон и исти је његово власништво, тачније документ чија му је фотокопија предочена, а којом приликом је приложио бранилац Фолић списима, да је дозволу за кретање путовања својеручно потписао и да је ту наведен резервни чин окривљеног Југослава-капетан I класе, а тај документ му је издао јер је требао са Орашанином да путује за Београд и да не би имао проблема на пунктовима, да му се не одузме аутоматска пушка која је наведена у тој дозволи. Окривљени Југослав му је рекао да је по чину капетан I класе у резерви, а окривљени Орашанин је рекао да је и он ваљда поручник у пензији и идентичну дозволу је дао и Орашанину. Два пута им је издавао овакве дозволе јер су два пута путовали њих двојица за Београд. Као професионални контраобавештајац није имао индиција да се ради о шпијунима, односно да су у вези за неком страном обавештајном службом, а по његовим информацијама зна после његовог првог састанка са њима да су се придржавали свих његових упутстава.

Сведок [redacted], саслушан на **главном претресу одржаном дана 24.08.2000. године** је изјавио у свему као на записнику из претходног поступка и додао да је окупљеној групи добровољаца где су били оптужени у Дечанима саопштено да су они део Војске Југославије, да су под командом Војске Југославије, да се морају придржавати свих правила која важе за Војску Југославије. Не може да

се изјасни да ли је Петрушић био командир те групе, али је предњачио у односу на све остале и према њему је издавао задатке том воду. У почетку је сведоку Петрушић скренуо пажњу да их не назива добровољцима, да су они 10.-ти диверзантски вод војске Републике Српске. Били су у саставу као самостална јединица 125.-те чете војне полиције. За њих је био одговоран начелник безбедности 125.-те моторизоване бригаде капетан Савовић Александар. Био је у Приштини јер је тамо било командно место корпуса. Повремено је питао, односно тражио информације од капетана Савовића како се понаша 10.-ти диверзантски одред Републике Српске и увек је добио одговор да се и коректно понашају по правилима војне службе Војске Југославије и да се придржавају задатака који добију. Сећа се да су оптужени Орашанин и Петрушић долазили код сведока у Приштину, у пратњи капетана Савовића 4-5 пута и да су предлагали да приликом фугасера протерају непријатеља око 500 метара, те су у том смислу тражили и да им одобри за то средства експлозива динамит. Саслушао је тај план и одобрио средства за те фугасере. Њима је дато око 400 кг експлозива, мада та количина не мора бити тачна. Након испаљења ових фугасера ослабио је притисак на њихове одбрамбене редове. Није имао никакву информацију да је упозната безбедност Војске Југославије у вези рада Орашанина, нити да је он радио за државну војну безбедност. Највећи допринос ове групе је био хватање сателитских веза између шиптара са Косова који су путем сателитских телефона слали информације војске на терену, које су касније одатле слали Тирани, а Тирана Бриселу. На основу овога, издата је наредба да се изместе средства људи и техника, што је учињено и то је умногоме допринело да се изузетно смањи штета и жртве које су могле настати да нису измештања извршена. Сећа се да је оптуженом Орашанину када је одлазио са Петрушићем у Београд ради обиласка породице издавао потврде ради кретања по територији захваћеној борбеним дејствима. У вези војне обавезе Орашанин и његова потраживања за служење војног рока није ништа интервенисао, нити писао. На тражење управе војне безбедности Генералштаба Војске Југославије написао је допис где их је обавестио да се оптужени Орашанин налази ангажован као добровољац у саставу јединице којој припада. Није дао податак да је Орашанин ангажован од стране војне безбедности. Један примерак те потврде је дао Слободану Орашанину. У том допису навео је да је оптужени Орашанин Слободан ангажован од стране службе Војске Југославије, али не од службе безбедности Војске Југославије. Све оптужене за време агресије сматра својим саборцима.

Сведок [redacted] **је на главном претресу одржаном дана 19.05.2016. године** изјавио да остаје при исказу који је дао у јануару 2000-те године и додао да се `98. и `99. године налазио на дужности начелника Одсека безбедности у команди Приштинског корпуса. Зона одговорности тог корпуса у оружаним сукобима на простору Косова и Метохије поклапала се са територијом Косова и Метохије. Чини му се у априлу месецу, када су жестоке борбе вођење око карауле Кошаре, када су терористи са простора Албаније пробили, упали и заузели нашу караулу Кошаре у реону изнад села Јуника у Општини Ђаковица, вођене су крваве борбе у којима је учествовала тежишно 125 Моторизована бригада. У оквиру ње као ударни шалон 125 чета Војне полиције. Као начелник безбедности у Приштинском корпусу био је у погледу опремања, обучавања, кадровања задужен за јединице Војне полиције, па самим тим и за 125 чету која је била у саставу 125 бригаде. У тим окршајима је та чета готово десеткована. Ниједна као та јединица није претрпела губитке. Од тога да

је остала, да је командир чете рањен, да је погинуо командир вода, већи број војника је рањен, погинуо је и негде средином априла месеца његов стручно предпостављени старешина покојни пуковник Антић Стојадин који је био начелник безбедности Треће армије који је сведока позвао телефоном и у оквиру попуне јединица Приштинског корпуса са добровољцима питао га је у којој јединици му је потребна ојачање са добровољцима, имајући у виду изнето и да му је 125 чета Војне полиције у оквиру 125 бригаде моторизоване била десеткована. Рекао је да му је потребна та група добровољаца да би повратио морал и консолидовао стање у тој 125 чети полиције и сведоку се други или трећи дан након тога јавила се група добровољаца која је прихваћена и смештена у хотелима изнад Манастира Високи Дечани. Сутрадан је ту групу добровољаца заједно са начелником штаба Приштинског корпуса, тада пуковником, а сада генералом Верољубом Живковићем обишао и у пратњи начелника безбедности 125 Моторизоване бригаде, тада поручника Савовић Александра. Циљ посете је био да се упозна са том групом добровољаца који су по извештају пуковника Антића прошли све провере, процедуре, обуке у Бубањ Потоку и све оно што су сви добровољци пролазили када се попуњавао Приштински корпус. То је била мала група добровољаца, мисли да је било 25, 26 или 27, сада не може да се сети. Став Приштинског корпуса је био да све те веће саставе добровољаца дисперзивно размештају, да их не групишу на једно место, него да их разместе у команде и јединице на територији Косова и Метохије. Тада је било 160.000 војника већ на простору Косова и Метохије, неколико бригада, самосталних батаљона, али обзиром да је ова мала група била она је могла да дође као таква по броју у 125 чету Војне полиције. Први сусрет се збио у хотелима изнад Манастира Високи Дечани, упознао је део тих људи од којих иначе раније никога није знао. Тада му је саопштено у присуству поручника Савовића да ће они бити убудуће у саставу 125 чете Војне полиције и по директном ингеренцијом начелника безбедности у тој бригади у којој је чета, поручника Савовић Александра и тада су се сложили да ће они убудуће задатке завршавати у оквиру 125 чете Војне полиције. Колико је сведоку познато, обзиром да је било много јединица Приштинског корпуса, да је редовно примао извештаје својих потчињених и међу њима извештаје поручника Савовића који је био надређен, који је бринуо, није био надређен у командном погледу. У командном погледу командовао је командир бригаде пуковник Живановић, али у стручном погледу је морао да прати стање у тој чети. Та група добровољаца је по његовом извештају, ради се о искусним људима чија су годишта била већа него од војника којима је била попуњена чета, обзиром да су водили жестоке борбе око Кошара да спрече упад терориста, јер би заузимањем, даљим напредовањем терориста био угрожен и град Ђаковица и успели су са том четом да их зауставе, а онда су покушавали да терористе склоне са наше територије и да поново поврате караулу Кошаре. Зна да је заједно са 125 четом и та група добровољаца учествовала. Познате су му неке идеје о прављењу фугаса под косим углом које би крчиле пут нашим војницима, јер је то јако неприступачан терен и тамо су по неким извештајима изгубили око 60,68 војника, обзиром да су терористи били наоружани најсавременијим снајперским пушкама домета до 2,5 км. Имали су 1,5 км, тако да су они преко нишана видели војнике, а они њих нису видели. Један добар део обдукцијом и увиђајем лица, један добар део војника је директно у чело погађан, што значи да сваки наш војник који је, били су у том погледу савременијег наоружања инфериорни. Терористи су са друге стране у камповима на северу Албаније били обучени од стране страних инструктора Италијана, Немаца, а потом и опремљени са

наоружањем, савременијим наоружањем и Кошаре је био наш Термопил у правом смислу ратовања и ту је погинуло много људи и до краја рата нису успели да поврате ту караулу Кошаре. Што се тиче ове групе добровољаца није имао никакве примедбе. У каснијој фази, обзиром да је НАТО авијација гађала након повлачења мисије ОЕБС-а, на челу са Вокером и потписивања споразума Милошевић-Холбрук 12.10.1998. године, мисија ОЕБС-а је терористичким штабовима, сем што их је консолидовала, јер су били пред расулом, опремила их је са савременим средствима везе, међу њима и сателитским телефонима, извршила маркирање положаја наших јединица за касније НАТО гађање и то са термоодавачима који су су обележавали, маркерима који имају дужи век трајања. Имали су проблем, обзиром да су ти терористички штабови опсервирали све покрете наших јединица и положаја наших јединица, преко сателитске везе јављали у Тирану, из Тиране јављали Војном комитету НАТО-а и Војни комитет НАТО-а према сазнањима службе чији је начелник био, је у 20,00 часова планирали су на основу тих извештаја циљеве за сутрашњу ваздужну кампању. Имали су војнике у извиђачким јединицама који су перфектни, имали су и оперативце који су перфектно знали албански језик, онда се појавио господин Пелемиш и њихови људи који су са собом имали један сателитски телефон и тај сателитски телефон користили уз њихову помоћ да би пресретали те везе које су терористички штабови расути по Косову слали у Тирану. Преводили су у току ноћи те њихове поруке и ујутру у раним јутарњим сатима је као начелник безбедности предлагао команданту Приштинског корпуса генералу Владимиру Лазаревићу да помера јединице које су захваљујући пресретању тих веза спасили стотине и стотине живота, огромну технику, јер су у раним јутарњим сатима мењали положај јединица, тенкова, топова и целокупног састава, а они су према тим извештајима гађали у празно. Тих месеци '99. године играли су шах са НАТО-ом и врло је поносан што су успели да сачувају, а ту је и допринос те добровољачке групе је итекако велики, и на томе захвалан, јер нису имали у наоружању сателитске телефоне, нити су могли да заплене, а терористи су имали сателитске телефоне. Негде након 20-ак дана колико је та група боравила у саставу 125 Моторизоване бригаде у 125 чети Војне полиције, тада начелник оперативног одељења управе безбедности Генералштаба војске СРЈ, генерал Аце Томић, који је иначе био тада трећи човек задужен за оперативни рад у Управи безбедности једне вечери је добио налог да за ту групу добровољаца нађе начин да их повуче са простора Косова и Метохије. Разлог је био зато што он има нека сазнања да је та група добровољаца, а сведок је рекао како су они дошли преко легалних центара као и сви. Много је било добровољаца у саставу Приштинског корпуса. То је подразумевало одговарајуће проверавање, обучавање од 15 дана, информисање, па тек онда слање и тако су добили ту групу добровољаца. Обзиром да је то био налог предпостављеног, тада махом, смишљајући како да не направи бунт, јер људи су хтели да бране своју земљу, дошли су да бране своју отаџбину и како да им објасни а не знајући целу истину шта је у питању, који су разлози. Једино је сведоку наложено да се та група добровољаца нађе начина да се врати. Онда их је слао, махом су били неки из Београда, из других крајева и кад год су одлазили на викенд, више се нису враћали у састав јединице, тако да су успели свих 26 из састава 125 чете да пребаце, односно да склоне са простора Косова и Метохије. Одсек безбедности команде Приштинског корпуса који је био дужан да зна стање на територији, стање у јединицима и стање на граници према Републици Албанији и стање у Албанији, четири области које је покривао, у то време није имао никаквих сазнања да је било ко од ове гурпе добровољаца починио

било шта што је у супротности са законом.

На питање заменика ВЈТ у Београду, да ли је сведоку речено због чега, односно на основу којих података се дошло до тога да су добровољци учествовали у давању информација страним службама, да ли су то сведоку објаснили, сведок је одговорио да нису.

На даље питање заменика ВЈТ-а, сведок је објаснио да му је тада пуковник био Аца Томић и рекао да у својим редовима има гомилу шпијуна, сведок га је питао о чему се ради, а пуковник му је рекао да не може о томе, да гледа начин да их склони са простора Косова и Метохија. Мишљење је сведока да је ова група људи која је легално дошла да брани своју отаџбину жртва препуцањава две службе, Цивилне службе и Војне службе безбедности, накнадно испитујући о чему се ради и то нечасних људи и из једне и друге службе. О овоме није разговарао ни са Ацом Томићем, ни са члановима групе.

На питање браниоца адв. Ненада Вукасовића који је сведоку предочио потврду команде приштинског корпуса, одсека безбедности у којој стоји да је резервни поручник Слободан Орашанин, у саставу 125 чете Војне полиције, 125 Моторизоване бригаде у којој је ангажован по задацима Органа безбедности и да у саставу остаје до даљњег, на којој се налази потпис сведока, сведок је одговорио да то јесте његов потпис, а исти се издаје ради правдања неодазивања у састав. Човек је био на викенду, пуштен, а није се у времену предвиђеном вратио па су у одсеку сматрали, рачунајући ово што су им помагали око пресретања ових веза, да је коректно да га оправдају пред командом зашто је каснио.

На даље питања браниоца адвоката Ненада Вукасовића, који је то орган безбедности који је ангажовао поручника Слободана Орашанина, а сведок потписао, сведок је одговорио да орган безбедности није само начелник, то је цео Одсек безбедности. Сведок је објаснио да му се чини да је тада био пуковник Ђуровић његов заменик, да ли је било осморо људи у Одсеку безбедности, или десет. Не мора начелник безбедности да зна шта сваки орган безбедности са својим људима од агентурне мреже, до извора података, до пријатељских веза ради, они одговарају. Сведоку је тај документ легитиман. Неко из Одсека безбедности је дао на потпис и сведок је потписао и сигурно је био ангажован. На којим задацима, то не може рећи. Што се тиче ко га је ангажовао, сведок зна да су генерално били ангажовани на задацима, пресретање ових веза са Тираном, а на другим задацима колико је сведоку познато они који се тичу контраобавештајног рада, суптилног, стручног рада, нису били ангажовани.

На питање браниоца адвоката Ненада Вукасовића, сведок је објаснио да ниједан од добровољаца није прво па послат на Косово. Они су дошли као добровољци, као и сви други и то је непобитна истина. Друго, кад ту пише у потврди да је ангажован по задацима, значи да понавља разлоге за издавање те потврде човек је добио одсуство да обиђе породицу. У времену које му је предвиђено да се јави у јединицу није се јавио, вероватно га је тај или поручник Савовић, највероватније из јединице, он покрива оперативно са својим потчињенима покрива то у контраобавештајном и безбедносном смислу, па се он обратио сигурно поручнику

Савовићу да би правдао своје одсуство да му се једна таква потврда изда, а обзиром да је право на печат сведок као начелник, неко од одсека то предложио. Можда га је и ангажовао, као што су они све војнике ангажовали да прате стање у албанским срединама, о јачини, саставу, намерама терориста, наоружавању, одласку у Албанији, значи то је била обавеза и по закону сваког припадника војске, а посебно ако је он нешто више ангажован него остали војници од стране Органа безбедности. Могуће је да је на таквим задацима ангажован, али нико као регистровано лице које сарађује са Службом безбедности, иста је групација добровољаца није дошло у корпус, нити је изашло из корпуса као регистровани извори података, или друге оперативне позиције које користе Органи безбедности.

На питање браниоца адвоката Ненада Вукасовића, сведок је објаснио да свако лице, па и ова лица из ове групе добровољаца имају свој ратни распоред. Претпоставља да је господин Орашанин, заједно са својим људима, пријатељима определио се да као добровољац иде на Косово и да га брани, у међувремену кад је дошао на Косово и већ био у саставу 125 чете, стигли су му позиви на кућну адресу да се јави у своју ратну јединицу Руму, онда је обавеза нормална, пошто је он већ на ратишту и то је компликовано да га сада извлачите преко Прихватног центра, па да иде кући, па да се јави у Руми, написали су му ту потврду да се он налази у саставу јединице. Добио је позив легитиман где је тамо ратни распоред, у Руми. Колико је сведоку познато он није ангажован ниједним задацима, није могуће да га је неко од потчињених Органа безбедности ангажовао, што сведок не мора да зна, тако да кад би знао све агентовне везе и све што раде Органи безбедности.

На питање браниоца адвоката Веселина Церовића, када дођу као добровољци, нико не тврди да су они дошли ангажовани од стране неких тајних служби, они постају у саставу војних јединица, сведок је одговорио као и сваки војник од 160.000 колико их је био на Косову, добијају исти статус војника. Даље је објаснио да никаквих података и сазнања нису имали да постоје било какви логори у којима је ова групација добровољаца држала таоца, то апсолутно са великом сигурношћу може да тврди да нема никакве везе са истином, јер би знали, јер то је немогуће, није то мала ствар која може да промакне оперативном раду Органа безбедности, о свему томе би сигурно били обавештени, о било таквом чину да се десио. Даље је објаснио да ниједан припадник Приштинског корпуса, о томе је сведочио у Хашком трибуналу у предмету Владимира Лазаревића и господина Властимира Ђорђевића, нити војник нити официр чиме се поноси није ни пресретао колоне, ни секао руке због прстења, ни рекетирао никог. Сем једна група неколико група мањих добровољаца који су у току рата кривично процесуирани у селу Жегра, о чему је сведочио пред Хашким трибуналом. Састав Приштинског корпуса је био такав, попуњен врло квалитетним оперативцима који су у сваком тренутку знали много мање, ниједан војник, а поготову ова група са сигурношћу никада није самостално дејствовала где су саставу 125 чете полиције, у којој постоје војна правила и у којој постоји командни ланац и знало се ко кога слуша и шта извршава, тако да је ту већи број људи око њих, а они самостално нису изводили никаква борбена дејства.

На питање браниоца адвоката Ненада Вукасовића, сведок је објаснио да би настала потврда значи да би дошло до Одсека безбедности његов командир чете, тај који се потписао Иван Младенов је морао то да потврди и да достави његовом

предпостављеном, а тај предпостављени да достави сведоку, ова потврда је настала на бази ове потврде, јер први предпостављени господину Орашанину је Иван Младенов командир чете. Припадници војне полиције немају овлашћење Органа безбедности, па ни командир чете, а самим тим он не може да зна да ли је Орашанин ангажован или није ангажован. Он је једино хтео да оправда његово одсуство или да спречи да се јави у своју ратну јединицу да остане и даље као добровољац и та потврда је настала са том жељом, јер је био добар борац, али господин Младенов не може који је то потписао, да каже да је ангажован за потребе органа безбедности зато што је он припадник Војне полиције и он не зна кога служба ангажује и ко, по ком задатку.

На питање браниоца адвоката Веселина Церовића, да ли је сведок у односу на људе о којима је причао и зашто је позван да сведочи, да ли је имао било какву индицију да су они шпијуни и да раде у корист неке обавештајне службе, на шта је сведок изјавио да све што је сазнао о тој групи добровољаца сазнао је после рата.Потпуно му је јасно, мотиви зашто се они у овој ситуацији налазе, али то је већ рекао и сада каже, све су радили у складу са законом, као и сваки други војници у време док је био одговоран као начелник безбедности. Време пре и после му није познато. Познато је сведоку и зна када ствари крену у погрешном смеру онда се неки људи исцрпљују, а боји се да су они жртве неких туђих игара, а конкретно препуцавања тада службе државне безбедности, врха службе државне безбедности и врха службе војне безбедности.

На питање првоокривљеног Петрушић Југослава, сведок је објаснио да је после разговора Аце Томића, начелника Оперативног одељења управе безбедности Генералштаба, када је сведоку саопштио да ли је код њега стигла једна група добровољаца, рекао је да јесте преко прихватног центра уз посредовање пуковника Антића, а онда је рекао сведоку да мора да нађе начин да се та група склони са Косова, рекао му је у чему је проблем, шта је разлог, то је шира прича, да има гомилу шпијуна и тако даље. Након тог разговора и размишљања сведока на који начин да реализује то ваше извлачење са простора Косова и Метохије после неколико дана тачно је да је дошао пуковник Геза, тачније једне ноћи су га назвали и тражили зашто оклева више са том групом и да мора да се извуче са Косова, рекао је да му треба батаљон војске да се пробију у пола ноћи где су терористи, где нема класичног фронта, где су свуда заседе, где сваки дан на путевима гину, а камоли у пола ноћи отићи до Метохије, извући ту групу итд. Ту су били генерал Геза Фаркаш и Томић у посети Приштинском корпусу.

На питање окривљеног Петрушић Југослава да ли су се они као званична формација звали вод, трећи вод чете војне полиције у 125 моторизованој бригади, а не група, сведок је одговорио да су се звали вод, даље је навео да су били добровољци самим ступањем у јединицу и добијањем распореда, као и сви други војници који подлежу свим правилима и војним прописима.

На питање окривљеног Петрушић Југослава да ли је сведоку познато да је 02.04.1999. године написао службено наређење потпуковнику Стевану Ђуровићу и Небојши Вуковићу да дођу на састанак са окривљеним у Врање, сведок је одговорио

да јесте. На даље питање окривљеног Петрушић Југослава да ли је за то знао начелник Треће армије, Стојадин Антић, сведок је одговорио да јесте. Не може да се сети које је информације тада проследио окривљени тој двојици официра. Оно што је сведоку познато је да су користили сателитски телефон Петрушић Југослава и зна какве су поруке ишле из терористичких штабова и то га је једино интересовало. У реону Глоговца, ту поред продавнице три тенка, рецимо једна депеша, па су онда склањали те тенкове и они су гађали у празно. Правили су и макете, разне макете, умањивали нормално, правили вештачке мостове, све оно што раде све армије у свету.

На даље питање окривљеног Петрушић Југослава, сведок је одговорио да је по његовом наређењу дат експлозив када су правили фугасер, цео нацрт фугасера су направили како је изгледао и шта треба од материјала и тај материјал прибавили и те фугасе користили у ратним дејствима на Кошарама.

На даље питање окривљеног Петрушић Југослава у којем је наведено да јавни тужилац Небојша Мараш од 18.01.2000. године у доказном материјалу тврди да тачке које је достављао, што је показао сведоку да је то била непријатељска делатност, па је сведока питао да ли је то што је долазило и што су снаге преводиле је била непријатељска делатност, на шта је сведок одговорио да нису, да су то координате циљева које је НАТО авијација планирала да гађа. Подаци који су сведоку предочени су сваки дан преводили са војницима из извиђачке јединице који знају албански језик и са оперативцима из Одсека безбедности који знају албански језик. Даље је објаснио да сва војна правила предвиђају да организационе јединице команде корпуса су дисперзивно размештене. Од логистичког штаба, оперативног органа, органа безбедности, све организационе јединице Приштинског корпуса су биле размештене на разним локацијама. Када је почело НАТО бомбардовање тежишно је било, тежишно су били размештени у насељеним местима, с обзиром на процену да НАТО авијација неће гађати насељена места. Та су се места мењала, а једно од места у којима је био дислоциран орган безбедности Приштинског корпуса јесте и кућа господина Џавида Ниманија коју су уредно преко његове ћерке задужили и уредно раздужили са потпуним. Скица подсећа на улицу и ту кућу која се налази у Приштини.

Окривљени Петрушић Југослав је навео да је то уврштено у доказе да је то његова непријатељска делатност, на шта је сведок навео да није и да би имали таквих података.

Даље је навео да је дуго Приштински корпус размишљао да ли да уопште прими у свој састав добровољце, а онда је на председништву СРЈ и војном врху одлучено да се грађанима не може забранити право да бране своју државу, па су радили у Бубањ Поток Прихватни центар, где су били присутни и оперативци Војне службе безбедности, стручњаци за обуку, стручњаци за морални рад и сви су они, укључујући и окривљене, макар према изјави пуковника Антића начелника безбедности Треће армије сви су дошли том линијом којом су дошли и окривљени. Дошли су преко Треће армије у Приштински корпус, из Приштинског корпуса у 125, као и више таласа добровољаца је било. Окривљени су били у једном од таласа, а сведок је већ објаснио зашто се определио да буду у 125 чети полиције. Војска

Југославије је напустила Косово 10.06.1999. године, тако да нису били на подручју Косова 20.09.1999. године.

На даље питање окривљеног Петрушић Југослава, сведок је објаснио да се у циљу осуде наше земље и предочавању што већег броја жртава због непоштовања одредби Међународног хуманитарног и ратног права, жртве у легитимним борбеним дејствима, где је у рату легитимно имати жртве, онда се те жртве супротничке стране скупљају на неком месту као и у Рачку, као и у Сребреници, по логици ствари како би он могао да се нађе у Батајници, ако је ексхумиран после то је стварно чудо, али говори о једној општој појави у којој предњаче Међународне хуманитарне организације, пре свега Фонд за хуманитарно право и све остало, то је дуга прича. Сведок је стално тражио да се спискови лица за све спорне тачке, ако је Меркале био окидач за рат у Босни, а Рачак за Косово, да се упореде имена и презимена лица која су настрадала са налазима обдукције, па ће се видети да је ту накнадно доведено лице које нема никакве везе са тим борбеним дејствима, тако да сведок верује да тај човек Хамди Назири нема никакве везе са Батајницом.

На даље питање окривљеног Петрушић Југослава, сведок је објаснио да се фокусира о времену у коме се дешава оптужница против ове групе, групе људи или да каже против ових добровољаца који су били у саставу Приштинског корпуса. То је период непосредних припрема за изборе у СРЈ као што је познато, када је машинерија пропагандна свуда видела убачене групе, па и ову групу тзв. назвала "Паук", који хоће да убију премијера, па онда неког председника, па онда они председника бране. То је једна јако прљава пропаганда, имајући у виду господина Павковића који је био врло сервилан и лојалан, а нажалост сведоков бивши командант нажалост, који је био сервилан тадашњем државном руководству, а онда је овај документ настао из жеље да се додвори и да своју војничку каријеру сагради на бази лојалности актуелном режиму.

На питање окривљеног Петрушић Југослава, да ли је сведок икада у својој каријери па до данас чуо да је на Косову постојала паравојна група или било која група, која се звала "Балкан експрес", сведок је одговорио да није и да је сигуран да није постојала.

На ново питање окривљеног Петрушић Југослава, да ли је документ који је приложио заменик јавног тужиоца Окружног суда тада Небојша Мараш којим је тврдио да та НАТО карта обележава циљеве у Београду овде, како ће НАТО да гађа и кога да гађа, сведок је одговорио да та карта ништа не значи у оперативном тактичком смислу не значи ништа.

На питање окривљеног Слободана Орашанина, сведок је изјавио да су били у саставу јединице и бранили државу. Папири показују да су регуларни војници били у том периоду у саставу јединице.

На питање председника већа, сведок је изјавио да је у ратним дешавањима на Косову и Метохији постојао ратни Војни суд са притвором и сви органи, нису јединице имале своје притворске јединице. Могу да имају притворску јединицу само док, у року од 24 сата морају да спроведу притвореника и то је увек при јединицима

Војне полиције, али не у Дечанима, колико је сведоку познато, ни у једном другом месту није било. Сведоку није познато да је неко лице које је задржано од војне полиције нестало и није му познато да је неко лице задржано дуже од 24 сата, у складу са законом нису ни могли да га задрже дуже од 24 сата.

Сведок Ђ[redacted] С[redacted] је код **истражног судије Окружног суда у Београду дана 12.01.2000. године** навео да је по чину пуковник Војске Југославије и да ради у војно-безбедносној служби. Окривљеног Орашанин Слободана познаје од 1985. године јер живе у истој згради, Орашанин станује спрат изнад сведока. Окривљеног Петрушић Југослава упознао је 14.12.1998. године на сахрани мајке окривљеног Орашанина, на тој сахрани био је и господин Биочанин који је у пратњи председника СРЈ господина Милошевића. Окривљеног Пелемиша упознао је 1983. или 1985. године док је био активно војно лице Војске Југославије, а окривљеног Влачо Бранко упознао је на Косову, у Дечанима, у априлу месецу 1999. године. Другог априла 1999. године други пут у животу среће Петрушић Југослава у Врању и он га пита на који начин и како би могао као добровољац да се прикључи Војсци Југославије. На то му је саопштио да треба о томе да извести своје претпостављене и да је процедура следећа, да мора да се јави у Бубањ поток или у Гроцку у прихватни центар, да ће добити униформу и да ће званично бити под командом Војске Југославије. Тада је са горе наведеним окривљенима од којих једино не познаје Петровић Радета, јер са њим никада није био у контакту, приступа Војсци Југославије, долазе у Дечане и прикључени су 125.-ој моторизованој бригади, то је у ствари чета полиције и под руководством су команде бригаде, непосредни руководилац је капетан Савовић у стручном погледу те чете. За време боравка окривљених у Дечанима у три наврата је обишао ту јединицу. Колико му је познато окривљени су директно учествовали у борбама са шиптарским терористима који су већ у то време заузели Кошаре, које су веома битне као стратешко место јер је одатле могло да дође до продора ка месту Јуник и било је веома битно да се спречи тај продор шиптарских терориста. Познато му је да је група окривљеног Петрушић Југослава од Војске Југославије добила један Пинцгауер и једно путничко возило Мерцедес, колико му је познато, за друга возила не зна, а што се тиче сателитског телефона, познато му је да је исти власништво окривљеног Петрушић Југослава. Познато му је да их је окривљени Југослав обавестио о релевантним чињеницама јер су дешифроване поруке шиптара које су достављене НАТО агресору, а то у конкретном случају значи да су тачно знали коридоре лета НАТО авијације које су долазиле из Македоније и Албаније, и благовремено су могли да склоне тенковске јединице након обавештења окривљеног Југослава да је НАТО авијација тачно знала где су тенковске јединице смештене и благовремено су успели да дислоцирају тенкове, а са места где су они били наредних дана су безуспешно гранатирани. По савету окривљеног Југослава копали су рупе, потом би ложили ватру, стављали лимове тако да су ракете које делују на извор топлоте погађале те празне рупе, а тенкови су били дислоцирани. О свему овоме што говори, постоје писмени трагови и та документација је у служби. На који начин и како је Југослав долазио до важних података које је потом прослеђио даље, њима, није му познато, али се утврдило да је свака његова информација била потпуно тачна, а ко је њему давао податке то му није познато. Под тим мисли на то који циљеви ће бити гађани, наше тенкове које су благовремено дислоцирали, у конкретном случају мисли на комплетну војну инфраструктуру јер су шиптари имали податке где су стациониране јединице,

људство и они су их благовремено дислоцирали. ОЕБС је оставио шиптарима кодиране топографске карте, тако да су на бази тих карата шиптари сателитским телефоном, или на неки други начин, на албанском језику достављали податке о војној техници и људству где се они налазе, где су размештени, а окривљени Југослав им је благовремено достављао превод тих шифрованих извештаја. Ниједног момента није знао да окривљени Петрушић Југослав ради за обавештајну службу Француске, једино што је знао је то да је био у Легији странаца, а да ли је био у Легији или не, није му познато. Сви окривљени су дошли у Дечане преко Војске Југославије у Гроцкој или Бубањ потоку да би потом задужили униформе и наоружање у Нишу, након чега су распоређени у Дечане, у 125.-ту моторизовану бригаду чете полиције. Тада је сазнао да су они преко Војске Југославије дошли у Дечане и да се боре у саставу јединице Војске Југославије, а не као добровољци. Видео је да је изрешетан Пинцгауер, и речено му је да су доживели напад са стране шиптарских терориста приликом једне акције, да ли је то био фингиран напад или стваран, о томе не зна ништа. Све што су радили окривљени радили су по наредбама претпостављених из Војске Југославије, познато му је и то да су направили фугасер, то је направа која има усмерено дејство велике разорне моћи и да је активирана у два наврата јер је требало да се спречи упад шиптарских терориста са Кошара, такође му је познато да им је Војска Југославије дала 400-500 кг експлозива и нормално упаљаче. Мисли да је војна служба безбедности морала да води рачуна о пријему оваквих лица, јер су у униформама Војске Југославије, не само да су окривљени били, већ је ту било и страних држављана, добровољаца, тако да су из Ниша директно у Дечане дошли сви окривљени, а тај распоред се врши на нивоу Треће армије, а Дечане су биле веома важни због Кошара, како је то већ и објаснио. Најтежи задатак је био 125.-те моторизоване бригаде, јер је иста била десеткована пре доласка окривљених и то је било веома важно стратешко место, све задатке су испунили окривљени коректно, јер је чуо то лично од команданта и капетана Савовића. Окривљени су дошли у јединицу 21.-22.04.1999. године и били су непуних месец дана у Дечанима, а окривљени Југослав је ишао са капетаном Савовићем у извиђања и тада су евидентирали могуће правце за повраћај изгубљених територија. Колико му је познато Орашанин није ишао на борбену линију, већ је све време био у позадини, није му познато на који начин су и како окривљени одређени да буду прикључени 125.-ој моторизованој бригади. Влачо Бранко је такође био позадина, као и Орашанин. Није му познато због чега су повучени са Косова, чуо је да се неки поступак водио против њих, али детаљније податке о томе не зна. За време боравка окривљених у Дечанима јединице нису ракетиране и нису имали никакве губитке, а након одласка окривљених са Косова није му познато да ли је НАТО авијација ракетирала и бомбардовала места где су били смештени окривљени.

Сведок [redacted] саслушан на **главном претресу одржаном дана 24.08.2000. године** је изјавио да је као заменик начелника безбедности приштинског корпуса био са радним местом и стамбено лоциран у Приштини, јер је ту била и команда приштинског корпуса. Добровољце којима је припадао и оптужени, посетио је три пута. Посету је извршио са сарадницима. У штабу 125.-те моторизоване бригаде није постојао затвор, нити притвор, што категорички тврди, јер је једини војни затвор постојао у Приштини у оквиру 125.-те моторизоване бригаде постојала је једна просторија за задржавање. У тим собама се вршио тријаж, издвајање особа које су биле за надлежност војних судова и те личности, односно лица су остајала

максимум три дана у притвору, док се нису створили услови за њихово транспортовање у Приштину у војни затвор. Остала лица која нису припадала овој врсти личности су одмах пуштена. Није се уверио колико је погинуло шиптара од фугасера, јер то није могао да учини, али верује да је имао успеха. Када је био приликом једне посете у бази 125.-те моторизоване бригаде, односно када је био у команди те јединици, приметио је једно возило Пинцгауер да је било изрешетано. Видео је да је то возило изрешетано и то на десној страни возила колико се сећа. Било је више бушотина на том возилу од пројектила, а капетан Савовић му је рекао да је то возило оштећено када је ишао у извиђање на Кошаре, односно када је ишла група у којој су били оптужени на извиђање на Кошарама. У другом случају, у вези оштећења Пинцгауера капетан Савовић није причао. Када је Петрушић долазио на Косово, заједно са групом и када су лоцирани у Дечанима, Петрушић је пријавио поседовање сателитског телефона. Петрушић му није причао да ради за француску обавештајну службу, осим што му је рекао да је био у Легији странаца. Орашанин, тј.на сахрани његове мајке где се упознао са Петрушићем му ништа није причао у вези Петрушића, ништа му није причао о личности Петрушић Југослава. Муку су им задавали сателитски телефони који су се налазили или код шиптара који су путем тих телефона слали податке где се налазе наше трупе јер су имали прилично жртава. Те факсове је добијао од капетана Савовића и на основу тих података су вршили размештај јединица и људства и та места су била гађана нека наредна два дана наравно без ефекта. Избегли су велике губитке на овај начин, осим што су им два радара у реону Ђаковица у брдским пределима била уништена. Ниједан тенк на Косову, односно у том делу Метохије није оштећен дејством НАТО авијације. Није знао ко шаље Петрушићу те податке из факса. О борбама, односно учествовању у акцијама оптужених и осталих добровољаца из тог одреда чуо је од свог потчињеног службено, од капетана Савовића. На Косово је пало, у односу на простор Југославије, а највише на Косову је пало шест пута више бомби него за време читавог другог светског рата, колико је пало на територију Југославије. Путем ових фугасера извршена је успешна изолација бојишта на Кошарама. Тада, на сахрани мајке Орашанин Слободана Баточанин је дошао заједно са оптуженим Петрушићем. Од команданта 125.-те оклопне бригаде пуковника Живановић Верољуба сазнао је да је група у којој су били оптужени у потпуности испунила све задатке који су јој поверени, а о томе га је известио и капетан Савовић. Сведок и служба у којој је радио нису имали сазнања да се било ко од оптужених бави обавештајним радом. Лично је добио наредбу из управе, односно у његову службу је стигао из управе безбедности штаба Војске Југославије инструкција и наредба да се 10.-та диверзантска група, група добровољаца којој су припадали оптужени повуче са Кошара због чега, то није знао. Претходно су Петрушића и Орашанина позвали у Београд у управу безбедности Војске Југославије и то на разговор, након чега су били ухапшени због шпијунаже и након 30 дана ослобођени. Као припадник службе војне безбедности његова служба није знала ништа негативно о оптуженима и њих је третирао као своје ратне саборце и као остале саборце. Није упознат да ли је и од кога оптужени Петрушић добио налог да отпутује у Албанију, мада сматра да је он такав налог могао да добије.

Једанпут је био у кафићу на Црвеном крсту где су били присутни пуковник Пантовић, Орашанин Слободан и Петрушић. Овај састанак је био пре доласка групе добровољаца на Косово. Сведока је на разговор позвао пуковник Пантовић, састанак

није био циљан. Било је разговора у вези одласка на Косово и тај разговор је био неформалан. Орашанин му је причао у вези неког позивања за војску, а да ли је то причао пре или после овог састанка, не зна. У том кафићу није било прецизног разговора ко ће да иде на Косово од добровољаца, већ је само генерално причано о одласку добровољаца на Косово. Тада на том састанку није помињан пуковник Антић који је био сведоку шеф. Пре овог састанка било је речи о томе да Петрушић може да им да податке у вези налета НАТО авијације и након тога је пуковник Антић имао састанак у Нишу са Петрушићем и Орашанином, а за тај податак чуо је од пуковника Антића. Тада је долазак оптужених на Косово везиван за то да ли ће се одобрити и долазак осталих добровољаца на Косово. Познаје Тому Ђурина који је тада био потпуковник у обавештајном бироу. Са Томом Ђурином био је на састанку у пицерији „Пинк" у улици Солунских бораца. То је било много пре него што је дошла ова група добровољаца на Косово, односно доста пре бомбардовања. На том састанку је био и оптужени Орашанин. Ту је био присутан и један човек дебљи, мало с брковима, био је фоторепортер који је био страни фоторепортер неке стране државе, а које не зна. Једном су били на ручку у Лесковцу Петрушић, Орашанин, сведок и капетан Вуковић и зна да су након овога отишли у Ниш где су се састали са пуковником Антићем. На том ручку у Лесковцу сугерисано је да се јави пуковнику Антићу у вези разговора и података које им је пружио. Тада је од Орашанина и Петрушића тражио да ли има неких нових сазнања у вези дејства НАТО авијације. Било му је познато да оптужени Петрушић има двојно држављанство и његову причу да може да иде у Албанију. Чуо је да оптужени Југослав Петрушић треба да иде ван земље, то је чуо кроз причу са њим, односно причали су у вези тога.

Орашанин Слободан је сведоку дао број телефона Петрушић Југослава у Медвеђи. После хапшења Петрушића и Орашанина и после њиховог ослобађања од истражних органа војног суда срео је Орашанина негде у Београду, или су се чули телефоном и том приликом му је дао број телефона Петрушић Југослава који је у то време био у Медвеђи. Није уопште тражио од Петрушића, односно Орашанин Слободана да буде веза између сведока и Петрушић Југослава, а у погледу службе којој је припадао, као припадник Војске Југославије. Није уопште тражио од Орашанина да ради за његову службу, јер је он дошао као обичан војник, добровољац на Косово. Зна да су Влачо и Пелемиш били задужени пиштољима званично од Војске Југославије, али да пропустом од стране војске нису ти пиштољи од њих одузети. Упознат је да је требао Савовић да узме те пиштоље, а зашто није узео, то не зна, а оптужени нису могли да предају те пиштоље јер су се извукли раније са тог простора од њих.

Сведоку је оптужени Орашанин дао телефон Петрушића и пре њиховог хапшења, то је било негде у априлу 1999. године.

Сведок [redacted] је на **главном претресу одржаном дана 15.01.2016. године** изјавио да је од њих петорице неког знао више, неког мање. Орашанин Слободана је знао од `85. године, јер су комшије, станују у истој згради, Пелемиша је знао из периода `83. или неке године иза тога, јер су заједно у истој касарни радили, не у истој јединици, него у истој касарни. Петрушић Југослава је упознао на сахрани мајке Слободана Орашанина, мисли да је то било 14.12.1998. године. Радета је упознао доле и Влача, који није ту, њега је упознао исто доле, али му је познато да је

Влачо радио у касарни на Вождовцу. У периоду када је отишао званично по наређењу да службује у Приштински корпусу 01.02. по наређењу '99. године, постављен је на дужност заменика начелника безбедности са основним циљем да руководи Контраобавештајним радом у Приштинском корпусу и непосредно после тога је почела НАТО агресија 24.марта. Први контакт са њима у току обављања те дужности било је негде 01. априла када га је Слободан Орашанин назвао телефоном у Приштини и рекао да постоје одређена сазнања да је Петрушић Југослав у Медвеђи, да располаже са одређеним сазнањима које могу бити од користи нама који смо доле у Приштинском корпусу на Косову и Метохији око начина наступа авијације НАТО алијансе и још неких детаља. На основу тог податка упознао је тада начелника безбедности Приштинског корпуса Момира Стојановића, чији је био заменик и после тога су упознали начелника безбедности у армијском одељењу, а то је Антић Стојадин, пуковник. Одмах истог дана се чуо са Орашанином и рекао да није проблем да се организује виђење са њим и са Петрушићем. Од другога у Врању, са сведоком је пошао капетан Луковић Небојша и видели су се са Петрушићем и Орашанином у некој кафани у Врању, не сећа се која је и у неком разговору који је трајао око 40 минута, Петрушић им је изнео арсенале авијације НАТО алијансе и колико се сећа било је прича око правца налета из Македоније, на којој висини лете авиони и како је најбоље, овај, дејство по њима и правци налета који су ишли долином Дрима из Албаније и још је ту изнео неколико података везаних за начин како да, с обзиром да су били свесни да смо праћени аваксима и којекаквим сателитским снимцима, тако да у одређеним ситуацијама у неким варијантама не знају паљења неке пиљевине, како да избегну, пошто су већ знали да они дејствују термовизијским, односно, да термовизијским ракетама, па како да заштите пре свега оклопна средства, јер су то ракете које дејствују на извор топлоте, па рецимо на пример да се ископа рупа, па се у њој убаци угаљ или нешто друго, неко и прекрије се лимом и онда то исијавање топлоте је јаче од рецимо топлоте коју даје оклопни транспортер или тенк и још неких тако интересантних ствари је рекао. После тог разговора сведок је у Приштини упознао команду команданта Лазаревића, Момира Стојановића и Ниш као претпостављену команду по хијерархији службе. Те податке које су добили одмах су линијом командовања предочене у акта која су слата јединицима на терену и већ су имали одређене резултате. После тога, колико се сећа, 07. априла је организован контакт Петрушића и Орашанина са начелником безбедности у Нишу, Антићем, коме сведок није присуствовао и неко од њих из Приштинског корпуса, где су им предочене све могућности шта би требало да се ради и тај пуковник Антић се сложио са предлогом да би присуство њихово доле на простору Косова и Метохије било од користи за војску и за државу. Негде почетком НАТО агресије 27-ог, открили су једну ангентарну групу која је, то је случај који је процесуиран у суду и добио је епилог затворском казном, колико се сећа 13 година, реч је о Бекиму Кастратију који је као човек који је радио у Вокеровој екипи врбован од стране људи који су били из америчког информационог центра лоцирани у Приштини од '92. године, а и уједно били са Вокером у екипи, врбован за агентурни рад у Америчкој амбасади у Београду обучаван и након тога одласка Вокерове екипе са простора Косова и Метохије, остављен као човек који је на основу шифри, на основу кодираних карти које су рађене док је мисија била на простору Косова и Метохије, сателитским телефоном достављао податке тој екипи која је прво лоцирана, пре дислоцирана у Скопљу, а касније у Охриду. Врло брзо су установали да се путем сателитских телефона наводе циљеви, он је имао агентурну мрежу, била

су још 4 та агента који су њему достављали податке, а он ујутру и навече у неком временском интервалу, достављао њима и на основу тих података после 2 или 3 дана су дејствовали по местима које су они достављали, група возила војних, МУП-а или војске и на основу тога су почели мало више да обраћају пажњу на то да се јединице дневно пре дислоцирају са положајима на којима су били једном или двапут, што је омогућило да имају мање страдања. Касније, колико се сећа, 15. или 16. априла је у састав 125 чете полиције дошла група добровољаца, нису више били добровољци, добровољци су били док су дошли у прихватне центре овде у Бубањ Потоку и у Гроцкој су била два прихватна центра преко којих су ишли добровољци, јер је у саставу Приштинског корпуса тада било добровољаца из 47 земаља, од почетка НАТО агресије, па надаље. Познато му је да су они прошли процедуру, имао је прилике раније да види ту њихову потврду да су били у Бубањ Потоку и прошли ту процедуру. На основу тог тријажа који је вршен у Бубањ Потоку дошли су у Ниш, ту је извршен њихов распоред и тамо су добили наоружање и опрему и из Ниша директно упућени у 125 чету полиције зато шта је та чета имала губитака. Зона одговорности 125 бригаде је била од Митровице, па читав појас према, делу Дренице, Ђураковца, истока Пећи, скроз до Дечана са најкритичнијом тачком Кошара. На тим Кошарама су имали великих проблема због конфигурације терена и какав је био и то је био правац за који су знали да су Шиптари, односно регуларне снаге албанске армије, потпомогнуте Шиптарима са простора Косова и Метохије и којекаквим инструкторима и плаћеницима, ко је све био тамо, имали за циљ да преко Кошара према Јунику, то је најкраћа комуникација и најкраћи део пута да пресеку комуникацију Пећ, Дечане, Ђаковица, Призрен, одвоје снаге и да Дечане прогласе, ослободе тај део и Дечане прогласе слободном територијом. Након њиховог доласка доле у реону Дечана они су дошли дан пре тога, организован званични прихват са њима и са њима је изнад манастира Дечане разговарао начелник штаба Приштинског корпуса Живковић, пуковник, био је ту и Живановић, командант 125 бригаде и Момо Стојановић који је био начелник безбедности Приштинског корпуса. Сведок као његов заменик је присуствовао том разговору где му је речено да они долазе и да од тог момента немају никакав статус ни добровољца ни било чега, него да су регуларни, односно као војни обавезници регуларни састав 125 чете полиције. После тога је, с обзиром да је основна идеја била јер су имали великих проблема са Кошарама, они као људи који су имали искуства у посебно диверзантским акцијама извиђачким, они су ангажовани по налогу команданта и командовања 125 бригаде, на правцу Кошара, ишли су на извиђање, пошто га је извештавао капетан Савовић, он је био начелник безбедности у 125 бригади и након извиђања био је припреман терен да се поставе фугасери које су имале за циљ да непосредни контакт наших снага се помери у односу на доминантан простор изнад карауле Кошаре, где је дејствовала и војска из Албаније и ко све није био горе и тек постављањем тих фугасера, активирањем тих фугасера смањили су број погинулих бораца на том правцу. Познато му је исто то да је Петрушић Југослав у више наврата достављао податке где су путем сателитског телефона који је био на располагању, били од капиталног значаја за заштиту војника и свега онога што је било на том простору. Таквих је извештаја било веома пуно, рецимо како се своде ти извештаји, они пошаљу путем сателитског телефона поруку коме су је слали, да се у реону, не знам села неког, рецимо Прилепа, на путу Пећ – Ђаковица, у реону, пошто су све карте биле кодиране у мисији коју је Вокер водио, налази тачно по оним кодираним картама одређени број возила и свега осталог и где је на такав начин правовременим достављањем тих података спашен велики број

војника и свега онога што је било на том простору од дејства, како авијације, тако и томахавка и то је дало изванредне резултате и после тога на том простору нису имали губитака или су били занемарљиви. Исто тако они су били распоређени у саставу 125 чете полиције и били су непосредно у близини команде 125 бригаде, као и да су у неким случајевима звали Петрушића да дође, рецимо сведоку је познат случај када је на караули Кошаре ухваћен човек код кога су нађени нотеси у коме је било пуно сателитских телефона и пошто су га они проследили из 125, њима у Приштину, почели су да разговарају са човеком, али нису били баш толико због многих догађаја који су се дешавали, нису толико били упућени шта се све може открити у свему томе. Онда су ступили у контакт са Савовићем који је заједно са Петрушићем дошао у Приштину, обавили су разговор са тим ухваћеним Шиптаром који је био у иностранству, па је покушао преко границе да се врати на тај простор, неких 10-15 минута разговора са њим Петрушић је отворио причу и пошто су ти сателитски телефони који су били њему у нотесу били карактеристични што нису знали у том моменту, посебно не зна за Швајцарску, посебно за Немачку и где све, али после неких 10-15 минута разговара дат му је сателитски телефон, он је ступио у контакт са неким у Немачкој, из Немачке му је тај дао везу са Ремијем који је био тада комадант оперативне зоне Лаб који је задавао велике проблеме, та оперативна зона Лаб је на релацији Подујева и до Вучитрна и овај потез према Митровици и били су присутни 4-5 оперативаца када је у разговору тог ухваћеног Шиптара директно ступљен у контакт са Ремијем и након тога су мислили, али им команда није дозволила да организују акцију хватања Ремија, али је после тога, пошто је лоцирано где је Реми, извођене су неке друге акције на правцу Подујева. Познато му је да је приликом једног од обиласка 125 чете полиције Петрушић обавестио у присуству Савовића, обавестио је сведока да је у Ђаковици, открио неког доктора Буљаја, пошто су тамо у Ђаковици у то време била двојица, Буљај је један који је био својевремено лекар један и други, један је пре него што је дошло до сукоба '98. ухваћен од српских снага, јер су код њега нађене две ординације у приватној кући, у којима се могло радити све могуће интервенције, операције свега и установљено је касније у тој истрази да је он пружао подршку тада Ослободилачкој војсци Косова, односно терористичкој организацији како је у то време третирано од свих. Тај други Буљај, његов брат, сећа се да је Петрушић упознао сведока и Савовића, чак је и показао снимак разговора са тим Буљајем, који је у том разговору поменуо да је неке ликове у неким структурама поткупио, па су они остали да не напуштају простор Ђаковице, иако је тада била дојава да велики део Шиптара напушта простор Косова и Метохије, ваљда су платили некоме, не сећа се коме да они остану ту где јесу и још је поменуо неке друге ствари које су биле од интереса и значаја, рецимо тада нису знали да су у том насељу које они зову „Дедиње“ то је потез од Хале спортова, па иза према Призрену, елитно насеље, да је ту била велика концентрација тих Шиптара, виђенијих Шиптара, који су ето искамчили и од некога да буде тако како јесте. За све време док су били доле Служба безбедности, нити један припадник Службе безбедности није имао никаква сазнања да су радили било шта што није било у интересу војске и спашавања људи. Одговорно тврди на основу онога чиме је располагао, не улазећи у било какву причу која свуда може да има неку другу димензију, али на основу онога што је служба располагала да су они сви који су били тамо, у том обавештајном смислу и у циљу прикупљања података посебно Петрушић Југослав дали капитални значај за спашавање људи да граница не падне. Исто тако тврди да је било каква прича у смислу да су могли да ураде било шта били су у

позицији, јер су, сви су били у команди армије у Нишу, највише пута у команди корпуса у Приштини је био Петрушић, нешто мало Орашанин и посебно што су уз команду 125 бригаде стално били присутни, исто тако то се може и проверити на основу и онога шта се дешавало на том простору у смислу страдања да након њиховог доласка у састав 125 чете полиције да је смањен број и овај дејстава, односно да нису имали губитака ни у људском, ни у материјалном смислу. Нису имали страдања када су људи у питању, а исто тако и технику у тој зони где су се они налазили није дејствована, јер су се довијавали како на начине о којима је причао да све то сумира. Нема ниједну информацију која би указивала на било шта друго осим тога, зна да су они својим понашањем доле више допринели него маса оних који су били на руководећим местима и у војсци и у политици у смислу безбедности и очувања тог простора, јер је факат да је пала рецимо 125 бригада са командом у Дечанима, да би пукао, отпор, односно одбрана би пала и они би и такав је био циљ до кога су дошли, да се преко Кошара и преко Јуника пресече комуникација, да је пала команда корпуса у Приштини вероватно би пукла комплетна одбрана у простору Косова и Метохије и то би биле последице у свему томе. После тога је дошао неко из управе безбедности, издао налог да се они, да се они повуку са тог простора, мисли да је то било негде половином маја, не сећа се тачно, можда 15.маја, без икаквог образложења, познато му је да су после тога у Управи безбедности водили разговоре или саслушање како ли то већ како третира са Петрушићем и Орашанином и да је након месец дана, имао је прилику и да види, ослобађајућу причу где су они пуштени из тог истражног дела и са дијагнозом да нема никаквих основа за било какво кривично дело. Мисли да је то ослобађање урадио неки Мараш који је био мобилисани судија, не зна о коме се ради, после се он појавио, чини му се у оном процесу касније који је кренуо као тужиоц, колико се сећа. То је најкраћа прича везано за њихов боравак на том простору, оно што је знала служба и сведок као припадник те службе.

На питање окривљеног Орашанин Слободана, сведок је изјавио да се сећа састанка који је одржан у ресторану „Пинк“ у Жаркову, на том састанку су били Орашанин, Петрушић, Тома Ђурин је тада био у обавештајним органима војске, мисли да је био потпуковник тада.

На питање окривљеног Орашанин Слободана да ли тај састанак може да се третира као типична предаја оперативца од једне службе другој, сведок је одговорио да службе није делио на једне и друге, мисли да су сви били у једној причи, али како може да објасни Орашанина зна много дуже него што га је вероватно знао Ђурин. Познато му је да је Орашанин долазио у управу безбедности, јер је радио у Управи безбедности, познато му је кроз папире да је он давао одређене податке и тада се упознао да је он, јер му је Тома Ђурин хтео да објасни како је он човек од поверења, како располаже силним подацима и све остало што је ту на том састанку поменуто и јасно му је и није ни сумњао да ти подаци до којих долазе да они нису били у функцији интереса државе и војске.

На питање окривљеног Орашанин Слободана сведок је изјавио да сећа да је било приче о сателитском телефону, познато му је да је то средство обавештајног рада, да ли је помињао податке везано по категорији тактички, оперативно или стратегијски, не може да се сети, али је сведок сматрао да оног момента кад је

Орашанин дошао у зону одговорности и кад се десило то што се десило да сви подаци до којих дође да ти подаци треба да се уступе ономе ко је први на вези, а по вертикали онима који су одговорни за то.

На питање окривљеног Петрушић Југослава, да ли су они били цивили на Косову, сведок је изјавио да аргументовано и децидно тврди да то нема никакве везе, јер оног момента кад су прошли прихватни центар, били су у регуларним јединицама војске, истовремено службе која ради по питању прикупљања података, какве то има везе шта је било и како, у тим тренуцима се разговара са било ким и узима се оно шта може да се узме. Факат је да су оно на основу чега, шта су они достављали, да је то било од користи за војску и државу и да нису били цивили.

На питање окривљеног Орашанин Слободана, сведок је изјавио да су тачке достављали и да тога има колико хоћемо, тога је највише било код Савовића. Ништа од свих тих докумената није било науштрб војске и на угрожавање безбедности и војске и државе.

Сведок П[redacted] М[redacted] је у свом исказу датом код **истражног судије Окружног суда у Београду дана 12.01.2000. године** навео да је по чину пуковник Војске Југославије и да ради у управи безбедности војне полиције као заменик начелника одељења војне полиције. Од петорице окривљених познаје тројицу и то Орашанин Слободана, кога познаје задњих десет година, зна да је дипломирани машински инжењер и пословно су сарађивали и често се виђали у фабрици „Телеоптик" у Земуну, ондашњи „ОУР Жироскоп" који је раније искључиво радио за војску, тако да се може рећи да су њих двојица пријатељи. Као стручњак за оружје зна да је конструисао пригушиваче, јер су се снабдевали из фабрике „Телеоптик". 1982. или 1983. године је био командир специјалних јединица гарде Војске Југославије, а Пелемиш Милорад био је његов потчињени у чину водника или водника прве класе, али са њим није имао касније контакта јер је родом негде из Босне, чуо је да је у једном моменту демобилисан, а потом је из дневне штампе сазнао да је био и на ратишту у Босни и видео га је једном-двапут у Београду када су се сасвим случајно у граду срели. Окривљеног Петрушић Југослава упознао је у једном кафићу на Врачару 12.04.1999. године када је дошао заједно са Орашанин Слободаном, који га је замолио да се њих двојица ту нађу, а разлог тог састанка је био да реше његов проблем јер је долазила војна полиција код њега кући пошто се није одазивао војним позивима и у том кафићу га је замолио да му то регулише, да не долази војна полиција по њега јер ће он да оде на Косово да се бори као добровољац. У том кафићу Петрушић му је рекао да је родом из Медвеђе, да је велики патриота, да има двојно држављанство, француско и југословенско и да има јаке везе у Француској и да као добровољац може много да помогне српском народу. Кроз два, или три дана поново су се нашли њих тројица јер је требало да да повратну информацију из Војске Југославије и тада је рекао Орашанину да ништа није могао да му среди поводом његовог позива за војску, тај састанак је изузетно кратко трајао, попили су по једно пиће и растали се. Орашанини му је рекао да он и Југослав иду на Косово. О овом разговору са њима двојицом известио је претпостављене.

Сведок [redacted] је на **главном претресу одржаном дана 24.08.2000. године** изјавио у свему као на записнику од претходног поступка, с тим

што је додао да је тада у кафићу, када се нашао са оптуженим Петрушићем и Орашанином, Петрушић причао да је велики патриота, велики Србин, а није причао да има јаке везе у Француској. Од Орашанина је чуо да Петрушић има двојно држављанство.

Суд је предочио сведоку исказ из претходног поступка где је изјавио да му је Петрушић рекао да има јаке везе у Француској, и данашњи исказ, па је сведок изјавио да је могуће да је њему Петрушић у кафићу причао да има јаке везе у Француској. Њих двојица му нису причали да они раде за безбедност, односно у служби безбедности Војске Југославије, осим што су му рекли да одлазе на Косово као добровољци. Друго ништа није помињано.

Даље је додао да је два пута имао састанак са Пелемишем, Петрушићем и Орашанином у том кафићу, а да ли је при другом састанку био присутан Ђуровић или га је касније видео када су изашли из кафића није сигуран. Није са пуковником Матић Стојадином који је био начелник безбедности Треће армије контактирао у вези добровољаца. Док су се налазили два пута у том кафићу можда је помињан пуковник Антић пошто се Косово налази у зони одговорности Треће армије. У оба сусрета са Орашанином и Петрушићем је обавестио своје претпостављене. Био је у обавези да о свим контактима обавештава претпостављене. Ништа није могао даље да уради у вези спровођења Орашанина због неодазивања на војни позив јер је полиција даље ишла да га приводи. После овог другог разговора Орашанин и Петрушић су отишли на Косово. Оптужени Пелемиш Милорад није присуствовао овим њиховим разговорима. Не сећа се да је оптужени Орашанин сведоку причао приликом тих сусрета да је ангажован од стране приштинског корпуса. Није чуо ни од Ђуровића, да оптужени Орашанин ради за приштински корпус, односно није сигуран да није било приче у вези тога. Накнадно, оптужени, односно сведок Пантовић је изјавио да се догодио и трећи сусрет у том кафићу коме су присуствовали Пелемиш, пуковник Ђуровић, Орашанин и Петрушић, основна интенција разговора је била да се среди у вези војне обавезе Орашанина и у вези њиховог одласка као добровољаца на Косово. Можда је дошао допис у управу да је Орашанин ангажован у приштинском корпусу, али га није видео. Није ни покушао да обустави радњу војне полиције да приведе Орашанина као војног обвезника. Да ли се после тога војна полиција у вези Орашанина петљала или није у вези његовог довођења, сведоку није познато.

Када су Орашанин и група стигли у Гроцку, сведока је Орашанин звао телефоном, тражио је неки аутобус да припомогне да се пребаце људи на територију Косова, односно да се пребаце у регион Треће армије. Није интервенисао јер то није делокруг сведоковог рада. Од њега је у том разговору Орашанин тражио да интервенише код пуковника Антића у трећој армијској области, да се приме добровољци у Трећу армију. Разговарао је са пуковником Антићем, али сведок није могао да утиче на то, јер постоји посебна процедура за пријем добровољаца у југословенску армију. Није му било познато да се не примају добровољци из Републике Српске у то време, јер то није био његов фах.

Сведок [redacted] **је на главном претресу одржаном дана 21.04.2016. године** изјавио да је пензионер војни једно 7-8 година. Радио је у

артиљерији, 4 године у Словенији, у Постојни и онда је дошао у Београд и у Војној полицији је радио до пензионисања. Од окривљених, Пелемиша је упознао једне прилике код себе у канцеларији, а док је радио знао је Орашанина Слободана. Након што је сведоку предочен исказ дат у претходном току поступка сведок је изјавио да нема ништа више да дода.

Бранилац адвокат Ненад Вукасовић је ставио примедбу на исказ сведока, с обзиром да постоје његове разлоге у ономе што је рекао у истрази и на главном претресу.

Сведок Т[redacted] Д[redacted] је код **истражног судије Окружног суда у Београду дана 25.01.2000. године** навео да је по чину потпуковник и ради у Војсци Југославије и тренутно је на дужности органа безбедности. Након што су му предочена породична и лична имена све петорице окривљених изјавио је да једино познаје прво и трећеокривљеног, које је упознао 16.-ог – 17.05.1999. године, јер је радио по предмету на који га је распоредио начелник управе безбедности Војске Југославије генерал пуковник Геза Фаркаш. Раније их никада у животу није видео, нити је био на Косову и Метохији када су они једно извесно време тамо боравили као добровољци при Војсци Југославије. Тачно је да постоји листинг који је служба прегледала, а који се односи на телефонске разговоре преко сателитског телефона, за време боравка окривљених на Косову и том приликом су извршили све потребне провере и утврдили да ништа није рађено на штету Војске Југославије и одбране земље. Колико је њему познато и данас се сателитски телефон налази у нашој служби, а приликом истраживања телефон су одузели и још две аутоматске пушке и муницију и то од окривљеног Орашанина и Петрушића, свакоме су одузели по једну пушку и муницију, мисли да је свакоме додељено било око 125 метака за ту пушку. Издата им је потврда о одузимању тих предмета. Са тим пушкама су обојица окривљених, као и остали добровољци задужени од Војске Југославије у Нишу.

Сведок [redacted] је **на главном претресу одржаном дана 25.08.2000. године** изјавио у свему као на записнику из претходног поступка и додао да је његова дужност била испитујући оптуженог Орашанина и Петрушића да утврди да ли су ова двојица радила за неку страну обавештајну службу и тој обавештајној служби су давали податке на штету државе. То је била његова основна намера и дужност и обавеза. При овом се имало у виду да је Петрушић био припадник француске обавештајне службе, што су сви знали, а он то није ни крио. Овај податак је сазнао када је кренуо у посао, након разаговора са Петрушићем. Тај податак је служби био познат пре 4-5 година. У питању је 95.-та – 96.-та година. Сведок је саслушавао Орашанина, а Петрушића је саслушавао пуковник Муњан Драган. Делимично се повремено укључивао у разговор са оптуженим Петрушић Југославом. Током рада није установљено да су њих двојица било који податак пружили, односно учинили доступним страним обавештајним службама, а на штету СРЈ. Утврђено је само да је постојала веза између француске службе са једне стране и са друге стране Петрушић Југослава. Остале службе су податак о томе да је Петрушић Југослав био припадник француске обавештајне службе знале. Мислило се на службе које се баве овим послом. У том поступку који је вођен против ових оптужених утврђено је да је била стална веза између Орашанина и Петрушића, али да често није била добровољна од Орашанина и да је таква веза тражена од њега, а од стране других

служби. То је субјективно виђење сведока. Овакво уверење је стекао из документације коју је поседовао и из разговора који је водио са Орашанином. Као доказ је подразумевао када је рекао на пример изјаву оптуженог Орашанина да је добио одређени налог од одређене службе, да је поступио по том налогу и извештавао о учињеном послу. То се подразумева у сведоковој служби као доказ. Цео ток разговора је стављен у извештај и записник је прослеђен претпостављеном органу, односно служби безбедности. У то време није имао ниједан други материјални доказ, папир није имао, а ни сведоке који су на други начин потврђивали изјаву Орашанина где би то био прекршај за оно лице у служби које је такве налоге Орашанин Слободану давао. Дужност сведока није била да доказе цени који су презентирани, већ их је морао проследити претпостављеном органу у ресору. Не може да каже која служба и који појединци су вршили притисак на Орашанина да пружа податке тој служби. Не може да каже да ли се радило о служби безбедности ван војске или у војсци који су присиљавали оптуженог Орашанина. Постоје разни начини да се утврди како су сарађивали Орашанин и Петрушић и ту постоји лепеза доказа. На основу оперативног рада су установили да код оптуженог Орашанина и Петрушића није постојала основана сумња, односно да није утврђено да су оптужени страној обавештајној служби пружили било који податак који би шкодио безбедности СРЈ и Војске Југославије. Ови записници су прослеђени војном тужиоцу који је донео решење о обустављању поступка. По ЗКП-у уколико лице у радним условима проведе 3 дана, односно 30 дана, сведокова служба је била у обавези да у том случају поднесе кривичну пријаву тужилаштву без обзира да ли је постојала основана сумња или не. И данас имају такву обавезу. Сведоков претпостављени старешина је начелник управе Геза Фаркаш који је наредио да поднесе такву кривичну пријаву, не само у овом случају. Да ли је исказ оптуженог Орашанина да је радио и за друге службе у оквиру безбедности Југославије, сведок је навео да је проверавао колико је то било у његовој моћи, односно моћи у служби. Рад Орашанина није узроковао сукоб службе безбедности, али је задирао у рад службе, односно задире у односе службе. Није упознат са подацима које је оптужени Петрушић достављао другим службама, а подаци који су стизали у сведокову службу представљали су строго поверљиве податке. Био је овлашћен да процењује податке које добије у разговору и поступку и да предложи свом претпостављеном даљи рад на случају. Дефинитивну одлуку да ли ће се поднети кривична пријава или не, доноси начелник управе безбедности у овом случају Геза Фаркаш доноси. Подношењем ове кривичне пријаве покривен је притвор према оптуженом Орашанину и Петрушићу.

Сведок [redacted] **је на главном претресу одржаном 21.04.2016. године** навео да када се све ово дешавало био је у чину потпуковника и на дужности у Управи безбедности Генералштаба, односно Савезног секретаријата народне одбране СРЈ. Упознао је тада од окривљених господина Орашанин Слободана и Петрушић Југослава, јер је од свог претпостављеног начелника, тада наченика управе господина Гезе, генерала Гезе Фаркаша добио задатак да утврди одређене чињенице, односно индиције, а те су индиције биле да су њих двојица, пре свега Југослав Петрушић радили за интерес Француске обавештајне службе. Упознао их је пошто су били приведени у Београд по повратку са Косова и разговором који је водио углавном али 90% времена са господином Орашанином Слободаном, а повремено се укључивао и у разговоре са Петрушић Југославом. Служба имала је индиције да њих двојица, пре свега господин Југослав раде за Француску

обавештајну службу. Тај податак да Петрушић ради за Француску обавештајну службу је свима, малтене свим службама у тадашњој Југославији био познат, јер Југослав то никада није крио. У свим контактима и разговорима је рекао да је дошао по задатку да буде ту и да помогне, држави и овом народу у ситуацији која је тада била. Индиције су биле рад у корист Француске обавештајне службе. Оно што је за тих месец дана утврдио да ниједног тренутка није постојало ништа чврсто, ништа озбиљно и ништа поуздано, типа основане сумње или основа сумње да њих двојица раде против интереса оне државе и овог народа и војске којој је сведок припадао. Говори само о њима двојици, јер ову другу двојицу није упознао и о њима не може ништа да каже. Оно што је сазнао радећи је следеће: Југослав је повремено био у контакту са сведоком, а Слободан је био, колико зна и колико је служба располагала подацима по задатку тадашње Службе државне безбедности је ступио у контакт са Петрушићем и ту је био да прати његове активности, делатности и свему, целокупно кретање у тадашњој Војсци Југославије. Њих двојица су колико је сведоку познато и колико су подаци тада показивали, Орашанин је добио задатак да ступи у контакт са Југославом, да га прати, да сазнаје и да их извештава. Пошто су заједно отишли са осталима на Косово и тада су, иако су били у функцији добровољаца, били су у војсци, добровољац је док не дође у јединицу добровољаца, а кад ступи у јединицу онда уопште за јединицу није битно у ком је статусу, да ли је мобилисан, да ли је добровољац, да ли је на редовном служењу војног рока, него је он припадник војске. Оно што му је познато кроз разговоре, кроз податке ниједан податак није постојао да су радили против интереса државе и војске коју је представљао, него су напротив давали корисне и поуздане податке који су им као служби и систему важни. Тадашњи тужилац Мараш, уз консултацију са начелником безбедности је написао захтев, односно, дао је налог да се са свима обави разговор. Разговор су водили, сазнавали и на основу резултата добијених у разговору су утврдити да нема индиција ни индиција да су радили против државе и против народа, нити би било података о терористичкој, нити о субверзивној, нити о шпијунској, нити о било каквој негативној делатности. То врло одговорно тврди. Тога се сећа, јер је случај врло интересантан и врло значајан, а то може да каже и због једне друге чињенице, довољно стручан у процени квалитета, односно индиција о раду за неку страну службу, с обзиром да је после тога и пре тога имао доста успеха у раду, на откривању и документовању шпијунске делатности. Један од тих случајева је био случај Џон Дејли Нејбора и Перишића. Пошто у разговорима и у прикупљеним подацима није било индиција, то су и написали и потписали тадашњем тужиоцу да нема основа да се против њих предузима, да нису учинили никакво кривично дело и да нема никаквих података, односно потреба да се даље задржавају. На основу тога, колико се сећа, тужилац тадашњи господин Мараш, мисли да је он био резервни официр и био је у функцији тужиоца у току ратног стања је донео налог да се они ослобађају. Заменик јавног тужиоца Небојша Мараша је био у питању, а он је предузимао мере у својој надлежности. После тога када су ослобођени по налогу претпостављеног, односно тужиоца, са Орашанином Слободаном више није контактирао. Док су разговарали и после тога је сазнао да Орашанин је врбован, односно пардон, ангажован од стране тадашње Службе државне безбедности да прати кретање и деловање Петрушића. Колико се сећа, да је чак и Петрушић говорио да он то зна да је по њиховом задатку треба да буде са њим. Значи, није добровољно, самоиницијативно, него служба има неку методологију рада да би могла да сазна деловање и стране службе и терористичких организација и криминалних

организација, мора да створи квалитетне изворе у средини, односно тамо где се делатност спроводи. Да је тако радила Француска служба тамо прошле године не би сигурно доживела овакво изненађење и трагедију као што је сад доживела, али то опет нема везе са овим предметом. Орашанин је сведоку говорио да је у контакту са одређеним припадницима колико се сећа ту је био Баточанин. Ту су се спомињала доста имена са којима је он сарађивао и по чијем задатку је радио и њих је извештавао, а по нашој методологији и принципима нису хтели да се мешају, јер сви раде за истог налогодавца, а то је Влада и држава Србије, зашто би се у то мешали. Наставио је контакт неколико пута са господином Југославом, састајали су се на различитим местима, јер као припадник Француске службе, као човек кога је ангажовала Француска служба, било је врло јасно да је у вези са Француском службом и у том делу је он и после тога, значи после августа, односно јуна месеца, маја и јуна када су завршили разговоре, сведоку је доносио као припаднику службе, давао податке и размењивали су податке са Француском службом. Једном приликом му је Југослав рекао: "Слушај Драгане нисам ја то толико паметан да знам ово. Мене су припремали аналитичари из Француске службе и рекли нам да вам ово пренесемо". Све што је од Југослава добијао поштујући процедуру и рад у служби писао је тада свом тадашњем претпостављеном и предлагао да се о томе упозна државни врх. Због тога је неколико пута контактирао са њим и мисли, цени, знајући ово све, да је он давао и тада корисне податке које су могле да помогну посебно везано за стање на Косову и шта све припремају остале чланице НАТО у односу на то како Француска служба то види, а и Француска држава.

На питање браниоца адвоката Ненада Вукасовића, сведок је одговорио да је доста времена прошло и да су се многа имена спомињала, Живаљевић, Баточанин, било је ту доста других имена, али ако сме да констатује оно што је тада утврдио као припадник службе да је врло поуздано и врло чврсто утврђено да је, свакако добровољно, али по задатку Службе државне безбедности, Орашанин ступио у контакт са Југославом и да је у томе извештавао, редовно извештавао припадника службе, шта раде, чиме се баве и шта се дешава око њега. То је на неки начин, вероватно и као искусан колега Југослав знао и имао је осећај и сазнања да Слободан ради по задатку и интересу и није му то сметало, колико је разумео, али нама би сметало даље да наставимо контакт с њим, обзиром да би се подаци преливали, а у служби је било битно да подаци о било ком предмету дођу из више извора 3, 4 или више. Ако је исти извор и наш и Службе државне безбедности, онда се направи заблуда и може да буде проблем. Зато нису хтели са њим да наставе контакт, него су му рекли добро је док си био у војсци, док си био у саставу Војске Југославије морао си да извештаваш припаднике органа безбедности Војске. Због чега, да је остала искључиво једино његова веза са припадницима Државне безбедности онда је могла да настане, ако је имао сазнања о неком случају који је био опасан за војску, односно за јединицу, па док се пренесе колегама из Државне безбедности, па док они врате, догађај би се већ десио, а иначе је пракса била да се кад на одслужењу војног рока, односно у јединицу дође човек који припада, односно већ извештава службу, било коју, да ли војну, да ли цивилну, да одржава контакт са припадником органа безбедности и извештава о проблемима који су битни за јединицу. Значи и покушај тероризма и дезертерства и напада и свега другога. Јасно је било, врло поуздано је сведок утврдио да припадници да раде и сарађују и да раде по задатку Службе државне безбедности. Постојале су и друге индиције да је

сарађивао и са војно тада обавештајном службом, да је неке податке давао, међутим то је било сасвим нормално, јер сви подаци који се односе на државу, на интерес, у иностранству је нормално да су више заинтересовани били војни обавештајци. Колико је сведоку познато из података, из размене да је извршена нека тзв. примопредаја извора између наших припадника, мисли да је био господин Ђуровић и припадник Војнообавештајне службе, где је као извор, као поуздан човек, као податак извршена примопредаја. Речено је ово је наш човек, помагаће вам у мери колико буде требало и колико он буде могао. То је оно чега се сведок сећа. Субјективно, а и тада је објективно потписао да мисли да нема никаквих разлога да им се ставља на терет шпијунажа, односно рад у корист Француске или било које друге обавештајне службе, тада је наставио контакт са Петрушићем, он му је рекао да може да иде са њих где год хоће, да раде у интересу државе и војске и да гарантује безбедност осим у Америци, свугде другде може да иде и рекао је Петрушићу да је то у реду, да му верује и да је спреман да оде са њим. Наравно да није могао да оде без одлуке, става, наређења претпостављеног органа безбедности и државног врха. Такав став и наређење није добио, тако да је остало на томе. И тада му је веровао као припаднику службе, верује му и данас као бивши припадник службе да је сигурно све што је радио и он и Орашанин, извињава се за друге колеге, за друге оптужене не може ништа да каже, јер их није познавао, да сигурно и врло поуздано нису радили против интереса војске, службе и државе коју су тада представљали.

На питање браниоца адвоката Веселина Церовића да ли има оперативна односно било каква сазнања везано за Петровић Радета и Пелемиш Милорада, сведок је одговорио да су сазнања била његова и да су остали овде оптужени били са њима у друштву, да су заједно отишли на Косово и да су тамо извршавали, сећа се Кошаре су биле врло актуелне и интересантне, да су извршавали задатке који су пред њих постављени. Не може да каже да ли су ишта радили лоше или добро, јер нису били у његовој надлежности. Није са њима разговарао, али колико зна, ако сме и то, да ли му је познато везано за нека саслушања шиптара доле, у Дечанима, за шта он није знао, ниједан податак поуздан није био, ни у документацији, ни у аудио, ни у видео снимку где би могао да потврди да су они нешто лоше радили. Колико зна и двојица колега нису, али овде се ограђује, пошто је ипак његово сазнање на неки начин сужено у односу на њих двојицу, да њих двојица нису радили ништа лоше против ове државе и војске, а знате због чега то закључује, знајући Петрушића он то не би дозволио, он не би дозволио да у његовом саставу људе које је он довео да раде лоше против војске и против државе и против безбедности уопште целог система. То је оно што је сведоку познато.

На питање окривљеног Петрушић Југослава да ли је тачна тврдња Војног суда да нису задужили оружје, муницију, односно све оно што припада припадницима Војске СРЈ, сведок је одговорио да ако је то Војни суд написао вероватно је имао чињенице због чега је тако одлучио и постојало је нешто. Међутим, пракса је била, јер је ратно стање и позива се у јединицу, без обзира да ли је добровољац, резервиста, шта је, кад дође у јединицу у рату задужује оружје, задужује муницију и са собом је носи.

На питање окривљеног Петрушић Југослава да се Војни суд четири пута огласио и рекао да све што су понели на Косово да је било приватно оружје и да су

цивилна лица, па је питао сведока да ли је тачна та тврдња, на шта је сведок одговорио да није имао документацију где то пише, јер кад се издаје на реверс, тј. кад се издаје на употребу оружје постоји неки документат који се ту уписује, да је примио толико метака, толико пушака и добро се сећа да су од њих двојице одузели, односно узети су им по оној процедури на записнику 2 пушке и негде око 120 метака и за сведока је било нормално да су они задужили то оружје и имали, јер су припадници војске.

На питање председника већа, сведок је одговорио да се документација чува у војној архиви, а с обзиром на све догађаје постоји неки рок колико се чува документација, да ли се то још чува, то не може да каже. То би најбоље знали архива војна, уствари сва документација у војсци када прође одређен, па чак и документација службе се даје Војном архиву и Војни архив то треба да сложи, прилагоди и постави тамо где се чува. Могуће је да и ова документација се налази у Војном архиву, али није била пракса ни пре тога, значи тамо '90-их година када је кренуо рат и ако дође са неким другим оружјем добровољац и постане припадник војске да му се остави та ловачка пушка и остало, него му се даје оружје које иначе та јединица дужи. Због снабдевања муницијом, због начина дејства, због контроле, због чишћења, због одржавања треба унифицирати оружје. Колико зна то оружје припада војсци.

На питање окривљеног Петрушић Југослава, сведок је одговорио да је за њега била чињеница да су Орашанин и Петрушић Југослав резервисти, да су припадници војске, да су дошли и приведени због функције коју је поменуо и сведок се тако цело време понашао и водио разговор и извештај тако и написао и потписао. Претпоставља да у евиденцији мора да постоје где суд по свом захтеву може да добије шта су тада написали, а колико се сећа ово што сад изјављује тада је такође написао.

На питање окривљеног Петрушић Југослава, да ли су окривљени и сведок оно што су радили, да ли је то све било неформално, сведок је одговорио да је то ствар начелника тадашњег који је одлучио да је у нечијем интересу претпоставља да се тако стави, а иначе сведок све време док је радио и у истражном затвору и након тога контактирао са господином Петрушићем, ниједног тренутка није сматрао да је то приватно, да је то његова жеља, да је то некаква његова иницијатива, због чега, не сме да се изрази као припадник службе, јер би онда правио кривично дело, то је са једне стране, а са друге о сваком сусрету редовно извештавао, писао извештај и давао свом претпостављеном и то је било више извештаја, не један. Сигуран је да је његов тадашњи начелник пре Сретка Ковача је био Аца Томић, да је проценио да је радио самоиницијативно и правио било какве злоупотребе да би га после првог сусрета и после првог извештаја рекао му да престане, да тако не ради, то је његова приватна жеља. Ниједног тренутка њему тадашњи начелник Управе безбедности није рекао и сво време је сматрао да одржава контакт. Рад службе је најквалитетнији онда када имате директни контакт са страном службом, а директни контакт не оно када седну директори једни и други на пиће и разговарају, него да једна служба не зна да са њиховим изворима, са њиховим сарадницима и припадницима остварујете непосредан контакт и долазите до података. То је за сведока био један од квалитетнијих односа и квалитетнијих послова које је тадашња служба имала према

француској обавештајној служби и ако мора сад да нагласи ниједног тренутка није проценио да Француска служба и Петрушић имају било шта против њих, напротив говорили су им, сећа се детаља једног тренутка је и то Петрушић рекао, да је идеја Француске да се Косово подели у облику леопардове коже и да онда у том контексту имају Срби и држава Југославија, највише шансе да остваре утицај на Косово. То сигурно није смислио ни Петрушић, ни сведок, него је размењено, о томе је писао и молио, иако на то нема право, свог тадашњег претпостављеног генерала Томића да о томе извести, Слободана Милошевића и да му предложи даљи наш оперативни рад и контакт на Косову. До тога није дошло, а да ли га је известио, или није, а да ли јер рекао, или није, због чега је Сретко Ковач који је после тога био начелник, који није био у то време на одговорним дужностима, због чега је тако написао, то стварно не може да каже.

На питање окривљеног Петрушић Југослава да ли је начелник службе имао право да лажира документа, ако се та документа тичу суда, сведок је одговорио да нема право на то и да лично мисли да су то елементи кривичне одговорности и злоупотребе положаја, али то лично мисли.

На питање окривљеног Петрушић Југослава да ли у војсци постоји вођа групе, лидер групе итд. Пошто се њему ставља да је лидер групе, да је вођа, да ли то у војним формацијама постоји као могућност, сведок је одговорио да не постоји, да је једина варијанта је била, кад се радило о илегалној терористичкој делатности Шиптара кад су стварали групе, па је у тој варијанти могао, требао да буде вође групе, не лидер, наравно, лидер је термин који нису користили, вођа групе, али ово што се ставља на терет Петрушићу и Орашанину ниједног тренутка колико је сведоку познато и како цени, тада и сада није била илегална терористичка и непријатељска делатност, већ је у питању била делатност у корист стране службе онда је, или агент, или врбовани припадник, или извор, а никада лидер, вођа групе итд., јер у шпијунажи никад се није стварала у том контексту. Оно што им се ставља на терет ниједног тренутка није било то, да је постојала група. Постоји мрежа обавештајна која се формира, али ово што су они радили није ни налик томе и то се ради по задатку и под непосредном контролом оперативца стране службе. То је нека друга прича.

На питање окривљеног Петрушић Југослава, да ли је сведоку позната група „Балкан експрес" и „Паук", на Косову и да ли су њих четворица и Влачо Бранко који ту стоје са сликама и амблемима, односно да ли је сведоку ишта познато од тога да су чинили доле, обзиром да га је он испитивао месец дана и да је провео са њим око 300 сати, на шта је сведок одговорио да мисли да је то обрађено, нарочито неке ствари које не одговарају истини, и да то нема никакве везе, лично цени да је то измишљена прича да би медијски покрила одређене активности.

На питање окривљеног Петрушић Југослава, сведок је одговорио да су били обавезни где год да се појаве индиције о извршеном злочину било над ким, није битна припадност национална или било којој структури да интервенишу, утврде чињенице, документују и да то дају Војном суду, односно надлежном органу на даљи поступак. И много после тога радећи у управи безбедности где год су постојале такве индиције да су припадници војске учествовали у ратном злочину, у

ликвидацији било цивила, са својим људима из свог ресора је радио, утврђивао, документовао, прикупљао податке и извештавао надлежне органе. Никакав разлог није био да се и тада то не уради, а иначе сведоку ништа није познато око тих, те двојице Албанаца, лично сведок или људи са којима је радио, сарађивао, да нема никакав доказ, никакву документацију, осим неких прича неодговорних, што нису могли да потврде, документују и утврде.

На питање окривљеног Петрушић Југослава, сведок је одговорио да уколико се утврди одговорност, а да је сведок био претпостављени Петрушићу, Орашанину и осталима, а да су они извршли ратни злочин или некакво кривично дело, са сведоком би се разговарало, као њиховим надређеним, утврђивало би се колико је знао, да ли знао, да ли је наредио или зашто није спречио ако је то знао. У његовој каријери војној се доста пута дешавало убиства и самоубиства у гарнизону Дервента и тада је био у контакту са истражним судијом и тужиоцем и сваки пут се настојало да утврди одговорност командовања, ко је одговоран, ко је крив, да ли се знало, да ли се могло спречити или није.

На питање окривљеног Петрушић Југослава да ли су по сазнањима сведока они били прво паравојна јединица и да ли је војска имала паравојне јединице, сведок је одговорио да није у могућности да коментарише изјаву и сведока генерала Бранка Гајића у Хагу, јер је он није ни дао, али је већ рекао да колико зна паравојних јединица у војсци није било. Да ли је било у МУП-у или не, није желео да коментарише, у војсци их није било, јер кад дође у било ком својству припадник који жели да се бори он аутоматски након одређених провера и осталог постаје припадник војске, а не паравојна група.

На даље питање окривљеног Петрушић Југослава да ли може да одреди сведок јел постоји припадник одређене јединице, а не само војске, сведок је одговорио, па кад каже војске, мисли на јединицу, мисли одељење, вод, чета, батаљон и до врха. Кад каже војска на то мисли јер он не може да буде припадник Савезног секретаријата, а да у првом одељењу треће, четвртог батаљона, него је припадник тог одељења, те јединице, те структуре.

На питање окривљеног Петрушић Југослава, сведок је одговорио да је један од разлога због чега је рекао да ни Петрушић, ни остали никада нису радили против интереса јединице војске и тадашње СРЈ, управо то што су могли сазнавати и давати. Да ли је Петрушић то добио, набавио сам или је добио од Француске службе за сведока то није било битно, него је било битно да се предузму мере заштите људских живота и јединица и изврши планирали борбени задатак, а на који начин се до података дошло није битно.

На питање окривљеног Петрушић Југослава да ли је проследио свој сателитски телефон, сведок је одговорио да је сателитски телефон био код њих и да су га дуго имали и анализирали и да су га дали и у Војнотехнички институт да виде има ли још неких ствари које не би требало да буду у таквом уређају. Сведоку је било очигледно, а и његовим колегама, да је сателитски телефон коришћен за комуникацију, прикупљање података, јер у рату нема многе, много система и везе су прекинуте. Једини сателитски, једина веза са сателитским телефоном је могла, били

су и листинзи, то су успели да изваде из телефона где су утврдили комуникацију и везу коју је остваривао. То су била имена и лица која су њих двојица, односно Петрушић пре свега помињали у разговору.

На питање окривљеног Петрушић Југослава, сведок је одговорио да колико је њему познато, што се тиче материјалне заинтересованости, корист пре свега Орашанина и осталих, ту није било у приоритету. Сећа се да му је Петрушић говорио да је из Медвеђе и доле како се тешко живи, како је морао да оде, да преживи, да заради новац, као и многи многи други људи и колико се сећа није имао пуно пара да је могао да се разбацује, да плаћа било кога и да их кроз материјалну заинтересованост врбује, имао је контакт са појединим припадницима тадашњих служби и тражили су им да неке поклоне кроз пушке, кроз пиштоље, кроз сатове итд. Тада је рекао да нема нема могућности да финансира њихове такве жеље.

На питање председника већа, сведок је одговорио да је месец дана контактирао у затвору са Петрушићем, а после тога једно два месеца, ако не и више, са Петрушићем у граду.

Сведок Л[redacted] Д[redacted] је код **истражног судије Окружног суда у Београду дана 02.03.2000. године** навео да од свих окривљених познаје Петрушић Југослава и Орашанин Слободана. Након што је сведоку предочен исказ Петрушић Југослава, сведок је изјавио да је његов исказ тачан, да су за потребе ресора државне безбедности наручили наменску снајперску пушку, а преговоре око куповине те пушке обавили су колега Баточанин и сведок, с тим што су о томе известили претпостављене. Ово се догађало у првој половини прошле године и то пре почетка НАТО агресије на Југославију. Та пушка је стигла у Југославију на Сурчински аеродром где су је Баточанин и сведок преузели, а такође и муницију за ту пушку. Окривљени Југослав је јако комуникативан човек, све време је био присутан и окривљени Орашанин, осим када је пушта преузета на Сурчинском аеродрому. Колеги Баточанину и сведоку окривљени Југослав је рекао да је припадник француске обавештајне службе, у друге детаље нису улазили, а о овоме су обавестили своје претпостављене. Дозвољава могућност да је окривљени Југослав говорио да ради за нашу ствар, а не за француску обавештајну службу, али причао је о многим стварима, а оно што је за њега и колега Баточанина било значајно о томе су обавештавали претпостављене. Окривљени Југослав им је рекао и кад је ступио да ради за француску обавештајну службу, али се не сећа које је то године било. Контакт са Југославом је био преко Орашанина кога зна од раније, радио је у фабрици „Горење" у Словенији, након распада Југославије се запослио у „Телеоптику" из Земуна „ОУР Жироскоп" и то на пригушивачима пуцња, водио је развојни програм и био је конструктор. Пушка коју су купили је француске производње и преко Орашанина познаје окривљеног Југослава, та наменска пушка није изложена у слободној продаји и не сећа се на који начин и како је Југослав објаснио да ће ту пушку да купи за потребу службе. Након што је пушка дошла у Југославију, прегледао је и имао је неких примедби, сматрао је да се ради о половном оружју, уговорена цена је била 20.000 марака и када је ставио примедбе рекао је окривљеном Петрушићу да пушка не вреди више од 17.000 и од службе му је исплаћено 17.000 марака јер је на ту цену пристао. Окривљени Орашанин је индиректно рекао да је окривљени Југослав припадник француске обавештајне

службе, прецизније на питање сведока шта ради окривљени Југослав, Орашанин му је одговорио, он ради нешто за Французе, за Француску државу и о томе је обавестио своје претпостављене. Од окривљеног Орашанина је чуо да окривљени Југослав ради за полицију и војску, мисли на комерцијалне односе и видео је да је то тачно, јер је проверио. За војску је набавио ГПС, глобални позициони систем, а то је исто нуђено и полицији, али полицију то није интересовало. Рекао му је да треба за полицију да се испоруче сателитски телефони, то је проверио са колегом из МУП-а Србије, и та информација је тачна, да ли је дошло до испоруке сателитских телефона за полицију то не зна. Никакав документ није предат окривљеном Југославу о пријему наменске пушке, само зна да је потписао признаницу да му је исплаћено 17.000 марака. Окривљени Југослав је говорио да ради за ДТЦ и то на шиптарском сепаратизму и муслиманском фундаметализму за француску обавештајну службу. Орашанин је био само веза са окривљеним Југославом и преко њега су ступили у контакт са Југославом и познато му је да окривљени Орашанин балистичар. Са обојицом окривљених, мисли на Југослава и Орашанина, је контактирао за време рата на Косову када би они дошли у Београд и увек је било разговора о набавци опреме за потребе службе, од њих двојице је чуо да је вођен поступак у војном суду у Београду, да су били око месец дана у притвору и да су ослобођени услед недостатка доказа. Пред Војним судом су били оптужени за шпијунажу. Познато му је да су окривљени Југослав и Орашанин имали сателитске телефоне и њих су нудили полицији, војсци и физичким лицима цивилима. Познато му је и то да је за војску требало да се наручи систем за сателитску навигацију, то су били разговори, а да ли је дошло до реализације тог посла није му познато. Уређај за сателитску навигацију могли су да се набаве преко државне фирме „Томсон" из Француске, то му је лично саопштио окривљени Југослав, преко пријатеља из војне службе безбедности чуо је да су дан, или два пре бомбардовања окривљени Југослав да би скренуо пажњу војсци да ће бити бомбардовани одређени објекти, што се касније испоставило као тачно. Његова претпоставка је да физичко лице не може да купује у државној фирми „Томсон" из Француске овај уређај, јер „Томсон" је фирма као и наш СДПР. Окривљени Југослав му је говорио да је контактирао за време рата са Французима, али је пред њим једног момента рекао да може да их позове када је био у Београду, а на то му је сведок одговорио да нема потребе и да то није његово интересовање. По повратку окривљеног Орашанина из Словеније и ступања његовог на посао у „ОУР Жироскоп" понуђено је МУП-у Србије и Војсци Југославије њихов развојни програм пригушивача и са тих разлога је од стране МУП-а одређен за овај посао, тако да окривљеног Орашанина зна искључиво службено. Да ли су вршене провере о њему од стране ресора државне безбедности то му није познато, такође му није познато да ли се ради о оперативној вези или сарадничкој позицији. Све време је сачињавао писмене извештаје поводом поруџбине за МУП Србије и те извештаје је достављао својим претпостављенима.

Сведок [redacted] је на **главном претресу одржаном дана 08.08.2000. године** навео да је упознао господина, односно оптуженог Орашанин Слободана у вези његовог рада на усавршавању пригушивача пуцња. Једном приликом обратио му се Орашанин Слободан рекавши му да има један човек који може да набави опрему за полицију одређене врсте, па је понудио да се сведок и то лице нађу лично. То лице са којим је контактирао преко Орашанин Слободана је Петрушић Југослав. Кад су се нашли после разговора Југослав је понудио да за

потребу полиције набави разну опрему од разних произвођача. Радило се о француским, немачким фирмама. Тада, на првом састанку није разговарано о цени, али на накнадним састанцима је помињао цену. Разговарали су почев о неким потребама, односно Петрушић је излагао шта има од опреме и делова, а он је њему говорио шта њега од свега тога интересује. Није се радило о опреми коју он има, већ о опреми коју је тврдио да може да набави. По принципу субординације о свим разговорима је обавештавао своје претпостављене старешине. Само је сарађивао са оптуженим Орашанин Слободаном на пројекту пригушивача пуцња, односно тај пригушивач пуцња понудио је МУП-у Србије. У то време је сведок радио у ДБ-у односно, тада је био у специјалној јединици МУП-а Србије, а задужење пригушивача и свега тога припало је сведоку. Њему Орашанин није директно, ни индиректно није причао да оптужени Југослав ради за неку страну службу. Накнадно је њему оптужени Петрушић причао да ради за француску обавештајну службу, чак му је рекао и како се зове његов старешина и позвао га да дође у званичну посету француској обавештајној служби и то у сектор те службе који је за њега интересантан. Преговарао је са оптуженим Петрушићем, ту је био и оптужени Орашанин, јер су они заједно радили око набавке једне снајперске пушке са оптичким нишаном. Са Петрушићем је уговорио да достави ту снајперску пушку, рекао је да је цена 19.200 марака. Сагласио се са тим када је пушка стигла лично је исплатио Петрушићу 17.200 марака. Није био задовољан са неким техничким детаљима те пушке па је тражио да се цена скине, на шта је Петрушић пристао. Сачињена је признаница, њему је оптужени Петрушић Југослав кроз разговор рекао да има сателитске телефоне, па су и у вези тога разговарали, а упознат је и да је и раније Орашанин нудио МУП-у Србије сателитске телефоне. У вези набавке ових телефона није постигнут никакав споразум. У разговору између сведока, Орашанина и Петрушића помињане су фирме „Томсон" и „Геолинк" чији је представник био Орашанин. Све ове разговоре између сведока и Петрушића је био у томе да ли може да му набави одређену опрему или делове, а Петрушић би одговорио да ли може или не може. Дошло је до бомбардовања, Орашанин и Петрушић су отишли на Косово, а сведок је и даље наставио да буде са њима у контакту у вези послова које је напред објаснио. Није знао, нити сада зна да ли Орашанин ради за државну безбедност. На посебно питање председника већа сведок је изјавио да тек након два-три састанка између Петрушића, Орашанина и сведока, Орашанин је причао да оптужени Југослав Петрушић ради нешто за Французе, односно за Француску државу. Посредством сведока није долазило до контакта између Орашанин Слободана и Петрушић Југослава са вишим функционерима ДБ-а Републике Србије, мада је њему оптужени Петрушић причао да је до неких контаката дошло са тим људима. Посао сведока није био оперативан па томе није придавао значај. Био је опредељен само за техничке послове, за набавку опреме и у вези других ствари није сарађивао са Петрушићем, мада му је он неке податке давао, односно покушао да му да неку оперативну информацију. Томе није придавао значај, мада је о истим информацијама информисао надлежне старешине. Оптужени Орашанин Слободан је наступао као представник „Геолинка" када је нудио сателитске телефоне. Не може да се сети за датум у вези контактирања са Орашанином и Петрушић Југославом, то је било негде пар година уназад, под тим подразумева више година. Током ових разговора који су вођени између сведок, Орашанина и Петрушића, Југославија је била под ембаргом увоза оружја и наоружања. То није утицало на разговоре између њих, упознат је да су Петрушић и Орашанин били ухапшени на Косову, а потом пуштени. Видели су се

десетак дана након њиховог изласка из притвора. Рекли су да су били оптужени за шпијунажу од стране војске. Навео је да је раније оптужени Орашанин нудио пројекат пригушивача МУП-у Србије, а ко је тада са њим разговарао и обрађивао не зна. Добио је радни налог да контактира Орашанина у вези пригушивача пуцња у време када је радио у „Телеоптику" и то је његов први контакт са Орашанином и упознавање је било ради тога. Када је рекао да има професионалну сарадњу са Орашанином подразумевао је професионални однос са њим ради пригушивача, јер су радили на хлађењу пригушивача, грејању. Повремено је увезао и неке ствари и извештавао своје старешине, као на пример у погледу потрошене муниције и времена у вези испитивања пригушивача, јер су ту уједном трошила већа количина муниције. Задатак сведока је био да обавести више старешине о разговору са Петрушићем у вези опреме и садржај разговора, а његов посао није био да процењује ко је и шта је Петрушић, да ли је шпијун или није, о томе су друге службе водиле рачуна. Након овога би добио повратну информацију да ли да настави посао, или не. Петрушић му је причао да је дошло до неких контаката функционера ДБ-а са Французима, навео је имена, сведок је у вези тога сачињавао белешке и проследио даље. Накнадно је сазнао у виду повратне информације да је Петрушић набавио ГПС за војску. Чак му је и Орашанин причао рекавши му да се у поступку продаје војсци и ГПС односно глобалног позиционог система. Накнадно је сусрео колеге из војске који су му причали да имају ГПС систем на возилима. Пошто је Петрушић пружао широк спектар набавке опреме која је могла да их интересује, својим надлежним и старешинама је предлагао да се посао са њим настави. Начелно су се сва тројица налазили или заједно, Орашанин, Петрушић и сведок када је нешто било хитно, са Орашанином је контактирао телефоном, или би се видели. Податак о томе одакле потиче новац спада у обавезу чувања службене тајне и то не може да каже, али новац потиче из ингеренције службе. Конкретно је оптужени Петрушић рекао где ради и шта ради и рекао је да ради за француску обавештајну службу, чак је поменуо и старешину. Када су о томе разговарали био је присутан и Орашанин Слободан. Након испоручене пушке било је договора између њега и оптуженог Петрушића да се испоручи још нека опрема, односно да се набави још једна пушка и муниција. На основу сведокове консултација са старешинама давао је посебан списак потреба оптуженом Петрушићу, као на пример за набавку тандем падобрана, пиштоља „Манулин", односно револвера, за набавку камера. Пушку је авио летом донео Петрушић, а како је прешао границу и царину о томе није обавештен, односно оптужени Петрушић није прешао царинску зону већ је тамо сведок отишао и преузео пушку. Није прегледан. Вероватно се у септембру 1999. године обратио Орашанин Слободану, замолио га је приватно да набави две – три униформе НАТО пакта за потребе снимања италијанског филма у Београду. Орашанин је набавио једну униформу, не зна где и дао му је ради узорка, али униформа му није одговарала, те је на томе остало. Док су се оптужени Петрушић и Орашанин налазили на Косову, наставио је са њима контакт, али опет у вези опреме. Радило се о набавци опреме коју је претходно истакао. О снајперским пушкама, пиштољима, ноћној опреми, набавци мањег броја појединачних ствари, односно опреме. Када се упознао са Орашанин Слободаном тада није егзистирала фирма „Геолинк", није упознао да је почела сарадња између „Геолинка" и Орашанина и оптуженог, није му то познато. 1997. године је био као представник службе на сајму опреме у Паризу, која се назива Минипол и ту је био присутан Орашанин, али тада није познавао Петрушић Југослава. Није упознат чији посредник Орашанин био на том сајму у Паризу. После

хапшења Орашанина и Петрушића од стране војних органа где су провели у притвору месец дана, о томе је чуо по њиховом изласку из притвора и то непосредно од њих, да су ослобођени услед недостатка доказа па је и даље наставио сарадњу са њима, односно контакт. Водио је са њима разговоре у вези одласка и условима те године у октобру на сајам Милипола, али само разговор је био генерално без неких посебних прецизирања. Разговарао је са Петрушићем и Орашанином о могућности добијања француске визе. Тада је разговарао, а није имао информацију да ли ће уопште путовати, или не. Уколико би ишао службено, виза би била достављена преко официјелних органа, а уколико би ишао приватно, онда би контактирао преко Петрушића и Орашанина у вези добијања визе. Контактирао је са Петрушићем непосредно до овог другог хапшења, односно притвора. За њихово хапшење сазнао је преко средстава јавног информисања. Био је обавезан да води рачуна о техничким квалитетима потражене робе, није био у могућности да уђе у било какав приватни тал са Петрушић Југославом. О чину и функцији не може у време контактирања да се изјасни, јер то спада у домен државне тајне. Није упознат да је цена те пушке била 22.000 марака, ако је тако у истрази изјавио Петрушић, он му је рекао да је цена пушке 19.200, односно око 20.000 марака, а пошто је пушка имала неке недостатке рекао је да може да му плати 17.200 јер је пушка била коришћена, 80 метака Петрушић је поклонио. У оквиру те промене цене о свему је информисао своје старешин. У вези сведоковог саслушања код истражног судије у његовој канцеларији су рађени ПТТ радови, тако да у време давања исказа код истражног судије његов телефон није радио. Та опрема о којој је разговарао са Петрушићем није могла да се увезе без договора две државе, то мисли генерално у смислу. Оптужени Петрушић му је причао тачно за коју службу је радио у Француској, за који ресор, да је био задужен за Муслимане и шиптаре и трговину дроге и да је неутрализао више шиптара.

Сведок [redacted] је на **главном претресу одржаном дана 19.05.2016. године,** након што му је од стране председника већа предочен његов исказ који је дао у претходном току поступка, изјавио да је то његов исказ. Да нема ништа да дода.

На питање заменика ВЈТ-а у Београду, да ли је сведоку ишта познато везано за период који су Орашанин, пошто је само њега навео да познаје, као и Петрушића, тачније њихово деловање на Косовоу, у периоду април – мај месец, сведок је одговорио да није.

На питање браниоца адвоката Ненада Вукасовића, да ли је пре набављања пушке која се спомиње у његовом исказу, познавао Орашанин Слободана, сведок је одговорио да јесте. Да се радило искључиво о службеном контакту. Као тадашњи припадник МУП-а Србије, специјалне антитерористичке јединице био је задужен за вођење пројекта, тестирање пригушивача и новог наоружања. Господин Орашанин је испред државне фирме "Телеоптик жироскоп" радио на том програму и учествовали су заједно у том програму. То је природа нашег познанства. Тада је радио на опремању и истраживању нових средстава и опреме. Тако је и започео разговоре преко господина Слободана Орашанина. Контактирао је господина Петрушића и разговори су текли у правцу не само пушке, она је била један сегмент, разговарало се о набавци нове врсте наоружања, опреме, униформе и осталих средстава. Први

контакт сведока са Петрушић Југославом је био преко господина Орашанина на тај начин што је он један дан, господин Орашанин довео господина Петрушића у канцеларију сведока где су обавили службени разговор. Ту је био почетак контакта. На препоруку господина Орашанина сведок је разговарао са господином Петрушићем. Пушка је била само један сегмент разговора. Радило се о списку који рецимо 2 стране различитих средстава војне опреме, војно полицијске опреме. Између осталог била је и пушка. Није баш било тако да било коме показује списак шта им треба, значи, него једноставно са господином Орашанином су разговорали о разноразним могућностима набавке опреме. У једном тренутку Орашанин каже да имају господина Петрушића који би желео да поразговара и да има могућности. Довео га је и почели су разговор. У том периоду господин Петрушић, ако се сведок не вара већ је разговарао са одређеним људима из МУП Србије и Војске и већ су почели неки процеси набавке одређене опреме за потребе војске и полиције. Сведок се накнадно укључује у тај процес. Већ од `90. година, `91.-`92. године када је почело је имао контакте са Орашанином. Што се тиче разговора које је водио са Орашанином и Југославом обавештавао је онога ко је био у хијерајхији изнад њега. Везано за господина Орашанина, није писао извештаје. Контакт са њим је био малтене свакодневни, то је неки процес који је трајао редовно. Контакти са господином Петрушићем због специфичности контакта, сведокова службена обавеза је била, иако није непосредно својом функцијом био задужен за обавештајни рад, али је био у службеној обавези да обавештава надређеној станици. Сви разговори који су вођени са Петрушићем на околности било какве, били су документовани са стране сведока и прослеђивани надређеној станици. Сви контакти које је водио, значи били су у том контексту да су одобравани, све активности које се односе на господина Петрушића, вршене су уз сагласност надређене станице.

На питање окривљеног Петрушић Југослава, сведок је одговорио да Петрушић никакав службени документ од стране сведока није добио да је преузета пушка од њега – окривљеног, те да постоји признаница на 17.200 марака коју је окривљени Петрушић потписао са једне стране, а сведок са друге, али ту признаницу окривљени Петрушић није добио. Пракса је службе да лице које купи оружје, оруђе које не може да се купи у слободној продаји да му служба не да документ да је донео то оруђе, пракса је да се не да признаница. Претпоставља да је пушку окривљени Петрушић предао пред рат на Косову и те извештаје о сарадњи са њим и доношење тог оруђа је сачинио сведок. Тачно је да му је окривљени Петрушић Југослав дао информације пред бомбардовање зграде Централног комитета бившег, зграде Генералштаба, Службе државне безбедности и Савезног министарства унутрашњих послова да ће те зграде бити бомбардоване неколико дана пре него што су биле бомбардоване и начин како ће бити гађане. Седели су у ресторану „Шехер" на Топчидеру, тада су били присутни поред окривљеног и сведока, покојни господин Баточанин.

Сведок С[redacted]С[redacted] је на **записнику састављеним пред истражним судијом Окружног суда у Београду дана 02.03.2000. године** изјавио да од свих окривљених једино познаје Петрушић Југослава са којим је ступио у контакт преко радника ресора ДБ-а Филић Небојше из Медвеђе. То је било пре 7-8 година. Први контакт је био у сведоковој кући када је дошао Филић са окривљеним Југославом и молио га да му среди дозволу за ношење пиштоља, иначе зна његове

родитеље и то његовог оца који је у то време био председник Савеза бораца у Медвеђи. Усмено је позвао начелника ОУП-а да се среди дозвола за ношење пиштоља окривљеном Југославу, други контакт је био јако давно када је код њега дошао окривљени Југослав са Филић Небојшом, водили су уобичајене разговоре, ништа конкретно у тим разговорима није било, рекао је да је ожењен францускињом и да је живео у Француској, друге детаље његовог живота не зна. У конкретном случају окривљени Петрушић Југослав потиче из угледне породице. Сведок је навео да му је надимак Нине.

Сведок [redacted] **је на главном претресу одржаном дана 07.08.2000. године** изјавио у свему као на записнику из претходног поступка, с тим што је на питање заменика ОЈТ-а одговорио да уопште није са Петрушићем разговарао на било каквом ангажовању његовом у ресору државне безбедности.

Сведок [redacted] **је на главном претресу одржаном дана 28.02.2017. године** изјавио да је Петрушића познавао, видео га је једном или два пута на задњем суђењу 2000. године, био је запослен као припадник службе државне безбедности у Лесковцу. Пре суђења је познавао Петрушића, знао му је породицу. То мисли пре '99. године када је био начелник центра у Лесковцу. Навео је да није имао контакт са окривљеним као оперативац. Никакве контакте није имао са њим, онако га је упознао. Имао је оперативац контакте са њим, али сведок није. Можда га је једном или два пута видео пре суђења, тога се не сећа.

На питање браниоца адвоката Ненада Вукасовића, да ли је његов оперативац имао контакте са окривљеним Југославом, сведок је одговорио да је то тачно. Оперативац је имао контакте са окривљеним Петрушићем, у којој мери не зна. Извештаје које је доносио је читао и потписивао, садржине извештаја се не сећа. То што је оперативац писао, сведок је потписивао и одобравао. Сведок је навео да је његов надимак Нине. Извештај добије он, писменим путем и даље га шаље у Београд. Пошто је Петрушић Југослав био ван земље, у питању је Француска, извештаји су се односили на одређене грађане, интересантни за нашу земљу, то је оперативац боље знао. Ради се о албанском комплексу, о томе их је извештавао. То што је написано је сведок одобравао и потписивао у то време и тад. Имали су интерес зато што је радио ван земље, радили су контраобавештајно, обавештајно итд.

На питање браниоца адвоката Ненада Вукасовића, да ли је Југослав Петрушић у то време безбедносно интересантна личност са аспекта Ресора државне безбедности у Лесковцу, сведок је одговорио да он не, била су друга лица безбедносно интересантна, она о којима им је Петрушић давао одређене податке.

На питање браниоца адвоката Ненада Вукасовића, да ли може да каже име оперативца који га је држао на вези, односно био у контакту Југослава, сведок је навео да мисли да је то био Филић Небојша.

На питање браниоца адвоката Ненада Вукасовића, сведок је изјавио да не може детаљно да се сети извештаја, саме садржине, али су сигурно били интересантни кад их је потписивао сагласно. Интересантно је било оно што су одређена лица која су боравила у Француској радила против ондашње наше

Југославије, државе, Србије. Не може да објашњава шта и како се радило.

На питање браниоца адвоката Ненада Вукасовића, да ли је Југослав Петрушић давао податке о лицима која раде против Југославије, а за која је Југослав Петрушић знао да раде, сведок је одговорио да је то и рекао, као и да су ти извештаји онда ишли за Београд. Директно или индиректно, та лица су радила против СРЈ, то су била безбедносно интересантна лица за њих.

На питање браниоца адвоката Веселина Церовића, сведок је објаснио да је знао оца Југослава, али да је више поверења у Југослава имао његов оперативац који га је лично знао, боље га је знао и држао га на вези. Сведок је имао поверења у своје раднике, у своје оперативце. Зато га је и прихватио као сарадника и то је и одобрио.

На питање браниоца адвоката Александра Зарића, да ли је та сарадња са Југославом Петрушићем била иницијатива сведока или је добио наредбу од неког другог, сведок је одговорио, која иницијатива, оперативца са терена подручја Медвеђе.

На питање браниоца адвоката Ненада Вукасовића, сведок је изјавио да су Југослава Петрушића прихватили као нашег човека који је обавештавао, али као регистровани сарадник није постојао у сведоковом центру који је водио, а да ли је у Београду, то не зна.

На питање браниоца адвоката Ненада Вукасовића, да ли је вођен као оперативна веза, сведок је изјавио да је то оперативац водио, вођен је као информатор, оператер на вези итд. Даље је сведок додао оперативна веза, сарадник итд., да не објашњава.

На питање браниоца адвоката Ненада Вукасовића, да ли сведок потврђује да је Југослав Петрушић био оперативна веза ресора у Лесковцу, сведок је изјавио, па су га после пребацили, односно контактирали у Београд, а са ким и како то не зна, то га никад није ни питао.

На питање окривљеног Петрушић Југослава, Након што је сведоку предочио исказ Филић Небојше, да ли су тачне тврдње Филић Небојше да никада нису сарађивали, сведок је изјавио да он може да каже шта год хоће, а да је он – сведок своје рекао. Начелник ресора државне безбедности Лесковац је био од `90. до 2000. године. У том времену је био начелник у Урошевцу. Марта `92. године се вратио са Косова.

Након што је окривљени Петрушић Југослав сведоку предочио документ од 05.06.1992. године, ресора службе државне безбедности, сведок је изјавио ако је то Лесковац, 05.06.`92. године, тада је сведок био у Лесковцу начелник, јер је ту од `90. године начелник и онда је то њихово.

Након што је окривљени Петрушић Југослав предочио сведоку документа, сведок је изјавио да на њима пише да је Центар ресора државне Лесковац,

На питање окривљеног Петрушић Југослава, да га је више оперативних радника саслушавало и да ли се сведок сећа њихових имена, рецимо Миша Милићевић, Чари, Бобан Стефановић, сведок је изјавио није Чари, Ћари, Радослав Стефановић, Миша Милићевић, бивши директор БИА, а он није био доле, могуће да је саслушавао овде или да је долазио у Лесковац. Даље је објаснио да је обавештен да је један разговор у његовим просторијама Центра државне безбедности Лесковац, да је био Миша Милићевић, Ћари и Небојша Филић, да су тад разговарали са окривљеним Петрушић Југославом. О томе је сведок обавештен, али није видео ни Мишу, вероватно је био на путу, није видео ни окривљеног.

На питање окривљеног Петрушић Југослава, да ли је тачно да је тражио да се пријави, да га ухапсе, зато што је Драгиша Ристивојевић у француској служби рекао ако се још једанпут појави на територији СРЈ да ће бити ликвидиран, сведок је изјавио да се тога не сећа, али је чуо неку причу. Њему лично то ништа није речено.

На питање окривљеног Петрушић Југослава, да ли је тачно да је сведок код себе у стану, омогућио, тачније одобрио окривљеном да добије пиштољ „ЦЗ" марке и да добије дозволу за њега, сведок је изјавио да то не може да тврди, али сигурно је тако.

На питање окривљеног Петрушић Југослава, да ли је сведоку познато да је њему – окривљеном пиштољ одузет 10.11.1999. године од стране Мише Милићевића и Горана Живаљевића и да наводно за тај пиштољ није имао дозволу, сведок је изјавио да му то није познато, да му је то било познато, то би сигурно вратио, јер је доле био "алфа" и "омега" што се тиче Службе државне безбедности и уопште.

На питање окривљеног Петрушић Југослава, да ли је сведоку познато да је "Земунски клан", односно Душан Спасојевић, Миле Луковић, Јуришић, "Багзи" и остали се налазили на територији Медвеђе за време бомбардовања у месецу марту до средине априла 1999. године, сведок је изјавио да их лично никада није познавао, иако су из његовог краја, из нашег краја и да има своје мишљење о њима и да ако то тврди његов оперативац Небојша Филић, онда су они били доле, али о томе сведока није обавестио.

Сведок Ф[redacted] Н[redacted] је на **записнику о саслушању сведока састављеним пред истражним судијом Окружног суда у Београду дана 02.03.2000. године** навео да је Медвеђа мало место са око 3.000 становника и две улице. Комшије породице Петрушић, његов отац Божидар је био председник Субнора Медвеђе и ради се у конкретном случају о угледној породици. 1992. године ступио је у контакт са окривљеним Југославом, а пре тога са његовим оцем који му је објаснио да Југослав има неки прекршајни поступак у коме му је одузет пиштољ, па потом је тај пиштољ враћен и Божидар га је питао да ли постоји могућност да поново окривљени Југослав добије оружани лист за тај пиштољ, односно тај пиштољ је продат. Питање Југославовог оца је било да ли може да добије оружани лист за нови пиштољ. Са Југославом је у два наврата отишао код непосредног руководиоца Нинета, а то је Станимир Стојименовић, једном су били у његовој кући, а други пут у просторијама ОУП-а. Окривљени Југослав је поднео уредно захтев за добијање оружаног листа, а Нине је усмено питао да ли има проблема или не да поново добије

оружани лист, тако да је на крају окривљени Југослав добио оружани лист за пиштољ јер није било никаквих сметњи. Уписан је на његовог сина Џонатана који је јако лоше говорио српски језик пошто му је мајка францускиња, а виђао је Југослава када дође да обиђе своје родитеље у Медвеђу, задржавао се јако кратко, то је било у току прошле године и за време бомбардовања, долазио је код својих родитеља и видео је да је у униформи Војске Југославије. Окривљени је рекао да је као студент отишао у Француску, где се бавио боксом, да је оженио францускињу, са њом је добио сина и у Француској ради на обезбеђењу личности. Спомињао је и то да ради за француску службу, али није помињао обавештајну службу Француске. Рекао му је и то да је преко Београда отишао као добровољац у Босну и то легално преко Београда, а не преко Медвеђе, да се тамо задржао око шест месеци, јер је могао у служби Француске где је радио да узме слободних по шест месеци. То му је било чудно како неко може да узме по шест месеци неплаћено. Окривљени Југослав је авантуриста, ветропир, говорио је свашта, на једно ухо је то примио, на друго пустио и разговором је тражио да га повеже са непосредним руководиоцем ДБ-а, али то сведок није хтео и све је остало на празним причама. Никакве сужбене белешке није сачињавао о разговорима између себе и њега, нити је о томе обавештавао своје претпостављене.

Сведок [redacted] је на **главном претресу одржаном дана 07.08.2000. године** изјавио да му оптужени Петрушић није рекао за коју врсту службе у Француској је радио, али му је испричао да је радио у обезбеђењу личности где је помињао неке министре и председника Митерана. Овоме је поверовао окривљеном Петрушић Југославу, од њега окривљени Петрушић није генерално тражио да га повеже са личностима из ресора ДБ-а.

Након што је сведоку предочен исказ из претходног поступка где је изјавио да је окривљени Југослав Петрушић тражио у разговору да га он повеже са непосредним руководиоцима ДБ-а, али да он то није учинио и разлику у данашњем исказу где пориче то, сведок је навео да то што је наведено тако у истрази је лоше стилизовано. Даље је додао да се са оптуженим налазио пар пута непосредно пре агресије НАТО пакта и у време агресије када су разговарали о уопштеној ситуацији која је наступила, како је могло бити, шта ће бити, али ништа конкретно није разговарано. Разговори су били у Медвеђи. Општина Приштина се наслања и међи на територију општине Медвеђа, та граница је дугачка око 55 км. Није упознат да је било када на граничном делу између општине Медвеђе и Приштине боравио Рамуш Арадини, вођа УЧК.

Сведок [redacted] **на главном претресу одржаном дана 06.06.2016. године,** након што му је председник већа предочио раније дат исказ је изјавио да остаје при истом.

На питање браниоца адвоката Ненада Вукасовића, сведок је одговорио да му Орашанин Слободан није познат.

На питање окривљеног Орашанин Слободана, сведок је изјавио да су се срели испред општине Медвеђа, Југослава је од раније препознао у униформи, а окривљеног Орашанина не би препознао у оделу у коме је сада после 17 година.

На питање браниоца адвоката Ненада Вукасовића, сведок је навео да у сваком случају иако је био сусрет, не жели да ниподаштава да су разговарали на ту тему из једног простог разлога јер се 1999. године сећа изузетно добро, да су јединице резервне претежно, а делом отприлике активни састав био заузео позицију Мутиводе и тог дела који гравитира према Качанику. То је према Приштини и тада се знало да су у месту Злаш и на топографској карти стоји Злашко као врх, где је стационирана једна група албанских терориста. То је територија општине Медвеђа, били су стационирани на том месту и били су повезани комуникацијама пута, магистрални пут Приштина-Лесковац, с друге стране регионални пут Приштина-Гњилане и негде на Средокраћи се то налазило и то је било њихово. После тога су биле извесне операције наших снага, то је растурено, не зна епилог, јер није у униформи учествовао, али зна ово по основу, по основу сазнања људи који су са наше стране били на линији. Даље је објаснио да је до 99. године био оперативац по одређеној проблематици. Није се имало података да одливају по било ком основу подаци према иностранству.

На питање браниоца адвоката Веселина Церовића, сведок је одговорио да не зна тачан број добровољаца, није ни могао да зна број, али зна да је један део административну линију коју покрива на потезу Медвеђа – Приштина и Медвеђа-Гњилане, то је у дужини око четрдесет и нешто километара од места Мутивода је покривала, мисли да је седиште те јединице било у Лесковцу, а овај део који је према Подлеву подвлачио горе све до Куршумлије, мисли да је Прокупачка јединица била. Цивили су се укључивали у одбрану Косова из Медвеђе од стране војних органа. Познаје Југослављевог оца. Југославов отац је био учесник НОР-а, чика Божа Петрушић. Познат је патриота у том месту. Било је прилива података и то су добрим делом ти подаци достављани овде, а из разговора оно што јесте, сматра да јесу подаци били од значаја, не може да цени њихову вредност, квалитет и све, а не сумња да јесу. Посредно преко господина Петрушића је и у разговорима које су имали, разговари чисто приватни и сазнао је о неким стварима, о неким подацима који су, вредност, тежине и то није био компетентат, нити је хтео, нити могао да их провера, а са друге стране гледајући, преко електронских средстава све где је господин гостовао, о чему је све причао, то се и потврђује на неки начин, јер људи који су се појављивали у делу тих емисија, да не именује посебно, су људи потврђивали да се долазило до безбедносно врло значајних, значајних података који су прослеђивани и стизали посредством господина Петрушића. Те податке које је добијао од Петрушића је у телефонском разговору највероватније са својим претпостављенима посредно, телефонског разговора везано за те стране.

На питање окривљеног Петрушић Југослава, сведок је одговорио да им се очеви знају касније, а покојне мајке из још девојачких дана. Окривљенова фамилија по мајчиној линији је девојачко презиме Радовић, име покојне Бојане, брат Радуле, ако се не вара, то је ујак Туларе. Чуо је да је окривљенов деда одведен у логор 1941. године, а вратио се тек `76. године из Немачке. Био је првоборац као и отац. Сви из породице окривљеног Петрушића су сахрањени на територији одакле је. Са окривљеним није имао службене контакте, не у класичном смислу речи. Са њим је одлазио до непосредних старешина.

На питање окривљеног Петрушић Југослава да ли је са њим – окривљеним

обавио службени разговор у просторијама Медвеђа више пута, сведок је одговорио да јесу, разговарали су не само у просторијама, него и ван претосторија, о томе је сачињавао службену белешку, службени извештај. Лично не познаје Мишу Милићевића, није водио окривљеног у Лесковац да разговара са њим. Не сећа се Бобана Стефановића. Накнадно је додао, Ћари да, покојни, да Стефановић Радослав му је био непосредни шеф. Окривљеног Петрушић Југослава је водио код главног и одговорног човека Центра ресора државне безбедности Лесковца, ако се не вара и прошли пут кад је 2000. године било, што је исто рекао и на главном претресу. Водио је окривљеног Петрушића код Стојименовић Станимира у просторијама где Стојименовић ради. Чуо је од окривљеног Петрушића да су Јовица Станишић, Драгиша Ристивојевић, шефови Службе државне безбедности отишли у Француску после пада француских пилота и тражили да буде убијен на територији СРЈ, ако се буде појавио поново, па је окривљени дошао да се пријави да буде ухапшен, то је чуо тада и од окривљеног, али за то лично не зна.

На даље питање окривљеног Петрушић Југослава, да ли се сећа канцеларије када се уђе имала је црна фотеља, мали сто, на шта је сведок одговорио да се сећа, на даље питање окривљеног Петрушић Југослава је објашњење да пре него што се уђе на улазу постоји кодни систем да се уђе, сведок је одговорио да постоји електронска брава, а на даље питање окривљеног Петрушић Југослава, да ли му је сведок омогућио да добије пиштољ „ЦЗ 99“, сведок је одговорио да јесте. Тај пиштољ је добијен са дозволом. Позивао је Петрушића на разговоре, то је било или око оружја или око неких других ствари, разговарали су о много чему. Даље је додао да не може да се сети да је окривљеног Петрушић Југослава водио код начелника центра ресора државне безбедности у Лесковцу. Објаснио је да је сигуран да је окривљени за оружје добио дозволу 1992., евентуално 1993. године, јер се сећа када је ишао, набавио, дошао, регистровао. Сећа се да је вршен претрес и не само у стану, него и у породичној кући у Гајтану, у породичном стану власништва покојног Божидара Петрушића, а ишло се и код Радула Радовића у село Туларе. 1999. године у Медвеђи посао сведока је био оперативни рад за Службу државне безбедности. Пејић Драган је био најодговорније лице ако се не вара, шеф начелник је био Нино Стојименовић, то је у Медвеђи.

На питање окривљеног Петрушић Југослава да ли је упознат са тим да је окривљени имао намеру да убије, односно да изврши атентат над председником СРЈ Слободаном Милошевићем, сведок је одговорио да јесте, да је то био медијски бум и да о томе треба питати Горана Матића, а не њега.

На питање окривљеног Петрушић Југослава, да ли сведок има сазнања да су `99. године, почетком месеца априла дошли на територију Медвеђе Душан Спасојевић, Миле Луковић, сведок је одговорио потврдно, они су били упућени, али сведок не зна од кога. Поменута лица су били током `99. године на Косову, негде око десетак дана, сведок не зна ко их је упутио, али их је познавао. Тачно је да су били на потезу Медвеђе, и о том саставу и броју не би могли ништа значајно да ураде, сем да направе глупост, они су били приморани да слободно не шетају Гајтаном и оним делом који је насељено црногорско и српско становништво, већ у оном делу где још до тада није било, нису биле снаге наше постављене на административној линији, јер се оне нису никада ни померале. Нема сазнања о убиству Албанца од стране Сретка

Калинића, где је тај Албанац сахрањен на 700-800 метара куће Цара и да се његов леш после нашао на Батајници. Објаснио је да не зна ко је та лица могао да пошаље, и не зна ко их је упутио доле. Сведок је даље објаснио да не зна зашто против окривљеног није покренут управни поступак да му се одузме други пиштољ, али је нелогично да се нешто одузме са таквом квалификацијом, а да нешто идентично томе, сем серијског броја остане, не зна одговор на то питање.

На питање окривљеног Петрушић Југослава, сведок је изјавио да не зна ко је написао акт у коме се тврди да је окривљени оружје из Кожаре, Лебане послао за Косово. Код сведока није долазио пуковник Аца Томић. Даље је додао да је било људи са којима је била и законска обавеза да одржавају комуникацију који су већ били ту, за остало не. Сећа се пензионера Милошевића, чијег имена не може да се сети. Сведок је објаснио да је разговарао са сателитског телефона који је поседовао окривљени Петрушић Југослав, са позиције Велико брдо. Сведок је даље навео да не зна да ли је окривљени могао тај телефон да унесе у земљу, а да му државни органи не дају дозволу да га унесе, илегално вероватно да, али легално не.

На даље питање окривљеног Петрушић Југослава, сведок је одговорио да су се окривљени и сведок некада дружили, ишли по слављима, пуцали, радили све и свашта.

На питање окривљеног Петрушић Југослава, да ли сведок мисли да би издао породицу, деду и оца и урадио то што сад тврди, сведок је одговорио да није никада ни сумњао лично, ако га лично пита, онда тако и каже.

На питање окривљеног Петрушић Југослава, сведок је објаснио да ако неко некога терети `99. - `00. године у поступку за рад, а шест година читаве фељтоне и наводе чита из новина и никада то нисте ни крили да сте припадник, да радите у одређеном систему, да ли у обавештајној, на то се сведок оградио безбедносни систем. Да је био обезбеђење председнику тадашњем ако се не вара то је био Митеран, да је тамо био ангажован тамо, да је по налогу и задатку ишао у Африку. Европу, Азију итд., а 99% тога је могло да се прочита као исказ окривљеног.

Сведок М[redacted] М[redacted] је на **записнику састављеним пред истражним судијом Окружног суда у Београду дана 16.03.2000. године** навео да од свих познаје Петрушић Југослава и Влачо Бранка. Влачо Бранка површно познаје, упознали су се 1971.-72. године када је био на одслужењу војног рока у Белој Цркви, тада је окривљени Влачо Бранко био војни полицајац. Након одслужења војног рока са њим није имао више никакве контакте, осим једном приликом када је био у Паризу за време сведоковог боравка у Паризу где је у амбасади у Паризу радио на пословима политичког саветника. Петрушић Југослава је упознао марта месеца 1998. године и све време је са њим имао контакте до марта месеца 1999. године, јер је у том временском интервалу радио као политички саветник амбасаде СРЈ у Паризу. У првим контактима окривљени Југослав му је рекао да је патриота, да ради за контра-обавештајну службу Француске ДСТ, али да из патриотских разлога жели да пружи информације релевантне за нашу земљу. Дошао је у нашу амбасаду у Паризу, а такође је долазио и у сведоков стан у Паризу, али су углавном контакте одржавали по француским бистроима. Информације које би давао, а које су релевантне за нашу

земљу се уверио да су у потпуности тачне. Те информације је одмах слао својим претпостављенима у Београду. На пример, 20.03.1999. године, можда је то било другог или трећег дана раније, окривљени Југослав је рекао да ће НАТО агресија на Југославију почети 25.03.1999. године у ноћи између 2 и 3 ујутру, а напад на нашу земљу је био 24.-ог око 20,10 часова. Детаљније не жели да објашњава детаље које је све информације добијао, јер се у конкретном случају ради о службеној тајни, а све информације које је од њега добијао налазе се у сведоковој служби и о томе постоји писмени траг и дан данас. Све време је окривљени Југослав говорио да је патриота, чак је упознао и његове родитеље и једног брата, схватио је из њихових прича да је он једини хранилац породице, да његови живе у Медвеђи и све време му је говорио да је велики патриота и да је читава његова породица у Југославији. Окривљени Југослав му је рекао да је у контра-обавештајној служби Француске ДСТ. Није се распитивао од када је то, али сигурно је датирало много раније од 1998. године када га је упознао. Да ли је то урадио уз нечији благослов из Југославије, или је самоиницијативно приступио француској обавештајној служби, то га није питао и то му није познато. У многобројним разговорима са њим му је рекао да је важне информације слао нашим безбедњацима – нашим службама, али не зна да ли се ради о обавештајној служби Војске Југославије или ресору ДБ-а, али увек му је говорио да код тих служби нема разумевања и да није био задовољан третманом са њихове стране. Информације које је слао својим претпостављенима у Београд, све су у писменој форми, свака информација може да се прибави преко СМИП-а и већ у првим информацијама је навео да се ради о човеку, а по његовом показивању, да је припадник обавештајне службе Француске, о томе постоји писмени траг. Све ово што је радио, мисли на контакте са окривљеним Југославом, радио је уз сагласност својих претпостављених и у сваком разговору писмено извештавао своје претпостављене. Пре почетка агресије на нашу земљу окривљени Југослав му је рекао да ће ићи на Косово из патриотских разлога, чак је и објашњавао на који начин и како ће да оде, али сматра да је то службена тајна и о томе постоји писмена документација прослеђена СМИП-у. Окривљени Југослав никада није тражио од сведока било какву повратну информацију, никада није тражио накнаду у новцу и било какву другу контра услугу. Једном је дошао у конфликт са радницима конзулата, а поводом продужења његове путне исправе – пасоша, молио је сведока да замоли и преко реда да му продуже пасош, али је он стао у ред и као сваки други грађанин на шалтеру чекао извесно време да би га продужио. То је било 27.04.1998. године, дан државности СРЈ у амбасади у Паризу је направљен коктел и том приликом је био позван Петрушић, на том коктелу су били амбасадор Богдан Трифуновић, са ким га је упознао, а такође на том пријему је био између осталих на које се позива Југослав и господин Милошевић Борислав, сада амбасадор у Москви. Било је ту и других званица на том коктелу је било сигурно око неколико стотина званица. Да ли је окривљени Југослав, и шта причао са амбасадором Трифуновић Богданом и амбасадором Бориславом Милошевићем, није му познато. Први контакт са окривљеним Југославом био је на његову иницијативу, марта месеца 1998. године дошао је у нашу амбасаду и преко портира инсистирао да ступи у контакт са неким коме може да саопшти неке информације корисне за СРЈ. На питање браниоца окривљеног Петрушић Југослава да ли је сведоку познато да му је окривљени Југослав контактирао генерале Војске Југославије и генерале МУП-а као и да ли је организовао састанке у Паризу поводом набавке опреме, да ли му је познато да је већ у априлу месецу 1998. године окривљени Југослав доставио планове НАТО

бомбардовања у Југославији и да су ти планови већ у мају месецу 1998. године прослеђени од стране СМИП-а Војсци Југославији, сведок је изјавио да је разумео постављена питања, да сва та питања задиру у домен службене тајне, тако да на њих не може да одговори. Као што је већ претходно објаснио, о сваком разговору постоји писмени траг у његовој служби, такође је образложено у његовој информацији коју је проследио служби на који начин, како ће и из којих разлога окривљени Југослав ићи на Косово између осталог. Од окривљеног Југослава чуо је да су Војсци Југославији достављени драгоцени подаци, а које му је окривљени достављао, да ли је његова служба те писмене информације проследила Војсци Југославије или не, то му није познато и ова питања задиру у домен службене тајне. На питање браниоца окривљеног да ли му је познато да је окривљени Југослав имао контакте са министром одбране, сада покојним Павлом Билатовићем и да ли му је говорио на којим пословима ради за контра-обавештајну службу Француске, сведок је изјавио да му то није познато, а што се тиче на којим пословима је радио у контра-обавештајној служби Француске ДСТ, о томе постоји писмени траг, који је сведок проследио својим претпостављенима. Све то не би ни радио да окривљени Југослав није имао позитиван однос према нашој земљи, да окривљени има негативне намере према нашој земљи, не би одржавао са њим контакте.

Сведок [redacted] **је на главном претресу одржаном дана 08.09.2000.** године изјавио у свему као на записнику из претходног поступка и додао да се након одслужења војног рока у Белој Цркви први пут срео у Паризу у једном бистроу са Влачо Бранком који му је том приликом испричао да се борио у рату у Босни. Са њима у друштву је био Петрушић. Није питао Влачо Бранка шта ће у Паризу. Овај сусрет је уследио у 1999.-ој години. Баш не може да прецизира време овог сусрета, можда је то било чак и крајем 1998. године. У то време је радио у амбасади као политички саветник домаће амбасаде у Паризу. Први пут је контактирао са Петрушићем на формалан начин јер је он саиницијативно дошао у амбасаду, односно више пута је долазио, те се обратио домару амбасаде који га је упутио. Домар му је рекао у вези Петрушића да је то један грађанин који често долази у амбасаду и да може да помогне у безбедности земље. Након овога примио га је, па су обавили разговор те је он учинио истоврсну понуду у вези безбедности земље да може да помогне. Све ове разговоре је радио у форми белешке коју је поднео надлежнима. Даље је обављао контактте са Петрушићем, што не би ни смео да уради да такво одобрење није имао. Од самог почетка Петрушић је причао да ради за ДСТ, односно за француску контра-обавештајну службу, односно обавештајну службу Француске. Свака обавештајна служба поседује обавештајни и контра-обавештајни ресор. Врло често су се виђали у Паризу, неки пут и у бистроу, у ресторану, неки пут у колима, неки пут су шетали, а све ово да би избегли да их виде заједно домаћи безбедносни органи. Као и у претходном поступку не може да се изјасни да ли је оптужени контактирао са Војском Југославије и генералима МУП-а, те да ли је организовао састанак у Паризу поводом набавке опреме, те да ли је достављао планове о НАТО бомбардовању Југославије, не може да се изјасни јер задире у државну тајну. Зна да је присуствовао оптужени Петрушић на прослави државности СРЈ у Паризу и мисли да се Југослав руковао са амбасадором Трифуновић Богданом, а то мисли јер је била гужва, а зна да се сликао са неким грађанима који су били на коктелу. Информације од Петрушића је слао у одређеној форми, која је предвиђена у споразумевању између представништва у иностранству и

СМИП-а. Петрушић је дао много података који се тичу безбедности земље. Само једном је заједно видео Југослава и Влачо Бранко и више њих двојицу заједно није виђао, надаље се виђао само са Петрушићем. Није питао ни Петрушића, ни Влачо Бранка из којих разлога су били заједно, мада су причали да су се обојица борили у Босни. Није га интересовало шта ће они заједно и по ком основу. Повремено, фрагментално Петрушић је причао да зна нешто за неке људе амбасаде, али њега то није интересовало. Рекао је да познаје неке људе, односно сведок се није мешао у односу на људе које је познавао Петрушић, нити се он мешао у односу на људе које је познавао сведок, јер су се држали од почетка неког принципа. Тада, када су се срели, Влачо, Петрушић и сведок састанак је уследио из пословних разлога са Петрушићем, а како се ту нашао Влачо Бранко, не зна. Пред њим ништа конкретно није разговарано у вези њега – сведока и Петрушић Југослава. Први састанак када је присуствовао и Влачо Бранко, односно тај једини састанак је био уприличен вероватно на предлог Петрушић Југослава. Сврха тог састанка је била јер је Петрушић Југослав имао нешто да му саопшти, податке о интересу безбедности земље. Овај састанак у ресторану где је присутан био и Бранко, није био међу првима који је имао са Петрушићем, јер је и раније са њим имао доста састанака. Тада, када је присуствовао Влачо Бранко Петрушић му није саопштавао никакве податке. После првог контакта тражио је од претпостављених одобрење за рад са Петрушићем, а такво одобрење је добио у писменој и усменој форми. Што се тиче тога ко му је дао одобрење, сведок то третира као службену тајну. Да ли су функциоери СМИП-а били упознати са сведоковим радом не зна пошто је широк појам функциоера, а слао је податке, па није његово било да размишља. Петрушић није ни покушао да му пред Влачо Бранком изнесе податке. Петрушић је причао да је учествовао у одбрани Културног центра југословенског информативног центра у Паризу. Обавестио је Богдана Трифуновића о контактима са Југославом Петрушићем, јер се са њим састајао више пута. Није стекао утисак да податке који му је давао Југослав су били упућени против интереса Француске. Од сведока Петрушић није тражио никакве против информације ни услуге. Позивнице је слала амбасада Југославије за коктел државности, а исте позивнице је потписивао амбасадор који је тада био. Не верује да су позивнице својеручно потписиване од стране амбасадора, али зна да без његовог знања нису могле да буду упућене. Ове позивнице биле су слате пријатељима наше земље. Упознао је оптуженог Петрушића са амбасадором Богданом Трифуновићем. Никада Петрушић ни сведок нису разговарали у присуству треће особе, када су разговарали, чак и у амбасади. Дешавало се да је више пута Петрушић Југослав био у друштву са неким особама и да неко дође на састанак и тада нису разговарали. Не може да се изјасни због чувања службене тајне да ли је било која информација са стране Петрушића постојала, а да није била службена и строго поверљива тајна. Након што је сведоку предочено из прилога 2/2 група Паук, обавештајни задаци групе на територији српско-муслиманско-хватске федерације, сведок је изјавио да је видео прилоге у тој фасцикли почев од 17.03.1998. године па надаље те је уз листање ове документације закључио да му је иста позната и да му је иста у делу где је то видео доставио Југослав Петрушић. Домар је задужен за чување безбедности зграде и ти радници су били из Савезног СУП-а или СМИП-а. Када је рекао да је постојала опасност да их виде безбедносни домаћи орган мислио је на француске органе. Петрушић никада није предлагао да се види са француском обавештајном службом. Приликом упознавања Петрушића са амбасадором рекао је „То је Југослав Петрушић“ и он се руковао са њим.

Сведок [redacted] **је на главном претресу одржаном дана 08.02.2016. године** изјавио да је Југослава Петрушића упознао 1997. године, негде у априлу месецу када је он у својству грађанина тадашње Југославије дошао у амасаду Југославије у Паризу. Неких месец пре тога сведок је дошао на место у дипломатској служби политичког саветника и инсталирао се на тој функцији и онда се он појавио у конзуларној служби да би регулисао нешто око своје путне исправе. Имао је путну исправу Француске и Југославије и понудио је, сведоку је преко амбасадора, сада покојног Богдана Трифуновића, који је био истакнута фигура политичког живота Србије, саопштено да врло озбиљно почне да ради на политичком плану. Прави се разлика између редовног дипломатског посла, што је представљање земље и рада на њеном интересу у иностранству у ком својству је сведок био, али постоји друга димензија, то је обавештајно информативни рад који се састоји у прибављању интерних информација од значаја за безбедност земље и пошто се Југослав Петрушић представио да је радио као активан припадник француске главне контраобавештајне службе ДСТ, понудио је нека своја сазнања која су од интереса за безбедност земље. С обзиром на политичку ситуацију у свету и у Европи тада, поготову на Балкану где су били у жижи интереса светске јавности, јер се после Дејтонског споразума припремао Рамбује, мировна конференција и тако даље. Свака информација тог типа, посебно везано за безбедност земље била је драгоцена и питао је амбасадора да би препоручио, да би било добро да консултује посебном линијом која је функционисала тада са Службом за истраживање и документацију Министарства спољних послова овде у Београду. То је била спољна служба која нажалост с обзиром да 40 година је радио у тој проблематици, која је укинута, може да претпостави чији су мотиви и ко је дао налог да се укине та служба је укинута пре, мисли да је 2008. године дефинитивно угашена, али је била изузетно корисна, јер је користећи дипломатске канале широм света могла да дође до интерних информација шта се планира према нашој земљи. У том контексту је и сведок тада информације, обратио се посебном линијом као оперативац наше Спољне обавештајне службе, својој централи у Београду која се налазила у Министарству спољних послова и добили су сагласност да се ступи у контакт званичан са Петрушићем и упознали су се лично и он је негде од марта, од априла `97., па све до саме агресије, то је неке безмало пуне 2 године. Имали су интезиван радни, официјални контакт и у том периоду имали су око 50-ак радних контаката. У међувремену су се упознали као људи и ценио је његов патриотски допринос овој земљи. Он је донео, доставио ни мање ни више, него 198 страница густо куцаног материјала који су говорили о примарном значају за нашу безбедност, саме земље, јер дошао је са информацијама да се припрема агресија. У међувремену већ од лета `97. он је саопштио да према тим информацијама којима располаже, а до којих је долазио у централи француске Контраобавештајне службе ДСТ, то је као наша државна безбедност, која је штитила безбедност земље и они су по линији НАТО били укључени у војне припреме за агресију према Југославији и онда је он негде у лето `97. донео информацију да ће агресија сигурно бити реализована. Била је прво опција да буде лето `98., дакле следеће године, па се померило за неки 01.09., па онда је у међувремену дошло са дефинитивном информацијом да ће агресија почети у марту месецу `99., како је и било. Чак је рекао и отприлике месец и датум, а пред саму агресију је саопштио, то је било већ негде почетком `99. и о тачном датуму почетка агресије. Све те ствари које је он доносио сведок је професионално

обрађивао да би срочио у текст и доставио својој служби. Амбасадор је потписивао, ништа није исправљао, није имао шта да исправи, то су чињенице. Петрушић је у почетку прво достављао сијасет информација врло детаљних и поузданих о актерима ове УЧК, Ослободилачке војске Косова, која се интезивно спремала за рат и ту је доставио бројне информације са сликама, биографијама, плановима њиховима, банкарским рачунима и свим осталим активностима, на припремању рата око Косова, до којих је долазио. Евидентно да он то није могао из неких других извора, неко из примарних извора из француске Контраобавештајне службе. Имали су центлменски споразум, професионални. Сведока нису занимали, нека сазнања до којих је он по природи ствари, природи службе у којој је радио долазио, то је нека компромитујућа ствар и везано за неке сведокове колеге и онда смо рекли да се не би оптерећивали тим, за тада заиста тривијалним стварима, онда је доносио само ове круцијалне ствари од интереса за безбедност земље. Те детаље је све достављао. Те информације овде достављене на 5 адреса највиших функционера у земљи почев од тада председника републике, преко министра надлежног за дипломатију, до шефа Обавештајне службе и тако даље. На његов предлог Југослав је одмах прихватио, овај и дошао је 2 пута у земљу овде да реферише у централу сведокове службе, јер сведок није могао оданде да похвата све конце, а није имао ни могућност да проверава аутентичност и истинитост информација које је достављао, али када је у априлу `98. отишао да реферише у централу своје службе овде, сведоку је саопштено у присуству комплетне службе, где је било отприлике око 15 људи, дата му је оцена да су информације до којих су дошли, које је сведок доставио, а њему Петрушић, да су од стратешког значаја за земљу, да су апсолутно исправне, аутентичне и да се доказују у пракси. Једино је могао преко других канала, пошто је био политички саветник амбасаде да проверава или делимично да проверава та сазнања, па је имао бројне контакте у, пре свега у Министарству спољних послова Француске, по логици ствари свог посла. У политичкој секцији осталима. Био је врло ревносан јер су морали да раде, информације су се гомилале, рат се приближавао и ту није било ни могућности, нити жеље са сведокове стране да се ту нешто, тако је добијао информације, легалним путем преко колега из француског Министарства спољних послова, затим француског Министарства одбране, француског Парламента, средстава јавних информисања француских. Имао је бројне контакте радне са познатим француским новинарима спољно политичке опције и са дијаспором и наравно у Дифкору у Француској, тада у Паризу и из низ тих контаката, који су били заиста бројни, фрагментално је добијао потврде онога што је Југослав достављао да ће бити агресија и ту су биле разноразне мене, тада је било активно, за земљу је било сензационално значајно да је запад, односно Америка са Енглеском, дефинитивно преломила дилему да ли југословенско питање и Косова бити решено по принципу Устава од `74. или дуготрајним настављањем преговора за неизвесним крајем или ратном опцијом и онда се негде у јуну, `97. рекао, скинуо са записника са колегијума француске Контраобавештајне службе ДСТ, да се запад одлучио на ратну опцију. Тада је, било већ сасвим извесно да ће агресије бити, тако да све што је доставио сведоку у реферисању у Београду речено да је од круцијалног значаја и да су то потврдиле наше цивилне и војне службе Србије. Државна безбедност и обе војне Контраобавештајна и Обавештајна служба, тако да су те процене, сведоку била апсолутна сатисфакција. Није радио за новац и Југослав Петрушић ниједан једини динар није добио од сведока, нити од амбасаде, или државе, а што се у таквим приликама практикује када се добијају сазнања, информације тог значаја. Служба

која добије те информације иде на плаћање и то се дебело плаћа, у целом свету, поготову у развијеним земљама. Даље је додао да је `85. магистрирао на Политичким наукама у Београду о савремено обавештајној служби, где је дозволио себи да да информацију шта је то савремена обавештајна служба, како је организована, одредио је сам појам. До дана данашњег та дефиниција није нешто превазиђена. Те релације су сведоку јако познате, кад се раде ови полови обавештајно, информативни, подразумева се да мотив треба да буде материјално добро,пре свега новац. Југослав Петрушић никад од нас, сведока, нити од државе Југославије ништа није добио, ни динара, нити је од њега добио, нити је имао потребе. Сведок је имао редовну плату као политички саветник, а једини издаци су били што је служба верификовала и компезирала му те трошкове, то су повремено, у смислу да Југославу плати ручак, онда се Југослав други пут реваншира и онда му је рекао дискретно, за те трошкове с његове стране за те ручкове што су имали, да не би те значајне информације само узимали као агенти у колима или неким другим приликама. Седели су као остали нормални људи у париским ресторанима и размењивали информације и тако даље. Били су свесни и сведок и Петрушић да је ту добрим делом присутна Француска безбедносна служба, али су водили разговоре тако да је сведок информације или памтио ,или сам регистровао у колима и онда му наравно успут више пута напоменуо и то је практиковао да га проверава у више наврата. После извесног времена неколико месеци, Југослав је увек понављао ствари које му је већ рекао. У животу није срео човека са јачом меморијом од Југослава Петрушића, то је заиста невероватно. Никад ништа му нису платили, нити је његова страна плаћала сведоку. Радили су из чистих патриотских разлога да ако је могуће да се на тај начин спречи рат. Врло компетентно може да каже и да посведочи из прве руке, руководство је годину дана пре почетка агресије у априлу `98. дефинитивно било упознато до детаља да ће почети агресија од стране НАТО пакта и одакле и када и са којим снагама и тако даље. У другој половини тог дословно да каже обавештајно-информативног коришћења Југослава Петрушића, исти му је доставио невероватан број информација о снагама које ће напасти ову земљу и пред сведоком је цртао, мисли да је било неких 20 мапа операција и врло конкретне ствари износио до детаља и чак је понудио варијанту, значај информација, рекао је да је дошао до тзв. мртвих ходника летова борбених авиона. Да би се операција успешно извршила на том војном плану, авиони НАТО нису ишли у акцију док се не утврди поуздана путања којом ће се вратити. Он је дошао до тих сазнања, не зна како и била је између осталог донета одлука на, у заседању руководства НАТО у Бриселу до којих је он дошао, претпоставља преко француских веза, да је НАТО одлучио, руководство НАТО да уколико наше снаге у тим започетим активностима оборе 5 авиона, да ће се све врсте ратних акција са њихових страна обуставити. После кад је већ почело, Југослав му је једном приликом рекао, наши су оборили заједно са оним невидљивим авионом 3 летилице, остало је још 2 да се оборе, па да фактички ми и практично ту тријумфујемо на војном плану. Наши су добили ту информацију, преко сведока, односно преко Југослава. Ништа се није десило, нису одговарали из централе и из Београда и Петрушић је понудио да он оде на Косово да својеручно то обави да коначно се прекине операција, међутим, колико је сведоку познато ни то му нису дозволили. У међувремену он је два пута долазио на предлог сведока. Одмах је прихватио, што је за сведока био најозбиљнији индикатор да је човек патриота и да врло искрено жели да помогне земљи. Упркос томе што су се информације потврђивале из дана у дан,, из других канала и догађаји су то потврђивали,

Петрушић је понудио да дође у централу сведока и тако је и било и он је ту реферисао. Људи су питали све и свашта из те спољне службе из војне структуре и цивилне и овај, сведок од централе ниједан једини детаљ није добио да нешто није у реду и тако даље. Има ту милион детаља. Кад је почело бомбардовање, министарство је повукло у складу са прекинутим дипломатским односима и вратили су се у Београд. Југослава је видео после неколико година случајно на аеродрому га је срео и наравно ту је већ, почетком рата почела та фамозна афера „Паук". Био је шокиран и рекао је, пошто је то јавно изјављено на медијима од стране овог новинара познатог Марића, он је у својој емисији рекао говорећи о Петрушићу да је рекао сведок, што јесте, што потврђује, да Петрушићу сад не треба судити, већ још за живота треба дати барем неку улицу у Београду, или у неком другом великом граду, јер је толико заслужио. За себе, сведок не тражи ништа, мада и то треба рећи, мисли да говори о карактеру. Оно о чему говори иза тога стоји и морално и на сваки други начин. Од те сарадње са Југославом од априла `97. до пензионисања прошле године у јануару месецу имао је само непријатности у свом министарству. Радио је за своју земљу, за свој народ, савест му је потпуно чиста. То је максимално професионално колико је могао одрадио, али је од тад имао само проблема. Између осталог није му дозвољено да напредује, мада је био предлог његовог старешине сектора да буде амбасадор. Нису му дали, јер су оценили, речено му је да мора да постане члан партије тада СПС или ЈУЛ, то је одбио, јер су сви знали да није партијски ангажован, нити је до дана данашњег, нити га то занима. Онда су му разноразне афере припремали на радном месту. У сваком случају није напредовао и чак није могао да иде у иностранство, мада је у претходна два иностранства током службовања и у Алжиру и у Паризу показао изузетне резултате и опште је позната ствар да обавештајно информативне послове могу да раде само изузетно квалитетне дипломате, а у том својству је 20 година водио управо оперативну управу у Служби за истраживање и документацију, управо на овим пословима.

На питање председника већа, сведок је изјавио да је Влачо Бранка упознао `71. године када је био у војсци у Белој Цркви, у ауто јединици. Влачо Бранко је био војни полицајац једно време је спавао у њиховој спаваоници. Било их је ту осморица, сведок је водио библиотеку и држао друштвено политичко образовање. Ту су тад били баш упали ови у Радушу, па је по томе држао неку наставу из те проблематике пошто је завршио Политичке науке па је сматрао да има мало више сазнања и Влача је тада упознао, али га више никада није видео, а онда се појавио у тој групи са Југославом, не зна где су ишли по Африци и тако даље, не зна детаље, али човека није видео више никада у животу. Ове људе не зна, можда их је видео када је сведочио 2000. али се не сећа.

На питање заменика ВЈТ да ли је од почетка априла па до 16. маја. 1999. године, имао конктакте са Петрушићем или било којим од окривљених везано за давање информације сведоку, сведок је одговорио да није. На питање заменика јавног тужиоца сведок је одговорио да је Петрушић рекао датум, чак и сат, мада колико се сећа Американци су, односно НАТО је померио то бомбардовање 6 сати унапред, нису ни Британце обавестили јер су видели да информације цуре, евидентно је да је Запад знао да подаци одлазе негде преко француског извора, а сведок је своју централу обавестио јер му је Југослав рекао, неких 15 дана пре отпочињања ове афере Мајора Бумела и југословенског војног изасланика тада је био

министар саветник Милановић. Југослав му је рекао да Французи предузимају акцију да би управо сакрили овај канал, јер евидентно је да је Француска влада знала да део информације Југослав доставља српској страни и ту сад постојала је далекосежна међународна реперкусија, да је Француска искрено држала страну и обавештавала, зашто је после хапшен може само да претпостави са француске стране, са наше стране не би улазио у детаље јер ово суђење је директно везано за неку шпијунажу која сведоку није уопште позната јер нису више физички контактирали. Он је отишао на терен што је радио и специјалне активности за Француску обавештајну службу, али и за војне органе, о тим сазнањима је накнадно чуо приликом његовог иступања на медијима, о томе ниу разговарали ни до дана данашњег, он је толико сада медијски присутан да можемо и сами пратити која је то проблематика и која је то ширина, али он може само поуздано да говори о контакту две године у периоду 97 – 99 до агресије, тада је сведок повучен у земљу. Даље је додао да су имали интензивни контакт који је организован у шта нема неке дилеме. Да би радио те послове у иностранству сведок је имао комлетне припреме неколико месеци које су верификоване кроз такозвани завршни разговор и присуство комплетне спољне службе и ту је добио зелено светло да може да ради ове активности, онда је и долазио овде и два пут реферисао, па је долазио и реферисао, све то може да се провери, све што је говорио и много више детаља, реч је о бројним сазнањима све то постоји у документацији, угашена је служба за истраживање документације, међутим сазнања нису уништена она постоје у депоима и могу се проверити.

На питање заменика ВЈТ-а сведок је изјавио да је Петрушић био припадник француске Легије странаца, својевремено је радио у непосредном обезбеђењу Француског председника Митерана, и тада је био активан није ни морао да му доноси доказе да има исказницу, или пропусницу Француске контраобавештајне службе, али када је донео одређена конкретна оперативна сазнања то није могао нигде да нађе сем да изнесе из Француске службе, може да наведе пример који је драстичан и залази дубоку у политику, човек је радио акцију предводио акцију и донео му је конкретно преко 20 фотографија о непосредном организовању руководства УЧК у Паризу су долазили у амбасаду једне нама суседне земље у које их је војни изасланик те амбасаде и те земље, та нама бивша пријатељска република, братска република у оквиру Југославије у амбасади својој у Паризу је организовала неколико састанака комплетног руководства УЧК на челу са Тачијем, Букошијем, Букош је био главни финансијер, Руговом покојним, Харадинајем и још неколицином лица и долазили су у амбасаду нама суседне земље и ту су правили ратне планове. Француска контраобавештајна служба је то документовала контролом кретања и физички су установили и Петрушић је донео информације, сазнања, фотографије хитном линијом је послао у централу овде у Београд и молио и подвукао молио као оперативац на терену, радите те послове а онда вам је глава у торби и вама и породици, да се то јако пажљиво користи и Југослав је дошао после неколико дана, био је сав унезверен и рекао је људи шта радите јер је те информације, те слике наш тада амбасадор у тој бившој републици донео те фотографије, лупио о сто Министру спољних послова те земље и као шта ви то радите, они су рекли немамо ми појма са тим, али је та дотична бивша република упутила одма деманш Француској влади и ту је могао да избије скандал невиђених размера, дакле оперативне податке је доносио земљи и своју главу излагао

опасности, то су такве ствари. Он није могао та сазнања да добије он неког пријатеља са пијаце, то су озбиљне ствари.

На питање браниоца адвоката Ненада Вукасовића, сведок је изјавио да је радио у контраобавештајној служби у периоду од 1.јануара. 76. до 1.августа 84. Радио је на обради страних ДК представника овде у Београду, оно што су радили њему у Француској, радио је страним дипломатама у Београду, тако да му је та методологија јако добро позната и помогла му је у практичном постављању у Француској, јер између осталог , овај стан који је изнајмио у Паризу у једној прилици је затекао двојицу припадника Француске безбедносне војне службе, то му је Југослав после потврдио да су из Војне безбедносне службе, непланирано је дошао и то не својим колима и затекао их у стану, они су побегли у собу. Пошто зна ту проблематику, не дај Боже да дођете у такву ситуацију шта треба радити,није паничио, видео је људе они су у паници затворили врата и држали кваку, није се отимао са њима пошто је становао тада на шестом спрату, телефоном је звао нашу амбасаду и на француском језику нашој секретарици рекао да долази за 5 минута, дошао је само да нахрани мачка у стану, она се смејала и питала зашто говори на француском, онда је сведок још једном на глас викао у телефон да би ови чули да неће да се с њима туче и рве и одмах чим је спустио слушалицу изашао је напоље и још није ни стигао у амбасаду Југослав га је позвао јер то је био скандал, логично је на професионалном плану да Француска безбедносна служба војна не верује цивилној, па су послали своју техничку екипу, да установе могућности да инсталирају оперативно техничко средство да слушају шта говоре, па су после када је Југослав долазио у стан, а долазио је јер он је наш земљак и грађанин ове земље, сарађују непосредно онда су се често и шалили на ту тему, па је рекао пошто је стан озвучен, да би ови тамо не би били у дилеми када слушају ко је шта рекао, па су онда критиковали неке политичке потезе владе и тако даље. То је живот, то је, то је сведок радио у безбедносној служби, у нашем Савезном МУП-у, али позната му је та методологија, примењивао је у пракси овамо, а те детаље поуздано зна друга линија СИД-а је слала РДБ-у и Државној безбедности и с друге стране војним службама и речено му је када је реферисао овде, речено је Југославу да сва та сазнања наше Безбедносно обавештајне структуре земље знају и процењују као врхунско достигнуће у обавештајном раду.

На питање браниоца адвоката Ненада Вукасовића да ли је добио било када потврду у смислу наставка рада са Југославом Петрушићем, сведок је одговорио да јесте, не непосредно, од преносилаца посла у зони безбедности војној, али преко својих руковидилаца у СИД-у, начелник друге линије му је реферисао у присуству комлетног руководства и рекао да су оцене Државне безбедности и војних служби, да су им информације драгоцене за безбедност земље и да је извор то јест Југослав Петрушић у жижи догађања и да потврђује нека друга сазнања тако да је имао даљи стимуланс и зелено светло да може да ради.

На даље питање браниоца адвоката Ненада Вукасовића, сведок је одговорио да је преко централе обавештајне добио потврду онога што је радио, у смислу да је то позитивно, нико га није спречавао у том смислу, на питању информација ниједан једини пут није било никаквих рекламација, него је само било, ако је било било је неких 15 инструктивних телеграма од централе према сведоку у

Паризу, да се сазнања продубљују, било је и захтева одакле то њему, међутим, али то није могао да каже јер је Петрушић говорио да је то добио на терену, оде опсервира физички у базу Авијано и каже примамо толко и толко, рекао је 1.септембра су укључени сви мотори на свим бродовима и авионима и 1.септембра 98. нам је закуцана дефитивно судбина да ће бити бомбардовање, тада је цела Југославија могла да моли, све политички нуде уступке није више било повратка, то су кључне ствари, али ниједном једином речју када је имао сам одређених проблема када је требало да сведочи пред судом 2000. године, нису му уручивани позиви, био је два и по месеца на Косову службено крајем 99., тада није био у Београду али ту је био све остало време, онда га је у невреме касно ноћу позвао судија Пауновић на кућни телефон и рекао да је послао бројне позиве, а тада је сведок први пут чуо да треба да сведочи и тако даље и тим поводом је тражио од руководства у својој служби и од кабинета тада актуелног министра Живадина Јовановића, да му се омогући да испуни грађанску дужност да каже какав је и каква је природа односа са Југославом Петрушићем, било је низ проблема на ту тему, има комплетну документацију коју може да покаже, писменог обраћања на те адресе, добио је сагласност од кабинета министра Јовановића да сведочи и да води рачуна о интегритету службе, Министарства спољних послова, сведочио је у марту 2000. код судије Пауновића и у септембру други пут код судије Вукашиновића. Ту је био присутан као тужилац господин Мараш.

На питање браниоца адвоката Ненада Вукасовића, да ли је централа обавештајна у земљи имала било каквих примедби или евентуално сугестија у смислу неслагања са неким подацима које је достављао Југослав Петрушић, да је враћено као оперативцу као човеку који је директно на терену и у контакту са Петрушићем, сведок је одговорио да није. Оно што је Југослав давао прихваћено је 99% ако је било неких примеса на ту тему од ових 15 инструктивних телеграма које је из централе добијао, то је било искључиво да се дозна одакле њему то, што сведока није занимало, али је битно да су ствари од највећег значаја за земљу и то се потврђивало у пракси, како је он то ископао у то сведок не улази, али чињеница је да је све то доставио, онда је сведок то достављао централи, а онда је то све објављено у такозваној Белој књизи, на шта се сведок шокирао, да покаже свету како се располаже сазнањима шта Шиптари спремају уочи рата, а то су оперативни подаци, то се не износи.

На питање браниоца адвоката Ненада Вукасовића, да ли је било која информација која је добијена и која је потврђена централи враћена као нетачна, сведок је одговорио да није.

На даље питање браниоца адвоката Ненада Вукасовића, рекао је да је било 66 телеграма са информацијама. Никада није добио да је било који податак фалш. За сам допринос господина Петрушића за сведока је било врло индикативно када се вратио у земљу по већ започетој агресији, била је ванредна ситуација месецима и Министарство је тада било измештено у хотел Палас у Београду, али по правилу службе и закону, закон је нормирао одређено понашање требало је у што краћем периоду да се обави такозвани институт завршног разговора са оперативцем, са сведоком од стране централе службе, званично пред судом да се са тим у вези обраћао и званичним путем и руководству куће министарства и није добио

одговарајући одговор. На све могуће начине је избегавано да обаве тако звани завршни разговор који значи у ствари верификацију службеног односа по питању безбедности земље, није могао да верификује то у централи своје службе у међувремену променом министра и политике, дошао је на чело те службе за истраживање документације господин Петровић Горан са доласком министра овог Свилановића и онда се обратио њему као знаоцу проблематике и објаснио ситуацију, да моли као грађанин и професионалац да му се омогући да ово што је причао финализирају како то закон и правила налажу и човек је изашао у сусрет и ово што је говорио у много широј варијанти са неким детаљима и коришћењем образлагањем других неких извора које је користио у Француској, добио је писмено и то постоји у служби да је био организован однос између сведока и Петрушића, а не да су имали неке приватне контакте и да то није од значаја за земљу. Имао је контакт са Државном безбедношћу када је требао да, тражио је да се они консултују јер су они корисници тих сазнања и у међувремену је чуо да је човек хапшен од стране Државне безбедности и онда је тражио и њихово званично мишљење и омогућено му је и онда је отишао у централу Државне безбедности која је тада била у згради Инекса у 27.марта и они су људи рекли, питали су га о Југославу и он им је рекао исто што је и овде рекао и они су рекли да се потпуно слажу, да немају ништа да примете, тако је сведочио и на суду, према томе и са те стране код војне структуре није ишао, јер нема потребе они су условно да каже у простом смислу држава за себе, дакле и Државна безбедност је то потврдила и дала зелено светло да посведочи и у том светлу је и сведочио у два наврата 2000. години.

На питање првоокривљеног Петрушић Југослава да ли му је доставио документа која се наводе у оптужници, сведок је одговорио да јесте.

На питање првоокривљеног који је то документ који је ставио јавни тужилац као доказни материјал окривљенове непријатељске делатности, сведок је одговорио ко је финансијер УЧК, што је доставио централи, то је било између, редак број случајева а они су питали одакле њему, онда ту је слика где Ругова у Тирани разговара са оперативцима ЦИА и Југослав је доставио са тим образложењем, то је доставио централи, реч је о припреми УЧК и руководства тада Косова за војну, односно за подизање војног устанка и тако даље. На питање првоокривљеног Петрушић Југослава да ли су питању рачуни Албанаца који су финансирали припрему оружане побуне на Косову, сведок је рекао да су то та документа.

На питање окривљеног Петрушић Југослава да ли може јавном тужиоцу који тврди да су извршили кривично дело шпијунаже за коју могу да добију најтежу казну, да ли ова документа су непријатељска делатност, или су служила држави да може да се заштити управо од организоване побуне терориста на Косову и једног дана до отцепљења наше државе, на шта је сведок рекао да је то читав њихов рад наш, у Паризу је био превентивни и пред агресију и у том контексту, сведок не зна о којој шпијунажи је реч, против кога и ко је кога шпијунирао, али све то је било део онога што је окривљени доставио сведоку лично и што је даље сведок доставио централи, а она је дистрибуирала надлежним безбедносним службама и политичком руководству земље. Поред онога обавештајно, информативно што су слали СИД-овом линијом, посредном линијом и оно што му је Југослав достављао није слао редовном шифром преко амбасаде, већ је његова служба имала посебну линију, то

сем сведока и амбасадора нико није имао увида у то и шифранта који је ту. Њих тројица су знали. Све су то доставили служби до детаља. Имао је редовну продукцију као дипломата и овим стварима се на друге начине долазио од стране француских извора, из дипломатског кора који су ово потврђивали, да се они спремају. Јавна је тајна била да је Бајрам Букоши, главни финансијер, а Југослав је о њему доставио читав реферат где живи, колико плаћа, кога контактира, где се састаје.

На питање окривљеног Петрушића да ли је сведоку ико осим њега информације достављао, да ли људи који су са њим имају икакве везе са свим овим, сведок је одговорио да немају.

На питање окривљеног Петрушић Југослава да ли је икада од сведока тражио било шта за узврат, сведок је одговорио да није.

На питање окривљеног Петрушић Југослава да ли је икад тражио било коју повластицу у односу на друге грађане кад дође у амбасаду, сведок је одговорио да није, да је чекао ред као и остали, а с обзиром на ове заслуге и материјале које је достављао, глупо је да он дође и да чека ред у конзуларној служби.

На питање окривљеног Петрушић Југослава да ли је материјално био обезбеђен, сведок је одговорио да јесте.

На питање окривљеног Петрушић Југослава да ли је по ономе што сведок зна, окривљени имао новац, сведок је одговорио да је имао.

На питање окривљеног Петрушић Југослава да ли је окривљени имао новац пре него што је отишао на Косово, сведок је одговорио потврдно. Додао је да је врло коректно живео окривљени, да је имао кућу у Паризу и негде у Француској, доле на југу.

На даље питање окривљеног Петрушић Југослава, да ли су родитељи окривљеног били болесни када је отишао да ратује на Косово, сведок је одговорио да јесу и да су му оба родитеља су ми били инвалиди и остали Француској и да је он у том тренутку отишао на Косово.

Даље је додао сведок да је лично из пијетета према саговорнику ишао са својом супругом у болницу да му мајку обиђе. Она је била тешко болесна то му централа није налагала, то је радио самоиницијативно и није то истраживао каквог је карактера његова личност, али после из разговора са њим, видело се да је то једна коректна породица, да је отац радио у војсци.

На питање председника већа, да ли је првоокривљени Југослав Петрушић тражио било какав обавештајни податак да сведок њему да везано за тадашњу СРЈ, Југославију, сведок је одговорио да када се раде овакве ствари подразумева се неки материјални добитак, али да никада ништа није тражио, никакав поверљив податак везан за војску тадашње Југославије и за државу Југославију. Даље је додао да никакав податак од стране окривљеног није тражен везан за тадашњу Савезну Републику Југославију. Да је такав случај био то сведок не би прихватио.

Сведок Б[redacted] М[redacted] је на записнику састављеним пред **истражним судијом Окружног суда у Београду дана 17.04.2000. године** изјавио да је пуковник полиције и заменик начелника оперативног центра у МУП-у Републике Србије. Од свих окривљених једино познаје Орашанин Слободана и то негде од 1984. године јер је у то време радио у фабрици оружја „Застава" Крагујевац, у наменској производњи. По занимању је дипломирани инжењер и радио је као иноватор на пригушивачима што је његову службу посебно интересовало. Контактирао је са Орашанином и касније кад он одлази да живи и ради у Словенију у фабрици „Горење", такође наменска индустрија, тада је радио на малокалибарском аутомату, да би потом 1993. године из „Горења" прешао у „Телеоптик ОУР Жироскоп" који је такође наменска индустрија и у „Жироскопу" је такође радио на пригушивачима. Одличан је стрелац, и лично је испробавао те пригушиваче које је конструисао Орашанин и може се рећи да су са његовим иновацијама добри. Окривљеног Петрушић Југослава упознао је 1994. године у СДПР у Новом Београду када је он донео ради продаје полицијску опрему између које је био и парализатор електро који је шале ради испробао на себи да би показао да електрични парализатор на њега не делује јер је донекле медицински феномен. На овој презентацији било је 60-ак људи, можда и више, да би потом окривљени Орашанин окривљеног Петрушића довео у сведокову канцеларију кроз неколико дана и тада му окривљени Петрушић саопштава да се бави трговином, да је близак француској полицији, да ради за специјалне јединице Француске и нуди да организује такмичење између наше полиције и њихове полиције у Паризу као и обилазак неке од специјалних јединица Француске. О свему овоме извештава претпостављене писменим путем, али нема интересовања за то, да би потом отишао на сајам у Париз 1998. године, новембра месеца, на том сајму била је изложена војна и полицијска опрема. Нашу делегацију сачињавало је најмање седам људи, нису могли да уђу на сајам без специјалних пропусница које им је обезбедио окривљени Петрушић и окривљени Орашанин, тако да су били посетиоци тога сајма и то са специјалним пропусницама ВИП, то значи да су били специјални гости. Улази се на посебан улаз са тим пропусницама. Преко окривљеног Петрушић Југослава упознали су водеће људе Француске, као што су на пример руководилац Интерпола за источна питања и источну Европу који је изразио жаљење што су прекинули односе са Југославијом, јер је Југославија кичма за транспорт дроге са истока. У два наврата, пре одласка у Париз окривљени Орашанин Слободан му је дао визит карту на којој је била фирма „Геолинк" из Париза која је фабрика искључиво наменска са бројем телефона. На тим визит картама уписао је своје име и презиме као да је он неко од менаџера „Геолинка". Окривљени Орашанин се представљао као да ради за „Геолинк" и не само да би уписао породично и лично име, већ би уписао и свој број телефона у Београду, а остали телефони су били на том меморандуму визит карте „Геолинка". Познато му је да је Орашанин напустио „Телеоптик ОУР Жироскоп" и да је прешао у приватну фирму „Таргет" у згради ЈРБ у Београду, то је приватна фирма која се бави спољном и унутрашњом трговином специјалне опреме и оружја. Након посете сајма договорено је да се нађу са непосредним старешинама окривљеног Југослава Французима на неком ручку или вечери, тако да су отишли у један ресторан на вечеру и том приликом упознао је Патрик Фора, капетана обавештајне службе Француске, који му се тако представио, тада је на вечери био и окривљени Орашанин. Окривљени Југослав и још један Патриков сарадник, а са њихове стране су била тројица са полицијске академије, професор Милошевић, Лазовић и асистент

Радовановић, сви су са катедре за наоружање, а из сведокове службе били су Ивановић Ратко и сведок. Патрик је говорио да је њему јако жао, официјелни став његове државе, објашњавао је да Французи воле наш народ и да би он желео да дође до сарадње између обавештајне службе Француске и нашег Ресора ДБ-а и да они искључиво раде на муслиманско-шиптарском питању објашњавајући правце кретања дроге кроз Југославију, да би француз коме не зна породично и лично име, на салвети нацртао путеве кретања новца од Приштине до Женеве, односно обрнуто, а те путеве на салвети је нацртао Патрик Фор, а тај новац је био помоћ сепаратистима. Даље је Патрик Фор објашњавао да ће Србима бити тешко уколико Ал Гор дође на место Клинтона, јер он није Грк како се представља, већ шиптар и да ће за годину дана избити рат на Косову. То се све догађа у новембру 1997. године у Паризу. По завршетку сајма њих четворица их испраћају до аеродрома, мисли на Патрик Фора, окривљеног Орашанина, окривљеног Петрушића и оног Француза. Окривљени Патрик је рекао да све што буде потребно нашој делегацији да задужује окривљеног Петрушића да нам помогне и да се нађе возило и тако даље, и тако даље. Окривљени Петрушић Југослав ниједног момента није крио да ради за обавештајну службу Француске након ове вечере. Окривљени Југослав их је повезао са представницима „Геолинка" и „Алкатела", посебно је био важан „Алкател" због опреме коју та фабрика производи. По доласку у Београд као вођа пута је написао писмени извештај о свему шта се догађало у Паризу и приложио је салвету коју је Патрик Фор у ресторану сачинио, тако да се извештај и салвета налазе у сведоковој служби. Децембра месеца 1998. године преко телефона окривљени Орашанин и окривљени Петрушић га позивају да се нађу у ресторану на неком од сплавова, где одлазе са колегом Ивановићем и тада од Орашанина чују, а такође и од окривљеног Петрушића да окривљени Петрушић изузетно важне податке доставља обавештајној служби Војске Југославије и ти подаци су спискови људи који су требали да буду ликвидирани на Косову, како Срби, тако и лојални Албанци и да је то прослеђено служби Војске Југославије, а такође и скинуте сателитске телефонске разговоре које су шиптари слали у свет и да је те податке добио од француске обавештајне службе, да је његова служба то проверила, да је у опцији осам сателитских телефона чији су бројеви идентификовани и тачно се знало кретање наших снага, још је објашњавао да су шпијуни лекари без граница, страни посматрачи, где се крију ГПС уређаји и када би се појавили лекари без граница могу очекивати да ће доћи до напада, то су всома добро знали, али би он то поновио. Рекао је да је француска обавештајна служба утврдила укупно осам телефона, да се све време исти прислушкују и да те податке француска служба њему доставља. Изјавио је жаљење што те податке није могао да достави другој служби, а мислио је на ресор ДБ-а пошто је сведок био у униформи пуковника полиције МУП Србије. Више му је причао о овим подацима, о којима сада говори окривљени Орашанин говорећи да је Југослав све те важне податке доставио искључиво обавештајној служби Војске Југославије. Окривљени Југослав је причао познате ствари како избећи термо камере, потом да се из сателита може снимити траг проласка тенка по меком терену што је ноторна чињеница, како мењати полажеје приликом бомбардовања и како постављати запреке што су сви то добро знали. Окривљени Југослав је причао да му је обавештајна служба Француске након развода са Францускињом обезбедила нову кућу у Паризу, ново возило „Пежо 605" или најновији „Пежо".

На питање поступајућег заменика ОЈТ да ли је овим разговорима у Београду

децембра 1998. године и касније извештавао своје претпостављене, сведок је изјавио да није извештавао претпостављене из више разлога. По информацији са Милипола нису позвани на некакав шири разговор па је оценио да су ти подаци који су од Патрика добијани нису интересантни за службу јер су вероватно познати, друго сва излагања Петрушића углавном су била позната ствар и поготово позната нама и треће што је из начина његовог излагања добио утисак да жели да њега лично информише и да буде упознат о свему, мада га је увек пажљиво слушао из дужне пажње према њему као познанику и пријатељу, а да би евентуално сачекао неку ипак интересантну информацију. Пре агресије на нашу земљу окривљени Југослав му је рекао да ће он са својом групом са којом је ратовао у Заиру и у Републици Српској као добровољац, а преко Војске Југославије. Након агресије на нашу земљу није га видео све до априла 1999. године када је дошао у Београд, кратко је био подшишан, био је резигниран и сусрет је био у ресторану „Стеко" на ауто-путу довезао га је окривљени Орашанин који му је рекао да оде, сведок и окривљени Петрушић су остали једно време да попричају. Причао је да је родољуб, да су његови родитељи са југа Србије и да они трпе шиптарски тероризам. Потом је причао да ће доћи до поделе Косова, односно о подели Косова је говорио у јануару месецу 1999. године, да се сучељавају амерички и француски интереси, чак је и објашњавао на који начин ће се Косово поделити међу великим силама, да Француска жели примат над Косовом, а деоба Косова би била између Срба и шиптара, о овој подели Косова такође му је говорио непосредно пре доласка са његовим добровољцима на Косово, а то је март месец 1999. године, а по повратку са Косова му је показао и фотографије својих добровољаца у зеленим маскирним униформама у некаквој шуми, та фотографија је после објављена у неким листовима. Окривљени Југослав му је рекао да ће са својим добровољцима све време бити на терену, на борбеној линији и да ће окривљени Орашанин Слободан све време бити у Приштини, а њих двојица све време у вези. Стекао је утисак да окривљени Орашанин нема непосредног контакта са Патриком Фором и оним НН Французом, ако је нешто имао са њима, то је искључиво преко окривљеног Југослава. Сматра да је окривљени Орашанин ступио са фирмом „Геолинк" у контакт тек када је прешао у приватну фирму из Београда „Таргет" и покушавао је да прода робу „Геолинка" на нашем тржишту. Никад окривљени Југослав од њега – сведока није тражио било какву информацију. Сведоков утисак је био да је окривљени Југослав родољуб и да је из патриотских разлога све ово и радио. Даље је додао да није одлазио у амбасаду СРЈ у Паризу док је био на сајму полицијске опреме, а није налазио за сходно да обавести претпостављене о вечери са Патриком Фором и другима, јер је сматрао да му не треба сагласност за одлазак на вечеру. По повратку за Београд сачинио је информацију о свему што се догађало на тој вечери и писмено је проследио одговарајућој служби.

Сведок [redacted] је на **главном претресу одржаном дана 08.08.2000. године** изјавио у свему као на записнику из претходног поступка и додао да се после Париза први пут сусрео у Југославији на неком сплаву у Београду, а после је уследио састанак на хиподрому у Београду. Колико се сећа, после је уследио састанак на хиподрому да би се одужили Петрушићу за гостопримство у Паризу и на оба ова састанка био је присутан и Орашанин. Не сећа се да је био присутан и Лештарић Драган. На овај састанак је позвао Баточанина. На ова два састанка није било разговора ни о чему осим што су се дружили и имали невезане разговоре у вези боравка у Паризу. Негде пред крај 1998. године у кафани „Шехер" на Топчидерском

брду нашао се по договору са Петрушићем. О свим састанцима између сведока и Петрушића био је присутан Орашанин који је ћутао, ништа у фази излагања Петрушића није коментарисао, а између тих састанака појединачно се налазио са Орашанином који му је одговорио да има неких података, односно да Југослав Петрушић има неких података које ће пренети њему када буде дошао у Југославију. Много пута у том периоду, невезано за Петрушића се виђао са Орашанином, дуго се познају и често му је доносио проспекте за пригушиваче. Само два пута је био са Орашанином и Петрушићем на састанку и то само у почетку на сплаву и на хиподрому, када је био присутан и Баточанин, а на каснијим састанцима није присуствовао. На првом и другом састанку Баточанина је упознао са Петрушић Југославом, сасвим случајно, без неке посебне намере, ту Баточанин био присутан јер се са њим дуго и интензивно дружио. Не сећа се да је Лештарић Драган био присутан тим састанцима. Можда је и био на хиподрому, али на сплаву сигурно није. У Паризу је оптужени Петрушић био стално и заједно са Орашанином, не сећа се да је Орашанин учествовао у разговору између наше делегације и Патрика Фора, функционера француске полиције. Једном приликом је у фирми „Таргет" у Београду где је једно време радио Орашанин, од њега добио визит карте за фирму „Геолинк" на којој посетници је уписао име и презиме и број телефона у Београду. Орашанин је знао када да дође за Париз, јер је често у то време навраћао у МУП. Када су били у Паризу, тамо је био и Орашанин, али није са њима путовао. Накнадно сведок се исправио па је рекао да је тачно да је Орашанин са њима путовао авионом из Београда. Сећа се да је био неки проблем са пушком – аутоматском пушком, односно специјалном сачмарицом, јер тај инжењер Петровић није имао дозволу за ношење пушке у Француској јер је авион слетео у Брисел због невремена, па тамо није било папира за пушку, па је тада позван Петрушић да интервенише и он је омогућио уношење пушке у Француску. Упознат је да су улазнице за сајам обезбеђења захваљујући Петрушићу добијене. Не би се дружио са Орашанином да је очекивао да није патриота. Одатле је и знао да је оптужени Орашанин радио за државну безбедност Србије, јер зна да у наменској производњи не може било ко да ради. Орашанин није могао да дође на стрелиште без одобрења неког од надлежних старешина. Обично је „Телеоптик" поднео захтев и то је било лако одобриво. Није квалификован да процењује пригушиваче на којима је радио Орашанин, али је мишљења да су солидни. Петрушић није могао да држи презентацију полицијске опреме на Институту за безбедност, без одобрења и провере да организује промоцију опреме полицијске. Ту се не проверава личност већ опрема, односно ако се јавио произвођач опреме лако ће добити одобрење за промоцију, ако се ради о посреднику, односно непроизвођачу онда у том случају не зна како се поступа за давање одбране. Када је 1996. године Петрушић организовао на Новом Београду промоцију опреме не зна у име које фирме је то радио.

Петрушић је на ово навео да је 1996. године био на промоцији на Новом Београду, био је посредник између СДПР-а и „Геолинка" јер није могао све да организује промоцију, а да би се појавио пред одговорнима из СДПР-а. Морао је бити проверен и исконтролисан, провераван је од стране државне безбедности.

На питање адвоката браниоца Вукасовића, сведок је изјавио да се не сећа да је њему сведоку било какве касете предавао окривљени Орашанин.

Сведок [redacted] је на **главном претресу одржаном дана 20.01.2017. године** изјавио да није сигуран да је са њим путовао Орашанин или није, да је пре свега путовао са сведоком авионом или је пре тога отишао. Југослава познаје. Био је на неком испитивању неких пригушивача тамо у Специјалној. Тада га је први пут видео и од када га зна он све оно што је урадио била је само нека помоћ, после је све анализирао, једноставно је нудио ако желе Специјалне јединице, да им обезбеди тамо да виде како раде њихове јединице. После тога се нису виђали дуже времена до једног сајма "Милипул" који се одржава сваке године у Паризу, сваке друге године. Једне у Катру, једна је у Паризу и те године, мисли да је то била `97 или осма, није сасвим сигуран. Том приликом су отишли без позива тамо. Нашао се да помогне читавој екипи, јер из МУП-а је било ту доста из разних служби. Петрушић се постарао да брзо добију те пропуснице, иако су требали унапред да их имају, нису их имали. Били су на том сајму. После тога је посредовао, затражили су контакт људи из ДСТ-а, тамо је био један Патрик. Сведок је учествовао на том састанку, о томе свему је сачинио документацију и дао је на време коме треба. На састанак је повео професора једног са школе, Академије полицијске коју је иначе на "Сорбони" завршио, па зна одлично француски и још један сведоков друг је био ту на том састанку. Тамо су замољени да пренесу надлежним службама да би они поред ембарга, желели контакт са нашом службом, да евентуално понуде неки облик сарадње по питању лица са Косова, јер и њима је био проблем јер су тада имали негде око шест милиона муслимана у Француској и рекао је док су били обојени то им није био проблем, али сада већ јесте, јер се не разликују. Не могу лако да их уоче да се ради о тим лицима и успут је рекао неколико података који су овако интересантни за сведока. О кретању новца за финансирање иредените на Косову. Штавише, конкретних података, то је наравно све записано, презентирано, дата је понуда да ли су и шта су даље службе урадиле то не зна. Углавном после тога је било још контаката са Петрушићем и све то је било увек са неким подацима које је добровољно дао, а који су се показали као веома тачни. Од тога кад ће почети агресија на Југославију и зашто се чека, зашто не већ у току зиме, него тек на пролеће и чак неки детаљи, рецимо ЦК у које спратове ће бити гађани бомбама, затим како на Косову посматрачи снимају тамо и обављају, где им се налазе камере, како се лако налазе, пуно тих детаља које је све сведок бележио, давао надлежним службама и то је било све сазнање. Петрушић није крио да ради за Француску, чим је упознао сведока са Патриком који је био шеф за муслимански део, тако се представио. Од окривљених је још знао и Орашанина. Сарађивали су на развоју у "Телеоптику", овај пригушивача који је практично, који су његов ауторски рад, његова конструкција, а остали окривљени су сведоку непознати.

На питање браниоца адвоката Веселина Церовића, да ли је хапшење овде окривљених за сведока за окривљене које познаје било изненађење, сведок је одговорио да јесте, али да у том моменту није знао шта је у питању. За њега је било изненађење да одједанпут чита све нај, најгоре. Даље је навео да је био заменик начелника Оперативног центра, а то је ранг управе, лично је министру давао информације, преко начелника који прво потпише и то иде даље и то се евидентира и он после даје другој служби, пошто је тада то био ресор, само није била засебна служба БИА, него је то био само Ресор државне безбедности. Коме је даље давано не зна, мисли да је његово било да да, чак после једног колегијума министар му је рекао да је добро оно што је написао, то све што стоји у документацији.

На питање окривљеног Петрушић Југослава, сведок је одговорио да је везано за податке око бомбардовања добио. Састанка у "Шехеру" се сећа, али се не сећа Лештарића, зна да је био Баточанин, Ивановић и шта зна. У сваком случају дао је врло прецизне податке везане за ЦК, јер је то баш било интересантно после кад је гледао, баш је гађано тамо где је рекао и углавном који ће објекти бити гађани, све је презентирано, то је све документација. Петрушић је дао јако пуно тих података, рекао је да ради за њих, али да пре свега воли своју земљу и да ће што се њега тиче, дати све оно што користи Србији, без обзира како други гледали други на то.

Након што је окривљени Петрушић Југослав предочио сведоку део исказа сведока везано за спискове људи који су требали да буду ликвидирани на Косову и за сателитске телефоне, сведок је изјавио да је све то тачно и да је тачно, не само то што је наведено, него да је давао још пуно података, а сведок је све то бележио и тада је то било прецизно написано све шта је речено. Рецимо где су откривене камере, лекари, посматрачи, где, како они функционишу, посебно о сателитским телефонима, све то је сведок даље прослеђивао.

На питање окривљеног Петрушић Југослава, да ли је све то што је сведок презентирао својим надлежнима, да ли и даље постоји у МУП-у Републике Србије, сведок је изјавио да је све то давао, али шта је даље рађено по томе, то не зна. Добијали су они који су били надлежни да добију у принципу службе, начелник процењује коме се даје и даје се углавном само вишем рангу, па они после спуштају доле. Сведок је навео да не чува своје службене белешке, а што се тиче тога да ли је МУП у обавези да их чува, документи имају свој рок трајања и они би требали да се чувају одређени број година, а они врше избор које ће да скенирају.

На питање окривљеног Петрушић Југослава, сведок је изјавио да су се познавали, можда је у почетку пре него што је добио све тачне податке од окривљеног мислио да је авантуриста, али показало се заиста, не зна, да се нешто показало као нетачно од онога што је рекао.

Сведок Б[redacted]Н[redacted] је на **записнику састављеним пред истражним судијом Окружног суда у Београду дана 17.04.2000. године** навео да од свих имена окривљених једино познаје Петрушић Југослава и Орашанин Слободана, а друга лица су му непозната. Орашанин Слободана упознао је пре 5-6 година када је дошао из Словеније и потом се запослио у фабрици „Телеоптик", тадашњи „ОУР Жироскоп" који је искључиво радио за Војску Југославије. Окривљени Орашанин је иноватор и усавршиоје аутоматску пушку МГВ и тада настају само службени контакти између њега-окривљеног Орашанина и сведока. Окривљеног Петрушић Југослава упознао је пре три године на хиподрому у Београду када је био са колегом Божић Мирком и тада је чуо да је приликом боравка у Југославији војно полицијског наоружања окривљени Југослав ступио у контакт са сведоком Божић Мирком где се тада представио да ради за француску фирму „Геолинк" и такође и за Француску из чега је сведок извео закључак да ради за Француску државу. Колега Лештарић и сведок су контактирали окривљеног Југослава поводом набавке специјалне наменске пушке, за потребе службе, та пушка није у слободној продаји и окривљени Југослав је рекао да ће преко својих веза успети да за нашу службу набави ту пушку, што се и

обистинило и иста је плаћена око 18.000 марака, а то се догађало пре годину дана и може се рећи да је та пушка била половна – коришћена, а не нова. Окривљени Југослав је нудио контакте да буде сарадник наше службе, али то сведока није интересовало. О сваком контаку са окривљеним Југославом је извештавао своје претпостављене. Окривљени Југослав му је понудио бројеве жиро-рачуна у иностранству, и то значајних људи ОВК, такође му је понудио и бројеве телефона наших људи које је требало ОВК да ликвидира и да те људе склоне и објашњавао је да је све ове податке добио од Француза, чим је добио ове податке даље их је проследио својој служби. Своје претпостављене – службу је обавештавао писменим путем, о чему сигурно постоји траг и писменим путем је известио своју службу да окривљени Петрушић Југослав ради за Француску државу. Пушка је купљена по налогу наше службе. Да ли је и Орашанин радио за Француску државу то сведоку није познато. Није се распитивао одакле су њих двојица у контакту и због чега.

Сведок [redacted] је на **главном претресу одржаном дана 08.08.2000. године** изјавио као на записнику из претходног поступка и додао да је Орашанина упознао пре десет година, случајно на стрелишту 13.-ти мај у Београду, у МУП-у. Тада је сведок радио у јавној безбедности, а након овога су сарађивали у погледу пригушивача, односно то је радио са другима, а у вези свега тога сведок је био упознат. Оптуженог Петрушића је упознао на хиподрому, једне вечери, у једном ресторану који се налази у близини. Са њим га је упознао Мирко Божић који је био функционер у служби јавне безбедности. Сведок Божић је одлазио на изложбу војне и полицијске опреме у Паризу Милипол као овлашћеник МУП-а. У то време када је контактирао преко Божића са Петрушићем, он се представио као представник фабрике телекомуникација, односно представник фирме која продаје средства која се зове „Геолинк". На овај састанак га је позвао сведок Божић рекавши да постоји човек који може да обезбеди опрему у Паризу коју може да набави, војну и полицијску опрему. С обзиром на оваква казивања Божића, договорили су се да се нађу на хиподрому у ресторану што је и учињено. У ово време је већ био прешао у државну безбедност. Ту је вођен разговор са Петрушићем у вези набавке полицијске опреме, свега онога што нису могли да набаве легалним путем, јер је већ тада био уведен против земље ембарго. Накнадно су сачинили списак опреме која им је потребна и тај списак су дали Орашанину, а са разлога што су Орашанин и Петрушић радили заједно, односно имали су узајамни контакт. Направили су списак потреба у вези опреме, према њиховим тренутним потребама и могућношћу плаћања. Накнадно су имали више састанака, а мисли на себе, Лештарића, са оптуженим Југославом Петрушићем где је обавезно био присутан и Орашанин. Ови састанци су били сви у вези опреме која им је требала. Мисли да је први са Петрушићем контактирао у односу на сведока Лештарића, јер на првом састанку на хиподрому није присутан Лештарић. Набавили су једну снајперску пушку преко окривљеног Петрушић Југослава са још око 100 метака. Било је речи око набавке око још једне пушке, али то није одрађено. Добијао је од оптуженог Петрушића списак лица која су на листи код ОВК и то списка Срба који су на списку ликвидације. То је доставио надлежнима у његовој служби и у вези тога ништа није коментарисано. Лештарић и сведок су дали предлог да се набави пушка снајпер „Антис 1". Нико из сведокове службе га није упозорио да ли Орашанин ради за неку страну службу или не, а да ли је радио за нашу ДБ, са тим није упознат.

На питање браниоца, сведок је изјавио да је са Петрушић Југославом пре састанка на хиподрому сазнао преко листе Експрес политике о неким детаљима о неким Французима, али није знао, односно да се он представља под именом Доминик Југо. Прочитао је то, али у време читања листа није га познавао, нити било шта чуо о Петрушић Југославу. Тај састанак на хиподрому је први састанак, пре три-четири године је био, а било је хладно. У време тог првог састанка на хиподрому није упознат да ли је Лештарић Драган познавао оптуженог Петрушић Југослава. Није упознат када и како и где је Лештарић Драган упознао Петрушић Југослава. До данашњег дана не зна како је Лештарић Драган контактирао и када са Петрушићем. Не може да се изјасни у вези пушке Антис 1, контактирао је са Орашанином, али зна да су он, Орашанин и оптужени Петрушић Југослав код тих разговора били стално заједно. Стално је био на састанцима заједно са Лештарић Драганом, а који су састанци обављени са оптуженим Орашанином. Нашој служби су дали предлог за Петрушића и Орашанина, пошто су заједно радили, да они могу да набаве опрему полицијску и војну. Више органа у ДБ-у дало је одобрење и средства да се набави одређена опрема. У вези свега овога има документација у служби. Био је присутан када је стигла пушка Антис 1 на аеродрому. Мисли да је у магацину аеродрома преузета пушка. Како је Лештарић преузео пушку не зна, јер је био у салону, где је остао са Петрушићем. Након овога и даље су сарађивали са оптуженим Орашанином и Петрушићем у вези друге опреме, али је од стране функционера ДБ-а речено да у вези набавке те опреме прекину. То је било пре злочиначке агресије НАТО пакта. Није упознат да је током рата сведок Лештарић Драган наставио контакт са Петрушићем и Орашанином, док су се они налазили на Косову. Након тог црвеног светла о томе његових надлежних није даље настављао контакте са Орашанином. У време ратних дејстава имао је само један контакт са Југославом, то је састанак био између сведока и Југослава у кафани „Зона Замфирова“ и о том састанку је обавестио надлежне. Овај састанак је уследио након његовог хапшења од стране војске. Лештарић му је рекао да ће Петрушић Југослав бити одређено време у кафани „Зона Замфирова“. Пре бомбардовања Орашанин и Петрушић, неко од њих му је дао факс о циљевима и објектима, све ово је било пре датог црвеног светла да се прекине сарадња, односно контакт са оптуженим Орашанином и са Петрушићем. Тај списак није читао јер га је једино интересовала набавка опреме за полицију. Није радио ни на каквом уговарању са Петрушићем, састанка сведоковог начелника Радета Марковића са функционерима обавештајне службе Француске. Сигуран је да је његов састанак са Петрушићем уследио након његовог пуштања из војног затвора. После тога је црвено светло, тада је у „Зони Замфировој“ Петрушићу рекао да више неће контактирати.

На главном претресу је извршено суочавање Орашанин Слободана и Баточанин Ненада, сведок [redacted] је изјавио као на записнику, а оптужени Орашанин Слободан је изјавио да је тачно све што је предмет суочења и да је све тако било, да се састао са Баточанином у време агресије где су требали и за њега да ваде визу за Француску, јер му је број пасоша дао сведок Лештарић, да је сведок Баточанин знао његов број телефона и да га је назвао када је био негде на граници којом приликом је тражио, односно проверавао на састанку Радета Марковића и функционера обавештајне службе Француске, мада тема састанка није била речена. Југослав из Париза је потврдио да је уговорен састанак и када је дошао у Југославију то је потврдио. Задњи контакт између оптуженог Петрушића и сведока [redacted]

био је 10.05.1999. године.

На питање браниоца Вукасовића, сведок је изјавио да не зна ко је Горан Живаљевић и да приватно не познаје Радета Марковића.

Сведок М[redacted] З[redacted] је на **главном претресу одржаном дана 07.08.2000. године** изјавио да је у почетку агресије НАТО пакта био ангажован у резервном саставу ОУП-а Дечани, где је остао све до доласка групе у којој су се налазили оптужени, а која се звала војна формација као 10.-ти диверзантски одред. После краћег времена Убипаровић Драган, звани Парага, га је предложио – њега и Лаловић Милована да пређу у састав тог одреда, те их је одвео код Петрушић Југослава који је тада носио униформу Војске Југославије и чин мајора. Понуђено им је да пређу у тај диверзантско-десантни-диверзантски одред и приликом тог разговора Петрушић им је рекао да ће имати исти третман као и остали војници. Били су смештени сви у једној згради прекопута станице милиције Дечани. Пошто ова локација није одговарала по речима Петрушића, ишао је да тражи неку другу кућу. Првих око недељу дана није било никакавих акција, а приметио је да је Петрушић за то време често ишао на договор са старешинама југословенске армије. Приметио је да се оптужени дружи са Петровић Радетом, односно често га је видео заједно са Петровић Радетом, са Зораном званим Бајером, а често је био и са њим – сведоком, као и са Лаловићем. Пелемиш је дошао касније, да ли је имао неке чинове или не, то не може сада да се сети. Тим одредом командовао је, како је сведоку речено, оптужени Петрушић, мада је у тој војној формацији провео времена и времена. Често је био одсутан из те јединице набављајући све што је било потребно за исту, у чему је чак за фугасер набављао шрафове, лим и друго што је требало. Био је присутан када је Влачо делио плате припадницима десантско-диверзантског одреда, односно 10.-ог диверзантског одреда. Донео је новчанице од по 1.000 марака, па га је замолио сведока да му раситни по 500 марака, то је урадио, с тим што је тај новац уситнио у Пећи. Видео је да Влачо дели те марке припадницима 10.-ог диверзантског вода. Није добио ништа од тог уситњеног новца. Не би могао да опише понашање тих припадника одреда када су добијали новац. Око тог фугасера се радило око десетак дана, с тим што је сведок набавио плочу. Пре постављања фугасера оптужени Петрушић је са својом извиђачком групом ишао на извиђање. Ко је са њим ишао возилом Пинцгауер није видео. Када су се вратили са извиђања сведоку је један резервиста који је иначе шумар из Дечана причао да су били нападнути између села Раставица и Дечана. Када је погледао то теренско возило видео је да је било погођено једним пушчаним метком у предњем делу чела. Преношење фугасера организовао је капетан Савовић који је довео групу затвореника аутобусом из Пећи. Шумар који му је рекао у вези напада зове се Лаловић Милован који је био у Пинцгауеру. Након овога активиран је фугасер, чуо је да са наше стране није било мртвих од те експлозије, а да су на њиховој страни били огромни губици. Након овога активирања фугасера углавном су се одмарали, а појединци из одреда су одлазили ради провода између Пећи и Ђаковице. Није ишао на ратиште, односно на акције. Није чуо да је оптужени Петрушић разговарао телефоном, а био је упознат да је такав телефон постојао. Од једног момка у јединици из Чачка чуо је да је било много погинулих шиптара од фугасера у Кошарама, а то се причало међу њима у јединици. Колико зна имали су само један фугасер који је додељен њиховом воду. Једном приликом било је и два теренска

возила, а ко је са њима дошао и како, не зна.

Први пут је контактирао са оптуженима, односно био додељен том одреду почетком априла 1999. године. Житељ је места Дечани, а од 1998. године је био под униформом и стално у Дечанима. Након бомбардовања од стране НАТО пакта прошло је око 15 дана када је ступио у 10.-ти диверзантски одред. Пре одласка у 10.-ти диверзантски одред је био под командом извесног Кнежевића чије име не зна, потиче из Војводе, у то време сведок је био припадник МУП-а, резервног састава. Од 1998. године сведок и остали из Дечана су били у саставу резервног састава МУП-а и то све до бомбардовања. Пошто су се наши картони налазили у војсци, односно територијалној одбрани града, Војска је тражила од МУП-а да их разоружа и узму униформе и да их пошаље код војске. Месец дана је трајао тај дијалог између војних референта с једне стране и друге стране тог Кнежевића из МУП-а. Пошто је референт тражио да их МУП разоружа и упути у војску, односно да их МУП раздужи са опремом и униформом. На крају је Кнежевић пристао на то, па их је упутио у војну јединицу. Када су се враћали са раздужења код МУП-а Лаловић Милован, шумар – сведок и шумар су срели Парагу када му је објаснио да су његови односи са референтом војним лоши и да неће да иде код њих и тада им је Парага препоручио да оду у 10.-ти диверзантски одред и одвео их на разговор код Петрушића. Пре одласка у тај 10.-ти диверзантски одред чуо је све о тим људи да се прича да су се борили у Босни и да су храбри. Напустио је Косово, по сведоковој процени тај одред негде половином маја 1999. године. Када су дељене паре није знао одакле потичу, паре су добили највероватније зато што су се бавили у Дечанима. Презиме му је Савановић непознато, мада је чуо за надимак Геза. Тог Гезу је добро познавао. Чуо је да једном приликом тај Геза у Босни или код Дечана пуцао на двојицу, на извесног Жику и Младенка и да је био рањен, а такође и ова двојица. То су му причали Жиги и Младенко. После тога су му причали да им је Петрушић забранио ношење кратког оружја Гези, односно био је присутан када је пред њим рекао да Геза више не сме да носи пиштољ, да не сме ни сведок, пошто је сведок имао пиштољ за појасом. Није упознат да ли је Савановић звани Геза дошао истог дана са 10.-тим диверзантским одредом или нешто раније, или нешто касније. Не зна да ли је Геза, односно Савановић учествовао у акцијама пошто је био често одсутан. Долазак овог одреда у Дечане је прихваћен са еуфоријом, с обзиром да је у Дечанима било 70.000 шиптара и 743 Срба. Упознат је када је од стране Влача дељен новац, делило се по 500 марака, јер када је носио да уситни, појединци су му тражили да им да 500 марака, а код њега је за поједине остало 500 марака да им да накнадно. Не може да се сети за кога је ситнио новац, то су били сасвим сигурно припадници 10.-ог диверзантског одреда. Од присутних у судници уситнио је Влачо Бранко јер је требао да купи млеко, киселу воду и остале прехрамбене производе. Није видео да је оптужени Орашанин примио новац. Упознат је да је Влачо Бранко био економ у 10.-ом диверзантском одреду. То се у војсци популарно назива „позадинац". Једном приликом када су отишли Влачо Бранко и сведок у Пећ, Бранко га је замолио да уситни 1.000 марака, што је сведок и учинио код свог брата и од овог уситњеног новца Влачо је купио сокове, киселу воду и млеко, што су сви користили у јединици. То се понављало отприлике сваке недеље. Узимали су у појединачним случајевима од два до три паковања од свих артикала које је претходно поменуо. Када је видео оптуженог Петрушића после извиђања њему је униформа била прљава и долазио је касно увече са комплетним наоружањем. Зна да је Петрушић одлазио са групом на извиђање, а да ли је ишао сваки дан или не,

то није видео. Нико није имао право да носи пиштоље у бази. Са Петрушићем је био око три пута у Ђаковици. Једном приликом је био са оптуженим Петрушићем и Савановићем када су ушли у место Чабар – Чабрак јер је Петрушић чуо да ту постоји неки сателитски телефон који је користила једна шиптарка и разговарала са иностранством, а тај податак је чуо од учитељице Слађе. Оптужени Петрушић је два – три пута преноћио код сведока кући, сведок је дан проводио у бази, а ноћу кући. Јединица МУП-а којој је сведок припадао је била јединица за специјалне операције ресора државне безбедности. Убипариповић Драган је припадао тој јединици и имао је чин наредника. Пре доласка 10.-ог диверзантског вода у Дечане ништа није чуо посебно о Петровић Радету, а касније по доласку у ову јединицу Убипариповић Драган звани Парага је хвалио Петровић Радета као изузетног храброг и најбољег човека из Босне. Увек када би видео Радета Петровића виђао га је у пуној ратној опреми. Шумар Лаловић Милован живи негде у околини Чачка и са њим више није контактирао.

Сведок [redacted] је на **главном претресу одржаном дана 28.10.2016. године** навео да познаје све окривљене пре бомбардовања, тада је био ангажован при полицији и кад су ови момци дошли доле из полиције су их пребацили, сведока и једног Лаловића су пребацили код ових момака, то је 125 Моторизована бригада. Прво их је видео као војна лица у Дечанима кад су дошли, као војна лица, а као цивиле их је видео први пут на суђењу кад је било 2000., 2001. године. Са њима је био заједно у једној јединици 125. моторизоване бригаде, то је бригада из Косовске Митровице, ако се добро сећа, били су заједно. Сведоку је познато да је било притвореника. У 125-ој не зна, била су два момка, да ли је то био притвор или не, њему је то више деловало као нека гаража, засебна зградица. Испред те кућице је био стражар, то претпоставља. Није му познато да ли су та два момка била притворена, али био је стражар, па претпоставља да јесу. Видео је само двојицу. Само једном их је видео и то можда у временском периоду од пола сата или 15 минута. Више није видео ниједно притворено лице. Мисли да је то био јун, лето је било. На подручју Косова и Метохије остао је до задњег дана, јер је прешао после у МУП. Задњи дан му је био у Дечанима, требало би да је јун. Та два лица која је видео су били мушкарци, млађи, 20-ак година отприлике, били су унутра, у полумраку и на њима није било повреда. Није улазио унутра, а знао је да су били унутра у полумраку јер се види кроз врата, а та врата су као две летве даске, тако су отворене, па се унутра види. Видео их је само тај један дан. Није могао да види, не сећа се, а није ни обраћао пажњу на то да ли је на њима било неких повреда или рана, ту је био стражар. Стражар је био обичан војник. Колико му је познато, војна полиција је тада имала беле оптраче. Ту се задржао неких пола сата. Сведок и Југослав Петрушић су заједно били код пуковника Ђурковића, Југослав је отишао код њега, а сведок је остао напољу и тад их је видео. Није присуствовао састанцима. Колико му је познато, осим та два није било никог, а чуло би се, Дечане је веома мало место да је било притвореника чуло би се. Сви су спавали на истом месту. Сведок није учествовао у неким ратним дејствима, али у неким јесте. Виђао је и Пелемиша и Петровића и Слобу Орашанина. Познато му је и презиме Влачо Бранко. Он им је поделио марке, добио је 500 марака на име плате. Зна да је тај износ добио и Гајо Лалојевић и Геза и њега је видео да је добио, за ове остале не зна претпоставља да су и они. Не зна порекло новца, али је чуо да је неко ишао да донесе ту негде из Мађарске, али у томе није учествовао.

На питање адвоката Милорада Константиновића, да ли сведок може да се изјасни ко је Геза, сведок је изјавио да му је Станко Савановић право име.

На питање заменика ВЈТ, сведок је изјавио да мисли да су та лица била албанске националности, претпоставља да су били шиптари, не зна да ли су били албанске националности. Није видео да је Петровић Раде било ког изводио из тих просторија. Стајао је испред где стоји стражар.

На питање браниоца адвоката Веселина Церовића, сведок је изјавио да је био обичан војник. Југослав је имао чин мајора и био је командир, а Пелемиш је имао чин капетана. Ишло се на ратиште, на Кошаре, минирали су Кошаре негде у мају месецу.

На питање браниоца адвоката Веселина Церовића, сведок је изјавио да од 23.03.1998. године нико није могао да уђе у Дечане, нити да изађе из Дечана, јер су Албанци, Шиптари били свуда около, заседе направљене и ко крене, не може да изађе, пуцају и убијају. Деблокада Дечана је прво отклоњена негде пред Нову годину, на јесен, а отклонила ју је војска и полиција, тада је била интервенција војске и полиције. У то време, на пример 100 метара од центра је шума. Дешавало се да гађају снајперима у центар града и сад не може да се сети тачно кога су ранили у строгом центру града али сећа се, када је пала минобацачка граната на бензинску пумпу, а то је било свакодневно. Могло се кретати само једном улицом, то је Манастирска улица, од центра града према манастиру Високи Дечани, само том улицом, ниједном другом улицом, били сте небезбедни.

На питање браниоца адвоката Веселина Церовића, где су се налазили ти побуњени, наоружани Албанци, где су се они скривали, одакле су пуцали, сведок је одговорио да је то мали простор и рецимо онда 100 метара од центра његове кућа, он седи у својој кући и из ње пуца. Већином је гинула полиција. Било је и војске.

На питање заменика ВЈТ-а сведок је изјавио да је било цивилних возила било је и BMW и Реноа, имало је и војних возила Pincgauer. Петровић је нон-стоп држао пушку.

На питање председника већа, да ли је 2000-те године било притисака на сведока, од било кога до данас, сведок је изјавио да не може да каже да је било неких великих притисака, али није, није.

На питање браниоца адвоката Веселина Церовића, сведок је изјавио да су сви имали пушке и да је за ратно стање нормална ствар да се носи оружје.

На питање окривљеног Југослава Петрушића, сведок је изјавио да у Вождовцу није био, био је у Савској улици,седео је у једној канцеларији и рекли су му да пише, да пише шта је било и да пише чега се сети. Био је у Чачку у служби државне безбедности да даје изјаву, али то није пријавио суду.

На питање окривљеног Југослава Петрушића, да ли је сведок био примљен у

формацију Десети диверзантски одред, сведок је изјавио да је био примљен у 125 Моторизовану и да је одговор да не.

На питање окривљеног Југослава Петрушића, да ли је прешао у Десети диверзантски одред, сведок је изјавио да колико је њему познато то је била 125 Моторизована бригада, а не Десети диверзантски.

На питање окривљеног Југослава Петрушића, сведок је објаснио да су прво набављали лим који је био потребан да се тај фугасер направи и онда су нашли све и спремили, а после тога му је био задатак да поведе групу људи која је требала то да изнесе горе на Кошарама. Тог дана су их бомбардовали у аутобусу, бомбардовали су авиони ту где су били, да нису макли те људе све би их побили. Скоро цео материјал је прибавио који је био потребан. Капетан Савовић је дао 50 заробљеника да их одведу на Кошаре да би укопали младу војску, неке од њих је знао, то су били осуђеници на месец дана отприлике и слично. Сви ти људи су враћени Савовићу, а померили су их кад су бомбардовали аутобус, да их нису померили одатле, побили би их све у аутобусу.

На питање окривљеног Југослава Петрушића, да ли је тачно да је сведок стално био са њим, под тим мисли на, кад се врати са Кошара, сведок је одговорио потврдно и додао да је окривљени Петрушић Југослав причао да има много пара.

На питање окривљеног Југослава Петрушића, да ли тада, људи који су настрадали, а били су пореклом из Босне и Херцеговине, да ли се сећа да је дао новац да оде са Радетом Петровићем да га уситни да би људима било дато за сахрану, сведок је одговорио потврдно. Видео је да је Пинцгауер био погођен пушчаним метком. Капетан Савовић је био начелник безбедности, или одговорни за безбедност у Пећи. при војсци. Био је командир чете Војне полиције у 125 Моторизованој бригади, орган безбедности. Милован Лаловић, Гајо, шумар је сведоку рекао какви су били ефекти фугасера, односно те експлозије, да је било много мртвих на њиховој страни, а на нашој није било. И тај човек је учествовао са Петрушић Југославом у овој акцији.

На питање окривљеног Југослава Петрушића, сведок је одговорио да је окривљени имао девојку Албанку, да је са њим ишао у Ђаковицу код ње када су тражили сателитске телефоне, да је та девојка окривљеном Југославу Петрушићу показала кућу доктора Буљаја, да му није познато да је она поднела било какву пријаву против окривљеног, као што му није познато да је читаву њену фамилију избавио из руку УЧК. Сателитски телефон није видео, али је факс био код сведока у стану.

Након што је окривљени Југослав Петрушић предочавао исказ сведоку, сведок је у својим одговорима остао при оним наводима које је дао у претходном току поступка.

На питање окривљеног Југослава Петрушића, да ли се сећа акције када се улази у Албанију добили од органа безбедности 20 различитих униформи да би могли да изврше диверзантско-терористичку акцију, сведок је одговорио потврдно,

тада је видео нешто од материјала, али није цео. Сведоку је познато да су пре постављања фугасера улазили у Албанију и то су били они и 63. падобранска, а колико је сведоку познато, ту акцију је испред чете војне полиције 125. моторизоване бригаде предводио окривљени Петрушић. Даље је додао да нема никаквих сазнања, нити да је био присутан када је неко убијен. Био је присутан са окривљеним Петрушић Југославом када је ишао да лоцирају кућу брата доктора Буљаја. У тој кући су нашли једну већу количину лекова, а то су предали у амбуланту у Дечане директору Милану. Ти лекови су били у кући доктора Буљаја, у подруму, доктор Буљај је враћен кући. По Ђаковици се причало да је та породица богата, то сведоку није познато, али се тако причало. Доктор Буљај је био чувени доктор у Ђаковици.

На питање окривљеног Југослава Петрушића, да ли су икад по сазнању сведока у времену док је са њима учествовао у борбама, да ли је икад окривљени наредио било када, било где и било коме да изврши отмицу, превару и да неког убије, сведок је одговорио да за то не зна, исто то не зна ни за Милорада Пелемиша, ни за Радета Петровића, ни за Слободана Орашанина, ни за Влачо Бранка.

На питање адвоката Милорада Константиновића, да ли је сведок прошли пут када је саслушаван, уопште помињао десети диверзантски одред, сведок је одговорио да не зна, да се не сећа, да би рекао да није. Десети диверзантски одред се спомињао, причао је Геза, причао је Зоран Обреновић, чини му се да се тако презивао и да су они причали, можда му је то одатле дошло Десети диверзантски одред из њихове приче, али је на суђењу, ако је рекао, не зна због чега је рекао Десети диверзантски одред, јер тај одред доле и не постоји. Била је 125 Моторизована бригада и то је то.

На питање адвоката Милорада Константиновића, да ли је пре давања те изјаве разговарао са било ким у вези суђења, сведок је изјавио да није било притисака, али дођу, па те зовну у станицу полиције, њега конкретно је звао Чедо, он је тада био шеф Државне безбедности у Чачку, не зна му презиме, у пензији је. Позивао га је у Државну безбедност пре него што је долазио у суд да прича. После суђења, суђење је прошло, они су га звали годину дана после тога и тражили су да исприча шта је било доле и све им је рекао. Прву изјаву је дао у полицији у Чачку. У станицу полиције у Дечанима је био пре суђења, у Чачку је био пре суђења и давао је изјаву.

На питање окривљеног Петрушић Југослава, сведок је појаснио да је пре сведочења дао изјаву у Дечанима, у Чачку у полицији. Изјаву је писао руком, био је два – три пута и стално је писао руком и то је потписивао. После свега тога те изјаве никад није видео. Те људе у Чачку, када је испитиван, када је давао изјаву не познаје, они су сви били у цивилу.

На питање адвоката Зарић Александра, сведок је изјавио да је три пута био у полицији, али да не зна зашто су га звали три пута, испитивали су га у размаку од месец и по дана, два, отприлике, сва три пута је било исто и сва три пута је писао исто.

На питање адвоката Милорада Константиновића, сведок је изјавио да га је звао Чедо он је био начелник ДБ у Чачку, он га је звао да дође код њега у канцеларију, да ће бити присутна два момка из Београда који ће са њим да обаве

информативни разговор у вези овог случаја и да дође и дошао је.

На питање адвоката Милорада Константиновића, јел то било пре суђења, сведок је изјавио пре него што је дошао на суђење као сведок тада, о томе прича. Чедо је одмах изашао из канцеларије и ти који су остали питали су га исто што и овде сада у суду и он је све то испричао, мисли да су се представили, али није запамтио како се зову, за легитимацију се не сећа.

На питање адвоката Милорада Константиновића, сведок је изјавио да је два пута био у Савској улици и да су тада била присутна иста та два момка, они су га сачекали, сведок дође, ставе га у једну канцеларију, седи, пише шта је било, они му сипају нафте и он се врати својим колима за Чачак.

На питање заменика ВЈТ-а, да кад је у питању записник са главног претреса из 2000. године, сведок је рекао да је 90% тога тачно и да стоји при томе, осим имена доктора које је погрешно уписано, имена те јединице, формације, да ли још нешто није тачно, сведок је одговорио да је углавном све колико се сећа тачно.

На питање окривљеног Југослава Петрушића, сведок је изјавио да је три пута био на разговору, једном у Чачку и два пута у Београду. У Београду, у Савској улици, згради са леве стране, згради полиције, био је на првом спрату. Кад је био у Чачку, пошто је знао целу униформисану да је био неко од њих у цивилу, он би га познавао, а били су у цивилу присутни, али њих није знао.

На питање председника већа, да ли је сведок видео неко лице које је рањено, да ли је видео неког рањеника Албанца, на шта је сведок одговорио да ниједног Албанца или Шиптара, нико није био рањен, ниједног није видео, није видео било какве повезе који би личили на превијено.

Сведок Ј[redacted] А[redacted] је **на главном претресу одржаном дана 07.08.2000. године** изјавио да је оптуженог Пелемиш Милорада упознао негде крајем 1989. године у Новом Саду преко заједничког пријатеља. Отварао је ноћни клуб у Бачкој Паланци, па је намеравао да се преко Пелемиша домогне неких Рускиња плесачица. Пре овога је ступио са Пелемишем у контакт са којим је завршио овај посао у вези Рускиња. Упознао га је са неким Русима, те је у вези тих плесачица завршио са тим Русима. Рускиње су дошле. Убрзо је започео рат у Југославији, односно бомбардовање, па је тај његов локал престао да ради. Пошто је оптужени Пелемиш Милорад знао, да сведок зна неке муслимане у Федерацији хрватско-муслиманској, њега сведока је ангажовао заједно са пуковником Зимоњићем, тачније њега је пуковник Зимоњић Никола на препоруку Пелемиш Милорада ангажовао на раду у Босни. Не ради се о Зимоњић Николи, него о Зимоња Николи, он је био бивши официр у ЈНА. Радио је на овом обавештајном плану. У то време је ишао у Босну више пута. Касније на позив Пелемиша је са Пелемишом и још неколико људи отишао на Косово, тамо су већ били неки из те јединице. На Косову су поред Пелемиша и сведока ишли још неки људи. Са њима је у групи од тада био Раде Петровић. На Косову су у 10.-ом диверзантском-десантском одреду били већина момци из Републике Српске. На Косову је остао не више од седам дана. Рекли су му да припада војној полицији које су ознаке биле на Пинцгауеру путничком возилу.

Момци из овог одреда су носили ознаку 10.-ог диверзантског одреда. У вези тог града у Босни, Пелемиш му није обећавао никакву награду, нити је тражио, а на Косово је отишао чисто непланski. Имао је једно излажење на терен за тих седам дана, тако што су износили неки експлозив на терен ради активирања фугасера. Док је био на Косову седам дана добио је 500 марака. Мада није тражио новац када је полазио, није хтео да одбије пријем тог новца. Не може да се сети ко је делио тај новац, али сви су добили по 500 марака. Не може да се сети ко је њему дао новац – сведоку, мисли да то нико није урадио од петорице оптужених. Могуће да је било још неких акција док је био на Косову, али у њима није учествовао. Када су носили експлозив били су гађани пројектилима, минобацачима и снајперима. Вратио се са Косова јер је имао одређени обавештајни задатак у Босни. Официр Зимоња Никола је онда био у Војсци Југославије. Након повратка у Бачку Паланку контактирао је са Пелемишем у вези свог рада у Босни. Два пута је по налогу Пелемиша прелазио границу код Хоргоша и Келебије, односно два пута је ишао у међугранични пролаз. Пелемиш му је рекао да треба неке папире да узме, односно ковертирану пошту, дао му је опис тог лица и тим лицима је прилазио како на Хоргошу, тако и на Келебији, те су му та лица давала те коверте и онда их је он носио Пелемишу који је чекао са наше граничне стране. У време док је трајала НАТО агресија ишао је на гранични прелаз Хоргош, а касније када је престала агресија ишао је на Келебију. Са њима је једанпут био оптужени Влачо, а мисли да је он био када је одлазио на Келебију. Пелемиш му је дао опис тих лица, радило се о лицима средњих година, није им знао име и презиме, односно знао је име кога се сада не сећа, а није био проблем да та лица пронађе, јер је гранични прелаз био пуст. Тог човека је самог пронашао на прелазу у време агресије, а касније је после престанка агресије било мало попуњеније. Не може да се сети које националности су били ти људи, пришао им је нормално и рекао им је да га је послао Миша, они су му давали те коверте које је предавао Миши Пелемишу. Добио је 500 марака за седам дана, а да ли је то била месечна или недељна плата то није знао. Када је ишао на Келебију то лице које је донело коверат било је допутовало путничким возилом које је на себи имало жуте регистарске таблице, вероватно Француско или Холандско лице које је дало на Келебији коверат било је у путничком возилу немачких регистарских таблица, барем мисли да је тако. У оба случаја та лица су говорили српски. По нагласку није могао да закључи о њиховој националности, јер са њима је разговор био изузетно кратак. Не зна шта је било у ковертама. Још једном је у Босни преузимао коверат по чијој наредби сада не може да се сети, то је било након бомбардовања НАТО пакта. Стекао је утисак да су Зимоња Никола и Пелемиш Милорад у изузетно добрим односима и њега је увек Зимоња Никола срдачно испраћао. Био је присутан када су Грци, Руси и друге православне нације тражиле од Пелемиша да иду на Косово да се боре.

На питање оптуженог Петрушић Југослава, сведок је изјавио да када су возили експлозив од 1.000 кг на тракторској приколици, шиптари су гађали ту приколицу, а та се приколица налазила на самим Кошарама, Петрушић је склонио младу војску да не изгине од минобацачких мина.

Сведок Г[redacted] Н[redacted] је на **главном претресу одржаном дана 24.08.2000. године** изјавио да познаје Пелемиша доста раније, јер је читаво време рата био под његовом командом, а оптуженог Петровић Радета је упознао касније, у мају 1995. године. Када се завршио рат у Босни вићао се са овом двојицом оптужених, а чули су

се и телефоном. Пред косовски сукоб причало се у целој Босни да треба да се иде на Косово, да се помогне српском народу, па је то и сведок исто чуо. У Републици Српској су се одржавали скоро свакодневно митинзи против НАТО пакта. Сећа се да је једна група добровољаца из Босне отишла преко државне безбедности у Југославију, на Косово, а сведок је пошао са другом групом. Пошто су добровољци најбоље познавали Радета Петровића, а посебно Пелемиша, одлучили су да са њима крену на Косово. Није било речи уопште о плаћању, односно о било каквом плаћању, јер су ишли да бране српство. У претходној групи у којој је био његов одличан пријатељ Лукић Зоран који је погинуо у Ибарској клисури била је обећана плата од 1.000 марака месечно, од стране државе СРЈ, али сведок није хтео да иде у ту групу, већ је отишао у групу која се није плаћала. Пре поласка из Босне на Косово сведокова група, па и сам он су имали контакте преко окривљеног Петровић Радета са оптуженим Пелемиш Милорадом у смислу где ће и како ићи. Био је договор да не иду као неорганизована банда, већ као организована група. Из Републике Српске стигли су на аутобуску станицу у Београд, а одатле у Гроцку. Читаво време док су ишли из Републике Српске са њим је био Петровић Раде. Када су стигли у неку основну школу у Гроцкој, где је већ била војска, ту је упознао и оптуженог Петрушић Југослава. Док су били у Гроцкој, оптужени Петрушић је причао да треба да иду на Косово, а претходно у Ниш, односно већ су знали још раније када су пошли из Републике Српске да треба да иду на Косово, а Петрушић је рекао да треба да иду према Медвеђи, на граници према Косову. У Гроцкој су преузели униформу, а када су стигли у Ниш, тамо су задужени оружјем и муницијом. Када су преноћили у Нишу сутрадан Петрушић је рекао да не иду за Медвеђу, већ да иду на Косово, на Кошаре. Пре овога су чули да је на Кошарама најопасније и најгоре. Ту је оптужени Петрушић Југослав предочио да ко не жели да иде на Кошаре да се одмах врати и нудио је паре за превоз натраг. Петорица добровољаца је одмах одустало и Петрушић им је дао паре за повратак. Није видео да ли је дао новац у маркама, или у динарима. Када су пошли, односно пре поласка из Ниша, Петрушић им је рекао да од њега имају по 500 марака, с тим што није рекао да ли је то била укупна сума, или месечна. Читаво време је стекао утисак да мајори, пуковници, потпуковници облећу око Петрушић Југослава и да му придају велики значај. Након овога кренули су из Ниша и стижу у Дечане и смештени су у један камп где је претходно била полиција Југославије. Након што су преноћили у Дечанима сутрадан су придодати једној јединици војне полиције, с тим што је у тој јединици био главни капетан Савовић. Да ли је он био главни или није, није још био сигуран, али зна да је он у име те своје јединице обављао контакт са Петрушићем. Командир вода био је Пелемиш. Оптужени Петровић Раде командир једног одељења, а Бране Гојковић командир другог одељења. Петрушић Југослав није ишао са њима на Косово, односно оптужени Пелемиш Милорад са њима није путовао на Косово, већ је тамо дошао накнадно 10-12 дана, а Петрушић је са њима ишао од Гроцке скроз до Дечана. Када су стигли у Дечане Петрушић је обављао контакте са официрима Војске Југославије, а водом су командовала лица која је претходно набројао. Оптужени Петровић Раде је командовао једним одељењем јуришног типа за борбу прса у прса. Прешли су у центар Дечана у једну слободну кућу. Сведок није учествовао у борбама на Кошарама, мада је његова група учествовала у тој акцији заједно са 63.-ом и 72.-ом падобранском дивизијом. Био је са Влачо Бранком. Са Орашанином је ишао у Дечане да нађе шрафове, односно експлозив тротил, те су Орашанин и сведок пошли у Косовску Митровицу да набаве тротил. Отишли су у Косовску Митровицу, тамо су

нашли пуковника Ђуровића који је преко неког капетана Дивљакова упутио их у место Лепосавић у магацин војни где су узели експлозив фугасер који су набавили пробан, односно тај принцип је испробан, те су фугасер однели на Кошаре. Није био када је активиран фугасер, већ је са Влачом био у селу Батоши. Претходно је одређено да неки шиптарски затвореници носе фугасер, али то они нису могли да учине па је Петрушић дао налог да им се да вода и храна и да их врате аутобусом у Пећ, након чега су наши људи изнели фугасер на терен. Није присуствовао испаљивању фугасера јер је био у селу Батиши са Влачо Бранком. Свакодневно су ишли у извиђање на Кошаре, али није ишао сведок, већ је ишла његова група. У извиђање их је водио Петрушић и Петровић, обично их је водио сведок Обреновић Зоран, потом Петровић Раде, а водио их је и Петрушић. За скоро читаво време сведок је неким БМВ-ом возио материјално-техничка средства само за њихову групу. Једног дана док су Американци бомбардовали Кошаре касатним бомбама, видео је када је дошао у базу једну рупу на каросерији од метка и избушену гуму на Пинцгауеру и питао момке шта је било, они су му рекли да су ишли са два Пинцгауера теренска возила и да су наишли на заседу шиптара и рекли су му да шиптаре нису ухватили. Причали су да су шиптари запуцали и побегли. Сутрадан на истом месту страдало је шест војника Војске Југославије. У бази су имали сателитски телефон који је био код Петрушић Југослава и преко тог телефона, односно за тај су знали сви официри Југославије у Дечанима и сви они су телефонирали. Преко тог телефона јављено му је да му породица у Босни није у реду, те је 09.-ог или 10.05.1999. године отпутовао назад у Републику Српску. Суд га није добро разумео, на тај телефон нису стизали позиви, макар је тако сведок знао, већ су они преко тог телефона позивали родбину. Док је био у Дечанима добио је једнократно 500 марака и више ништа није добио. Оптужени Пелемиш им је поделио паре. Знали су да су то паре од Петрушић Југослава. Није чуо да је било ко причао да Петрушић ради за неку страну земљу, нити за неку страну службу, а стално су долазили официри Војске Југославије код Петрушић Југослава.

Присуствовао је када је Петрушић са групом одлазио у акцију и задатак сведока је био да спреми возило и људство са одређеном опремом. У теренско возило стављане су зоље, осе, бомбе, резервна муниција, резервна храна и вода. Њему је претходно пре одласка увече Петрушић наређивао шта треба, односно преко Петровић Радета наређивао шта треба да се спреми за сутрашњу акцију.

Даље је сведок додао да је познавао сведока Савановића још из Републике Српске, а он је по сведоковој процени, а и процени његових другара био луд. Видео је да је у Шеховићима, Савановић играо руски рулет са пиштољем ТТ 7,62, иначе Савановић није много ишао у акцију у Дечанима, већ је вечито био болестан. Мисли да је једном отишао у извиђање. Био је суочен са чињеницом да је Петрушић Југослав после погибије Лукић Зорана на Ругови дао 500 марака за сахрану, а потом је дао још два пута по 500 марака за двојицу тешко рањених бораца из Републике Српске. У Београд из Републике Српске је дошао са одређеном групом дан раније пре оптуженог Петровић Радета, он је тек наредног дана дошао у Гроцку.

Оптужени Пелемиш Милорад и Петровић Раде су били познати борци Републике Српске, односно најпознатији у том крају где су живели. Пошто су стално долазили у контакт официри Војске Југославије са Петрушић Југославом, сматра да

су били контролисани од Војске Југославије, односно све активности Војска Југославије је контролисала.

Сведок М[redacted]З[redacted] је на главном претресу одржаном дана 25.08.2000. године изјавио да је запослен у ресору државне безбедности у 10.-ој управи. Од петорице оптужених познаје Петрушић Југослава и Орашанин Слободана. Познаје их од 1995. године, средине те године и тада је радио на аеродрому Београд као руководилац службе државне безбедности. Када је упознао оптужене био је на аеродрому Београд, царина га је обавестила да је једно лице покушало да унесе неки уређај, а такво уношење по мишљењу цариника било је спорно, па су га у вези тога обавестили. Тада су позвали Петрушића на разговор, јер је он био то лице које је покушавало да унесе овај уређај, па су тада обавили са њим информативни разговор, где је током разговора Петрушић рекао да може да помогне служби државне безбедности у смислу контаката и других послова који би могли интересовати сведокову службу. Том приликом Петрушић му је причао да је био у Легији странаца, да ради у Агенцији за обезбеђење неких личности, да покрива нашу популацију у Паризу, односно рекао је да познаје један круг људи у Паризу. Тада, колико се сећа, није помињао да припада било којој страној обавештајној служби. Пошто је Петрушић вероватно приметио да сумња у његову причу, понудио му је једну видео касету да би доказао своју тврдњу. Оптужени је обећао да ће сутрадан донети видео касету јер су га пустили, а шта је царина урадила са уређајем који је покушао да унесе у то нису улазили, то је била ствар царине. Сутрадан или прекосутра оптужени је дошао са својом супругом, донео је касету, ради се о касети која је снимљена за телевизију и радило се о јавном снимку демонстрација пред Културним центром у Паризу. На неки начин су били разочарани са садржином. Ништа нису рекли Петрушићу у вези те траке, осим да ће размотрити и да ће му се накнадно јавити. Том приликом оптужени Петрушић им је доставио телефон, мисли да се радило о телефону хотела „Турист" у Београду. У тој траци су били снимци демонстрација наших људи у Паризу испред Културног центра, а те су демонстрације биле против увођења санкција и изражавања незадовољства наших људи против политике Француске према Југославији. Оптуженог Орашанина је упознао на аеродрому 1995. године и речено му је да чека Петрушића да се врати из Париза. То се углавном односи на познанство са Орашанином и накнадно није било никаквих контаката између сведока и Орашанина, а у вези контакта са Петрушићем се изјаснио уз напомену да се са њим срео 3-4 пута. Више пута од ових разговора вијао је Петрушића на аеродрому у друштву разних људи, полицајаца и других. Полицајци су тражили да донесе проспекте од оружја и мало муниције и неким царицима је доносио униформе. Упознат је да се нудио да помогне свима. Ништа посебно са њим није уговарао, нити разговарао, нити је имао намеру јер су правила у вези овога у државној безбедности, као и у свакој служби ригорозна. Ова правила су строго прописана. Познаје Лештарић Драгана и Баточанин Ненада као колеге, пошто раде у истом ресору. Сматра да ни ова двојица, односно тврди да њих двојица нису могли имати службени контакт са Петрушићем и Орашанином. То је рекао да тврди са разлога што сваки контакт радника службе са страним држављанином мора бити претходно одобрен на највишем нивоу, а ради се о највишем месту дотичне службе. Мада су у истој служби Лештарић Драган и Баточанин Ненад, нису у организационој вези са сведоком. Није видео тај уређај који је Петрушић покушао да унесе и не зна о каквом се уређају ради јер се не мешају у рад царинских органа. Не зна о којем

уређају се радило. Није био присутан, ако је дошло уопште до неке предаје пушке, јер вероватно се може видети по решењу да тада није био. Сматра да су га позвали из царинске службе јер је француска полиција контролисала француске царинске органе, што се вероватно домаћој царини учинило сумњивим, те су га у вези тога позвали и обавестили. И онда и сада на аеродрому је постојао ресор јавне безбедности. Не зна зашто је шеф смене царине позвао сведока из државне безбедности, а не одговорне на аеродрому из јавне безбедности. Не би могао да се изјасни како се звао шеф смене царинске службе на аеродрому, јер то се све догађало 1995. године. У то време таквих случајева је било дневно 10-20. Познаје Граховац Слободана који је у то време био координатор царине за аеродром. На више места су имали службене просторије на аеродрому, а где се која по намени налази, то је већ из домена државне и службене тајне. Овај уређај који је покушао да унесе Петрушић је одузет од органа царине, а у вези овога нису уопште извештавали јер на то нису имали никакво службено право. Није упознат зашто је царина позвала службу сведока у вези овог уређаја, јер су то радили редовно у 10-20 случајева дневно, позивајући их, односно обавештавајући их о улазу разних уређаја. Чак су га позивали у вези увоза компјутера. Да ли ће обавестити сведокову службу или ресор јавне безбедности то је била процена царинске службе. Да ли је у том разговору са Петрушићем присуствовао неко из јавне безбедности не може да се сети јер се то догађало 1995. године. Кроз разговор му оптужени Петрушић није рекао о каквом уређају се ради. Рашчишћавајући разговор, а самим тим у вези уређаја није обављен са Петрушићем. Оптужени Југослав Петрушић је дошао добровољно на разговор да би му тај уређај био враћен, али се нису упуштали у царинске пропусте. Поступак је овакав када царина обавести сведокову службу о неком случају као и у вези са Петрушићем када су радници сишли доле у царину, поразговарали претходно са цариницима, а да не би пред странкама водили разговор са Петрушићем, предложили су да он пође у просторије и довели га код сведока. Тада није поставио ниједно питање Петрушићу у вези тог уређаја. У вези овог разговора, по правилима службе је известио претпостављеног, у вези тога је сачинио сужбену белешку, а шта је предложио и који је садржај те белешке не може да истакне. Радило се о државној тајни.

С обзиром да су надаље прекинули контакт са Петрушићем у томе се састојао сам одговор. Ради се искључиво о прекиду и сведока контакта са Петрушићем, а чак и да је хтео да настави са контактима, то није могао с обзиром на строга правила службе као и сваке службе ове врсте у свету. Не може да одговори на питање да ли је добио повратну информацију од претпостављених у вези контакта са Петрушићем. Не може дати одговор на ово јер задире у домен службене и државне тајне. Познаје Јову Чеховића из СДБ-а.

На питање браниоца адв. Вукасовића, да ли је повезао оптуженог Петрушић Југослава и Орашанина са Чеховић Јовом, сведок је изјавио да није и ако му суд дозволи, тврди да је то највећа глупост. Лично познаје Емира Кустурицу, са њим је имао контакте на аеродрому, а том контакту нису присуствовали Петрушић и Орашанин. Никада му Емир Кустурица није причао да има проблема са муцахединима у Франкфурту. Врло површно је упознао Емира преко пријатеља Микија Манојловића. Никад није без пасоша превео дете Петрушића на граничном прелазу на аеродрому, јер за то није имао потребе, јер је он имао много пријатеља на

аеродрому, између осталог и командира на аеродрому и рођаке из истог краја. Не може да определи како би снајперска пушка могла да уђе у земљу. У вези уређаја који је покушао да унесе Петрушић није имао никакве друге контакте са другим државним органима, изузев царине на аеродрому.

Почетком 1997. године напустио је службу на аеродрому и прешао на други ресор. Сећа се да се радило о једној касети коју је донео Петрушић и чини му се да је ту погледао. Не сећа се да је било када неко присуствовао разговору између Граховца и Петрушића на аеродрому, а можда је то било случајно, мада је виђао Петрушића да често седи и са Граховцем, радило се у ствари о неколико наврата. Није тачно да је био упознат са доношењем било какве војне опреме у земљу, нити је био упозорен.

На питање Петрушића, да ли је сведок Манготић био присутан на аеродрому када су дошла тројица лица из фирме „Геолинк", да је ту био присутан Петрушић и Орашанин, сведок је изјавио да не може да се изјасни, јер је таквих сусрета било више, они су легално дошли и прошли контролу и та лица су прошла законом прописану процедуру за улазак у земљу.

Додао је да се не сећа да је било када у ресторану на аеродрому седео у друштву оптуженог Петрушића, његове супруге, Орашанина и Емира Кустурице. Петрушић је та два пута био у његовој канцеларији, на шта је окривљени ставио примедбу да је био макар шест пута.

Није тачно да је представнику фирме „Томсон" омогућио да илегално преко службе ДБ-а пређе границу Југославије.

Оптужени Петрушић је истакао да је сведок њега упознао и представио Јовану Чеховићу из СДПР-а.

Петрушић Југослав је истакао да је сведок знао шта је све и коме доносио из Француске и да се радило о уређајима који су коришћени од Војске Југославије. Тачно је да је сведоку Манготићу рекао да ради за француску обавештајну службу и да је поред касете за догађај у Паризу сведоку дао и касету која се тиче Муслимана из Босне.

На питање адвоката Вукасовића, сведок Манготић је навео да није био упознат да се било каква роба увозила за Војску Југославије, а вероватно је долазила нека роба на аеродром.

На питање адвоката Вукасовића, сведок је изјавио да познаје Драгишу Ристивојевића који је био његов старешина, а у погледу робе му није давао никакве налоге.

На питање окривљеног Орашанина, сведок је изјавио да није било потребе да ако се увози роба за војску да дозволе и поступак иду преко ДБ-а јер је робу увозила пошто је био ембарго, без дозволе и папира. Уколико је до овога долазило, у вези чега није упознат, онда би вероватно сав посао обавила Војска Југославије и царина.

Сведок је даље навео да када је први пут упознао Орашанина који се налазио у међународном царинском простору забрањен за цивилна лица питао је царинике који је то човек и како сме да уђе у тај простор, а он му је рекао да се представио као официр војне безбедности Војске Југославије, па су га пустили у тај простор. Није тражио да се у том царинском простору оптужени Орашанин идентификује, јер је то ствар царине о вези правила у кретању у безцаринском царинском простору.

Сведок [redacted] **је на главном претресу одржаном дана 19.05.2016. године** навео да је на аеродрому био кад је први пут упознао окр. Петрушића, од тад су се видели 4 или 5 пута, а околност на коју је први пут био позван је била акција која је спроведена, што нема везе са аеродромом. Руководио је организационим делом Службе државне безбедности која се бавила контраобавештајним радом која је водила ту акцију. Од окривљених је познавао до тог тренутка само Југослава Петрушића. Први пут је чуо имена других кад је дошло до те акције, овај, то је био део једне шире акције, овај, коју је Служба спровела `99. године, у циљу расветљавања неких делатности страних обавештајних служби, углавном западних, на просторима захваћеним ратом, конкретно у Босни и на Косову, те је тада први пут чуо за остале окривљене. Југослава Петрушића познаје лично од `95.године, тад је био руководилац службе на аеродрому и тад је контактирао са њим и видели су се једно 4 или 5 пута након тога, током `95. и `96. године.

Било је безбедносно интересантно господин Петрушића тада нудио радаре, радаску опрему, а било је интересантно, јер је то према нормалним условима под неким ембаргом, ради се о специфичној ситуацији, а поготову у условима санкција и то је био основ по коме су први пут разговарали. Имали смо један врло коректан разговор, наступио је испред Француске обавештајне службе и понудио одређену сарадњу, овај. Цео тај разговор је стриктно вођен према правилима и прописима Службе државне безбедности. Тонски је снимљен и информација. Сваки разговор који је вођен са господином Петрушићем постоји документовано. Строго у складу са правилима службе. Тај први разговор је био негде током `95. године, негде после отмице пилота. Једно од питања. Понуда је била и отмица пилота. Са господином Петрушићем се задњи пут видео мисли `96. чини му се да су тада имали задњи контакт. Из новина прочитао да је господин Петрушић набављао снајперску пушку. Никада нису разговорали о пушки, нити је то био домен интересовања, нити рада сведока. Могао да исприча све детаље везано за сарадњу са господином Петрушићем, али би онда морао да буде ослобођен државне и службене тајне и онда би могао да исприча све о томе. Сваки од тих разговора је тонски и документовано у складу стриктно са прописима и правила службе РДБ која прописује рад у таквим случајевима. 1999. године је био руководилац једног дела службе која се бавила контраобавештајним радом. Добијали су информације, оперативна сазнања која су била интересантна везано за господина Петрушића, то се односило и на деловање на Косову и то је био један од повода да се крене у ту акцију. То је био један део укупне активности и акције која је тада поведена. Да се расветле неке околности везано за Сребреницу, за ратно дејство. Било је реално индикативно да је формирана таква нека јединица по узору на јединицу у Заиру коју је формирала Француска обавештајна служба преко господина Петрушића, названа "Балкан експрес", она је после популарно добила назив "Паук", али мисли да је њен прави назив "Балкан експрес" где су углавном били људи ангажовани као војна формација. То је било

индикативно, безбедносно крајње индикативно и радили су на провери тих података. Било је неколико оперативаца који су од различитих извора добијали, сазнања о томе. Правили су неке процене на основу тога.Постојала су сазнања да је постојала војна јединица, да је формирана војна јединица по узору на јединицу која је ратовала у Заиру која је имала неки контакт са Француском службом, а која је деловала на територији Косова, а на страни Србије у тренутку када је Француска бомбардовала Србију, па је то било мало нелогично. Имали су сазнања да је војна служба притворила Петрушића. Ту није било места њиховом укључивању док су били под ингеренцијом војне службе безбедности. Званично се војна служба безбедности ограђивала да је имала сарадњу са Петрушићем, да ли је тако било то не може да каже, то је пре питање за представнике војне службе безбедности. Тада је сведок био у ресору тадашње службе државне безбедности. Постоји документација зашто је група тако названа, неки да ли као Статут или папир о оранизацији те јединице, мисли да је то приложено, то стварно не може сад да се сети. Остао је у сећању сведоку грб паука и због тога је вероватно то је знак Француске легије части и тај паук је био као заштитни знак "Балкан експреса", то је био назив те јединице која се у јавности назива паук. Окривљеног и остале је видео када су долазили да им буду враћене привремено одузете ствари, јер је то сведок морао да потпише. Тад је сваког од њих видео први пут у животу, сем окривљеног Петрушића. Посматрали су шпијунажу постојали су основи сумње и кад су закључили да је сумња основана поднели су кривичну пријаву. Окривљене су из притвора полицијској предали истражном судији, тужиоц је ставио захтев за покретање истраге и тог тренутка су прешли у ингеренцију органа правосуђа, без икаквог учешћа Службе државне безбедности. Да ли су били у праву или не то је остало на правосуђу да утврди. Служба је учествовала у писању кривичне пријаве, закључила је да постоји основана сумња због тренутка када се закључило да постоји основана сумња, поднета је кривична пријава. Потврда о основаности сумње је била та што је донето решење о покретању истраге, ту је престало свако њихово ангажовање надаље. Није састављао кривичну пријаву, али иста није могла да буде предата без њега.

На питање браниоца адвоката Веселина Церовића, о својим контатима са Југославом Петрушићем '95. године, о томе је непосредно обавештавао вишег старешину. Сарадња са страним обавештајним агентом представља највиши вид оперативног рада. Добио је упутство да се тај контакт настави и имали су 4 или 5 контаката. О активности окривљених на Косову не зна ништа, пардон, сем причања. Претпоставља да је назив групе Паук дао министар Матић, он је правио неку медијску промоцију. Горан Матић је причао разне ствари, помињао је неке камионе, за председника Милошевића тамо и вамо, што нема никакве везе са кривичном пријавом, то је политички одговарало неком у том тренутку и цела прича је добила такву конотацију.

На питање браниоца адвоката Ненада Вукасовића према тим лицима, превасходно на Југослава Петрушића су примењиване оперативне мере у различитим периодима. На основу оперативне процене је одлучено када ће бити примењиване. Оперативна процена значи да се проценило да су ту једини обавештајни интереси. Ту постоје два елемента и код примена мера, основи сумње и основана сумња. Мере су примењивали сваки пут на основу строго прописаних правила. Било је довољно постојање основа сумње да би се та мера даље примењивала. Закључили су да

постоји основана сумња, предали су случај суду, а правосудни органи су дали своје мишљење и наставили поступак, они су потврдили да је постојала основана сумња. То су потврдили када је донето решење о покретању истраге. На даље питање браниоца адвоката Ненада Вукасовића, сведок је одговорио да су имали информације да их је војна служба безбедности у Нишу држала месец дана или тако нешто, упознат је да је војни тужилац одустао од кривичног гоњења због недостатка доказа, проценили су да постоји основана сумња и урадили су свој део посла, а на правосудним органима је да остало утврде да ли је тако или није. Све што су имали су предали суду, не може да каже који суд је мерио све те доказе и оценио да постоје услове за спровођење истраге.

На питање браниоца адвоката Веселина Церовића, за који период сведок говори када је објашњавао тужиоцу за ту активност да каже неку шпијунску, за који период, сведок је одговорио од када су се први пут видели господин Петрушић и сведок, од периода када су сагледавали ту ситуацију 1999. године.

На питање браниоца адвоката Зарић Александра, да ли је сведок контактирао тужиоца пре него што су поднели кривичну пријаву, сведок је одговорио да мисли да је то било на нивоу господина Миросављевића, на нивоу градског тужиоца да су обављене консултације. Увек су се вршиле консултације пре подношења кривичне пријаве са тужилаштвом, да ли има довољно основа, да ли имате или немате. Сведоку није познато ко је у вези овог предмета контакирао са тужилаштвом. Сведок је навео да је прочитао кривичну пријаву.

На питање браниоца адвоката Зарић Александра, да ли је неко из политичког врха тадашње државе контакирао и тражио да се поднесе кривична пријава, сведок је одговорио апсолутно не. Није могао као појединац да контактира са Петрушићем, ту постоји сваки контат, то може да се провери, то мора да постоји у служби. Сваки контакт прати информација и тонски, значи да је сваки контакт био документован, ту нема приватних контаката. Имали су врло коректну комуникацију.

На питање браниоца адвоката Зарић Александра, шта је то пресудило од маја месеца до дана подношења пријаве да се поднесе пријава, а исту војска није поднела, сведок је одговорио да су стизале оператива са различитих је имало контакате са својим оперативним позицијама и достављање извештај, онда је решено да се види да ли има или нема нешто и да се на ту причу на крају стави тачка на ту причу. Било је прича да је господин Петрушић од једног извора користио мобилни телефон, од другог извора да је тамо био. Оперативци разговарају на терену то пишу и достављају оперативне информације и онда се то процењује, неке су основане, неке неосноване, а зато се и зову оперативне информације.

На питање окривљеног Милорада Пелемиша, у списима предмета постоји скица – шема, пише село „Миличево, село Слатина и три бункера и правци напада", то су оригинални документи од 07.07.1995. године, 10. диверзантски одред у нападу на брдо Буљима, ти документи су постављени као доказ тужилаштва и службе безбедности за осматрање и напад на аеродром Слатина, те да ли се сведок слаже да је документ потурен као лажан, на шта је сведок одговорио да га први пут види и не зна да је то коришћено у кривичној пријави.

На даље питање окривљеног Милорада Пелемиша, сведок је навео да је за њега било основано само зато што је био у саставу тих група, била су нека сазнања да је путовао са Петрушићем у Француску и то је једино. Окривљени Милорад Пелемиш је навео да је ишао у Заир, али да није ишао у својој режији, него у режији државе.

На питање окривљеног Милорада Пелемиша, да ли сведок не искључује могућност да су многи документи фалсификовани, сведок је изјавио да не би рекао да нису, можда је адекватније да не верује да се ико бавио фалсификовањем, него да су можда погрешно интерпретирани.

На питање окривљеног Петрушић Југослава, да ли је сведоку познато за које кривично дело шпијунаже су оптужени, сведок је одговорио да не зна, те да може да се сети да су базирали у првом тренутку када је све кренуло на чл. 128 ст. 3 и сама припадност.

На питање окривљеног Петрушић Југослава, да ли је сведок имао спознају да су починили ратни злочин против цивилног становништва, сведок је одговорио да нису, постојала су различита нека сазнања оперативаца, али није се то узимало у обзир, сем уколико је у консултацијама са тужилаштвом дошло до неког усаглашавања.

На питање окривљеног Петрушић Југослава, да ли је сведоку познато да је за време његовог испитивања била постављена камера, сведок је одговорио да зна. На питање окривљеног Петрушић Југослава, да ли је пре него што је подигнута оптужница, односно да ли је пре него што је утврђено чињенично стање, да ли је све пуштено у медије, сведок је одговорио да не зна ни да је пресуђен, али да је видео и да је био згрожен тиме.

На питање окривљеног Петрушић Југослава, да ли је сведоку познато где је ухапшен, сведок је одговорио у хотелу „Турист" када се вратио са пута.

На питање окривљеног Петрушић Југослава, да ли је неко имао право од службе државне безбедности, односно из МУП-а ресора државне безбедности да то што сними са њим одмах објави у јавност, сведок је одговорио да претпоставља да јесте, да је начелник ресора имао таква права. Сведок је објаснио да је лично против тога био и да је све то ужасавајуће деловало.

На питање окривљеног Петрушић Југослава, да ли закон дозвољава да када га снимају приликом испитивања има право пре него што се заврши судски поступак, да се то објави у јавност, сведок је одговорио да не би смео да каже, али да мисли да не.

На питање окривљеног Петрушић Југослава, како објашњава да заменик начелника службе безбедносно информативне агенције Јован Стојић шаље допис и документ суду и каже да никада никакву сарадњу, односно никакву комуникацију није имао са службом државне безбедности и то 2010. године, сведок је одговорио да

је сваки њихов разговор забележен. То су оперативна сазнања и то једна служба не користи.

На питање окривљеног Петрушић Југослава, сведок је изјавио да је окривљени лагодно, односно слободно живео.

На питање окривљеног Петрушић Југослава, да ли је тачно да је преко аеродрома Сурчин одвезао наоружање у Заир, сведок је одговорио апсолутно су сви фактори државни који су требали били упознати са тим. Апсолутно од Републике Српске и Србије. Од 1996. године сведок је знао да окривљени Петрушић припада француској тајној служби. Тако је наступио и дао је сведоку понуду француске обавештајне службе за размену и сарадњу.

Сведок је навео да не зна да ли се сећа Петрушић када су пренели сведоку да је у јако тешкој ситуацији, да је нашао и послао лекове и да је ужасаван неких поступака, на шта је окривљени Петрушић Југослав навео да је то истина и да је имао маларију. Даље је сведок навео да је господин Пелемиш имао један други случај који му је рекао, нажалост се ужасава тога.

На питање окривљеног Петрушић Југослава, да ли се сећа да је хтео да умре од маларије зато што је имао чак на глави, сведок је одговорио да се сећа, али не зна да ли због чака, да се сећа да је био у тешком стању. Даље је додао да је први пут од окривљеног Пелемиша сазнао за неке ствари којих се ужасавао, али не може се утицати на све људе и на све догађаје.

На питање окривљеног Петрушић Југослава, сведок Мањготић је изјавио да се полиција трудила да докаже можда и оно што јесте и оно што није, али зато постоје правосудни органи који ће утврдити праву истину.

Сведок је даље додао да зна да је окривљени Петрушић имао комуникацију са Баточанином и Лештарићем, за коју су мислили да је крајње непримерна и да су хтели због тога да их казне.

На питање окривљеног Петрушић Југослава, да ли је сведок имао сазнања да је ико икад покушао да убије Слободана Милошевића, сведок је одговорио да нема и додао да има сазнања да је било неких из те групе која је радила као да је симулиран атентат на Слободана Милошевића и да је неко од људи као носио униформу, да је представљао као мету и то. Сведок је даље објаснио да је Горан Матић у то време био министар за информисање, у ствари био је директор.

На даље питање окривљеног Петрушић Југослава, сведок је одговорио да је уверен да све што је релевантно је достављено суду.

Сведок Б[redacted] И[redacted] на главном претресу одржаном дана 25.08.2000. године је изјавио да је упознао оптуженог Петрушић Југослава и Орашанин Слободана у задњој четвртини 1995. године. Тад је био начелник управе артиљерије и био је задужен на том положају у вези три посла. Крајем 1995. године као начелник артиљерије Војске Југославије речено му је да ће доћи до веће редукције наоружања.

Пошто је цена уништења оружја била већа од цене самог оружја, одлучили су да вишак наоружања продају и за то купе шта им је потребно. Упутили су разним заинтересованим факторима понуду за куповину опрема, те се јавила фирма „Таргет" и још неке друге, а међу њима је била и фирма „Геолинк" из Париза. У име „Геолинка" јавио се извесни Зечевић, који је послао уређај и то један примерак уређаја, па су исте примерке вратили одмах јер су били заражени са вирусом. Тада се појавио Петрушић Југослав уместо Зечевића који је рекао да је Зечевић нешто забрљао, рекавши да може да обезбеди тражене примерке исправне. Рекао је да ради у фирми „Геолинк" и да то може одреализовати. Радило се о примерцима за сателитску навигацију са пратећим софтверима. Крајем 1995. године, односно почетком новембра, оптужени Петрушић је донео пет примерака који су уређаји били исправни. Пошто та опрема с обзиром на њихове захтеве није у потпуности одговарала, тражили су извесне модификације, те је у вези тога изискивало да једна делегација из Југославије оде у Париз и да испита могућност преиначења те опреме. Пошто се радило о важним стварима, о којима није могао одлучивати један човек, одлучили су да обаве консултацију са ужим круговима, па се информисао код Димитријевић Александра који је био начелник војне безбедности Војске Југославије и он му је у разговору рекао да Петрушић ради за француску обавештајну службу, да вози близу црвене линије, што значи да је близу послова који нису дозвољени, мада још увек није ударио у ту линију и да немају ништа против да се обави посао, јер не могу од ниједног човека откупити оно што треба, а да ради, за њих. На крају, да буде опрезан са одласком у Париз јер се сутра може сазнати у Загребу или било где о посети у Паризу и шта су тамо разговарали. Такође му је речено да не разговара сам са супротном страном, већ да уз себе увек има екипу, те је у том смислу сачинио екипу са два доктора, и то једног за геодезију и другог за рачунаре, једног обавештајца, односно покривеног као преводилац. Отишли су у Париз и примарно је било да оду у фирму „Томсон" и тамо створе контакте, а не у „Геолинк". Отпутовали су легално са визама, ко је извадио визе, како и на који начин, не зна, јер није до генерала да се бави тиме. Требало је да га сачека генерал Жан Мороу који је био војни саветник „Томсона", али га је на аеродрому сачекао Петрушић. Тада на аеродрому оптужени Петрушић је био са двојицом својих шефова из француске обавештајне службе. Након стизања у Париз отишао је до амбасаде, а потом му је понуђено да се нађе са шефовима француске обавештајне службе, а ту понуду му је направио Патрик Фон. У то време су били такви односи да чланови амбасаде нису ишли ни на које пријеме. Сусрет са челницима француске обавештајне службе одржан је у једном хотелу у присуству тумача потпуковника Васиљевић Бранка. Радници наше амбасаде су били изненађени могућношћу да их приме ови челници француске обавештајне службе. Сврха састанка је била размена информација. Ту је било говора о Дејтонском споразуму, о могућностима успоставе мира на овим просторима, као у муџахединима у Босни. После овога сведок је отишао у „Геолинк" да би извршили преправку 40 уређаја америчких за сателитску навигацију. „Геолинк" је испоштовао ово и роба је стизала до децембра 1996. године и испитивана је код њих у институту и то у институтима како војним, тако и цивилним. Опрема је радила током целог рата, ради и сада, а оптужени Петрушић је једино остао дужан упутство за руковање радио-станицом.

Оптуженог Орашанина је упознао у авиону, на путу за Париз који је представљен као сарадник Петрушића, јер није био члан сведоковог тима. Одмах је

подигао своју обазривост на виши степен. Ова његова предострожност је настала када је на испраћају из Париза за Београд нудио да оствари контакт између француске обавештајне службе и наше државне безбедности. То је нудио пред сведоком Патрику Фору, једној жени из француске обавештајне службе Бенедит. За читаво време пословања са оптуженим Петрушићем, нема никакву замерку, односно испоштовао је сав пословни однос, а да ли му је ишта радио иза леђа то не зна. Оптужени Орашанин је нудио контакте између француске обавештајне службе и наше ДБ у којем контакту би он био веза. Потписао је шта је његова потреба, шта им треба за артиљерију, цена и количина га није интересовала. Било је проблема у вези цене и настојао је да убије цену, односно да добије што више опреме за одређену цену, те се једног тренутка Петрушић раздрао, односно повисио тон и њему се придружио Орашанин у томе, односно у љутњи, па му је рекао Орашанину шта се он меша и какав интерес има у томе, те је он рекао да је представник фирме „Геолинк", те да га је овластио директор фирме Филип Перет, том приликом оптужени Орашанин је показивао папир да је представник фирме „Геолинк" и то за Југославију. Током читаве 1996. године у вези посла тражио је контраиндикације од комитентних људи из контра-обавештајне службе, али такве контраиндикације није добио, што значи да је посао са оптуженима био слободан, односно добио је дозволу, односно био је одобрен. Све институције и институти су дали повољну оцену и то је потписао, те је тај посао на овај начин остао решен. Посао са „Томсоном" није извршен и био би вероватно извршен 1997. године, међутим, оптужени Орашанин и Петрушић су по Републици Српској причали шта су купили у Паризу, те се ради тога од ове куповине одустало, односно поверовао је да су се они у Републици Српској излајали у вези куповине, а ту чињеницу није могао да утврди. У ствари, сведока је питао један руски пуковник да ли могу ту уопрему да им уступе да би отворили и утврдили шта има у тој опреми, а сведок им је одговорио да такву опрему немају, а он им је одговорио да је сазнао у Републици Српској да је такву опрему купио, после је проверио у Републици Српској и они су му рекли да су те податке чули од Петрушића и од Орашанина. Са „Томсоном" није реализован посао јер је убрзо дошла у Југославију Марлен Олдбрајт, после ње су се појавили амерички менаџери, те им је та набавка преко њих била јефтинија, него преко два посредника. Након овога дошло је до прекида веза између њега – сведока и Југослава Петрушића. Пошто је Дејтонским споразумом уведена рестрикција тешког наоружања, гледало се да вишак наоружања продају и добију средства за савременије наоружање, те је сва та трговина, односно што је део наоружања отписао из својих јединица ишло да се прода преко „Геолинка" коме је продаја извршена, то не зна. Поносан је да је сав вишак наоружања продао и да ништа није морао да уништи. После 1997. године, не зна од ког периода, није више имао никакве контакте са Петрушићем. У време рата, односно бомбардовања, ишао је четири пута по три дана на Косово и код Ђаковице је видео Петрушића, али њега Петрушић није видео, а тада су држали пушке окренуте у исту страну. Шта се после тога десило не зна. Када је рекао да су држали пушке у исту страну значи да су имали заједничког непријатеља. Оптужени Петрушић је виђен на Кошарама где су биле страхоте од бомбардовања НАТО авијације.

Са сведоком је у екипи у Паризу поред Васиљевића био доктор Бранислав Божић и стручњак за електронику и рачунаре Секулић Бранислав. У то време је био његов заменик Томислав Мичић, пуковник, односно начелник одсека за развој са којим се консултовао у вези разговора са Петрушићем који су обављени у

Југославији. Њега је касније о свим пословима обавештавао јер се то морало знати, све што му је говорио документовао му је папирима. После повратка из Париза дао је писмену процену за претпостављеног старешину, а исту процену је дао и за Васиљевића. Највероватније је Орашанин Слободана упознао преко Томислава Мичића јер зна да га је неко довео, а њега је боље упознао у авиону када је пошао за Париз. Када је Орашанин говорио контакт између француске обавештајне службе и домаће државне безбедности где би он био веза, то је сведоку подигло крвни притисак, јер је схватио да му је подметнут да га прати. Схватио је да је он одређен да га прати и то испред државне обавештајне службе.

Имао је утисак да када је Орашанин позивао да ступи у контакт француске обавештајне службе са домаћом ДБ да се радило о куртоазном позиву. Сматрао је да нико не може да позове у куртоазну посету ако нема са друге стране овлашћења. Када је Орашанин нудио везу, односно позив, не зна да ли је поменуо узвратну посету једној сродној служби, односно не сећа се да ли је употребљен израз „сродна служба". Купили су два радара од Американаца јер су били јефтинији за 20%, а од Француза нису купили јер су били скупљи. Преговарано је да радари буду испоручени преко треће земље, а преко Јужноафричке републике, Петрушић је предлагао да се то тако уради. Добијена је сагласност да ако дође до споразума у куповини, да се испоруче преко треће земље. Требало је новаца да се купе ти радари, још укупно 6 комада и Петрушић је предложио да уместо новца компензационо на име цене дају дрва, што је за њих било много лакше јер би домаћим фирмама платили у динарима, а не у девизама. Међутим, ово није одрађено, јер нису имали довољно сировог дрвета и дрвета одговарајућег квалитета. После оваквих предлога и контаката Петрушић и сведок се више нису видели.

Сведок Б[redacted] И[redacted] је на **главном претресу одржаном дана 30.09.2016. године** изјавио да је био начелник управе артиљерије Генералштаба и да су расписали тендере за извесну опрему. Ту опрему су могли купити у иностранству. Неколико понуђача се појавило, појавио се тај господин, с тим што је он једини донео примерке те опреме. Примерци су одговарали и сведока су упутили у Париз. У фебруару 1996. нису имали амбасадора у Паризу, он је стигао после сведока, тако да је носио писмо за начелника генералштаба француске војске од нашег начелника генералштаба да им буде нека врста пропуснице, обзиром да немају амбасадора. Кад је кретао на пут био је упозорен да је дотични, човек који је донео те узорке припадник Француске обавештајне службе. Било му је то јасно речено. На аеродрому га је дочекао он, провео кроз ВИП собу, одвео да преда писмо начелнику генералштаба, одвео га код шефа Обавештајне службе који од наших никога није примио посебно. Нешто је наручио, 24 ставке, најмодерније опреме. Од тога је добио 23, једно се уговарање отегло и то никад није добио. Опрема је послужила у рату. Није изгубио ниједно оружје и то је поносан да каже, јер му је та опрема и још неке околности помогле. Од 40.000 људи за које је био надлежан, изгубио је четири човека и то несрећним случајем. Не услед дејстава непријатеља, него несрећним случајем. Чекао га је у Паризу, возио га са ротацијом, сместио га у неки затворени хотел у 16-ом арандисману и све је добио што је тражио. После Дејтонског споразума то је већ било после Дејтонског споразума, годину дана након тога ситуација се поправила, па су исту опрему дошли да продају Американци, да би установили да су од француза добили најмање 5 година млађу и модернију опрему, тако да су се Американци

покупили и отишли кад су видели да имају. Поред тога, добио је оно што нико не продаје, а то је изворни софтвер који и данас има и може га приложити суду, који се не даје ни уз које средство, које су прерадили и избацили у сред те пустиње, поларске прегледе, магнетне аномалије у Индијском океану и добили најбоље што је за нашу војску и то служи и данас. Није после тога срео до тога поменутог суда 2000. године. У то време је био начелник Управе за међународне односе у Министарству одбране, међународне војне односе. Дошао је у суд са запрепашћењем да тог човека оптужују за шпијунажу. Само ординарна будала може на своје чело ставити јавно знак агента стране обавештајне службе, а потом доћи у домицилну у земљу међу наоружане људе, да буде шпијун. То је ван сваке памети. Ако га суд убеди да је то истина написаће књигу о једином случају у обавештајној служби у којој се човек декларирао: „Ej, људи ја сам шпијун" и изишао пред наоружане људе који бране земљу. Срео га је још једном у међувремену. У току рата био је у штабу Врховне команде, шеф Сектора за копнену војску и био је у контроли. Негде између Ћаковице и Јуника, видео га, али окривљени није видео њега. Не може рећи тачно, јер то се није слободно шетало или говорило, ни ходало на отвореном простору. Био је у нашој униформи и са нашим ознакама. То је све што је рекао и све што зна о Југославу Петрушићу. Даље је додао да га је Орашанин када је дошао у Париз пратио, иако њега није тражио. На његово запрепаштење Орашанин се тамо представио као, члан државне безбедности СРЈ и заказивао њима пријатељске сусрете и састанке ако хоће да дођу овамо.То није знао и рекао је да је био изненађен да га прате и страни. Кад је сазнао био је само још опрезнији. Био је вероватно још један који је пазио да не скрене по женском питању.

На питање браниоца адвоката Милорада Константиновића, сведок је одговорио да су га у Париз упутили из генералштаба, начелник генералштаба војске Југославије. О томе је имао писмени траг, јер не може се на пут отићи генерал у страну земљу да нема писмено наређење, не може да оде на одмор годишњи, а камоли на службени пут. Имао је консултације са тадашњим начелником војне безбедности Димитријевић Александром и не само са њим. Даље је објаснио да дају једно 5-6 људи да вас припреме, да кажу да се не говоре све ни оно што добро знате, а камоли да се не петљате у оно што се не зна. Да су то људи који нису наши, али да је боље знати да нису наши,него мислити да су наши па да се припреме. То се иде на припрему озбиљну. Неколико дана са људима, у неколико струка. То су преводиоци, обавештајни официри који је 2 пута по 4 године био у војном атешеу у Паризу. Он га је сигурно пратио, јер је он био обавештајац, јер су ти људи по природи посла обавештајци. Приликом тих разговора начелник Генералштаба и Контраобавештајне службе, шеф Контраобавештајне службе су га обавестили да Југослав Петрушић ради за француску службу безбедности. И поред тих информација они су упутили сведока на разговор са њим, јер ако купујете нешто од странца не можете тамо очекивати да ће вас чекати ваши загрљаји широм раширених руку. Увек се ту петљају људи чији је то посао са оне друге стране, то је нормалан след ствари. Даље је сведок објаснио да ако је окривљени Петрушић добио ротацију да га са аеродрома прати у Паризу и пролази кроз аеродромски простор, то може само човек који је тамо запослен. Наши органи су знали да је Југослав Петрушић радник француске службе. Знао је да ће га Југослав чекати на аеродрому у Паризу, то су они договорили, ко ће га сачекати. Сведок није знао ко ће га чекати, мада је Југослав то обећао, али мимо редова. То се никад не зна, то не значи ништа, али га је ипак он чекао на аеродрому.

На питање браниоца адвоката Милорада Константиновића, сведок је даље објаснио да је Орашанинову изјаву схватио куртоазно, оно што се каже посетите нас следећег пута, а при томе се мисли далеко вам лепа кућа, такав утисак је стекао када је он рекао. На том састанку није био нико, само су му дали шефа њихове продаје, разговарао је са преводиоцима. У једној другој фирми где су куповали аквизицијску опрему, оцењујући колико има средстава сведок је настојао да добије што више за ту цену. Сећа се да су му они говорили нешто између њих и Орашанин, да треба да води рачуна, да су заинтересовани неки људи, али на то није обраћао пажњу, те поене је касније наплатио овде дебело, замрзели су га, јер је некоме очигледно овде ускратио неке тантијеме, али то није посао за овај суд. На тим састанцима није било речи о Дејтонском споразуму. На настанку са шефом Француске обавештајне службе и то начелника Генералштаба, они су само једно видели, претњу за њихову безбедност од стране, наследнице исламског. Господину шефу Неју, тада шефу Француске контраобавештајне службе сведок је рекао да сведоци постоје, стављени су ти сведоци. Првенствено, овај Васиљевић, ваљда се зове Бранко, сведоков преводилац, официр Јони, али он је члан неког француског-српског пријатељства, ставио је то на интернет и можете да нађете. Шефу је рекао ово, када га је питао шта зна о рату у Босни, не о Дејтонском споразуму, сведок му је рекао следеће, а и сам се плашио онога што му је рекао, да су својим авионима француским ове терористе на своју територију и да упамти да ће њих двојица бити живи, а да ће они трпети ово што ми трпимо само у много горем облику, да ћемо ми своје препознати, а да они своје неће, они ће излазити крећући на самоубилачки задатак из ваших домова таруђи ноге у ваш отирач. То је стављено, а налази се и на интернету. Рекао сам, а ту је била једна не баш лепа Кинескиња задужена за исто. Рекао јој је да има лепе очи, мада то није мислио. То су све знали и знали су да их довозе француски авиони. Имали су бројеве авиона, бројеве, килажу, и он је то знао. Даље је објаснио да војска није имала паре, имали су наоружање које је требало уништити по договору са ОСТ-ом, то је наш народ крваво платио, између њих и сведок, и сведоков отац и сведоков стриц и ујак, сви његови, рекли су да је то боље продати, нису имали баш тога вишка, али је тако изјавио. Сведоку није познато ко је продавао то оружје, био је господски заштићен од тога. Не зна у чију земљу је то отишло и не жели да сведочи о нечему што му није познато.

На даље питање браниоца адвоката Милорада Константиновића, сведок је изјавио да нема нека непосредна или посредна сазнања о активностима Петрушића на Косову у току НАТО агресије, али је припремајући се за прошло рочиште у јулу месецу потражио податке и додао да ако сте добили позив да се јавите у војску Југославије ви сте редовни припадник оружаних снага, ако се јавите добровољно, пођете са 10 људи, вас 10 не можете бити распоређени у исту јединицу. Изузеци постоје у следећем: на пример 2 метеоролога на истој станици радној, ако су заједно школовани, тих је људи мало и они су специјалисти, могу бити заједно. Радарске послуге, послуге лансирних система и система везе, али то нису људи који носе пушку и директно учествују у оружаној борби. Ако сте прошли примљени сте, морате имати печат да вас је неко примио у војску, онај ко нема тај печат се може сматрати криминалцем и паравојском. Међутим, седамнаест хиљада и нешто кривичних пријава поднеле су одговарајуће службе Војске Југославије против људи који су прекршили кодексе рата. Потражио је да ли се међу њима налази његово име

и ту га нема између тих 17.000. То је компјутерска база података, има многих имена, али његовог нема. Објаснио је да ако се припадник за вас постоји одговарајућа документација шта сте радили, а ако те документације нема, онда нисте радили ништа, али негде мора бити папир да сте заслужили пензију.

На питање браниоца адвоката Ненада Вукасовића, сведок је одговорио да је на пут из Београда кренуо сведок и његов преводиоц Вељa за иностране послове, бивши војни аташе у два наврата, Бранко Васиљевић потпуковник, као пратиоц и обезбеђење и преводилац. У авиону је сазнао да ту путује још Орашанин и да ће их исти човек дочекати у Паризу. Орашанина пре тога није познавао. У авиону је упознао Слободана Орашанина као и неког ко иде са неким циљем. Имала је Служба државне безбедности своју јединицу, има и МУП своју јединицу, он је могао слати свог човека и да он нешто набавља ако је већ канал направљен.

На питање браниоца адвоката Веселина Церовића, сведок је изјавио оно што је схватио као куортазни позив, до тада је мислио да је дошао по неком позиву у вези куповине као и сведок, а онда од тога је мислио да га прати Државна безбедност, што га не би ни чудило. Преко Југослава је добио оно што се и данас не може добити.

На питање окривљеног Петрушић Југослава, сведок је објаснио да опрема која је њему требала је аквизицијска опрема што значи опрема за уочавање, анализу, утврђивање општих података о откривеним циљевима непријатеља и узвратне мере и опрема за прислушкивање. Та опрема чувана је ко око у глави и данас се чува. Није доступна било коме и никаквих непријатељских делатности није могла да врши. Чак шта више омогућавала је да предухитре непријатељску делатност, јер су наши губици 30 пута до 100 пута мањи од оних који су предвиђали велики стратези НАТО пакта. Касније је имао могућност да са њима комуницира и они су их звали Grand master of deseption, што значи велемајстори обмане. Између осталог и та опрема је помогла да то учине. Знали су некад сат времена, а некада и три дана раније када ће их гађати. Оперативна управа УЧК слала је НАТО-у позив. Кординате су добили кроз карту од вас, све су становништво шиптарско иселили у кругу од 4 км, гађали су слободно, ту се налазе, па су то лепо све склонили. Таквих места има и може се показати преко стотине. То је пет хиљада квадратних километара, па се поставља питање ко је исељавао Албанце са Косова, сведок или они сами да би могли да гађају војску. Постоје папири са печатима, са судским преводима да је тај превод идентичан преводу са албанског и може вам бити показан и могли сте га до сад имати, то више није војна тајна. То су све сазнавали са том одговарајућом опремом и не зна ко је био изворник, ко је обавештавао, али богами кад год га је обавестио ниједном нису погођени, ниједном.

На питање окривљеног Петрушић Југослава, сведок је објаснио да тачке где се налазе непријатељски и сателитски телефони и њихов распоред јединица, тј. терористичких јединица не може се никако карактерисати као овај непријатељска делатност, јер су се они налазили тамо и потврђено је из више различитих извора, ваздушним извиђањем, извиђањем са копна итд., и добили су станице где се налазе, као и сателитске телефоне који се са тих места јављају и знају коме припада, који је од тих телефона, па чак сведок негде има списак, мисли да има списак из те године, јер то није била више окарактерисана као тајна, свих почев од Тачија, Чекуа,

Харадинаја и осталих, свих њихових мобилних телефона. Оно што је јављено, обзиром да је потврђено и у архивама се налази, да су та места била дојављена. О томе се говорило и на телевизији да су била дојављена места, јер су снаге из Македоније, Корпуса за брзо реаговање сматрале да ће им требати од Качаника до Приштине 14 дана да прођу од срушене технике, а тамо нису нашли ништа и све је то било на време дојављено. Ако је било на време дојављено, то се не може сматрати непријатељском делатношћу. У том смислу питање је глупо. Оно што користи сведоку никако не може бити непријатељска делатност, нико више није наиван, знају и када им подигравају. Даље је додао да ко зна који је тужилац је окривљеном Петрушићу нешто напаковао, на то не може сведок да одговори. Ако овај процес буде ишао оваквим темпом, следећи пут сигурно неће имати њега за сведока. Ово је ваљда други, трећи или четврти судија, према томе шта се ту дешава, сведок не би хтео да квалификује, непозван је да то квалификује. Не може никако бити квалификовано као непријатељска делатност, али се мора схватити да су други људи задужени за безбедност сведока и за своју и за безбедност државе, окривљеног Петрушића су добро држали на оку као претњу. Ко је касније паковао и зашто, односно можда није, не зна, то сведок не зна. Оно што је сведок добио није била непријатељска делатност, да ли је то неко други тако окарактерисао, да ли је то окарактерисао имајући у виду своје личне, себичне, друштвене, финансијске или неке друге или неке друге, како би рекао интересе, то сведок не зна и не може на то да одговари, али је јасно одговорио на питање, оно што је одговорио, нити опрема која и данас стоји и служи не може бити непријатељска, не може бити непријатељска, јер ништа не емитује тамо.

На питање окривљеног Слободана Орашанина, сведок је изјавио да су пуковник Томислав Мичић, потпуковник Звонко Маричић били сведокови сарадници и његови потчињени, Мичић за војну опрему, Маричић за техничку подршку и логистику, као и капетан Понош из ИПД-а, Бранко потпуковник који је био шеф, шеф је био Поношу, Ранко, не може да се сети презимена. На даље питање окривљеног Орашанин Слободана је рекао да их је можда упознао Томислав Мичић. Даље је навео да му ништа није познато око тога да је Слободан Орашанин први донео те уређаје, када је стигла понуда од Петрушића, да је прво отишао у Париз у децембру да провери те везе и да је инструиран управо од ових људи које је поменуо, да погледа по питању технике, додајући да код сведока није могао доћи свако коме је могао потврдити да је можда окривљени Орашанин био код Томе Мичића, код Звонка Марковића, јер су они били надлежни да обраде податке, да ли је оно то што треба и да сведоку доставе. Први уређај, први примерак очигледно је негде украден у некој бази НАТО-а. Чува се још и данас. Предао га је кад је завршио активну службу, уређај је добио из руку Југослава Петрушића, а не Орашанина. Примерке о којима окривљени Орашанин говори, сведок није видео, при чему уопште не оспорава да је неко окривљеног Орашанина некуда исто тако слао, али сигурно не за ону опрему која је сведоку требала. Да је знао да ће путовати са Орашанином, што није знао док га није видео у авиону. Не пориче да је окривљени Орашанино имао неки задатак, од кога, то сведок не зна. Да је вођен као званичан члан делегације сведока коју је он водио,то би му на папиру стајало, јер се на папиру мора знати тачно ко је шеф, ко разговара за делегацију, код кога се стичу сви подаци, а то тад сведок није знао, тако није ни знао да је окривљени Орашанин његов пратилац, то је открио касније.

На даље питање окривљеног Орашанин Слободана, сведок је навео да је можда погрешио, да их окривљени Орашанин није позвао у име државне безбедности, него обавештајне управе, обзиром да је дуго времена прошло, али зна да чим иде још неко то значи да прате, то је основно, два независна извора.

Сведок М[redacted] В[redacted] је на **главном претресу одржаном дана 25.08.2000. године** изјавио да се налазио на месту начелника СУП-а Дечани од 1993. године па све даље до повратка. Упознао се са Петрушићем у време бомбардовања када је рекао да се он ту налази са својом јединицом. Пошто су припадали војној формацији, нису припадали сведоку, нити су имали заједничка дејства са сведоковом јединицом. Ниједног од осталих оптужених не зна, нити их је уопште видео у Дечанима, нити у близини. Сећа се да је Петрушић долазио свега два пута у просторије Дечана, односно ту су били измештени. Ту је разговарао са сведоком, у канцеларији, где је испричао да је дошао на терен Дечана са својом групом, да долази из Француске, да познаје стратегију НАТО-а и да зна како се треба супротставити НАТО авијацији, причао је о прављењу макета које би заварале траг агресору. Није помињао шта ради у Француској, то није знао сведок. Чим је дошао при Војсци Југославије није га испитивао, а за то није био ни овлашћен. Друго виђење је било по сведоковом позиву, јер су полицајци запленили један сателитски телефон од Албанаца, па га је позвао ради консултације пошто је Петрушић имао при себи један сателитски телефон. Рекао му је да он преко тог телефона хвата комуникације албанских терориста и том приликом му је рекао да је сателитским телефоном утврдио да се изнад Пећи налази једна група од 100 шиптара терориста. Позвао га је као познаваоца телефона, да утврди да ли је тај сателитски телефон исправан или не, погледао га је и рекао да исти није исправан и да је оштећен. Не разуме се у телефон, али мисли да су били неки чипови који су недостајали у телефону. Оптужени Петрушић му је тражио на позајмицу ноћни нишански уређај који је имао, али му их није могао дати, јер су већ били у употреби на положају. Приликом тог другог сусрета причао му је да је био на извиђању у Кошарама и у Албанији и о употреби неког техничког средства за уништење живих сила. МУП коме је сведок припадао у Дечанима није имао никакву координацију са јединицом где су били оптужени. Тако да нису бии информисани о одређеним задацима јер су они припадали 125.-ој оклопној бригади где је командовао Живановић Верољуб пуковник. Те акције које је спроводила војска су биле конспиративне као и акције МУП-а.

Сведок Ж[redacted] Г[redacted] је на **главном претресу одржаном дана 16.10.2000. године** изјавио да се налази у МУП-у Србије, у државној безбедности града Београда и да има чин потпуковника. Влача Бранка је упознао када је добио налог да иде у претрес куће истог која се налази у Остружници, тада га је први пут видео. Петрушић Југослава је упознао први пут када је добио налог да га приведе. Он се налазио у хотелу „Турист“, не сећа се који је био датум, мисли да се радило о новембру 1999. године. Орашанина је упознао новембру-децембру 1996. године, упознао га је доста раније, али невезано с овим случајем, да би га касније срео, обновили су контакт крајем 1995. године на иницијативу Орашанина. Тада је дошло да обнове контакт, то је учинио Орашанин, самоиницијативно, у намери да обавести сведока о стварима за које сматра да би било целисходно да располаже сведокова служба, а које су биле везане за Петрушић Југослава и његове активности за које је Орашанин сматрао да сведокова служба треба да зна. Прихватио је овакву понуду за

контакт са Орашанином, јер је та активност била безбедносно интересантна за сведокову службу па су ти контакти настављени. До 1999. године контактирао је са Орашанином и то службено, а да ли је још неко из његове службе са њим контактирао, то није морао знати. То је трајало до краја 1999. године и то јесени 1999. године, с тим што су се контакти током 1999. године проредили. Сведокова служба, други сегменти службе су имали такође нека сазнања о Орашанину, у смислу да њега не могу сматрати, односно третирати као поузданог информатора. Оваква констатација је уследила почетком 1999. године. Сведоку као раднику службе нису била доступна, нити позната, односно познате чињенице у вези његове непоузданости као информатора за сведокову службу. Пропустио је да каже да је њега Орашанин обавестио да је поред веза са службом био у вези са војно-безбедносним структурама. Није уобичајено да неко буде у обе ове службе ангажован, мада је природа података некада указивала да би обе службе требало да буду упознате са одређеним подацима. Утисак сведока је био, а и сазнања су му говорила да је Орашанин деконспирисао свој контакт са сведоковом службом према оптуженом Петрушић Југославу. Оваква деконспирација је стварала теоријске услове за дезинформисање службе. Зависно од случаја до случаја давао је оцену тих података које је добијао од Орашанина. За ову деконспирацију сазнао је оперативним радом, а и сам Орашанин му је посредно наговестио. Добио је налог почетком 1999. године од службе да Орашанин више није поуздан информатор. У току 1999. године је имао један или два контакта и то један чини му се пред његов полазак на Косово, а други након повратка са Косова, односно у време бомбардовања. У априлу месецу добио је податак од Орашанина да ће бити гађана зграда Политике, али да ће то спречити Југослав јер му брат ради у Политици. Врло вероватно да је добио податак од Орашанина да ће бити гађан МУП Србије и ЦК, али такве податке је добијао седам пута дневно. У том налогу нису наведени разлози због којих је требало податке од Орашанина третирати као непоуздане и те разлоге више служба у инстанци није била дужна да му наведе у налогу. У вишој инстанци су му рекли, а у односу на Орашанина да је наиван. Податке које му је дао Орашанин у вези Југослава су се показали као тачни. Убеђен је лично да њега Орашанин никада није слагао, с тим што оставља могућност да је нешто прећутао. Мисли да је Орашанин Слободан ретко поштен човек и спада у категорију патриота који се тешко среће. После хапшења испитивао је Југослава, а добио је налог да га испитује као човек који познаје генезу његовог случаја. Разговарали су као два професионалца и уз пуно уважавање. То је био разговор између сведока као радника службе безбедности и Југослава као блиског француској служби безбедности. Југослав се представљао да ради за француску службу и то је знало пола града, фигуративно речено. Био је упознат да тај сателитски телефон фигурира код Орашанина и Југослава више година. Од Орашанина је сазнао доласке Југослава у Југославију. Није компетентан да одговори Петрушићу зашто није он ухапшен за време бомбардовања када је служба знала да је ушао са сателитским телефоном, односно сведок је знао да је ушао у Југославију, али да је баш тада имао телефон, то није знао. Орашанин му је рекао да иде на Косово, а сведок му је људски рекао да не иде, међутим, он га није слушао јер су се ти савети косили са његовим виђењем патриотизма, односно такве савете није примао. Саветовао је Орашанина да не иде на Косово јер је био наиван, а вођен својим патриотизмом. То је објаснио тиме што су сви остали оптужени били искусни ратници, ратовали су од Заира, преко Босне, док то Орашанин није био. Југослава је видео приликом хапшења, а после га је виђао још два пута у СУП-у у

29.-ог новембра 25.-ог и 30.-ог новембра 1999. године. Непосредни старешина за још та два виђења је сведоку дао налоге да обави разговор са Петрушићем. Сваки разговор би завршили са руковањем, којом приликом је Југославу рекао да му жели пуно среће. Југослава сматра професионалцем и човеком за хваљење. У соби и просторији где станује Влачо Бранко је изузетно скромно и пронашли су код њега незнатну своту новца. Кућа Влача му је личила на место где станује човек који нема пуно пара, зна да су кола одузета, за то је био одређен други човек из службе, а колико се сећа, нису постојала прописна документа за то возило. Није стављао оптуженима капуљачу на главу, а могуће је да је то било током транспорта. Није видео да ли је неко стављао капуљачу. Познато му је да према Југославу никада није била примењена сила са сведокове стране, а према осталима не зна.

Сведок К[redacted] Н[redacted] је на **главном претресу одржаном дана 30.09.2016. године** навела да има сазнања од оних који су били жртве тешког кршења људских права и од сазнања од сведока који су били војници, регрути и видели непосредно шта се догађа након лишења слободе. Фонд за хуманитарно право је невладина организација која се бави истраживањем кршења људских права, укључујући и ратне злочине у време оружаних сукоба. Након завршеног оружаног сукоба на Косову, оно што су радили је било документовање почињених ратних злочина, како према Албанцима, тако и после јуна или током '98. и '99. према Србима, Ромима и другима, припадницима других националности. Убрзо су се негде у јулу јавиле породице Нимонај из једног села поред Дечана. Нису знали шта се догодило са њихова два сина, који су се 05.05. налазили у дворишту своје куће у том селу, у селу Преколука. Они нису били, значи припадници Ослободилачке војске Косова, није породица знала шта се догађаја и пријавили су се. Исто тако урадила је породица Љунај Лошаја који је имао 16 година. 05.05. му се губи сваки траг. Онда се породица Бехман Бехметија такође обратила са молбом да виде да ли је неко до њих у затвору. Није било никаквог трага о том младићу. Након што је из колоне која је протеривана према Албанији њега су полицајци или војници, породица није знала, издвојила без икаквог разлога из колоне и од тада му се губио траг. Такође се обратила и породица из Доброша, Рахмона Идризија која је знала да је он у групи младића кренуо преко планина, преко планина за Албанију и да му се губи сваки траг. Нису ни могли ни од кога да добију податак, осим од неких из те групе која је кренула, заједно тако што су рекли да су у Јунику изашли на пут, да је било униформисаних Срба. Нису тачно знали да ли је војска или полиција, чинило им се да је војска, први је изашао један Јан Тофај, за њих је изашао Рахмон Издризи, Јан Тофај је, војник или полицијац и пуцао је на њега, ранио га је тешко, а Рахмон Идризи је том приликом заробљен, тако да су значи обојица одведени одатле. Ови остали који су успели да побегну преко планина нису знали шта се са њима догодило. Оно што су одмах утврдили да се Мирсат и Садик Иљојан Љошин налазе у затвору, у Окружном затвору у Нишу, да су тамо оптужени за кривично дело тероризма. Породица није могла да их посети. Бранко Гајић адвокат их је посетио, тражио им је 20.000 марака да их ослободи из затвора. Они су тада сведоку рекли да су они већ дали једном новац за ослобађање и да су доведени у затвор, а мислили су да ће бити слободни, тако да је Бранко Гајић разговарао и са сестром њиховом Ваљвоном која је дала тај новац за ослобађање браће Мирсата и Садика. Они никада га више нису видели, нису дали. Сазнала је су пуштени након 2 или 3 месеца, суд их је ослободио зато што није било доказа, утврдио је да су они били ухапшени у својој

кући, да су били цивили, да је мали Љуан Љошај био ту са њима у њиховом дворишту, да је малолетник. Њега су ослободили у септембру `99. Мирсат и Садик су ослобођени у октобру `99. Тада је са њима разговарала. То су врло образовани људи, Мирсат је инжењер, брат је млађи он има завршену средњу школу и оно што су они испричали је прилично једна убедљива прича. Рекли су да су ухапшени од стране регуларне војске. Одмах када су ухапшени појавили су се и неки униформисани, за које они не могу да кажу да ли су полиција, по свађи која се одвијала између војника који су их ухапсили и те групе која је дошла, они су мислили да је то нека паравојна група, али наравно то је њихово уверење, тако им се чинило. Одвели су их Ниш, заправно у Дечане и ту код бензинске пумпе су из једног комбија изведени. Прошао је неки врло висок човек, неких 50-их година, врло спортски развијен, обријан до главе кога су ословљали са „Мајором", ту су наишли и неки војници Срби који су застали, наводно су препознали Мирсата и говорили су да то није тачно, да они не учествују у непријатељствима, односно нису припадници Ослободилачке војске Косова и да нису наоружани, да се скривају по шумама зато што српско-полицијске снаге хапсе цивиле и због тога што су стално били по шумама, осим оног дана када су из шуме свратили код куће да се пресвуку и да узму нешто од хране. Њих је ту, у Дечану, преузела та група коју је водио тај „Мајор". Затворени су, то је неки импровизовани војни притвор, једна просторија из које нису могли да изађу, кад су их одводили тамо ставили су им џакове на главу и одвели су их тамо брзо је један који је онда њима рекао да се зове Рахмон Идризи, да је из Доброша, био је у ужасном стању. Видели су, а и он је рекао да је са њим поведен Јахетофај, али да је у јако тешком стању, био повређен и њега су наводно одвели у болницу Пећ. Породица је и у вези са Јан Тофајом пријављивала ситуацију да она не зна где се он налази и заправо породица све до 2003. године није знала шта се са њим догодило, а тада су нађени посмртни остаци њега у једном селу близу Пећи и Дечана, то је Јахетофај, на кога се пуцали када су изашли из Јуника на неки аслфалтни пут. Ту је доведен и Хамди Незири, младић који је био у врло тешком стању и био је сав у модрицама, биле су тешке повреде, али Садик, Мирсад и мали Дуан су тешко комуницирали, имао је тешких психичких проблема. Њих су чували стражари регрути, а често и резервисти. Тако су имали прилике и да упознају једног војника чијег су оца познавали који је био један познати мајстор у једном граду, стим што не може сведок да каже у ком, познавали су његовог оца, он је био врло љубазан. Јели су храну коју су јели и војници, био је један резервиста из Лепосавића и један резервиста из Војводине, такође су се према њима врло лепо понашали и кад год нису били они који су испитивали, они су запамтили мајора неког Гезу, запамтили су још двојицу, тројицу које би препознали, када би била нека ситуација да су их заједно испитивали, који су им наносили стварно тешке повреде. После неког времена, тај ког су они запамтили по надимку „Геза", за кога је сведок навео да мисли да се ради о Бранку Влачу, он им је рекао да заправо њих ништа друго не занима, него новац, да они због новца убијају све и Србе и да немају никаква осећања према томе, њих занима новац и показао је овом Мирсату као најстаријем да заправо он треба да предложи да се разговара о томе да буду ослобођени за новац и Мирсат је то предложио, рекао је када се појавио „Мајор", он се углавном појављивао увече да би хтео са њим да разговара, „мајор" га је одвео у фабрику која је у близини и то је фабрика „Декор" и онда му је тамо рекао, питао га која је то цена за коју би он ослободио њега и брата. „мајор" је прво рекао 100.000 марака, а на то је Мирсат рекао да тај новац никако не може да прибави. Онда су дошли цифре од 20.000 марака. Мирсатова сестра је била у

Немачкој, брат у Швајцарској. Они су били у оном поступку тражења азила, али су ипак скупили новац. Договорено је да се донесе на границу Мађарске. Донео је Ваљволин супруг новац, по новац су ишли Пелемиш и Бранко Влачо. Узели су новац, расподелили, да се не улази у детаље како су га распоредили и Мирсат је онда питао да буде и мали Љуан Љошај са њима пуштен. „Мајор" је на то рекао рекао „видећемо". Нису их пустили, него су их предали. Два дана и две ноћи држали у неком бункеру код Пећи, а онда су завршили у затвору у којем су били, у Окружном затвору у Нишу одакле су ослобођени. То је било време после неких 10-ак дана када се све заправо завршавало. Било је неког тешког злостављања Хамдија Незирија и Рахмона Идризија, пуцано је једном у гениталије, тешко су повређени и на крају је неко, да ли „Мајор" поставио завој да их је превио, они су их прво тукли ужасно, а онда су тако пуцали у њих и повредили их и онда је сутрадан „Мајор" онако као што је Јахетофаја рекао да ће га одвести у болницу, тако је рекао и да ће ову двојицу тешко повређених одвести. Најближа болница је била у Пећи, али Мирсат каже да је направио такву гримасу на лицу да је било јасно онако као једно врло ружно зафркавање да ће их одвести у болницу. После одређеног времена, године су прошле, посмртни остаци Хамдија Незирија, који је имао менталних проблема, нађени су, идентификовани су 2007. године у селу Јуник, а посмртни остаци Јахетофаја нађени су у том селу 2008. године, а Рахман Идризи је идентификован 2003. године. Незири је нађен у Јунику. Оно што је сведоку представљају касније проблем у комуникацији са судом то је што су ово троје преживелих, Бети није ни хтео да се бави уопште тиме, доживео је такав стрес да не жели да размишља о томе, али Мирсат који је један интелектуалац чврсто је веровао да оно што им је „Мајор" рекао да ће их он пронаћи било где где се налазе ако буду рекли да је он узео новац, ако буду рекли за злостављање, да ће их он пронаћи. Без обзира да су на Косову, да ће их убити и њихову сестру Ваљвону и њиховог брата и зета, тако да они када је почело ово суђење у Београду они апсолутно нису били спремни да дођу. У то време није постојала могућност видео везе Скајпом ии директном везом да се сведочи. Они су веровали да је тај „Мајор" толико моћан да ће их убити и онда су рекли да је глупо сада да ризикују живот. У то време је био тужилац Небојша Мараш, контактирала га је и разговарала са њим. То је било изузетно компликовано време, тужилац је био врло храбар, насупрот суду који је био врло уплашен, онда је почело ново суђење. Рекла је тужиоцу да ће да покуша да дође до тих војника, регрута, резервиста који су били присутни, али јој се то чинило тешко, имала је мали број података, али је успела да дође до једног регрута, један младић који је апсолутно до детаља кад га је питала потврдио све оно што је рекао Мирсат, Садик и Аљошај до детаља, то је било у делу који је видео, када је он био присутан, када је био дежуран и када му је доносио храну. Његово име не може да каже, то најбоље да се контактира са Небојшом Марашем. Питала је тог момка да ли хоће да разговара са тужиоцем, рекао је да хоће и плашио се и рекао је да су то били људи који су у стању да убију њега, његову породицу, али је рекао да он о томе врло често мисли, да се те слике враћају и дошао је да разговара са тужиоцем, оно чега се сведок сећа је да је ту била неопходна помоћ бившег тужиоца Небојша Мараш, да ли је он узео изјаву од њега, постојала је изјава, али је у том тренутку Небојша Мараш одлучио и тако је и рекао да ову изјаву мора да стави у коверту и да се не усуђује да је издвоји и да она за сада остане затворена. То је било у судском предмету. Шта се са тим догодило, због тога не треба да каже нити име тог младића и све стоји у тој изјави, треба позвати Небојшу Мараша и тог сведока да би сведочио. Он је за разлику од ње која је као истраживач и

таква сазнања има, тај момак је непосредни сведок.

На питање адвоката Милорада Константиновића, сведок је изјавила да је она истраживач, да је организација коју је основала такође истраживачка, да се документовање ратних злочина углавном врши на тај начин што се разговара, узимају се изјаве од оних који су жртве, који су претрпели тешко насиље и били сведоци злочина. Није присуствовала злочинима, осим што је виђала масовне гробнице, тела. На основу тога шта се догађало и воде рачуна да су прва сазнања касније потврђена независним сведоцима и тек онда на основу тога формирају неку слику о томе шта се догађало и на основу тога су све објавили и обратили 24.10.2000. године суду и то исто стоји у том допису који је послала суду. Навела је да постоји сведок чија је изјава издвојена и да не може, нити да има право да износи податке о идентитету те особе. Даље је објаснила да је учествовала након једног главног претреса када је донета одлука да се предмет враћа у истрагу, тада је била у својству заступнице оштећених. Суд је добио велику документацију Фонда за хуманитарно право и према некадашњем закону је као социолог и као бранилац људских права могла да се појављује у поступку. Више нема пуномоћје за заступање. По новом измењеном закону не може ни да заступа оштећене. Поступак истраживања се завршио када је завршен доказни поступак, у јавности се није помињао тај поступак, био је познат као поступак за шпијунажу, тек када се појавило нешто на основу чега се могло видети да је поступак у вези са ратним злочинима онда се документација показала, прегледом да има везе са тим, а оно што немају да могу да истраже. 24.10. је предато, постоји допис који је заједно са документацијом достављен судском већу. Имала је врло интензивну комуникацију са тужиоцем Марашем и поступак није могао да покреће даље зато што није било довољно података о идентитету жртава, тужилац није знао идентитет жртава. Велики број поступака је био.

На питање браниоца адвоката Милорада Константиновића, да ли је 28.11.2000. године тражила од суда да узме назад доказни материјал који се користи у поступку, пасоше и изјаве, на шта је сведок навела да су све копирали, пасош је потребан породици, то је неко сећање. То су једине ствари које су преостале, које нису спаљене, које нису уништене. Лично је узимала изјаву од Нимонај Мирсада. Мисли да је Нимонај Мирсаду изјава читана и онда је потписана та изјава која је оригинал на албанском језику.

На питање браниоца адвоката Милорада Константиновића, да у поднеску у којем је обавештен суд да су Идризи и Назири убијени у Јунику, а у књизи коју је издала под називом „Косово књига памћења" стоји да је Незири убијен у Трстенику, сведок је одговорила да су то биле '99. године, издали су књигу „Косовска књига памћења" о жртвама у '98. години, тако да не може да буде записано о њима, зато што су они жртве '99. године.

На питање браниоца адвоката Милорада Константиновића, сведок је одговорила да су Јан Тофај и Идризи Рахман били сељаци који су бежали, боравили у шумама, скривали се. Нису уопште боравили у граду. Било је неких података да је Рахман имао пушку, али је то било када је тамо испитиван. Ова сазнања има на основу онога што су јој оштећени причали о садржају и да су „Мајор" и остали тврдили да има пушку, а Рахман је тврдио да нема, да је боравио у шуми и скривао

се. Даље је додала да се пре почетка суђења састала са Петрушић Југославом, да је са Пелемишом код ње, да је седела са њима и причала. Седела је са Петрушићем, а Пелемиш је кружио око стола. Даље је објаснила да се у том војном притвору у једној просторији налазе браћа Нимонај, Љуан Љошај, доведен је Рахман Идризи и Хамдија Незири, а ту је доведен и Беким Мехмети. Од оних који су живи, од њих је узимала изјаве, а то су значи браћа Нимонај, Љуан Љошај и они су видели да је Рахман и да су Хамдија изведени пре њиховог пребацивања, одвођења у Ниш. Шеф истраживачког одељења за нестале особе Хозе Барабаја је потписник свих тих докумената о иденитификацији, о ДНК анализи, потврди смрти, тако да све то је у судским предметима. Почевши од друге половине јуна `99. истражују, породице долазе и не знају шта је са њиховим најближима.

На питање браниоца адвоката Веселина Церовића, откуд сведоку за презиме Пелемиш и за презиме Влачо, да су они узели паре и да су они били ту у том малом импровизованом затвору, ко јој је то рекао, да ли је то касније сазнала и од кога, на шта је сведок одговарила да идентитет онога који је ишао по новац, притвореници су знали да је један "Геза", а други је, нису знали име Пелемиш, чули су да је неки "Цица", то је резервиста из Лепосавића, да је тај "Геза" био у Босни, а тај други коме име нису знали, тај је био опасан, у Босни је водио јединице које су убијале. Надимак "Гезе" Бранка Влача то је надимак који се појављује у разним судским документима, тако да то није непознато.

На питање браниоца адвоката Веселина Церовића, да ли може да се закључи да презиме Пелемиш и презиме Влачо нико од сведока, потенцијално оштећених, није помињао, сведок је одговорила да су навели надимак „Геза", то је опште познато, у судским материјалима, транскриптима, Хашким документима за Бранка Влача. Даље је навела да Албанци нису знали презиме Пелемиш, Влачо.

На питање браниоца адвоката Александра Зарића од када је сведок била у контакту са тужиоцем Марашем, сведок је одговорила од када је објављено да у оптужници није само реч о шпијунажи, него да се говори и о узимању новца, пљачки и притварању, оптужницу је прочитала, зна шта стоји да се говори, да не имена, да се говори о два НН Албанца, говори се о убиству, помиње се Пелемиш и Орашанин. У оба случаја и за изнуду и за убиство се говори о два НН Албанца.

На питање браниоца адвоката Александра Зарића, да ли је сведок као Фонд за хуманитарно право идентфиковало људе за које је већ подигнута оптужница и када је ступила на правну снагу као НН лица, сведок је одговорила да јесте. Сведок је додала да ослободилачку војску Косова не сматра терористичком организацијом.

На питање браниоца адвоката Мирјане Пулетић, да је сведок поменула да је Влачо Бранка идентификовала зато што му је надимак „Геза" и да га они знају по надимку "Геза", сведок је одговорила да је тако, а на даље питања адвоката како сведок зна да Влачо Бранко има надимак "Геза", сведок је одговорила зато што се у бројним судским документима Међународног кривичног трибунала постављају Бранко Влачо и помиње се и надимак "Геза",.

На питање окривљеног Петрушић Југослава, сведок је изјавила да није данас

представник Фонда за хуманитарно право, да се бави документовањем ратних злочина на Косову и документовањем људских губитака Срба у ратовима у Хрватској и Босни и Херцеговини, те да не прати суђења од тренутка када је измењен закон, да је неко од сарадника Фонда, неко од истраживача је пратио, а да она није пратила суђења Албанаца који су били затворени од стране Војске Југославије па пребачени у нишки затвор после 13.07. Даље је додала да су они као Фонд звали тадашњег тужиоца Небојшу Мараша.

На даље питање окривљеног Југослава Петрушића да ли је тачно да је доставила 24.10.2000. године документ у афери „Паук", сведок је одговорила да јесте. У оптужници не постоји група „Паук", али то је колоквијални назив за ту групу. Сваки предмет добије неки колоквијални назив, окривљени је у то време био познат као група „Паук". Даље је објаснила да су чули од регрута, војника и резервиста да је окривљени Петрушић Френкијев мајор. То су чули када су изведени из комбија, неки су се Петрушићу обратили са "Мајоре". Такође су од војника, резервиста чули да је Влачо Бранко био управник затвора. Сведок не зна колика је раздаљина између зграде где се налазила јединица окривљеног, односно Трећи вод Војне полиције где се налазио Влачо Бранко и привременог притвора где су војници приводили људе и даље их прослеђивали органима војске. Даље је додала да је Мирсад вођен у фабрику „Декор", био је преговарач за новац са сестром. Мирсад је рекао да је вођен пешице једном када је новац преузет, да је причао сателитским телефоном са сестром и братом, да је ту био и окривљени Петрушић, било је ту још неки када је било говора о томе како ће новац да се донесе, он разуме српски језик, али не зна на ком језику је разговарао, као што јој није познато да за време ратног стања не може да се напусти граница ако нема специјално одобрење да би се отишло у међузону. Није јој познато да за време ратног стања ниједно лице које припада војсци, полицији или било коме, када дође до границе не може да дође и да пређе границу, а да нема специјалну дозволу начелника Генералштаба или неког вишег лица у земљи. Такође, сведок није познавалац војних наука. Никада није видела сателитски телефон. Оно што је сведоку познато је да Мирсад инжењер. Објаснила је да се Идризи зове Рахмони, а на питање зашто пише Рахман, ако је донет пасош за Рахмана Идризија, на шта је сведок одговорила да колико се сећа Рахман има 26. година, тада је имао, а овај Хамдија 21.

На даље питање окривљеног Петрушић Југослава, након што је предочен део исказа сведока у коме је наведено да Рахман Идризи има 21. годину, сведок је одговорила да има 21. годину, а да Хамдија има 26., онај који је ментално оболео.

Након што је сведоку предочен обдукциони записник, где пише да је рођен 11.12.1972. године Рахмани Идризи, сведок је изјавила да су могуће грешке чак и у таквим документима, зато што су у питању странци, обзиром да пише у пасошу да је рођен 13.12.1972. године.

На питање окривљеног Петрушић Југослава, зашто је тражила једна документа, обзиром да је дописом суда тражен оригинал ОЕБС-а који се тичу регистрације становништва, а од суда је добила пасош на име Рахман Идризи са фотокопијом, односно фотографијом у пасошу, као и фотокопија картона о издатој личној карти на име Незири Хамдија, као и фотографију која је достављена уз тај

картон, на шта је сведок рекла да ако пише да су примили.

На даље питање окривљеног Петрушић Југослава, да ли су сва та документа примили, сведок је одговорила да је пасош враћен. Сведок је објаснила да мисли лично, али нема доказа, али је њено уверење да су плаћеничка група, да их је само занимао новац и пљачке, то је њен лични став. Познато јој је да је Пелемиш био командант 10 Диверзантског вода који је убио најмање 1000 Муслимана. Хамди Незири, његово тело је нађено у селу Јуник, не зна када је нађено, али је идентификовано 10.02.2007. године, тада је извршена идентификација ДНК анализом, породица зна да је он нестао, ако нема члана породице, они га тражи од 15.06. Након што је окривљени сведоку предочио судски документ од вештака који каже да је нађен на Батајници, сведок је изјавила да не постоје па се нађу, овај на 5 различитих места делови костију, па се онда то спаја. Пише да је време смрти пре 13.09.2000. године и пише "у Батајници".

На даље питање окривљеног Петрушић Југослава како је могуће да су га ископали и доле и у Батајници, сведок је одговорила да је могуће, да има случајеве да су нађене кости некога на различитим местима, али тога нема овде. На основу докумената, потврде о смрти је записано и то постоји у бази података Фонда за хуманитарно право да је Хамди Незири, идентификован 10.02.2007., да је тело нађено у Јунику.

На питање окривљеног Петрушић Југослава, да Црвени крст тврди да је идентификован 11.11.2006. године, сведок је одговорила да је то исто и да је то Фонд исто достављао. Сведоци не кажу да је био у униформи, кажу да се приликом испитивања, они га зову Рахман, а у документима се појављује као Рахмон, да је он упорно говорио да није имао пушку.

На **главном претресу одржаном дана 28.10.2016. године** сведок је на питања окривљеног Петрушић Југослава изјавила да је у контакту са оштећенима била 2000. године, што не значи да је тада и пријављено, пошто је Фонд за хуманитарно право у то време имао канцеларију у Пећи, у Приштини, тако да је врло могуће да су породице и пријављивањем сазнале да су браћа Нимонај и Љуан, у притвору, у затвору у Србији. Мисли да су пуштени, односно да је прво Љуан пуштен као малолетник, а онда су браћа пуштена након 3 или 4 месеца. Било је организовано суђење, они су ослобођени. У затвор су дошли сигурно 10.06. када се Србија повлачила па је повела све притворенике, ухапшене, лишене слободе. Конвојима су пребацивани затвореници. Оштећене је упознала након пуштања из затвора, након ослобађања. Заједно је видела и оштећене и фамилије. Браћу Нимонај и Љуана је видела после ослобађања из затвора, на Косову у Дечанима. Није видела њиховог адвоката Жарка Гајића и није била у контакту са њим никада. Њихове породице су претходно биле пријавиле, знало се кад је дошла у Пећ, јавили су адвокату Мустафи Радоњићу, који је тада био у тиму адвоката Фонда за хуманитарно право, они су били запослени у том тренутку тада у Дечанима и сви су отишли у Дечане. Познато јој је да је Љуан дечак био је малолетник и као такав је ослобођен. Што се тиче браће, један је економиста, други је имао средњу школу. Обављали су послове у неким приватним фирмама. Не зна да ли је Нимонај учествовао у организацији Савета безбедности Европе и не зна да ли је радио код њих 1998. године. Врло је могуће да

су људи малолетне доби учествовали у оружаним формацијама УЧК на Косову, а нема тај податак колико је њих малолетних погинуло.

На питање окривљеног Петрушић Југослава, да ли јој је познат податак да су 08.05.1999. године Незири Хамдија који се налазио у Пећи са својом фамилијом прешли границу Србије и Црне Горе према Албанији, на шта је сведок одговорила да зна да Хамди Незири није прошао никакву границу.

На питање окривљеног Петрушић Југослава, да ли зна да је 10.05.1999. године виђен у ХУКС-у, сведок је одговорила да зна да Хамди Незири није прошао границу.

На питање окривљеног Петрушић Југослава, сведок је изјавила да је у контакту са тужиоцем Небојшом Марашем била крајем '99. можда почетком 2000., али сигурно 2000. године. Он јој никада није показао податке никакве, али јој је рекао да ће изјаву младића, да мисли да није време да младић дође пред суд да сведочи да је он веома уплашен и да би могао да има последице и да не мисли да је добро да он сведочи и да ће издвојити то. Тада су били у службеним просторијама, вероватно у Палати Правде, не може да се сети, сигурно је више од једног пута била код јавног тужиоца. Он их је примио на основу тога што су као Фонд за хуманитарно право послали један допис у којем су рекли да располажу подацима и да имају могућности истраживачи канцеларије на Косову да дођу да података о жртвама.

На питање окривљеног Петрушић Југослава, зашто то није предала полицији, сведок је изјавила да уопште не комуницира са полицијом, са судским органима. Небојша Мараш је био јавни тужилац по својој функцији, он процесуира, односно подиже оптужницу на основу доказа које прибави, а добије их из разних извора, од полиције или из других извора и кад оцени да има довољно доказа онда та институција подиже оптужницу. Додала је да се није сретала са судијом Зораном Савићем и да није била у канцеларији Горана Петронијевића и да не познаје судију Драгољуба Ђорђевића. Једном је приликом видела Андрију Милутиновића, али су јој имена Горан Петронијевић, Зоран Савић, Драгољуб Ђорђевић, непозната,уопште их се не сећа. Не зна ко је ни Савић, а ни судија Драгољуб Ђорђевић. Даље је објаснила да су јој браћа током давања изјава рекли да су они приликом испитивања у тој шупи где су држани одговорили да кажу да су они имали оружје и да су били припадници УЧК, сматрајући да ће на тај начин избећи батине. Сасвим је уверена да су лагали, а онда су рекли да су предлагали, то и Рахману, да он није ни хтео. На основу искуства може да утврди да ли људи лажу или не.

На питање окривљеног Петрушић Југослава, да ли је сведоку познато да је Ивановић Слободан, рођен 13.07.1973. године у Пећи мобилисан у војном одсеку Пећ и распоређен у 177 Војном територијалном одреду изгубио живот 09.05.1999., године, у борби против шиптарских терориста у реону села Црнопек, Општина Дечани, убијен је управо од тројице лица која су ухапшена и њих је ухапсила војска, Садик Нимонаја, Мирсад Нимонаја и Љуан Лошаја, они су подржавали колону, из колоне истрчали и дечаку су пуцали у леђа, може да да слику сведоку уколико то жели, на шта је сведок одговорио да сигурно то име има у бази Фонда за хуманитарно право, сасвим је убеђена, али оно што окривљени каже не може да поверује зато је оптужен за кривично дело. Сведок је додала да је имала прилике на

суду да види део дневника 177 Војног територијалног одреда и да није било речи о томе. Нема никаквих података о томе што ви говорите, нема таквих података. Много пута на Косову је чула реч, израз, појам „Френкцијевци", односило се на припаднике јединице за специјалне операције, односило се на Френкија Стаматовића.У то време Државна безбедност је била та служба која је направила ту једницу. Не зна да ли је била потпуно изван, искључиво под контролом Службе државне безбедности. Оно што је сведоку познато, пратећи суђење у Хагу, одговори бивших начелника и комаданата јединице је да је служба државне безбедности деловала потпуно независно. Оштећени браћа Нимонај су навели да су после два или три дана дошао мајор Френки, кога су видели, његова група, тако да је испитивање текло од стране тог мајора кога они описују како изгледа. Одговорност постоји, ту је Хашки трибунал, велики је број генерала осуђен. Није било лекарских извештаја о повредама. Припадници војске и полиције, свако је био слободан да може да врши насиље према Албанцима, не сваки припадник војске, али је било у великом броју оних који су то радили и то је све доказано, постоје докази пред Хашким трибуналом, зато су и осуђени генерали који су руководили корпусима, бригадама, батаљонима. Додала је да мисли да је Рахман Идризи `72. годиште, али није сигурна. Браћа Нимонај су поменули Јан Тофаја, рекли су јој да су на бензинској станици били доведени Рахман и Јан Тофај, да је Јан Тофај био у веома тешком стању.

На питање окривљеног Петрушић Југослава, како је могуће да сведок тврди да су их видели на бензинској станици, а они тврде да су их видели у просторији, сведок је изјавила да у тој изјави недостају бројни подаци, ту нема ни тога да су они били суђени, да су ослобођени на основу судске пресуде, доста података о томе недостаје. Утисак сведока је да је њих чувала регуларна војска, али да је било слободно да свако уђе у тај притвор.

На питање окривљеног Петрушић Југослава, да ли сведок верује да су људе на најрегуларнији начин испитивали, сведок је одговорила да се позива на документ Министарства одбране који каже да нису били припадници војске, да група окривљеног нема ниједан податак о томе да су позвани у некој регуларној процедури, према томе не може да каже да су их на законит начин испитивали када институција војна каже да нису ни били припадници војске. Сведоку је познато да су отишли са Косова тако што су присилно протерани и Војска Југославије их је протерала.

На питање окривљеног Петрушић Југослава, да ли је сведоку познато да је Нимонај Мирсад био стручњак за одређивање и лоцирање сателитских телефона и комуникацију са њима, сведок је одговорила да је то констатација окривљеног и његов опис тих људи. Утисак сведока је и то чврст утисак да је реч о образованим људи, који су живели на селу, радили у малом градићу у Дечану, да је то један пристојан свет који се скривао у шумама и на разним местима.

На питање окривљеног Петрушић Југослава, да ли сведок поседује било какав документ да је Незири Хамдија био болесно лице, да ли фамилија поседује икакав документ да је лечен у психијатријским установама или да је болестан, сведок је изјавила да је породица рекла да је он био добар, да је имао проблема у комуникацији, али да таквог документа нема.

На питање окривљеног Петрушић Југослава, да ли је сведоку познато колико година је имао када је био на Косову, сведок је изјавила да не рачуна његове године, на шта је окривљени изјавио да никада у животу није био ошишан до главе, а на Косову је имао 36, 37 година у том периоду.

На питање окривљеног Петрушић Југослава, да ли је сведоку познато да је у изјави Мирсад Нимонај одао све ћелије УЧК у Црној Гори, сведок је изјавила да о томе не зна ништа.

На даље питање окривљеног Петрушић Југослава да ли јој је познато како се зове његова сестра Валбона, име, презиме, адреса и остало, да ли то може да достави суду, сведок је изјавила да може да достави те податке.

На питање окривљеног Петрушић Југослава, да ли је питала браћу Нимонај зашто њихова сестра није поднела кривичну пријаву у Швајцарској, сведок је изјавила да само зна да су имали велики страх, да им је речено да ће и после десет година ако некоме нешто кажу, бити убијени, страх је видела и код оног младића, редовног војника и он је рекао исто да се плаши за живот и њему је речено да ако проговори да ће бити убијен.

На питање окривљеног Петрушић Југослава, сведок је рекла да је идентификовала тог војника, да је разговарала са њим и да га је она довела код Небојше Мараша, јавног тужиоца. Његово име не може да каже. Нашла га је на основу описа и на основу распитивања где се могу наћи неки људи. Тај момак јој је детаљно испричао и потврдио оно што су јој говорили, али је код младића видела, он је био спреман да сведочи, да пред судом каже, али је рекао да има страшан страх, да му је речено да ће бити убијен свако ко проговори о том злостављању, извођењу ове двојице, парама, да ће бити убијени. Имао је страшан страх. Тај младић није видео убиство, видео је повређене да су тешко повређени, видео је шта се догађало у тој шупи, у том притвору, он је доносио храну, често је био дежуран, видео како су изгледали људи. Не зна да ли је тај момак био присутан приликом испитивања.

На питање окривљеног Петрушић Југослава, да ли може да каже како изгледа Бранко Влачо, алијас Геза, да ли су га описали, сведок је одговорила да су јој говорили да је средње висине, да му коса није црна, да није значи висок, да је средње висине, то је било најбитније што су рекли у опису.

На питање окривљеног Петрушић Југослава, да ли је сведоку познато да је Станко Савановић "Геза" био монтирани сведок у случају "Паук", што је изјавио у новинама од 04.07.2003. године у афери "Молдавке", сведок је изјавила да не зна.

На питање окривљеног Петрушић Југослава, сведок је изјавила да се Рахман Идризи није налазио у затвору, он је убијен, али у сертификату, у потврди о смрти коју је издала канцеларија УМНИК-а за нестала лица и судску медицину стоји да је узрок пуцњеви у главу, више је повреда, више отвора рупа од метка на телу ватреним оружјем, то стоји. То пише у потврди коју је издао ОЕМПФ у потврди о смрти, о узроцима смрти Рахмана Идризија. Они су касније убијени у затвору, а када каже у затвору, мисли на затвор – институцију, а ово је шупа нека.

На питање окривљеног Петрушић Југослава, зашто су преузета документа која нису тражена, сведок је изјавила зато што су пасоши били потребни породицама ради остваривања неких њихових права.

На питање окривљеног Петрушић Југослава, да ли је сведоку познато где је нађен Хамдија Незири, где му је пронађено тело, кад је утврђено овај, његов идентитет и када је сведок сазнала за све то, сведок је изјавила да је сазнала од породице, његово тело је нађено у Јунику. Породица је 2007. године обавештена да је идентификован, тада су им предати посмртни остаци.

На питање окривљеног Петрушић Југослава, да ли је сведоку познато да је тело нађено у Батајници 2001. године, сведок је изјавила да по списковима есхумираних и индентификованих у Батајници не налази се име Хамди Незири.

На питање окривљеног Петрушић Југослава, да ли сведок хоће да каже да УН, односно документа које су они добили су фалсификовани, сведок је изјавила да не зна за такав документ.

На питање окривљеног Петрушић Југослава, да ли сведок зна или мисли да документа нису исправна, сведок је изјавила да не зна, да никад није видела таква документа, а зна од породице да је 2007. године добила посмртне остатке и да су га сахранили. Породица је такође обавештена да је тело нађено у Јунику, а када породица то не зна, када је преузимала посмртне остатке, речено је да је тело нађено у Јунику. Није видела обдукциони налаз, видела је само податке које је дала породица.

Представници њеног Фонда су пратили процес есхумације и обдукције и ископавања посмртних остатака на Батајници. Мојица Шиврет је била у тиму адвоката Фонда за хуманитарно право и неко време је у својству посматрача пратила есхумацију. У документима у Батајници је нађено на стотине личних карата између осталог. Фонд за хуманитарно право је поднео кривичну пријаву. Судски закључак, мисли на Хашки трибунал, о томе шта се догађало на Косову, како су протеривани и која је пракса била, која је матрица протеривања албанског становништва са Косова, то је судски закључак који је Фонд наравно прихватио као судски закључак.

На питање окривљеног Петрушић Југослава, сведок је изјавила да оно што је закључила је закључила на основу сведочења преживелих, а то је да је окривљени наређивао тој групи са којом је био, они су рекли као главни, на основу података које је добила од њих и на основу података Министарства одбране није видела да су они неки вод, ни чета, него група.

На питање окривљеног Петрушић Југослава, да ли је сведоку познато да су Садик Нимунај и Мирсад Нимонај учествовали у лоцирању колоне која је 14-ог маја албанске колоне која је бомбардована и убијено 78 цивила, сведок је изјавила да није и мисли то што окривљени каже врло добро зна тај случај, било је војних возила испред те колоне и гађана је колона избеглица због тих возила, зато што је вероватно виђена као нека војна колона.

На питање окривљеног Петрушић Југослава, да ли је сведоку познато да је генерал Лазаревић, у присуству два висока официра Војне безбедности, Приштинског корпуса, наредио да све колоне од Пећи до Призрена, односно унутрашњост којом се крећу, заштити окривљени управо од лоцирања НАТО бомби при завршетку рата и да од 03. до 15.05. само то радио, сведок је изјавила да то не зна, шта је окривљени радио, оно што зна је да су као група протерани са Косова, а зна да је генерал Лазаревић осуђен за злочине против човечности и да је одлежао своју казну за злочине против човечности.

На питање адвоката Веселина Церовића, да ли је сведоку познато, да ли има сазнања да је било протеривања, нечовечног понашања и убистава према припадницима српске националности у то време на Косову, сведок је изјавила да до 09.06., до потписивања Кумановског споразума није било протеривања Срба, а било је убистава Срба. Књигу „Отмица" коју је после јуна 1999. године издао Фонд за хуманитарно право се детаљно може прочитати о случајевима убистава, нестанка Срба после јуна 1999. године, пратили су до краја децембра 2000.-те године и утврдили да је био великог броја значи, по имену, убистава, нестанка, да је било Срба, Рома и да су и они Црногорци, Бошњаци и такозвани лојални Албанци који су били мета напада припадника Ослободилачке војске Косова.На питање браниоца адвоката Веселина Церовића, да ли је сведок била сведок на Косову за такве случајеве, сведок је изјавила да није била у таквој ситуацији. Њима као Фонду се обраћало Одељење за истрагу ЕУЛЕКС-а, обраћало им се са молбом за контакт са породицама жртава, српским породицама, за податке које Фонд има.

На питање браниоца адвоката Веселина Церовића, одакле сведоку сазнања да су окривљени држали у притвору остале, сведок је изјавила да је тако закључила и дала поверење сведоцима који су говорили, односно преживелима, њен закључак је да су они искрени, да говоре истину и то је њен закључак.

На питање браниоца адвоката Веселина Церовића, да ли верује у наводе других представника војске СРЈ, да су они били у саставу регуларних јединица војске, сведок је одговорила да је читала доста, пуно њих су били у својству сведока пред Хашким трибуналом, сведочили, дала је поверење оним судским закључцима, а они су за некога рекли да је било искрено, поштено, за неке, неким сведоцима нису дали поверење, рекли су да се не слаже са чињеницама на терену шта се догодило или да други сведоци дају другачији приказ догађаја, па је дала поверење судским закључцима о официрима који су били сведоци, а на високим позицијама у Војсци Југославије.

На питање браниоца адвоката Веселина Церовића, сведок је изјавила да није рекла да верује албанским властима и неким тамо ЕУЛЕКС судијама, рекла да је дала поверење судским закључцима, а реч је о Хашком трибуналу, а што се тиче ових оптужених, тешко да би ико могао да да поверење Пелемишу знајући за догађаје у Сребреници, да је Десети диверзантски вод само у једном дану убио хиљаду заробљеника, а то је судски закључак, то има везе са Хашким трибуналом, о томе постоје пресуде. Неколико припадника Десетог диверзантског вода су били процесуирани, за сада Пелемиш није био процесуиран за те ствари.

На питање браниоца адвоката Веселина Церовића, сведок говори да су изведени из строја покојног Незирија, одакле је то сведоку познато, сведок је изјавила на основу исказа његове породице.

На питање браниоца адвоката Веселина Церовића, откуд сведоку сазнања да су ова лица, односно окривљени извела њега из строја, сведок је рекла да то није рекла.

На питање браниоца адвоката Веселина Церовића, на основу чега је онда осумњичила окривљене и отишла код Мараша да их пријави, сведок је изјавила да је Хамди Незири био у том притвору, припадници неких јединица су из колоне која је протерана, ишла у правцу Албаније, издвојили њега, можда су још некога, али зна за њега да су га издвојили и онда је после доведен у Пећ. Не зна име и презиме лице које је њега извело из строја. Оно што је родбина рекла је да је пришао српски војник и извео Хамдија и од тада, не знају где су га одвели, породица ништа не зна, а оно што зна од преживелих, кад су они доведени у Пећ, у неку затворени, у неку септичку јаму, да су онда довели још једног, такође издвојеног из колоне. Једног младића. Тела су нађена у Јунику и Рахмана и Хамдије.

На питање браниоца адвоката Веселина Церовића, сведок је изјавила да се обратила тужиоцу Марашу онда када је информација о томе да је покренут поступак била јавна, када је сазнала за то. Када је јавност сазнала за предмет, оптужница је била подигнута.

На питање адвоката Милорада Константиновића, који јој је претходно предочио да је сведок у једном тренутку изјавила на одговор Петрушићу да је Мараш нешто издвојио из списа, јел може да појасни само шта, сведок је одговорила да се ради о изјави, тог младог војника, Мараш је издвојио изјаву тог војника коју је он дао тужиоцу. Тужилац се са тим војником видео, сведок мисли да није била присутна. Тужилац није познавао војника, сведок је са војником дошла код тужиоца, у том смислу каже да не зна да је била, зна сигурно да је била у том тренутку кад је довела младића. Познато јој је да је дао изјаву. То је било 2000. године, али тачно датума не може да се сетим и само се сећа да је рекао да није време и да предлаже да се издвоји. Не зна шта је то зачило, да издвоји из судског списа или да уопште не ставља ту изјаву у судски спис, не зна у ком смислу је то рекао, не може да буде сигурна, па и не зна. Након те изјаве је разговарала са војником, нису уопште разговарали о тој изјави, нису разговарали о ономе што је рекао тужиоцу, разговарали су, Јанко је био уплашен, плашио се, рекао је да тај мајор делује страшно опасно и да оно што каже му се чини да ће тако бити и да се плаши и да је рекао да ће свакога пронаћи било где да се налази, да ће га наћи и убити ако проговори. Претпоставља да је са тим што је њој војник рекао упознат и тужилац Мараш. Не може да каже колико пута се видела са тужиоцем Марашем, мисли да тада у вези са предметом није било више потребе да се са њим виђа, а касније у животу су се виђали опет, у разним јавним ситуацијама, на неким састанцима, конференцијама. Постоји допис суду шта су све упутили, то постоји у судској документацији, дали су оно што је битно, изјаве сведока потписане, на оригиналном језику, оверен судски превод, од стране судског тумача, та документа која су узели од породица, пасош,

негде је била потврда, копија личне карте, то су била документа, докази за које су сматрали да су битни за идентификацију.

На питање адвоката Александра Зарића, да ли је сведок узела изјаву од тога војника, сведок је изјавила да јесте и детаљно је разговарала са њим и у њеној бележници постоји та изјава.

На питање адвоката Александра Зарића, да ли је та изјава отприлике изјава као што је приложена изјава албанаца, сведок је одговорила да није.

На питање адвоката Александра Зарића, зашто није узета таква изјава и који је разлог тога, сведок је одговорила зато што је овде била нормална ситуација да је сведок могао да комуницира и да да изјаву у складу са законом, тужиоцу, да комуницира са тужиоцем и да сведочи, да му да исказ о ономе што је он видео као војник.

На питање адвоката Александра Зарића, где је обавила разговор са војником, овде или на Косову, сведок је одговорила у Србији. Додала је да је и даље у контакту са овим албанцима.

На питање адвоката Александра Зарића, да каже име и презиме војника са којим је разговарала, сведок је изјавила да то не може да уради, јер је тада обавезана речима тужиоца да је младић у опасности, да није добро време, да би могло нешто да му се догоди и сматра да идентитет треба да изнесе тужилац, а не она.

На питање другоокривљеног Пелемиш Милорада, да ли је он – окривљени икада био негде са сведоком или се нису срели у животу, сведок је одговорила да је једном када је на позив Петрушића, седела у кафани у Мекензијевој улици, а окривљени Пелемиш је кружио око стола.

На овакав одговор сведока, окривљени Југослав Петрушић је рекао да су заједно на том састанку присуствовали Никола Николић и Горан Фолић, али су се они одмакли, а да су он, окривљени Југослав Петрушић и госпођа Наташа Кандић разговарали и да тада није ни био у контакту са Милорадом Пелемишем.

На питање другоокривљеног Пелемиш Милорада да ли сведок зна колико пута је давао изјаву у Хагу, сведок је одговорила да не зна, на шта је окривљени Пелемиш Милорад изјавио да га никад Хашки трибунал није позвао, једино је имао замолницу да буде сведок на околности које су се десиле, али није могао дати изјаву зато што је био у болници у то време и није могао дати релевантне чињенице и они су одустали од њега, ово говори из разлога што га је прозвала пет пута да је убио 1.200 Муслимана, из његовог одреда. Јесте учествовало шест – седам људи, пет је осуђено, један је ослобођен и то је чињеница и то стоји, али не под његовом командом, нити је било команде било кога из његове, потчињеног, од заменика или било кога.

На питање другоокривљеног Пелемиш Милорада, да ли је сведоку познато колико је пута окривљени био на Косову, колико је временски провео на Косову,

сведок је одговорила да она то не зна.

На питање другоокривљеног Пелемиш Милорада, да ли сведок зна када је први пут отишао на Косово, сведок је одговорила да не зна, а на питање истог окривљеног, да ли зна када је задњи пут био на Косову, сведок је одговорила да не зна, да ли је после када је као група наређено да напусти Косово, да ли је после био или илегално одлазио.

На питање другоокривљеног Пелемиш Милорада, да ли сведок зна ко је Марко Бошкић, звани „Мачак", а то је сведок у Републици Српској који је од Фонда за хуманитарно право примио 35.000 марака да би њега - окривљеног оптужио да је наређивао стрељање у Сребреници и тај исто исказ му је пао.

На питање другоокривљеног Пелемиш Милорада, да ли је у тренутку када је бившем ДБ-у предмет био при паду у октобру-новембру 2000. године онда њу као сведока позвали и заједно су доставили ова два имена само да би се направио предмет и да ли је то тачно или није, сведок је одговорила да уопште не зна о чему говори и да не разуме.

Сведок В[redacted] В[redacted] је на **главном претресу одржаном дана 28.02.2017. године** изјавио да је за главни претрес сазнао преко Југослава, јер Југослав је био код његовог стрица, стриц је позвао сведока и обавестио га о томе о чему се ради. Стриц му је рекао да је Југослав долазио, као да је нешто он – сведок некоме нешто причао, да је негде био и после тога је сведок ступио у контакт са Југославом да види о чему се ради, није знао о чему се ради. Даље је објаснио да је `99. године био војник Војске Југославије на редовном служењу војног рока, прво у Зајечару, па онда у Косовској Митровици. Био је у чети војне полиције, 125 моторизована бригада, на подручју Косова и Метохије у реону караула Кошаре, Јуник и остала места поред. Није видео никога од окривљених на тој територији. Његова обавеза за време док је био на Косову је била као и сваког редовног војника на карауламa, обилазак горе, обилазак карауле, куће приватне, ту су се кретали, нон-стоп су мењали положаје због НАТО авиона.

На питање председника већа, да ли је некад као припадник полиције био задужен и имао неку обавезу у вези чувања притворених лица, лица лишених слободе и задржаних, сведок је изјавио да ту код њих није био притвор, да је некога чувао или нешто, мисли да је то Јуник, село неко, стварно не зна. Ту су били у некој приватној кући, ту је пролазило војске, ту су пролазили људи, није знао ни ко је, ни шта је, пролазила је војска, официри, долазили су и ту су се кретали.

На даље питање председника већа, сведок је изјавио да није био у контакту са правосуђем, једном је само долазила Наташа, госпођа, нешто га је питала, госпођа Наташа Кандић, долазила је тамо код рођака где је био смештен, нешто га је питала, нешто су причали, не сећа се шта су причали и о чему су причали. Тужиоц га је назвао телефоном и рекао му да дође, да ли је била Палата правде не зна, рекао му је да дође да треба да да неку изјаву. Не зна какву је изјаву њему могао да да и шта је њему могао да каже. Ишао је у Палату правде јер га је позвао телефоном. Не сећа се на који је спрат ишао, можда је био први спрат, не сећа се. Нешто је причао са

тужиоцем, али се не сећа шта је причао са њим. Не зна зашто су причали, нешто га је тужилац питао. Није потписао никакву изјаву. Мисли да је име тужиоца Маршан.

На питање окривљеног Петрушић Југослава, да ли сведок може да каже кад оквирно Наташа Кандић дошла код њега, којим аутом, у којој кући се сведок налазило и како се зове човек где је живео, сведок је одговорио да је човек код кога је живео звао Горан Галић, његов отац је био механичар у Ораховцу, у питању је возило „Мерцедес". Наташа Кандић је дошла код њега, мисли да је дошла са неким џипом и са још једним човеком, тај човек је био висок, виши од сведока, а он је висок 186, 187 цм.

На даље питање окривљеног Петрушић Југослава, сведок је изјавио да га је звао Мараш, мисли да се звао Небојша Мараш, колико се сећа када је дошао код њега у те просторије није било никога.

На даље питање окривљеног Петрушић Југослава, да ли сведок може да каже да ли је сведок икада њега окривљеног видео и ако га је видео, где, сведок је одговорио да је Југослава видео са неким официрима на Кошарама, да ли два или три пута.

На питање окривљеног Петрушић Југослава, колико повреда има, сведок је одговорио да има 11 повреда од касетне бомбе.

На даље питање окривљеног Петрушић Југослава, да ли су били бомбардовани 24 сата, на 24 сата, док је био доле, сведок је одговорио потврдно.

На питање окривљеног Петрушић Југослава, да ли се сведок сећа приликом тих сусрета које су имали горе, да ли се тада налазио са високим официрима Војске Југославије, сведок је одговорио потврдно.

На питање окривљеног Петрушић Југослава, да ли је обављао војничке дужности као и сваки други официр, сведок је одговорио да мисли да јесте.

На питање окривљеног Петрушић Југослава, да ли је по њему – сведоку он – окривљени био паравојна јединица горе, сведок је одговорио да није, да је чуо за њега, а и видео је да је официр Војске Југославије.

На питање окривљеног Петрушић Југослава, да ли је сведоков отац држао механичарску „Мерцедес" у Ораховцу, сведок је одговорио да његов отац ради "Млинтеспек зрзе", да је шеф возног парка и да је био стално запослен, од `99. године.

Након што је окривљени Петрушић Југослав предочио сведоку исказ сведока Наташе Кандић, на страни 25 записника, сведок је изјавио да никога није видео да је нешто урадио, нити је видео, нити их познаје, рекао је да је упознао кад су били на реону карауле Кошаре окривљеног Петрушић Југослава, остале не познаје, први пут их види сад у судници.

На питање окривљеног Петрушић Југослава, да ли је био непосредни сведок и видео било шта од било ког злочина у периоду док је био војник доле, сведок је изјавио да тврди да ништа није видео.

На питање окривљеног Петрушић Југослава, сведок је изјавио да се не сећа изгледа јавног тужиоца Небојше Мараша, а да је Наташу Кандић често виђао на телевизији, питала га је када је добио орден зашто га не врати и да треба да га врати.

На питање браниоца адвоката Веселина Церовића, сведок је изјавио да не зна како је Наташа Кандић дошла до њега, да ли се распитивала или шта. Представила се као тетка Наташа. Рекла је да долази зато што је она доле ишла сигурно на Косово, код сведока у Ораховцу, распитивала се, као што је исто радила за пар војника, чуо је исто тако да се распитивала, ко где борави, шта ради, где је био и шта је био.

На даље питање адвоката браниоца Веселина Церовића, сведок је изјавио да је питала за неке војнике, питала је свашта, сада се тачно не сећа, да јој на та питања није одговарао, ништа му није обећавала, него му је фамилија била доле у Ораховцу, родитељи су 2000., а мајка и сестра 2002. године изашли из Ораховца, а са Наташом је имао разговор `99. Не сећа се шта су све причали.

На питање браниоца адвоката Веселина Церовића, да ли га је она у том смислу подстицала или га је подстрекавала да нешто потврди од онога што она прича, сведок је изјавио потврдно.

На питање браниоца адвоката Веселина Церовића, да га је подстрекавала и подстицала да каже нешто што није тачно, сведок је одговорио да је тако. Идеју да оде код Мараша му је дала Наташа.

На питање председника већа, сведок је објаснио да је прво госпођа Наташа дошла код сведока, па га је онда позвао Мараш телефоном.

На питање председника већа, да ли је сведока Наташа Кандић упутила на Мараша, сведок је изјавио да га је Наташа Кандић упутила. Он га је звао телефоном.

На питање браниоца адвоката Веселина Церовића, сведок је изјавио да је сигурно Наташа Кандић дала његов телефон, јер он није знао ни Мараша, ни Наташу.

На питање браниоца адвоката Веселина Церовића, да ли је сведока Мараш нешто питао везано за оно што је разговарао са Наташом Кандић и да ли је сведок стекао утисак да је Мараш упознат са његовом – сведоков причом коју је причао Наташи, сведок је одговорио да не зна, не зна ни шта га је питао, а не зна ни шта му је причао, да није потписивао, мисли да није ништа потписивао, да му није рекао да ли ће га звати, само му је рекао да је слободан.

На питање браниоца адвоката Веселина Церовића, да ли га је после Наташа звала, од тада до сада, сведок је одговорио да није. Даље је додао да не зна зашто би се плашио и од кога да се плаши, да се никога не плашти. Ваљда је толико заслужио у овој држави да се не боји никога.

На питање браниоца адвоката Ненада Вукасовића, да ли се сећа да ли је то када је ишао на разговор са Наташом Кандић и кад је ишао код Небојше Мараша у Палату правде да ли може да определи временски период, сведок је одговорио да се не сећа датума. Мисли да је било лето, не зна.

На питање окривљеног Слободана Орашанина, сведок је изјавио да је на Косову био до 11. маја, тада је рањен у реону карауле Кошаре, а онда пребачен у болницу, па је био до мисли 16.06., када се повукао, када се војска повлачила са Косова, тада је пошао са војском.

На питање председника већа, да ли му је Наташа Кандић говорила шта треба да говори, садржај, сведок је одговорио тако нешто, а онда је објаснио те неке исказе, те неке изјаве, те неке као да она већ има неку причу, као да сведок треба само да потврди.

На питање председника већа, да ли су ту помињани подаци конкретно нека лица, сведок је изјавио да не зна, да ли неки Албанци или ко се помињао, стварно не зна. Не сећа се разговора пре 16, 17 година, стварно не зна о чему су причали.

На питање председника већа, да ли су помињана било каква лица која су евентуално била лишена слободе од стране војних органа СР Југославије, албанске националности, у разговору са њом,сведок је одговорио да нису.

На питање председника већа, да ли су помињана та лица у вези, у разговору са замеником Окружног тужиоца, било каква лица на исто, иако није сачињен никакав записник ако је добро разумео сведока, сведок је одговорио да се не сећа да су икога поменули.

На питање браниоца адвоката Веселина Церовића, да ли га је после разговора код тужиоца и сусрета са тужиоцем Наташа контактирала, сведок је одговорио да није.

На питање браниоца адвоката Александра Зарића, да ли та друга особа која је била са Наташом Кандић, јел била Србин или неке друге националности, сведок је одговорио да не зна, али да тај човек није учествовао у разговору, да је био ту негде док је он разговарао са Наташом Кандић, али није он ништа слушао шта су причали.

На питање браниоца адвоката Александра Зарића, сведок је одговорио да му није познато да ли су други војници из његове јединице, из његовог вода били позивани на разговоре код Наташе Кандић.

На питање браниоца адвоката Александра Зарића, сведок је изјавио да јесте у контакту са тим лицима из његове јединице, али да не причају о тим стварима.

На питање браниоца адвоката Александра Зарића, да ли је сведоку познато да је било ко позиван на неки разговор било где у вези рата, сведок је одговорио да му ни то није познато.

На питање окривљеног Петрушић Југослава, сведок је објаснио да је у реон карауле Кошаре отишао можда једно 10-ак дана, био је горе 10 дана, после тога је рањен. 11.05. је рањен, пребачен у болницу у Пећ, из болнице у Пећи пребачен у Приштину где је био неких можда неких 15-ак дана, 15-ак дана, у болници, па је поново враћен у своју јединицу, у Пећ и на превијање у болницу.

На даље питање окривљеног Петрушић Југослава, сведок је објаснио да не зна колико су временски путовали до болнице у Пећи, нон-стоп су их пратиле касатне бомбе, не зна колико су временски путовали зато што су стрпани у камионе и онда је после само себе видео у болници.

На питање председника већа сведок је рекао да се његово лечење односи на лечење кичме.

На питање браниоца адвоката Веселина Церовића, да ли је сведок молио Наташу Кандић и тужиоца Мараша да његово – сведоково име нигде не помињу, да је јако уплашен за живот како свој, тако и своје породице од страни људи који су овде окривљени, а које не познаје, сведок је одговорио да никога није молио ништа.

На питање браниоца адвоката Веселина Церовића, да ли је рекао своје име и презиме Наташи Кандић, да ли је знала његово име и презиме, сведок је одговорио потврдно.

На питање браниоца адвоката Веселина Церовића, сведок је одговорио да би исту изјаву дао и код тужиоца Мараша, да је ишло на записник и да га је питао.

На питање окривљеног Слободана Орашанина, сведок је изјавио да ради у фирми где није пријављен, за 40.000 динара, да има жену и двоје деце, а за статус борца је тек сад поднео захтев за ратног војног инвалида, зато што је већ крај и не осећа се добро.

На питање председника већа, сведок је изјавио да је био други вод чете војне полиције 125 Моторизоване бригаде, али не зна који вод.

Сведок М[redacted] Г[redacted] је на главном претресу одржаном дана 22.03.2017. године изјавио да је имао укупно 5 конференција за штампу које су тематски везане за тзв. групу "Паук". Два дана пре 29.11., пре празника `99. године позвао га је Слободан Милошевић, а са њим је био Раде Марковић у Бели двор. Тамо је била резиденција председника и Милошевић му је саопштио да је ухваћена група која је имала криминалне намере, да то треба изнети јавности, да има ствари које нису везане за групу "Паук", али дао му је име једног човека кога никако не треба да спомиње, а за остале је рекао да ће му Служба државне безбедности дати све податке и да их изнесе у јавност, јер је то јако битно за СРЈ, тад се тако звала држава и да покажу међународној заједници пре свега са каквим се средствима служи и у каквим се притисцима Србија, односно СРЈ налази. То је било у периоду после бомбардовања и после оних свих некоректно спроведених међународних споразума, сведок се тада налазио на функцији министра за информисање од августа `99.

године, а пре тога је био министар без ресора. Милан Комненић из "СПО" је обављао ту дужност. "СПО" је изашао из Владе и постојала је тзв. Агенција за истраживање медија., то је био аналитички центар министарства који је формирао када је дошао у Савезну Владу са намером да се обезбеди мониторинг савремених електронских медија, што није тада постојало. У Савезној Влади `97. године су могли да прате само "Танјугове" сервисе или неке друге домаће медије, Републичко министарство је радило пресек и клипинге ових домаћих медија, али практично југословенска криза је ишла ка врхунцу и онда су морали да уведу мониторинг савремених електронских медија. Под тим подразумева "CNN", "BBC", "SKY", француске медије, италијански "RAI" и све остало и још су кроз њих имали индикаторе криза и односе страних влада према нашој земљи који су се практично на сат мењали, а не само кроз дипломатску кореспонденцију и друге облике, тако да су практично, ово говори зато што је било доста шпекулација шта је радила заправо та агенција. Основни задатак сведока у агенцији је био да врши мониторинг савремених електронских медија у реалном времену. Имали су 30-ак телевизијских монитора, то се снимало и преводиоце који су то припремали и један пресек тих медија достављали на државна 10,23 органа. Мисли да је било од председника републике до Владе, до министара о којима се радило или правосуђа у коначном смислу, ако је о томе било речи у међународним медијима како би сви, сви сегменти државе могли да примете за чега нас све терете, какви су притисци и да одговоре уколико то није коректно. Истовремено сведоков задатак је био да у одређеним сегементима, с обзиром да се радило о савезној држави као међународном репрезенту, да информише међународну јавност. Добио је задатак од председника државе, Радета Марковића као тада, како се звао, начелник ресора Државне безбедности у МУП Србије, тада је државна безбедност била интегрисана у МУП-у, је требао да му достави податке. Дан касније су му доставили податке из Девете управе Државне безбедности, то је управа на чијем челу је био тадашњи вршилац дужности начелника Зоран Манготића, а особа која му је непосредно додељена која ће му достављати податке био је Влада Митић. Зна да је друга особа била задужена за комуникацију са правосудним органима, али са њом није имао никакве везе, тако да је вероватно долазило до разлике у томе шта је добијало правосуђе, а шта је добијао сведок, јер је интенција вероватно била да према међународној јавности да податке који су говорили о облицима притисака на Југославију и све ово што се дешавало, док оно што је правосудно, то је нешто што није улазило у сферу сведока. Није се ниједном састао са представницима никаквог правосуђа, нити тужилаштва, нити било чега. Све што је износио у јавност је добијао као пакет од Службе државне безбедности. Оно што је била улога сведока то је да буде презентер у име државе свих тих ствари и прва конференција је била о групи "Паук". Тамо је презентовано, то што је презентовано, у међувремену, Југослав Петрушић је сведока нашао и без обзира на иступе у медијима, пријатно су разговарали. Дао му је стенограме са тих конференција и рекао уколико то може да му помогне, то је оно што он има. Изван тога нема. Зна само да су му рекли да је тај Влада Митић који је долазио да му донесе информације, рекао да је Драган Хаџи Антић рецимо у "Политици", тражио да има много више, да прави фељтон, јер му је било мало то што је емитовано на конференцијама, тако да је он слао неког новинара, мисли да му је презиме Галовић, то се лако може утврдити увидом, Милан Галовић и он је у то време писао, долазио је и узимао податке о којима чак ни сведок ништа није знао, па је правио фељтон у "Политици". Презентација сведока је била везано искључиво за тај неки политички део и за презентацију међународној јавности. Прву

конференцију је имао о групи "Паук", тако је бар то названо. Друга је била о Вујару и Петрушићу, Вук Драшковић у Француској, на основу његовог исказа који је био снимљен. Трећа је била о Заиру, операција "Заир" која је изазвала доста, проблема и у самом војном врху, што је после сам сазнао, да је то била легална, договорена операција Војске Југославије на највишем нивоу. После је сазнао да је операција "Заир", мисли Аца Томић је долазио да каже да је то била званична операција и зашто се то потенцира од стране државног врха. Имао је јако лоше личне односе са Радетом Марковићем и Влајком Стојиљковићем, сматрао је и замерао им јавно да не раде добро свој посао. Сматрао је да господин Стојиљковић превише потенцира силу да ће се то обити о главу и неколико пута су реаговали код њега. Господин Лилић, тада потпредседник Савезне Владе и сведок су ишли неколико пута да интервенишу, јер није могао да им објасни да ће нам на основу онога како међународна заједница интерпретира операција на Косову доћи до интервенције, да ће их приказати онако како су приказали. Пробали су, међутим нису могли да утичу на понашање МУП-а Србије и на њих, тако да је увек тињао неки лош однос између нас, а не може да каже да су били тим. Радили су свако шта је могао у тешким условима. Имао је још једну конференцију која је задња Сребреница и ту је морао да се извине. Добио је погрешан податак. Добио је око Сребренице један дебео сет докумената, то је вратио, али је ту сагледао да је држава Србија у том, једна стратешка ствар откривена и то је после могао да достави у Хаг и Милошевићу и Шешељу и Станишићу и Симатовићу, мисли Момчилу Крајишнику, тако да је та једна страшна оптужница, бар што се тога тиче у Хагу са ових личности померена, јер је Служба државне безбедности имала друкчије ингеренције, била је у оквиру МУП-а, Одељење у Новом Саду, мисли да је Александар Гак потписао кривичну тужбу за лица која су починила према сазнањима ратни злочин у Сребреници. То је било у периоду изручења Дражена Ердемовића Хашком трибуналу и Кременовића неког у том поступку, тако да је тај део био на тај начин отклоњен, мада мора да призна да је ту у једном тренутку добио податак за који се после показало да није тачан, то је за господина Пелемиша, он стварно нема са овим везе, јер је имао саобраћајни удес и није уопште тих дана боравио на том подручју, ако се не вара то је касније утврдио, али мисли да то није предмет овога, тако да њему мора да се извине што је на известан начин био инструментализован у његовом случају, јер су му тај податак једноставно дали, али се после показало да то није тачно.

На питање браниоца адвоката Милорада Константиновића, сведок је изјавио да је од `91. до `97. године, до марта `97. био главни уредник радија у Сремској Митровици, радија "М". Бавио се новинарством, пре тога је радио у Савезу комуниста, али никада није хтео да пређе у "СПС", није подржавао ту политику из разних разлога и није био обожавалац Слободана Милошевића. После је радио са њим у оквиру тих националних државних интереса, али је до `97. био запослен у радију "М" у Сремској Митровици, међутим `95.,`96. године када је кренуло са мировним активностима је био укључен у то преко "ЈУЛ-а". Тамо се ангажовао и провео је један период и у Републици Српској на стварању нових политичких, реалности, па је био задужен испред своје те групације, левице из Социјалистичке партије да ради на подршци Савеза за милипрове, што су сада Додик, Иванић и све ово што је реалност у Републици Српској и од `97. је постављен на место Савезног секретара за информисање. То је било до децембра `99. када је "СПО" ушао у Владу и то је преузео Милан Комненић. Министар информисања у Влади СРЈ, то је око

новембра, децембра `99. године је био када је држао конференцију за штампу. Био је председник Управног одбора "Тањуга", али бесплатно у две године. Већ је објаснио да је први пут чуо да постоји таква групација, таква опција, а први пут је њихова имена и било какве податке о томе није знао да постоји ниједно од ових лица. Видео је те податке када су му из Девете управе донели документацију коју треба експонирати у јавности. На тој конференцији, односно на том састанку није било директно говора о ликвидацији Југослава Петрушића или евентуално других чланова групе „Паук", али је било индиректно речи да такви људи не заслужују да живе, а после му је Влајко Стојиљковић замерао да се превише с тим маше у јавности, да је то требало друкчије решити, то је један од разлога због којих је с њим имао јако лош однос.

На питање браниоца адвоката Милорада Константиновића, да ли је Слободан Милошевић изговорио реченицу: "Ове треба по кратком поступку", сведок је одговорио да није у том контексту изговорио реченицу и не може да тврди да је то рекао у смислу било каквог налога. Било је речено мишљење да такви људи не заслужују процес, али директног налога и мишљења о ликвидацији није било. Имплицитно се то може тумачити овако и онако, али не би желео никако да оптужи господина Милошевића за такав став или налог, пре за изречено мишљење. Милошевић није детаљисао. Он је рекао да су они требали да почине одређене терористичке акте, да је могуће и он био мета тих аката и он је ту јако мало о томе рекао. Само му је извадио један папир. То је био чудан састанак. Светлост је била јако слаба, нису седели ни за столом, него за неке три столице, тога се сећа, извадио је један папир и дао му је да погледа име особе, то је био као неки досије и рекао је ову особу никако не треба спомињати у том случају.

На питање браниоца адвоката Милорада Константиновића, да ли је та особа Петар Салапура, сведок је одговорио да јесте.

На питање браниоца адвоката Милорада Константиновића, а зашто не треба помињати Петра Салапуру, сведок је одговорио зато што је у том документу писало да је он представник руске обавештајне службе.

На питање браниоца адвоката Милорада Константиновића, а у ком контексту је он уопште поменут у том разговору, сведок је изјавио да може да каже своје мишљење на основу протека времена. Исто је размишљао о аспектима те приче који су често за њега били неразумљиви због укупне ситуације и може рећи следеће. Током `99. године ухваћени су, ухапшени су два аустралијска шпијуна Прат Овети и Винко Јелен. Држава Србија је трговала, то тачно зна зато што је то ишло преко Бубе Морине, држава Србија је и они су били осуђени на вишегодишње затворске казне и онда је са аустралијским премијером договорено да Аустралија уплати за хуманитарну помоћ за избегла и расељена лица Министарству за избеглице 30 или 40 милиона аустралијских долара, дошао је њихов премијер и одвео је њих. Сличан случај се десио са једном руском групом, то ће бити можда мало чудно, али једној руској постави је заплењена опрема и они су приведени, па је после са руском страном то има информацију, то су му рекли ови који су радили на овом случају. Могуће је да је и овај, да је и цео овај случај био покушај неке трговине са Француском, али о томе нема никакве информације. Јер је у том тренутку Југослав

Петрушић означен као обавештајна позиција француске државе код нас и тако су га представили и дали податке о томе и неке документе и не зна ни сам шта још.

На питање браниоца адвоката Милорада Константиновића, да ли је на конференцијама за штампу помињао нека дешавања или касније у неким разговорима, помињао нека дешавања везано на француске пилоте који су оборени у Босни, сведок је одговорио можда око Сребренице, а то је за њега била велика непознаница зато што је било доста спорова око враћања пилота, мисли да су му доносили податке о томе, а мисли да ништа о томе није изнео, зато што му је био галиматијас и можда је у реченици или две поменуо, али једноставно то је било јако тешко разазнати шта се десило, зато што је ту било присутно, биле су измешане наше службе, француске, приватне, руске, гајдамек, шта све није било и сам закључио је да ту не може да разабере шта је истина и није хтео, чак ни да логично шта се дешавало и није о томе ништа озбиљније причао, иако је било као неких интереса, можда је у пар реченица рекао да се то вукло око француских пилота, мисли да о томе није ништа конкретније говорио, има стенограма, па се може видети. У то време је била присутна прича да је Француска јако скупо платила своје пилоте, а да нико не зна где је то отишло. Претпоставља да је отишло званичним државним каналима, а не верује да би то могло да се одради приватним каналима, никако. Влада Митић је момак који је завршио Полицијску академију. Радио је у Деветој управи и био је задужен да њему - сведоку доноси те податке. Он је погинуо у саобраћајној несрећи 2000., 2001.године, између Инђије и Београда у неком чудном судару, али то већ не може да коментарише.

На питање браниоца адвоката Милорада Константиновића, сведок је изјавио да још увек о свему овоме може да каже да постоји доста конфузија и непознаница. Поставља се задатак да се стварно то размота на други начин. У време када је СРЈ постојала је друго време. Паравојне формације и било какав облик војног организовања је такође третиран на други начин. Данас у Србији практично постоје разне организације за обезбеђење које имају војну позицију, војну снагу, војну обуку. Постоји "Black water" који је легално мењао америчку војску у Ираку. Претпоставља да је после `97. и свих оних ратова и Заира и свега била нека основна претпоставка да се група људи која има ратно искуство, војну обуку, војну дисциплину може паметно искористити у неким стварима, међутим да је ту дошло до неких сукоба и у концепцијских и других и да је због тога цео тај процес можда настао. То је једно од објашњења. Друго, зашто је толико та Француска прича потенцирана која је одјекнула у свим светским медијама, што је практично било улога сведока да је посеје, могуће је да је просто обављана нека нагодба са државом Француском, пошто је тада Ширак показивао други сензибилитет у односу на ове ратоборније НАТО чланице, али о томе не може да прича, јер томе није присуствовао. Ни Кумановски споразум није написан тамо где је написан. После је сазнао како је то ишло преко Шведске, тако да је увек постојала та паралелна политика и у случају председника Милошевића он је увек водио ту неку, рекао би мултилатералну димензију и међународне политике и унутрашње безбедности коју је тешко схватити са сведоковог становишта, а вероватно са било чијег другог, можда једино са његовог.

На питање браниоца адвоката Веселина Церовића, сведок је изјавио да му је Аца Томић више пута, више резигрирано рекао: "Шта сад ово, давите, па ово је била

наша легална операција". Мисли да му је то потврдио и Ђаковић који је тад био шеф Војне безбедности, ту мисли на Заир. Зашто се експонира Заир када је то била легална и договорена операција Војске Југославије, продаја оружја, овом, оном и не зна ни сам чему.

На питање браниоца адвоката Веселина Церовића, сведок је објаснио да му Раде Марковић није јасан и да то мора да каже, жао му је човека који је добио три пута четрдесет година робије, са њим је имао сваће, дошао је у ситуацију да му јако замера на томе што ради. Раде Марковић се није озбиљно бавио својим послом. Исти је дошао те функције и ти његови сарадници су почели да зидају куће. `99. за време бомбардовања он брине које ће прозоре да стави на кућу, то су биле страшне приче, то није могао да схвати. То је Милошевићу замерао, рекао му је зашто Раде Марковић игра тенис са Андријом Драшковићем, на неким тамо тениским теренима. Имали су стално сукобе око тога, па су онда у једном тренутку Љубиша Ристић, Павковић и сведок, Павковић их је замолио да оду са њим, пошто су слично мислили, отишли су код Милошевића да га питају да ли он, Влајко и Раде Марковић уопште контролишу ону јединицу за специјалне операције, ко је тамо шеф, шта они вршљају, шта они раде и тако редом, сведок је био у тој позицији, тако да Раде Марковић никако није био човек са којим је био близак и не може ни сад да га протумачи. Имао је са њим сукобе. Још једном су му дали погрешан податак, а то је после убиства Бошка Перошевића, отишао је на конференцију, Милошевић је позвао шефове војних и цивилних служби и рекао: "Дајте податке шта се десило", дали су му неке податке, отишао је на конференцију за штампу, исто је био као тероризам, напад на државу, касније за време суђења том убици из Раткова показало се да је потпуно други контекст, радило се о стварима које нису за јавност. То је сведоку био индикатор ако Служба државне безбедности и јавне безбедности да податак који апсолутно не, неког Лазендића и не зна другог неког из Бачке Паланке, да они са тим имају везе, да су они то потенцирали он изађе са тим у јавност и на суђењу се покаже да је то неистина, да та двојица везе са тим случајем немају, а да га је убио неки због личног конфликта. Не може да каже да ли је Раде манипулисао. Претње Милошевићу су биле реалне, да ли од њих или од неког другог, то не зна, али видело се касније и у медијима да је британска служба рекла да је био план да се он ликвидира. Званичне те информације, тако да то не може да каже да ли је Раде манипулисао или не, али на примеру је показао да су му давали погрешне податке, намерно или случајно, то не може да суди. На пример, донели су му мапу Дедиња са обележеним кућама Аркана и Милошевића. Преклопио је ту Арканову да не испадне да су предмет њихове опсервације и потенцијалног напада шеф државе и криминалац, а друга ствар је, донели су њихов документ о прављању групе "Паук" неки на енглеском, па онда неки документ о настојању да се дигне у ваздух нека база у Тузли. То је све добио. Увек је ишао неки пратећи документ уз то. Не зна да ли ће служба производити те документе, против њих или не, али да ли и друго један од кључних детаља је био и тај снимљени разговор са господином Петрушићем који су знате онај из ћелије и треће, имао је прилику да одгледа једну касету, али је никад није имао у поседу, та Девета управа је користила неколико особа из њиховог окружења које су их додатно оптуживале. Једна од тих особа је Станко Савановић, то се сећа. Имао је прилику да одгледа касету где он објашњава то око Десетог диверзантског формирања, пресвлачења разне униформе, пуцања на ове, на оне и тако редом. Онда није био институт заштићеног сведока, а они су користили неке тако полуистине, али то није

било у јавности. Није му деловало да је много изненађен, он је говорио, Раде је више ћутао, Милошевић је те вероватно податке добио на састанку када су њега звали. После убиства Жугића у Црној Гори позвао га је Милошевић и рекао: "Ево ти касета са снимком разговора припадника CIA", то је она чувена ситуација Добинс и остали и каже: "Скините то и пустите да народ види чим се бави" и тако редом и тражио је неку реченицу да каже, као поруку, отишао је са том касетом у Државну безбедности да скину снимак, јер је касета била са уређаја који није стандардни, ту су позвали Славка Мандића, он је био начелник Управе за технику. Они пет сати нису могли да нађу одговарајућу брзину, па је отишао. Милошевић је поседовао касету која није ни из наше војне, ни из наше цивилне службе Државне безбедности где су снимљени вероватно скрембловани разговори, што значи да је он имао паралелне податке са стране, за ту касету није нико од наших ни војних, ни цивилних служби није имао адекватну брзину на том уређају да га добије као вокал. После пет сати су то успели да скину, па су то пребацили на МП3 за новинаре. Не може да продре у мозак Слободана Милошевића, а ни Радета Марковића.

На питање браниоца адвоката Веселина Церовића, да ли је Раде Марковић после контактирао са тим наступима на телевизији, сведок је одговорио да није Раде Марковић, контактирао је Влајко, долазио је Влада Митић са подацима и Мањготић је навраћао да види како иде и Милошевић је коментарисао како све треба. Са Радетом после тог састанка, целе ситуације није имао никакав ни контакт, ни разговор. Раде Марковић је избегавао да комуницира са њим - сведоком и слао је његове изасланике, рецимо раднике.

На даље питање адвоката Веселина Церовића, сведок је изјавио да је касније схватио да је ту постојао један озбиљан сукоб. Тај сукоб постоји и сад, увек је постојао, то ће бити као Звезда и Партизан. И сада размишља на начин да је рецимо да је то експонирање, злочиначког нивоа њиховог удружења било у контексту могуће неке трговине или нагодбе са Француском око нечега, као што је било са Аустралијом, као што је било са Русијом, као са другима, добро и Холандија коначно, на ту могућност стварно озбиљно о томе размишља и има то као опцију, али не може са сигурношћу да каже да то је тако, јер нема о томе доказе. Исто тако не може то да каже зато што убрзо после свега овога што се дешавало и тог пала је власт, дошли су неки други, Французи су дошли у Београд, све је било друкчије. Можда би та нагодба се видела да је остао Милошевић на власти, зато о томе не може да суди. Дошло је до промене целе ситуације. Био је у добрим односима са шефицом ЈУЛ-а Миром Марковић. Она се тиме није бавила, покушавали су код ње да дођу неки из службе да се боре, за функцију, чварак више, за позицију, уписивали су се у ЈУЛ, али колико је приметио, ту су Милошевић и Влајко и Раде били неумољиви, ту су они имали неки свој став, нема ту ни ЈУЛ-а ни СПС-а, ничега. Чак и ови који су случајно дошли по тој некој политичкој линији у служби само им је више штетило него користило као онај Шуваковић с којим су збијали шале и мисли више је штете за њега било што је тамо дошао, јер служба се увек понашала као затворено тело, значи сви су били уљези. Из документације је схватио да су ови људи, односно окривљени били на Косову као добровољци. Касније је сазнао много више, јер је у то време све што се каже било на блиц, а после се ствари размотавају. Колико зна били су на Косову са знањем директно Бранка Крге који је био начелник Управе обавештајне безбедности. Војни врх је знао за њих, они су били кроз њих, али они су већ једном били нешто

хапшени на Косову, пошто је било неких ствари, али за то не зна узроке. Знао је да су ослобођени. Војска их је ослободила и онда су поново ухапшени од стране Државне безбедности. Те податке није знао све до краја лета. Рекли су му су они били у оквиру војне структуре на Косову и да је било неких, мени тада нису рекли ови из ДБ-а да је било хапшења, него да је војска са њима имала проблема, а после је сам сазнао да је било и неког хапшења, па пуштања, па настављања, али то је све нешто друго. Влада Митић му је дао податке да су они припремали убиство Милошевића, дошао је човек из службе, донео је податке, дао карту, рекао они су, има она четири начина, то су ми дали као званичне податке. У то време је био државни министар за информисање и званична државна институција му је дала податке да се изнесу јавности, није рекао да то не ваља или да то има и логику, а да ли је тачно то не зна.

На питање браниоца адвоката Ненада Вукасовића да ли му је познато име Слободан Орашанин, сведок је одговорио да му је тек отварањем ове приче постало познато, пре тога није знао за њега. То је било дан пре 29. новембра `99. године. У том тренутку војна служба није ни у ком случају била укључена. Код њих је само била велика нервоза око операције "Заир" и изношења података о томе. Нико му није овакав документ показао. Презентовано му је да су документа пронађена код окривљених, неки уређаји електронски, био је план са описом дизања, па тако је презентовано, да се дигне у ваздух војна база у Тузли. То је терористички акт. То му је дала цивилна служба, све цивилна, а од војне ништа није добио и то је испред те службе Влада Митић и његов шеф Манготић, као шеф Девете управе, и онда шпијунажа.

Сведок је објаснио да је „Политика" имала независтан приступ у односу на њега Деветој управи на инсистирање Хаџи Драгана Антића и да је имала своју архиву целог тог случаја, имали су фељтон у коме је била гомила података које сведок није износио. Мисли да је поменуто да је цела група у неком ланцу шпијунаже према Француској, али о томе не може да прича ни за Орашанина, ту је само колико зна Југослав Петрушић био француски држављанин.

На питање браниоца адвоката Ненада Вукасовића, сведок је изјавио да је изнео да их служба терети за шпијунажу, тероризам, припрему атентата на Милошевића, а оптужбе су нешто друго и то је ствар коју ради тужилац. Неће коментарисати текстове "Политике" , јер његови текстови са конференције за штампу постоје, "Политика" је писала серију чланака о томе како је покупио компјутере, како је ово или оно, кад је био попис све је било на броју. "Политика" је према њему - сведоку 10 година водила једну пљувачку кампању. То што пише 2007. то није релевантно, релевантне су сведокове конференције и стенограми, а то имају. Хијерархију групе „Паук" је објавила „Политика".

На питање браниоца адвоката Веселина Церовића, сведок је одговорио да је Драган Хаџи Антић човек који је хтео да му "Политика" има најбоље и најексклузивније информације и буде најчитанија. Кад је нека тема у фокусу, он је тражио да има бољи приступ информацијама, тако да је практично он преузео тај канал информисања. Сведоку је то рекао Митић, Хаџи Антић је био код његовог шефа, тражио је да "Политика" има ексклузиву, и да њима дају више. У то време Хаџи Антић је био породични пријатељ Мире Марковић. Сведок је навео да је њему

налогодавац био Слободан Милошевић, а да му је служба доносила податке. У то време постојало је лице из службе државне безбедности задужено за контакте са правосуђем, то је био Радован Николић из Девете управе. Њему је био задатак да сведоку доноси податке који иду према јавности, ту је неке четири конференције изнео и престао да се бавим тиме. После тога шта се даље у правосудном систему дешавало, то више није било сведоков ресор. Радован Николић је био саветник Радета Булатовића, имао је после и значајну функцију у служби. Сведок је навео да нема информација о томе да ли је служба пратила и наводила предмет, али лично верује да јесте. То значи да је усмеравала тужиоца шта да процесуира, шта не, из неких разлога, то мисли на следећи начин, ако њему дају податке да се они оптужују за атентат на Милошевића, а то не дају или тужиоцу, не зна каква је данас тужилачка истрага, он је самосталан и тако редом, онда је било вероватно другачије, али у систему у коме су живели, пре 2000., служба ДБ имала је велики утицај на правосуђе, то је сигурно чињеница, па и на животе обичних људи. Даље је објаснио да ако он добије нешто да експонира према јавости као информацију и она има правну тежину, а она после не заживи у правном процесу од стране тужиоца, онда може да каже да је служба на известан начин процесно водила на пример, овај део атентата на Милошевића према неком односу са Француском који ће се затворити у високим коридорима дипломатије и неке државне политике, овај други део тамо, онда да их процесуира и да покрије притвор или, не зна ни сам, затвор и тако. Могуће да је то било, са данашње перспективе, може и тако да се тумачи, то је било друго време. Пре њега је био Милан Комненић министар информисања, а после је на то место дошао Слободан Орлић. Даље је објаснио да је 05. октобар, његови сапатници, партијски, политчки и други доживљавају као велики колапс, лом, али сведок сматра да је то био добар дан и за све њих и то је рекао Миловану Бојићу који је плакао због тога, а сведок се смејао, рекао му је да може да се смеје, јер је то шанса да сви преживе тешка времена, да је овако наставило ко зна ко би ово све преживео и они који су на власти и они који нису. Били су јако премрежени и страним утицајима и нашим и свашта је било пуштено с ланца и требала је велика уметност, да се из свега тога изађе и нормалан, а пре свега жив. Само он је имао претње и притиске и све остало, али то није предмет овог суђења.

На питање браниоца адвоката Зарић Александра, сведок је изјавио да је он склонио скице око Арканове куће и оставио је скице само са Дедиња. Те скице је добио јутро после састанка са Милошевићем и Марковићем, то му је донела екипа из Девете управе, а окривљени су већ били ухапшени, а скице је склонио јер му је било дегутантно да Аркана ставља са председником државе, зато што је сматрао да је Аркан криминалац, то је рекао и "Њујорк тајмсу", па су га Раде Марковић и остали нападали да је он патриота. Они нису тражили да се интерпретира Аркан, али кад је узео карту, тражили су да тај атак на Милошевића, а онда је узео карту и видео да је на карти исто тако обележена и Арканова кућа, пошто је тема била атентат на председника, једноставно, пошто је био А3 формат узео је формат А4, тај са Милошевићем и то је објавио. Сам је донео ту одлуку. Тако је и рекао, рекао је да не жели да меша Аркана са шефом државе, да ће то да склони и нико се није бунио. То је рекао Митићу, а ту је био још неки из службе, имао је надимак, али не зна како се зове. Рецимо да је код Милошевића био у пет сати послеподне, а они су му то донели ујутру у 10,00. После је чуо да су окривљени сигурно били бар 5-6 дана ухапшени. Први пут чује да су требали да их распореде поред Арканове виле и да буду

ликвидирани. Најискреније, не зна шта је крајњи циљ био целе ове приче. Не би рекао да се радило о парама, него о политичким концесијама које има везе са Француском, али сад то не жели да отвара. Сребреница је помињана зато што део лица из Десетог диверзантског одреда је окривљен од стране ДБ Србије још 1997., да је учествовала у ликвидацији ратних заробљеника, то је ратни злочин, 1997. године је служба поднела кривичну пријаву у Новом Саду, са потписом Александра Гака. На том списку су лица која су ухапшена као што је Бошкић и Франце Кос 14-те и 15-те, њихова имена је објавио још 2000-те, почетком. Прошло је 17 година да се лица која су објављена 1997., то је био тада Окружни суд ако се не вара у Новом Саду, у пријави, веза око тога је била једино што је Пелемиш био командант Десетог диверзантског, али у та три дана док је трајала операција, колико је после информисан, због саобраћајног удеса био одсутан са тог подручја и није имао никакву командну улогу.

На питање браниоца адвоката Александра Зарића, да ли је требало да се представи да је Сребреница учињена у складу са неким налозима Француске обавештајне службе да би дошло до интервенције, сведок је одговорио да то има данас у свим медијима, договори Клинтона, Алије, Ширака, али то не би сада отварао.

На питање браниоца адвоката Александра Зарића, да ли је и Заир због тога исто поменут у контексту, сведок је одговорио да је Заир поменут у другом контексту, био је заједничка операција француске службе и српске војске, мисли да су и Руси ту учествовали. То је једна атипична операција.

На питање браниоца адвоката Александра Зарића, да ли је онда све што је рађено, урађено из разлога да би се можда пребацила одговорност на ове људе да би се неки други, што каже "опрали" од тога, сведок је одговорио да то не мисли, али је то могуће, али у случају Сребренице они нису оптужени, сведок их није помињао.

На питање браниоца адвоката Александра Зарића, да ли сведок мисли на цео контекст, целе приче, где се убацују и Сребреница и Заир и Милошевић и Аркан и сви други, да ли је требало да се баци на њих љага да би се неко други заштитио, сведок је одговорио да не може на то да прецизно да одговори.

На питање окривљеног Југослава Петрушића, да ли је сведоку познато зашто су све оптужени у овом процесу, сведок је одговорио да у овом тренутку не зна. Изнето му је да служба поседује податке, пренесено је да је служба њих ухапсила - окривљене под сумњом да су извршили, али није чуо за сва та кривична дела у том моменту, неовлашћено поседовање оружје, то је нешто што је ван, али чак и ово прво кривично дело за шпијунажу, није на такав начин интерпретирао, није имао такве податке, да долази до разарања и све остало. Тај члан који се односи на кривично дело шпијунаже није изнео у таквом облику него је изнео да служба њих - окривљене сумњичи за кривично дело шпијунаже.

Сведок је навео да је под заклетвом у суду говорио истину, а у разговору који је вођен у телевизијској емисији између њега и Петрушића су само причали, рекао је исто што и овде, само на други начин. Пасоше је добио од окривљеног следећег дана.

Под заклетвом је објаснио оно што је тачно и то произилази из овога, али не на такав начин, не тако директно и не тако кафански, као што ово није ни део ТВ емисија. Од њих је добио инструкције, тачније од Милошевића је добио инструкције да изнесе у јавност оно што служба ДБ, мисли да је то јасно, нема потребе да коментарише. Било је мишљења да окривљене треба убити, али не директних захтева. Истина је да је окривљеном Петрушићу дао документа која је имао у свом поседу у присуству више сведока и рекао је да може да их користи у овом судском поступку. То су конференције за штампу и медијски клипинзи. То је медијски ехо целе те приче.

На питање окривљеног Петрушић Југослава, одакле сведоку сазнање да окривљени имају везе са Сребреницом, сведок је одговорио да је служба дала податке да су повезани са дешавањима око Сребренице, а што се тиче Сребренице, прочитао је списак лица која су умешана и мисли да ту нема окривљених.

На питање окривљеног Петрушић Југослава, да ли је сведок тада припремао терен да изврши замену теза и прикрије чињенично стање да су наводно паравојне јединице извршиле кривично дело геноцид и злочин у Сребреници, сведок је одговорио да су у питању радна документа и да то није читано на конференцији, а питања је иначе припремио Милутин Миленковић, бивши новинар "Политике" који је био у Агенцији и задужен да покуша да уведе мало смисла у све то, тако да је он са својим знањем припремио питања која би могла да буду спорна или актуелна око конференције за Сребреницу, питања нису сведокова, него његова и она нису била експонирана на конференцији. Дао је и радне материјале који немају везе. На територији Југославије није било паравојних формација, морали су да узму у могућност да су оне постојале на територији бивших југословенских република. Око Сребренице изнета је теза да су припадници Десетог диверзантског одреда по страном налогу и договору извршили масакр над делом ратних заробљеника, та је теза веома реална као што је рекао у претходној расправи, неки од тих са списка који је прочитао, на основу тужбе у Новом Саду, као што су Бошкић и Кос, су процесуирани пре годину или две у Хашком трибуналу.

На питање окривљеног Петрушић Југослава, сведок је изјавио да није тачно да су окривљени били припадници Десетог диверазантског одреда и да није тачно да су извршили злочин у Сребреници.

На питање окривљеног Петрушић Југослава, сведок је изјавио да му је служба пренела да су они окривљени вршили злочине по Заиру и убијали по Заиру, чак је дала и касету са таквим неким садржајем, на касети има призор одређеног масакра, али то није предмет овде. Такође, податак који му је дала служба да је окривљени Петрушић специјалиста за ликвидације камионом са песком, да се ради о групи која користи све могуће начине ликвидације и за то добијају паре и инструкције од француске обавештајне службе, а један од ухапшених је специјалиста ликвидације камионом са песком, и како се тврди, до тада је имао 15 таквих акција, те податке му је дао Влада Митић. Мањготића је упознао када је он преузео дужност места Бранка Црног. Сваки министар за информисање има надлежну особу која се бави радом страним, грађана и новинара у Југославији и по природи посла сарађује. Указује ако неко крши безбедносне протоколе да му се ускрати виза. Пре тога је био Бранко Црни, он му је, кад је постављен за помоћника Радета Марковића, довео Мањготића

и рекао то је његов наследник, тада га је први пут срео.

На питање окривљеног Петрушић Југослава, сведок је одговорио да је податак од службе да су они окривљени наводили НАТО авијацију на Космету и да су били главни фактор да наше снаге буду погођене на лицу места, а доказа о томе није било. Податак је од службе, а доказа није било. Донели су само неки сателитски телефон да покажу и однели су га, којим је као окривљени имао специјалну војску. Осим сателитског телефона ниједан други документ није видео. То је званична информација од службе ДБ. Та документа могу да се нађу у служби државне безбедности, данашњој БИИ, ако постоји архива и континуитет. Раде Марковић је био у Републичком, а сведок у Савезном, а Раде Марковић и Милошевић су то гонили на савезну државу све то због информисања стране јавности, то претпоставља јер је он – сведок добијао оно што је интересантно за страну јавност. После ових главних конференција сведок је престао о свему томе, а "Политика" је наставила са фељтонима и да узима информације од њих. Могуће да је поменуо групу „Балкан ескпрес" која треба да се трансформише у „Паук".

На питање окривљеног Петрушић Југослава, који је навео да у његовим документима стоји све „Француска обавештајна служба у Београду деловала је преко фирме "Геолинк", петак, 03.12.", "...фирма иза које стоји ДСТ, позната по послу у Заиру, посебно је занимљива информација о пословима предузећа "Југоимпорта", сведок је навео да је то све од службе. Не препознаје амблем групе „Паук". То је било пре 18 година, не сећа се. Паравојне формације у СРЈ нису биле дозвољене по закону, оне су немогуће. За време бомбардовања је донета још посебна уредба која је омогућила припадницима, у ствари онима који желе да учествују у одбрани земље, да се укључе у МУП или у војску, али не као посебне формације, него у оквиру регуларних јединица и под командом која је централизована. Познато му је да су за време бомбардовања окривљени били припдадници војске. Не зна како онда могу да буду диверазантско - терористичка група. Њега – сведока су информисали да раде као таква група, можда у оквиру војске, а можда и не. Документа о „Балкан експресу" је добио од службе, као и за „Паук" и за Тузлу, то је све било у писаној форми. Служба му је дала те податке, даље их је изнео. Сведок је даље навео да није рекао да су њих петорица обележени као терористичка група која је извршила геноцид у Сребреници, то је тако интерпретирано, прво, то није била његова конференција, није ни сведоков став, један део јесте са конференције, али остало није, као да је то неко спојио. То није тачно, то је неко преспојио. Петрушићу је не знајући шта је предмет спора, а спојио их је неки заједнички пријатељ рекао да ће му уступити сву документацију коју око тога има, зато што нема разлога да било шта око тога крије. Има четири или пет сведокових конференција и пратећа документа и не бежи од тога да се утврди права истина у свему томе. Интерес сведока је да све то изађе на светло дана, а опет познато је у информисању када нека информација изађе шта новинари од тога могу да направе, тога смо сведоци и данас да је то још горе него у наше време.

На питање окривљеног Орашанин Слободана, сведок је изјавио да је рекао да је видео касету са исказом Савановића о том случају, где их је он теретио и више него што је служба додавала, шта је од тога истина то не може да суди, али је Савановић на списку оних лица који су као припадник Десетог диверазантског били означени

као починиоци злочина у Сребреници, њих је навео и Дражен Ердемовић у исказу онај Радосав Пременовић је исто давао исказ, ту је био и Савановић, колико се сећа и неки Жигић Зијат који је мењао име, Бошкић, Франце Кос, али је Савановић очигледно да ли због пара или нечега играо неку игру за потребу службе ДБ у том тренутку, видео је само један запис, можда сат времена, где је он износио разне ствари против њих.

На питање браниоца адвоката Ненада Вукасовића, да ли је упознат са изјавом Савановића, званог Геза, да је био монтирани сведок у процесу "Паук", сведок је одговорио да није упознат са том изјавом. Не може да суди да ли је он био монтиран, али је очигледно био у процесу пре пар сати је објаснио да је био у неком статусу неке врсте информанта, најблаже речено, данас постоји заштићени сведок, вероватно је био у оном систему, рачунао тако нешто, али био је.

На питање окривљеног Орашанин Слободана, сведок је изјавио да је после сазнао да је господин Крга био упознат са њиховим боравком на Косову и да су постојали неки канали у оквиру војних служби, али то је јако тешко од њих извући било какву информацију, само је добио потврдан одговор.

Читањем **потврде о улажењу у стан и друге просторије УКП Другог одељења од 10.11.1999.године** утврђено је да је у истој наведено да је потписано овлашћено службено лице извршило улажење у стан и друге просторије Орашанин Слободана дана 10.11.1999.године у Београду, улица Солунских бораца бр.30, и да су привремено одузети од Орашанин Слободана следећи предмети: 1.пиштољ "Марголин", малокалибарски.22 са 130 метака и оружним листом серијског броја 872961, 2.пиштољ "ЦЗ-99".9 мм, број 18170 са 30 метака и футролом, 3.остало као у потврди о привремено одузетим предметима. Потврда је потписана од стране Орашанин Слободана без примедби.

Читањем **записника о претресању стана и других просторија УКП Друго одељење од 10.11.1999.године** утврђено је да је у истом наведено да наредба није предата пре почетка претресања, нити је било ко претходно позван да преда лице или предмете због хитности у поступању, а претресање је извршено без наредбе на основу члана 210 ЗКП и да је неопходно било прибавити предмете кривичног дела, власник стана је Орашанин Слободан, присуствовала су два пунолетна грађанина као сведоци, стан је у Београду, улица Санџачка бр.52, закључан намештај или друге ствари нису силом отваране, приликом претресања нађени су предмети као у записнику о привремено одузетим предметима. Записник је потписан од стране свих присутних лица, без примедби.

Читањем **потврде о привремено одузетим предметима УКП Друго одељење од 10.11.1999.године** утврђено је да је у истој наведено да је потписано овлашћено службено лице приликом претресања стана Орашанин Слободана, Београд, улица Солунских бораца бр.30, на основу члана 211 ЗКП из разлога хитности прибављања предмета пронашло и привремено одузело следеће предмете: 1.пиштољ "Марголин".022 мм, с.б.872961 и оружни лист са 130 метака 0,22 ЛР, 2.пиштољ "ЦЗ-99" 9 мм, с.б.18170 са 30 метака и футрола, 3.П.И.268995 на име Орашанин Слободан поништен, 4.П.И.001155076 на име Орашанин Слободан, 5.три

регистра са документацијом, 6.осам фасцикли са документацијом, 7.два роковника, 8.албум са визит картама, 9.лична документација од бр.1 до 26, 10.кућиште рачунара "Пентијум 130 МХЗ", 11.ваздужна пушка "Баикал" с.б.88067875, 12.пушка малокалибарска "ТО2", с.б.0732, 13.малокалибарска пушка ЦЗ-99 "Прецисион" 00739+оптика "Нико", број нема + пригушивач, 14.пригушивачи са резервним деловима 12 комада, 15.муниција ринфуз: .22лф, 9 мм, Лугер-у путној торби око 30 кг, 16.пиштољ "Валтер ПП" 7,65 мм, бр.34437 са футролом, два оквира и муницијом, 17.пиштољ "ЧЗ" бр.266463 са оквиром и футролом, 18.два оквира за "ЦЗ-99", 19.цев за пиштољ "ЦЗ-99" без фабричког броја, 20.пригушивачи три комада. Потврда је потписана од стране Орашанин Слободана, без примедби.

Читањем **потврде о привремено одузетим предметима УКП Друго одељење од 10.11.1999.године** утврђено је да је у истој наведено да је потписано овлашћено лице приликом претресања стана Пелемиш Милорада у Белегишу, улица Здравка Мирчетића бр.13, које је извршено на основу члана 211 ЗКП из разлога проналаска и обезбеђења предмета кривичног дела пронашло и привремено одузело следеће предмете: 1)једну аутоматску пушку "М 70", серијског броја 13681, 2)пет пушчаних оквира са муницијом, 3)седам бомби серијског броја 8701, 8913, 8403, 8824, 8824, 8824, 8824, 4)24 метка 7,62, 2 метка калибра 308 "Винчестер" 7х357, 1х45 ацп, 1х22 "Магнум", 24х22 малокалибар, 2х7,65 1х9 мм, 5)један оквир са девет метака калибра 7,62, 6)22 пасоша на имена Пелемиш Родољуб, Жугић Рајко, Лагић Богдан, Пелемиш Милорад, Лазић Драго на коме је иста фотографија као на пасошу на име Пелемиш Милорад, Суботић Велибор, Гаврић Милован, Рошић Мијат, Лазић Јово, Мицић Живко, Петровић Драган, Максимовић Недељко, Јовић Ратко, Николић Новак, Максиповић Дражен, Манојловић Бранимир, Голијан Владенко, Марић Цвијетин, Милошевић Србо, Јовић Дражен, Ђокић Златко, Лазић Богдан, Лазић Душко, 7)два пасоша на име Клисерић Дражен, Пелемиш Славише, 8)четири пасоша СССР-УССР на имена Гаврош Валери, Сулига Андреј, Балан Терин, Боби Миров Волдомир, 9)једна дискета марке "БАСФ" ЗД Екстр и две касете "Сони" Мп.129, 10)четири бланко одобрења за коришћење заплењеног возила за потребе Војске Југославије са печатом, 11)једно одобрење за коришћење заплењеног возила за потребе Војске Југославије за "Мерцедес190Д", регистарске ознаке ПЕ 116-89, 12)бланко печатиран путни радни лист Војске Југославије, 13.)бланко печатирана ознака за коришћење заплењеног возила за потребе Војске Југославије, 14)бланко печат на име Петровић Бранислава, 159једно одобрење и путни радни лист за коришћење заплењеног возила за потребе Војске Југославије за "Фиат Купе 200", 16)пет бланко фотокопираних образаца Војске Југославије за привремени боравак у зони означених са војним тајнама "строго поверљиво", 17)елаборат за групу "Паук" која је формирана да своја стечена ратна искуства пласира на терену где то има заинтересованих, шематски приказ организације, опис активности за које је оспособљена, ценовник услуга, списак-подаци о људству ове групе која садржи 60 лица са наведеним презименима и генералијама, шема распореда за позивање група ових лица групе: "Београд", "Дражо", "Тарзан" и "Уштипак", листа требовања за ову групу лица која се односи на наоружање, муницију и специјалну опрему, средства везе и другу опрему, елаборат на енглеском језику, 18)списак услуга које врши ова група везано за руковање и употребу различитим врстима наоружања, 19)списак понуде за активно учешће у извођењу непосредних борбених дејстава, 20)списак за борбену обуку наоружањем и наставом гађања и за физичку заштиту личности и

објеката, 21)више докумената Војске Републике Српске Десети диверзантски одред са потписом Милорад Пелемиш, 22)одређена документа везана за активности Десетог диверзантског одреда у Републици Српској, спискови лица, изјаве, 23)спецификација куцана означена са бројем 2 односи се на набавно оружје и цене, спецификација означена са бројем 3 односи се за програм наоружања, спецификација без броја такође се односи на Заставин програм, 24)више докумената везана за непосредне активности Десетог диверзантског одреда, 25)ручно писан месечни извештај за 1995.годину који се односи на активности Десетог диверзантског одреда који је сачинио Милорад Пелемиш, 26)спецификација наоружања и опреме од московске фирме "ТОО" "Витас", 27)спецификација 44 артикла који се односе на различита оружја и муницију, 28)три спецификације које се односе на различито наоружање и муницију, 29)више топографских карата које се односе на подручје БиХ, 30)један негатив, један неразвијени филм "Кодак", 31)један уговор за возило "Опел калибру", 32)војна маскирна униформа стране производње, једна ветровка, три блузе, шест панталона, једна маскирна ветровка домаће производње, полицијска униформа, ветровка, две блузе, панталоне и капа, шешир и опасач са футролом, вреће за спавање. Потврда је потписана од старне сведока.

Читањем **записника о претресању стана и других просторија УКП Друго одељење од 10.11.1999.године** утврђено је да је у истом наведено да је претресање извршено без наредбе на основу члана 210 ЗКП зато што је неопходно обезбедити предмете за које постоји основана сумња да потичу из кривичног дела, власник стана је Којић Љубица која је позвана да присуствује претресању, претресању присуствују два пунолетна грађанина као сведоци, у питању је претресање стана Влачо Бранка из Бијељине, стан је у Београду, улица Доситејева бр.7 у Остружници, приликом претресања нађени су предмети који ће бити описани у потврди о привремено одузетим предметима. Записник је потписан од стране сведока, овлашћеног службеног лица и држаоца стана и на истом је констатовано да лица која присуству претресању немају примедби.

Читањем **записника о претресању стана и других просторија УКП Друго одељење од 10.11.1999.године** утврђено је да је у истој наведено да је претресање извршено на основу члана 210 ЗКП јер је неопходна хитност због проналаска предмета кривичног дела, да је бивши власник стана Дудуловић Иван који није позван да присуствује претресању због његове одсутности па је позван његов комшија Живковић Сретен, а претресању присуствују два пунолетна грађанина, те су просторије отворене силом јер њихов држалац није био присутан, да је у питању претресање просторија Пелемиш Милорада у Београду, улица Здравка Мирчетића бр.13, да су приликом претресања овлашћена службена лица извршила само оне радње којима се ишло на остваривање циља због кога се претресање врши, да су предмети нађени као у потврди о одузетим предметима. Потписан је записник од стране присутних грађанина и овлашћеног службеног лица, а држалац стана није присутан. На записнику је констатовано да присутна лица немају примедби.

Читањем **потврде о привремено одузетим предметима од 10.11.1999.године, МУП РС-Центра ресора државне безбедности бр.13512** утврђено је да је у истој наведено да је од Пелемиш Милорада одузет: 1.пиштољ марке "Fabrique Nationale D Armes-Belgique, BROWNING S patent Depose" бр.357 са једним оквиром и у њему

пет метака калибра 6,35 мм, без оружног листа, власништво Пелемиш Миладинке, 2.службена легитимација органа безбедности Војске Републике Српске серијски бр.207 на име Пелемиш Милорада са његовом фотографијом издате 01.03.1997.године од стране Војне поште ВРС у Бијељини са припадајућом металном значком, 3.пушка руске производње једноцевка, без ознака власништва Пелемиш Милорада, 4.лична карта на име Пелемиш Милорад, 5.лична карта Републике Српске на име Пелемиш Милорад, 6.оружни лист на име Пелемиш Милорад издат од ОУП Нови Београд са унетим подацима за три оружја пиштољ марке "Берета Пјетро" калибар 7,65 мм, фабричког броја D11159W бр.39828 (16.12.1997.године), револвер марке "ЦЗ-М-83" калибра 357 Магнум, фабричког броја 54972, бр.39826 (20.03.1998.године), пиштољ марке "Збројевка М-75" калибра 9 мм, фабричког броја D5349, бр.39827 (20.03.1998.године), 7.роковник агенда бордо боје са више исписаних страна хемијском оловком махом подаци из војне терминологије власништво Пелемиш Милорада, 8.роковник бело-сивих корица са уписаном годином 1985. у црном кожном повезу фасцикла са уписаним подацима из војне терминологије власништва Пелемиш Милорада, 9.путна исправа СРЈ на име Илић Милан, 10.путна исправа СРЈ на име Савановић Станко, 11.лична карта Републике Српске на име Лазић Драго а фотографија Пелемиш Милорада, 12.три пуњача за мобилне телефоне, 13.два фотоалбума зелени и шарени са фотографијама, 14.пет комада развијених фотофилмова у кутијама, седам исечака развијеног филма у фолији, 15.диктафон "Олимпус", фабричког броја 337595 са траком на њему, 16.једанаест видео касета VHS, 17.припејд картице за мобилни телефон бр.38101981117320434, 18.разна документација, писани материјал и визит карте. Потврда је потписана од стране Миладинке Пелемиш, без примедби.

Читањем **потврде о привремено одузетим предметима УКП Друго одељење од 10.11.1999.године** утврђено је да је у истој наведено да је потписано овлашћено службено лице приликом претресања стана и других просторија Влачо Бранка пронашло и привремено одузело следеће предмете: 1.један пиштољ марке "ЦЗ М-67" калибра 7,62 мм, фабричког броја 110627, 2.један опасач са футролом и резервним оквиром, 3.један дешифратор порука марке "Тектроникс", модел ТСГ 95, серијског броја БО 22515 са футролом, 4.један телефонски апарат марке "Јагуар", модел 8000, серијски бр.515012, 5.једна батерија од радио станице, 6.једна путна исправа на име Влачо Бранко, 7.једна маскирна ветровка марке "Неват", 8.једна маскирна блуза, 9.једна маскирна кошуља, 10.једне маскирне панталоне и џемпер, 11.једна плава униформа блуза и панталоне, 12.један сет ножица, 13.две путне исправе на име Лазић Боро без фотографије, 14.једна службена легитимација на име Влачо Бранко издата од стране МУП Републике Српске, 15.једна полицијска значка са бројем 02151 са оригнал футролом, 16.једно кућиште од компјутера без ознаке и серијског броја, 17.једна ручна карта на име Ђукић Александар, 18.једна лична карта на име Ђукић Љиљана, 19.једна лична карта на име Петровић Марко. Наведено је у потврди да је као грађанин наведен Влачо Бранко али је потпис нечитак.

Читањем **записника о претресању стана и других просторија МУП РС-Центар ресора државне безбедности у Београду бр.13499 од 10.11.1999.године** утврђено је да је у истом наведено да је претресање извршено на основу одредбе члана 210 став 4 ЗКП без наредбе зато што је постојала опасност да предмети извршења кривичног дела буду сакривени, одбачени или уништени, држалац стана и

других просторија је Пелемиш Милорад, није позван због његове одсутности, па је позвана његова супруга Пелемиш Миладинка, као његов заступник, претресању стана присуствују два пунолетна грађанина, да нема закључаних просторија, у питању је стан у Београду, улица Народних хероја бр.1/93, којом приликом су нађени следећи предмети: 1.пиштољ марке "Fabrique Nationale D Armest-Belgique, BROWNING S patent Depose" бр.357 са једним оквиром и у њему пет метака калибра 6,35 мм, без оружног листа, власништво Пелемиш Миладинке, 2.службена легитимација органа безбедности Војске Републике Српске серијски бр.207 на име Пелемиш Милорад са његовом фотографијом издате од стране Војне поште у Бијељини са припадајућом металном значком, 3.пушка руске производње једноцевка, без ознака власништва Пелемиш Милорада, 4.лична карта Републике Србије на име Пелемиш Милорад, 5.лична карта Републике Српске на име Пелемиш Милорад, 6.оружни лист на име Пелемиш Милорад издат од ОУП Нови Београд са унетим подацима за три оружја пиштољ марке "Берета Пјетро" калибар 7,65 мм, фабричког броја D11159W бр.398828 (16.12.1997.године), револвер марке "ЦЗ-М-83" калибра 357 Магнум, фабричког броја 54972, бр.39826 (20.03.1998.године), пиштољ марке "Збројевка М-75" калибра 9 мм, фабричког броја D5349, бр.39827 (20.03.1998.године), 7. бордо боје роковник агенде са више исписаних страна хемијском оловком махом подаци из војне терминологије власништво Пелемиш Милорада, 8.роковник бело-сивих картонских корица са уписаном годином 1985. у црном кожном повезу у фасцикли са уписаним подацима из војне терминологије власништво Пелемиш Милорада, 9.путна исправа СРЈ на име Илић Милан, 10.путна исправа на име Савановић Станко, 11.лична карта Републике Српске на име Лазић Драго са фотографијом Пелемиш Милорада, 12.три пуњача за мобилне телефоне, 13.два фотоалбума зелени и шарени са фотографијама, 14.пет комада развијених фотофилмова у кутијама и седам исечака развијеног филма у фолији, 15.диктафон "Олимпус", фабричког броја 337595 са траком у њему, 16.једанаест видео касета VHS, 17.припејд картице за мобилни телефон бр.38101981117320434, 18.разна документација, писани материјал и визит карте. Записник је потписан од стране сведока Миладинке Пелемиш и овлашћених службених лица, на ком записнику је констатовано да лица која су присуствовала претресању немају примедби.

Читањем **копије одликовања председника Републике Српске Петровић Радету од 28.06.1994.године** утврђено је да је у истом наведено да се горе наведени одликује златном медаљом за храброст а потписао је Радован Караџић.

Читањем **Уверења Републике Српске Министарство одбране за Петровић Радета од 24.12.1999.године** утврђено је да је у истом наведено да је Петровић Раде био припадник оружаних снага СФРЈ-РС за време непосредне ратне опасности ратног стања непрекидно, односно са прекидима у Војној пошти 7042 Братунац од 18.04.1992. до 20.07.1995.године, Војна пошта МУП Сребреница од 21.07.1995. до 10.08.1995., Вона пошта 7042 Братунац од 11.08.1995. до 20.04.1996.године.

Читањем **Уверења Војне поште Братунац од 30.11.1999.године за Петровић Радета** утврђено је да је у истом наведено да је Петровић Раде приликом напада непријатељских снага на С. Вољевице, општина Братунац тешко рањен у обе ноге дана 07.11.1992.године.

Читањем **Уверења Војне поште Братунац од 30.11.1999.године** утврђено је да је у истом наведено да је Петровић Раде дана 13.12.1992.године приликом напада непријатељских снага на село Вољевица, општина Братунац тешко рањен у трбух и леву ногу.

Читањем **Уверења Војне поште Братунац од 30.11.1999.године** утврђено је да је у истом наведено да је Петровић Раде дана 13. јануара 1994.године приликом напада непријатељских снага на српске положаје у селу Рајловац, општина Рајловац тешко рањен од гранате гелерима по целом телу.

Читањем **Уверења Војне поште Братунац од 30.11.1999.године** за Петровић Радета утврђено је да је у истом наведено да је Петровић Раде 25.03.1995.године приликом напада непријатељских снага на село Столице општина Братунац именовани рањен у десну натколеницу од гелера гранате.

Читањем **потврде Војне поште 8365 Косовска Митровица од 19.06.1999.године** утврђено је да је у истој наведено да је војни обвезник добровољац Петрушић Божидара Југослав, ЈМБГ 2511962741411, учествовао у оружаним акцијама у саставу ове Војне поште у периоду од 01.04.1999. до 17.05.1999.године. Потврда је потписана од стране команданта пуковника Драгана Живановића.

Читањем **копије потврде Војне полиције о привремено одузетим предметима од Петрушић Братислава од 18.05.1999.године** утврђено је да је у истој наведено да је од Петрушић Братислава одузета: 1.аутоматска пушка "ЦЗ М-70", калибар 7,62, бр.13303, 2.оквир за аутоматску пушку пет комада, 3.метак калибра 7,62 мм за АП 147 комада+13 комада, 4.опасач НАТО зелене боје један комад, 5.футрола НАТО за пиштољ један комад, 6.футрола НАТО за оквир од пиштоља један комад, 7.оквир за пиштољ "ЦЗ М-99" један комад, 8.борбени прслук један комад, 9.упртачи НАТО опасач црне боје један комад, 10.футрола за лисице црне боје један комад, 11.комбинезон маскирни бр.5 један комад, 12.чизме црне један пар, 13.визит карте на име Иван Милутинов, 14.карте D asure social, 15.авионска карта на име Петрушић Југослав Будимпешта-Беч, 16.новчаница од 1.000 марака, вероватно фалсификат, 17.папири разни 72 комада, 18.Rova Mycine један комад, 19.празна кутија "Цефалексин 500 мг" један комад, 20.кофер плаве боје са тачкицама један комад, 21.словеначки толар у апоенима од 10, 20 и 50, 22.сателитски телефон "Геолинк" у футроли са кабловима. Наведено је да је предмете предао Петрушић Братислав.

Читањем **копије реверса за војну имовину Команде војног округа Ниш од 21.04.1999.године** утврђено је да је у истом наведено да је предмете примио Влачо Бранко, а у питању је АП 7,62 мм, М-70, комада 60, количина 20, Метак 7,62 мм, количина 6560, бомба ручна М-75, количина 60, врећа за спавање количина 23, ћебе војничко количина 23.

Читањем **дозволе за кретање, путовање Војне поште Приштина за резервног капетана I класе Петрушић Божидара Југослава за временски период од 07. до 09. маја 1999.године** утврђено је да је у истој наведено да је правац

кретања Приштина-Београд и обратно, место реон у који путује Приштина-Београд и обратно. Наоружање, муниција и МЕС које носи са собом АП бр.50413 са РАП-ом, борбени ранац, ЦЗ 61728.

Читањем **дописа МУП-а Србије од 07.04.2000. године заведен под бројем у МУП-у 24150** који се односи на оружане листове за Орашанин Слободана утврђено је да је у истом наведено да су достављена три оружана листа на име Орашанин Слободан за оружје, пиштољ „Застава 99“, калибар 9мм, фабрички број 17170 и 9494, МК пиштољ МЦМ СССР, калибар 5,6мм, фабрички број 872961 и 6332/88, МК пушка марке „ТО3“, „Т8-01“, калибар 5,6 мм, фабрички број 9732 и број 4119/87 са оптичким нишаном – снајпер, пречник објектива Н-780550 број 1119/87.

Читањем **дописа Војне поште 5392/2 од 12.04.2000. године** утврђено је да је у истом наведено да прегледом оперативне документације Војне поште 9922-Београд установљено да окривљеном Југославу Петрушићу никада није давана никаква сагласност за ступање у француску обавештајну службу или повезивање са њом у било ком другом облику. Окривљени Петрушић у вези са тим није вршио ни консултовање, или тражење мишљења за такав поступак. Допис је потписан од стране начелника генерала пуковника Гезе Фаркаша.

Читањем **дописа Министарства за иностране послове СР Југославије број 209 од 14.04.2000. године** утврђено је да је у истом наведено да Петрушић Југослав уз њихову сагласност није ступио у француску обавештајну службу. Радницима није саопштено да ће ступити или да је припадник обавештајне службе Француске. Нису га ангажовали за потребе службе. Потписник дописа је генерални секретар Данило Пантовић.

Читањем **дописа Ресора државне безбедности број 3/2000 од 17.04.2000. године** утврђено је да је у истом наведено да Југослав Петрушић и други из групе нису ступили у француску обавештајну службу по налогу РДБ-а, нити су икада радили по захтеву и за рачун РДБ-а. Сва позивања окривљеног Петрушића и осталих чланова групе на евентуалне контакте са појединим представницима РДБ-а могу се третирати искључиво као приватни. Потписник дописа је начелник Ресора ДБ-а генерал пуковник Радомир Марковић.

Читањем **записника о претресању стана и других просторија МУП РС, Секретаријат унутрашњих послова број 372/99 од 11.11.1999. године** утврђено је да је у истом наведено да је власник стана Божидар Петрушић који није позван да присуствује претресању због његове одсутности, па је позвана Мићовић Зорка, да је претресање извршено у присуству два пунолетна сведока, да је извршено претресање стана са подрумом, Божидара Петрушића, у месту Медвеђа, у улици Јабланичка бр. 30, да су нађени предмети који су уредно пописани у потврди о привремено одузетим предметима број 372/99 од 11.11.1999. године. Записник је потписан од стране грађанина који су присуствовали претресању, држаоца стана и овлашћеног службеног лица и на истом је констатовано да присутна лица немају примедби.

Читањем **потврде о привремено одузетим предметима број МУП РС, Секретаријат унутрашњих послова 372/99 од 11.11.1999. године** утврђено је да је у

истој наведено да је од лица Божидара Петрушића одузет један оквир за аутоматску пушку, два оквира за пиштољ 7,65 мм, чистилица за пиштољ, једна футрола за пиштољ 7,65 мм, поништено ПИ број ЦР981693 на име Петрушић Југослава, војно издање топографског приручника једна књига, војна књига – правило – гранични противоклопни одред, отворени телеграм ДКПП СРЈ, три комада, извод са банковних рачуна на француском језику, војничка слика, извод из МКР, уверење о држављанству, сведочанство о завршеном радио курсу и попуњени захтев за издавање ПИ, све на име Петрушић Југослава, 22 кључа за различите типове брава, потврда је потписана од стране грађанина Зорке Мићовић, и од стране овлашћеног службеног лица.

Читањем **дописа СМИП-а број 1/1-622 од 13.07.1998. године** утврђено је да је у истом наведено листа вести са следећим насловима „Ратификација споразума о експлоатација и одржавању Ђердапа", „Још 30 уговора о коришћењу радио и ТВ фреквенција", „Шиптарски терористи више не угрожавају угљенокоп "Белаћевац", „Веза немачких обавештајних служби тзв. ОВК", Страни медији: „Подржати само албанске лидере који су за мир,", „Препреке за повратак избеглих Срба из СРЈ и даље велике", „Медији: Загреб изненађен усаглашеношћу ставова у СРЈ о превлаци".

Читањем **билтена СМИП-а број 1-623 од 14.07.1998. године** утврђено је да су у истом наведени наслови вести и то: „Помоћник СМИП примио вође мисије УН на превлаци", „ЕУ позвала на дијалог о Косову и Метохији", „Вашингтон упозорава косметске Албанце", „Космет – тероризам", „Космет – домаћи и инострани медији".

Читањем **билтена СМИП-а број 1-625 од 14.07.1998. године** утврђено је да су у истом наведени наслови вести Булатовић: „Одлучнија заштита домаће производње", „Успешна сарадња Владе Републике Србије и УНХЦР", коментари: „ОВК" је крајње опасна терористичка организација, „Скалфаро у посети Сарајеву", „Јељцин препоручио останак руских војника у Босни", „Амбасада Хрватске не обавештава УНХЦР о повратку избеглица".

Читањем **телефонског именика окривљеног Петрушић Југослава** са именником бројева телефонских за које се наводи да су припадници француске обавештајне службе утврђено је да су у питању копије које су зумиране са фотоапарата, налазе се на странама од 2-12, са именима, бројевима телефонима, како именима и презименима на српском језику, тако и страном језику, писаном руком.

Читањем **прилога 2/1 „Плаћеничка група Паук"** утврђено је да иста садржи 56 страна, да је наведено да је у питању комплетан елаборат на српском и енглеском језику у коме је направљена шема организације, наведен ценовник за поједине услуге која пружа јединица, задаци јединице, описани послови физичког обезбеђења лица и објеката, програм опремања и обучавања јединице, наведена табела за формације дужности у јединици стручне оспособљености у јединици, чинови и звања у јединици, спецификација оружја, наведена количина, навођења ко ради логистику, подаци о људству, наведени су подаци за 60 лица са означењем шта раде, наведене су распоред по групама за позивање, наведене су групе Београд, Дражо са бројевима телефона поред имена и презимена, група Тарзан са бројевима телефона поред имена и презимена, група Уштипак са бројевима телефона поред имена и презимена, листа

требовања за специјалну јединицу од 60 војника, податак да група располаже са инструкторима за све типове оружја источног блока, са навођењем задатака, објашњење шта је борбена обука и наоружања и наставом гађања, тактичка обука, физичка заштита личности и објеката, са све објашњењима. На крају је наведена спецификација под бројем 2, од броја 1-11 наведени су оружје као и остала опрема која је неопходна са бројем комада.

Читањем **прилога 2/2** на ком је наведена група Паук, обавештајни задаци групе на територији РС и МХ Федерација за рачун Француске ОС, садржи пет страна у коме је наведен седмодневни извештај о кретањима патрола СФОР-а на територији града Братунца за дане 12, 13, 15, 16, 17, 19.08.1997. године, са спецификацијом по количинама и цени по комаду.

Читањем **прилога 2/3**, утврђено је да је у истом наведено „Балкан експрес" - илегална војна јединица, уговор и правилник сачињен у рукопису од стране Пелемиша, на прве две стране је руком написано са насловом „Уговор" са ВЈ Балкан експрес, на трећој страни је откуцано уговор са ВЈ Балкан експрес, четврта страна је руком написан правилник о посебним правима и дужностима припадника војне јединице Балкан експрес по члановима.

Читањем **прилога 2/4** утврђено је да је у истом наведено да су ту материјали о праћењу муслиманског комплекса за рачун француске обавештајне службе у свету као и на Косову и Метохији, прикупљање података о организатиру атентата на Рацива Гандија у Шри Ланки где је у том циљу боравио Пелемиш, прикупљање података о шиптарима у западној Европи и арапским земљама, прикупљање података о шиптарским терористима на Косову и Метохији, ручно сачињене скице делова територије Косова и Метохије, подаци и бројеви телефона лица са Косова и Метохије.

Читањем **прилога 3/4** „фотокопија путних исправа", утврђено је да садржи две путне исправе Руске Федерације, две путне исправе Б и Х и 19 путних исправа СРЈ, на различита имена са сликама, све укупно 24 стране.

Читањем **прилога 3/1** утврђено је да је у истом наведено под бројем 1 табела шифраника са задатим кључем за шифровање дешифровање порука, под бројем 2 овлашћење Петрушићу да је представник француске фирме „Геолинк" и „Томсон", под бројем 3 овлашћење да је Орашанин представник француске фирме „Геолинк" за СРЈ и РС, под 4 меморандуми француске фирме „Вест Франс" које је у име ове фирме потписивао Орашанин, под 5 овлашћење Петрушићу и Орашанину да са девизних рачуна француских фирми, као и са два нерезидентна рачуна на име Петрушића може подизати новац, под 6 факсови које је Петрушић из Париза упутио Орашанину, под 7 копија документа испоставе француске полиције на аеродрому у Паризу о интервенцији француског МУП-а да се Петрушић који је задржан пусти, под 8 гаранција за француске држављане Сержа Лазаревића, Тристан Коте и Жан Франсоа Велута да посете СРЈ.

Читањем **прилога 3/2** утврђено је да исти садржи коверту на којој је написано да су унутра два фалсификована и четири бланко печатирана одобрења за коришћење

моторних возила на Косову и Метохији (наведено чланови групе користили за нелегално присвајање возила од шиптара и пребацивање у Србију ради продаје).

Читањем **прилога 3/3** утврђено је да је у истом наведено да су ту подаци и документа која је Петрушић размењивао са француском ОС о праћеном муслиманском комплексу на Косову и Метохији, документа су на страном језику, у питању су фотокопије, садржи 33 стране.

Читањем **копије дозволе за ношење оружја Социјалистичке Републике Словеније** утврђено је да је у истој наведено да је датум издавања новембар 1988. године на име Слободан Орашанин, да је врста оружја Самокрес, Знамка „ПП Манурхин", калибар 7,65 мм.

Читањем **дописа начелника пуковника Живомира Смиљковића број 280/1** утврђено је да је у истом наведено да је на основу захтева управе безбедности Пов.бр.51-37 од 25.07.1994. године ради испитивања интегралног пригушивача за пушку „Репетирку" калибар 7,62 х 39 овлашћеном представнику фирме „Таргет" издаје метак 7,62 мм, М67, 2.480 комада, метак 7,62 мм, пригушивачи М78, 1.240 комада, метак 7,62 х 39 маневарски 500 комада.

Читањем копије **ратне прес карте на име Орашанин Слободан број 144** утврђено је да је у истој наведено да је у питању прес центар Војске Југославије, да је редакција „Калибар" и да је у питању фоторепортер.

Читањем **дописа Војне поште број 0922, број 15344-2 од 23.09.1999. године** утврђено је да је у истом наведено да се за издавање тражене потврде обрате Војној пошти 8070 Лесковац, у чијем се саставу налази јединица са којом су извршавани борбени задаци за време ратног стања. Наведена Војна пошта је надлежна за издавање тражене потврде. Јединице у чијем је саставу био, сада Војна пошта 8365-4 Крушевац дужна је да овери војну књижицу од момента ступања у њен састав, па до њеног напуштања, рачунајући време које је проведено у притвору. Допис је упућен Слободану Орашанину. На допису штампаним словима руком написано стоји „раздужио се 19.06.1999. године" и „потврда од 01.04.99-19.6.99 године".

Читањем **дозволе за боравак у зони борбених дејстава Војна пошта 4705/56 од 15.12.1991. године** утврђено је да је у истој наведено да је дозвола дата Орашанин Слободану, да је у истој наведено лично наоружање, пиштољ 7,65 попп34437 и ПР.511240.

Читањем **решења Војне поште 4705 Велика Моштаница Пов.бр.158-1 од 08.01.1992. године** утврђено је да је у истом наведено да је прекинуто служење у резервном саставу војном обвезнику Орашанину из РЈ 4522/56 и да је упућен на рад у технички „Оптицентар" Београд 08.01.1992. године.

Читањем **дописа „Телеоптик Жироскопи" упућеног кабинету министра МУП-а Републике Србије 16.07.1991. године** утврђено је да је у истом наведено да предузеће осваја производњу пригушивача пуцња за потребе ЈНА, односно оружаних снага СФРЈ, да остварују производњу пригушивача пуцња за стрељачко оружје који

се налазе у наоружању ЈНА, али их поседују специјалне јединице милиције, те да располажу са пригушивачима пуцња за аутоматски пиштоль 7,65 мм, М84 и М61, аутоматске пушке 7,62 мм, М70, за полуаутоматску пушку 7,9 мм, М76, за аутомат 9 мм, Лугер МП5ХИК. У вези напред наведеног постоји молба да се одобре команданту специјалних јединица Стојчић Радовану да одобри припадницима специјалних јединица практично гађање са пригушивачем на полигону Тока у Никинцима коришћење два аутомата са 9 мм, Лугер, МП5ХИК за гађање са пригушивачим с обзиром да не располажу са истим. Конкретне детаље у вези са наведеним гађањима усмено ће договорити спољни сарадник мр. Слободан Орашанин са командантом специјалних једница. Потписано је од стране директора „Телеоптик Жироскопа" инг. Ћупин Мирослава.

Суд је извршио увид у **копије новинских текстова** који се налазе у списима предмета заведено од броја 164/42 закључно са бројем 173/42 у коме се помиње сукоби у Заиру и учешће бораца из Југославије у истом.

Читањем одлуке **Врховног суда Србије Кж1.бр.531/01 од 09.05.2002. године**, утврђено је да је у истој наведено да је укинута пресуда Окружног суда у Београду К.бр.192/00 од 13.11.2000. године у осуђујућем и ослобађајућем делу и предмет враћен првостепеном суду на поновно суђење.

Читањем **решења Окружног суда у Београду К.бр.376/2002, Кв.бр.1272/02 од 08.07.2002. године** утврђено је да је у истом наведено да се Окружни суд оглашава стварно ненадлежним за поступање у кривичном предмету против окривљеног Петрушић Југослава, Пелемиш Милорада, Орашанин Слободана, Влачо Бранка и Петровић Радета, те да по правноснажности решења списе треба доставити Војном суду у Београду као стварно и месно надлежном.

Читањем **решења Врховног суда Србије Кж2.ВП.бр. 29/08 од 30.09.2008. године** утврђено је да је у истом наведено да је одбачена жалба браниоца окривљеног Петрушић Југослава изјављена против решења Окружног суда у Београду, Војно одељење Впк.бр.189/06, Впк.В.бр. 31/08 од 19.05.2008. године где је у ставом I образложења одлуке наведено да су издвојени списи предмета изјаве које су означени у изреци решења Окружног суда у Београду, Војно одељење Впк.бр.189/06, Впк.В.бр. 31/08 од 19.05.2008. године и одлучено је да након правноснажности решења издвојене изјаве ће се затворити у посебан омот и чувати код истражног судије одвојено од осталих списа и не могу се разгледати, нити се могу користити у поступку, а ставом II истога образложења је одбијен предлог браниоца окривљеног Југослава Петрушића, окривљеног Пелемиш Милорада, окривљеног Петровић Радета да се из списа предмета издвоје записници о испитивању окривљеног Петрушић Југослава, Пелемиш Милорада, Орашанин Слободана, Влачо Бранка и Петровић Радета у истражном поступку и на главном претресу, записници о саслушању сведока у истражном поступку [redacted]

Драгана, Лештарић Драгана, Стојименовић Слађана, Филић Небојше, Марјановић Мирослава, Божић Мирка, Баточанин Ненада, Бранковић Илије, Манготић Зорана и Живаљевић Горана, као неоснован.

Читањем **решења Вишег суда у Београду К.бр. 3984/10 од 04.10.2012. године** утврђено је да је у истом наведено да је из списа предмета издвојен записник од 14.11.1999. године о саслушању пред истражним судијом окривљеног Петрушић Југослава, лист 42-45 истражног списа.

Читањем **решења Вишег суда у Београду, ванпретресног већа К.бр.3984/10, Кв.бр.1505/13 од 22.03.2013. године** утврђено је да је овим решењем одређено суђење у одсуству према окривљеном Влачо Бранку, због кривичног дела шпијунажа из чл. 128 ст. 3 у вези чл. 139 ст.3 у вези ст. 2 КЗ СРЈ и кривичног дела изнуде из чл. 180 ст. 2 у вези ст. 1 КЗ РС у вези чл. 22 КЗ СРЈ, по оптужници ОЈТ-а у Београду Кт.бр. 640/99 од 04.09.2000. године.

Суд је извршио увид у **поднесак првоокривљеног Петрушић Југослава са прилозима заведеним од броја 498/170 до 499/171** у којима је изјава генерала Александра Васиљевића заменика начелника службе безбедности Војске Југославије 1999. године које је дато у Хагу по правилу 89Ф Хашког трибунала, а један део је везан и за окривљеног Југослава Петрушића 26.-ог-27.-ог октобра 2006. - јануар 2007. године испред Хашких истражитеља, као и део радне бележнице везан за састанак 17.05.1999. године у коме помиње окривљеног Југослава Петрушића, изјава генерала Александра Васиљевића заменика начелника службе безбедности Војске Југославије 1999. године везане за окривљеног Југослава Петрушића дата 19.01.1999. године код истражног судије Војног суда пуковника магистра Радомира Гојовића, изјаву генерала Бранка Гајића, дата у Хагу везано за окривљеног Петрушић Југослава дана 08.08.2007. године.

Суд је извршио увид у **поднесак првоокривљеног Петрушић Југослава са прилозима од броја 592/214 до 593/215** у оквиру кога се налази кривична пријава упућена војном тужиоцу при команди Прве армије, Војне поште број 9922, кривична пријава је против окривљеног Петрушић Југослава, на терет му се ставља да је извршио кривично дело шпијунаже из чл. 128 ст. 3 КЗ СРЈ из чл. 128 ст.1 истога закона, решење којим је према окривљеном Петрушић Југославу одређен притвор у трајању од 3 дана, решење је Генералштаба Војске Југославије управе безбедности од 17.05.1999. године, решење управе безбедности, начелника управе безбедности, Штаба врховне команде Војске Југославије којим је одређен притвор против Југослава Петрушића за који је наведено да може трајати до 30 дана, изјаву окривљеног Петрушић Југослава без навођења датума и било каквог потписа, потврду о привремено одузетим предметима Војне полиције од 18.05.1999. године у којој је наведено да су одузети аутоматска пушка ЦЗ-М70, калибар 7,62 мм, број 1303, оквир за аутоматску пушку 5 комада, метак калибра 7,62 мм за АП, 147 комада плус 13 комада, опасач НАТО зелене боје – 1 комад, футрола НАТО за пиштољ – 1 комад, футрола НАТО за оквир од пиштоља – 1 комад, оквир за пиштољ ЦЗ – М99 – 1 комад, борбени прслук – 1 комад, упртачи НАТО опасачи црне боје – 1 комад, футрола за лисице црне боје – 1 комад, комбинезон маскирни број 5 – 1 комад, чизме црне са црном унутрашњошћу – 1 пар, визит карте на име Иван Милутинов, карте

Д'ассуре сциал, авионска карта на име Петрушић Југослав, новчанице од 1.000 марака, разних папира 72 комада, ROVA MYCINE, празна кутија Цефалексина 500 мг, кофер плаве боје са точкићима, словеначки новац, сателитски телефон „Геолинк", не види се потпис ко је предмете предао, потврде о привремено одузетим предметима где није наведено од кога су ти предмети одузети, а наведени су као предмети пиштољ ЦЗ М99 број 118782, оквир за пиштољ – 1 комад, метак калибра 9 мм – 14 комада, пиштољ ЦЗ М99, калибар 9 мм, број 61728, оквир за пиштољ – 1 комад, метак 9 мм – 15 комада, у потврди није наведено ко јеј предмете предао, не види се, допис Војне поште СП.бр.5392-2 истражном одељењу Окружног суда у Београду у коме је наведено да Југославу Петрушићу никада није давана сагласност за ступање у француску обавештајну службу или повезивање са њом у било ком облику, нити да је Петрушић у вези са тим вршио нити консултовање или тражење мишљења за такав поступак, допис Министарства одбране Војно безбедносне агенције од 04.06.2010. године истражном одељењу Вишег суда у Београду у коме је наведено да у документацији Војно безбедносне агенције не постоје подаци да је остваривана сарадња са Петрушић Југославом, али се не искључује могућност да су појединици припадници ОБВЈ са њим остваривали неформалне контакте, те да је увидом у исту документацију установљено да је против Петрушић Југослава дана 12.06.1999. године поднета кривична пријава због кривичног дела шпијунажа из чл. 128 ст. 3 КЗ СРЈ, решење повереника за информације од јавног значаја и заштиту података личности од 02.04.2014. године којим се поништава решење Министарства одбране Војно безбедносне агенције број 17868-3 од 20.12.2013. године којим је одбијен захтев за остваривање права у вези са обрадом података личности коју је поднео Југослав Петрушић из Медвеђе дана 03.12.2013. године који је тражио копирање 25 докумената и предмет је враћен на поновни поступак.

Извршен је увид у **поднесак првоокривљеног Петрушић Југослава са прилозима наведеним од броја 604/219 до 607/220** којим је тражено издвајање записника од 14.11.1999. године.

Извршен је увид у **поднесак првоокривљеног Петрушић Југослава са прилозима заведеним од броја 612/223 до 615/225** у оквиру кога је достављена лекторска анализа предмета 3984/10, а односи се на изјаве окривљеног и сведока, извештај у коме је наведено разговори са Петрушић Југославом, датум се помиње 16.-ти и 21.06.1999. године, извештај разговори са Петрушић Југославом од дана 14.07.1999. године, извештај са датумом од 11.10.1999. године разговори са Петрушић Југославом од 17.-ог и 20.09.1999. године.

Читањем **потврде команде приштинског корпуса број 30-62 од 07.05.1999. године** утврђено је да је у истом наведено да је резервни поручник Слободан Орашанин у саставу 125.-те ЧВП/125.МТ бр/ од 01.04.1999. године у којој је ангажован по задацима органа безбедности и у саставу исте остаје до даљњег. Потврда је издата ради правдања неодазивања у састав РЈ 4522/80 Рума.

Читањем **потврде Војне поште 8365/4 Косовске Митровице од 07.05.1999. године** утврђено је да је у истој наведено да се потврђује да је резервни поручник Слободан Орашанин у саставу јединице од 01.04.1999. године у којој је ангажован за потребе органа безбедности. Потписана је од стране командира ЧВП капетана Ивана

Младенова.

Читањем **дозволе за кретање за лице Орашанин Слободан Војна пошта 7357 у Приштини** утврђено је да је у истој наведено да је издата за резервног поручника Орашанин Слободана ВП 7357 Приштина од 07.-ог до 09.05.1999. године, за правац кретања Приштина – Београд и обрнуто и да има наоружање пиштољ 9 мм, ЦЗ 99 број 18170, АП 7,62 мм, М-70 број 13302, са потписом команданта пуковника [redacted]

Суд је извршио увид у **документа под бројем 821/В-К** у којима се налази документ коме у заглављу пише „Ослободилачка војска Косова, оперативна дирекција Косово, дана 23.04.1999. године у 12,00 часова", са напоменом објективно шта треба да се испланира, уради, па руком додатом „НАТО да уради", наведене су карте Косовске Митровице, са навођењем где се налазе тенкови, артиљерија и војска, карта Подујева са истим навођењем локација где се налазе тенкови, артиљерија и војска, карта Призрен са назнаком „технике коју поседују војне снаге", документ који није на српском језику, решење војног тужиоца којим се укида притвор Орашанин Слободану који му је одређен 19.05.1999. године и исти се пушта на слободу, допис Војне поште број 9922 од 23.09.1999. године Слободану Орашанину где је наведено да се за издавање тражене потврде обрати Војној пошти 8070 Лесковац у чијем саставу је била јединица окривљеног Орашанина, са којом је извршавао борбене задатке за време ратног стања, те да су они дужни да овере војну књижицу од момента ступања у њен састав, па до њеног напуштања, рачунајући и време које је проведено у притвору, фотокопију новинског чланка „Гласа" од петка, 04.07.2003. године где је заокружен део са насловом „монтирани сведок у случају Паука" помиње се сведок [redacted] позивница на Милипол на име Слободана Орашанина, уговор о извођењу дела наставе са датумом 13.05.2013. године између Криминалистичко-полицијске академије у Београду и Слободана Орашанина, фотокопија војне књижице на име Слободан Орашанин, допис „Телеоптика Жироскопи" управи за планирање и развој ГШВС од 07.07.2008. године, где се помињу припреме и презентација пригушивача, где је наведено да је лице задужено за сарадњу и контакт из предузећа „Телеоптик Жироскопи" спољни сарадник магистар Слободан Орашанин.

Читањем **поднесака браниоца трећеокривљеног уз прилоге заведене под бројем 855/267 од а-г**, утврђено је да прилози садрже допис МУП-у, тадашњем министру, примљеним у МУП дана 25.04.2001.године којим се тражи враћање наоружања, путни исправе на име окр.Орашанин Слодобана, три регистра са документацијом, осам фасцикли два роковника, албум са визит катратам, лична документација, као што је наведено у потрви о одузетим предметима од 10.11.1999.године, фотокопије оружног листа на име Орашанин Слободан за пиштољ „Црвена затава" М-99, калибар 9 пара, фабричког броја 18170, регистарског броја 9494, издатог од 03.10.2001. године, оружани лист на име Орашанин Слободана за пиштољ „МК пиштољ КОЗ", калибар 5,6, фабричког броја 872961, регистарског броја 6332/88, издата од стране ОУП, ПС Чукарица од 04.10.2001. године, оружани лист издат од стране ОУП, ПС Чукарица од 04.10.2001. године на име Орашанин Слободан за МК пушка марке „ТОЗ" 18-01, калибар 5,6, фабричког броја 0732, регистарског броја 4119, фотокопију дозволу за пиштољ 7,65 мм, Валтер, број 18/91

34437, на име поручника Слободана Орашанина, са датумом 16.11.1991. године и потписом [redacted] фотокопију чланских карата клуба „Стрелац", „МУШ", клуб стрелаца.

Суд је извршио увид у **прилог трећеокривљеног заведен у кривичном спису под бројем 867 од а-г**, под насловом „Србија и НАТО", Слободана Антонића.

Увидом у **прилог одбране, заведене под бројем 926/281 од а-б**, утврђено је да садржи фотокопију потврде Центра за прихват добровољаца Бубањ поток од 20.04.1999. године којом се потврђује да је добровољац, војни обвезник Орашанин Слободан из Београд ангажован у Војсци Југославија у периоду од 19.04.1999. године, као и табелу у којој су наведени Петрушић Југослав, Орашанин Слободан, Петровић Раде, Влачо Бранко, Пелемиш Милорад у којој је наведено период од 01.04.1999. године до 10.06.1999. године за Петрушић Југослава, као и од 11.06. - 19.06., за Орашанин Слободана 01.04.1999. године до 10.06.1999. године, односно од 11.06.1999. - 19.06.1999. године, за Петровић Радета од 19.04.1999. године до 16.05.1999. године, Влачо Бранка 19.04.1999. - 16.05.1999. године, Пелемиш Милорад 19.04.1999. - 16.05.1999. године, да су наведени укупни износи на име дневница, поред чега се налазе потписи примаоца.

Увидом у **поднесак браниоца првоокривљеног од 13.06.2016. године са прилозима под бројем 945/287, 946/287 и 947/287**, утврђено је да исти садржи изјаву генерала Небојше Павковића који је дат у дневном листу „Политика" 12.06.2016. године са насловом „Павковић: Лаж је да сам иницирао поступак против групе Паук".

Суд је извршио увид у **23 укоричена поднеска** окривљеног Петрушић Југослава.

Читањем **дописа Генералштаба Војске Србије број 1958-6 од 17.03.2017. године**, утврђено је да је у истом наведено да је након извршеног увида у архиву 125. моторизоване бригаде од стране правног следбеника утврђено да је В[redacted] од почетка марта до 11.05.1999. године био војник на служењу војног рока у Војној пошти 8365/4 Косовска Митровица (чета војне полиције) када је рањен у реону Карауле, те да је том приликом задобио лакше повреде руку и ногу и медицински је збринут у медицинском центру Пећ. Што се тиче евиденције о лицима која су у временском периоду од почетка марта до краја маја 1999. године била лишена слободе, таква евиденција није предата војном архиву на даље чување, а да ли се предмет евиденције у чети војне полиције водила и коме је евентуално задужена, односно предата на даље чување, након предислокације јединице, правни следбеник 125. моторизоване бригаде, о томе нема података. Допис је потписао заменик начелника пуковник Данило Ђекић.

Читањем **дописа Министарства правде, Војно безбедносне агенције, СП.бр. I 5771-2 од 18.04.2017. године**, утврђено је да је у истом наведено да је Војно безбедносна агенција за потребе предмета извршила проверу у евиденцијама сектора за људске ресурсе, управе за кадрове Министарства одбране Републике Србије коју води службену евиденцију о професионалним лицима ЈНА/ВЈ/ВСЦГ/ВС, као и

поверавање у управи за обавезе одбране која води службену евиденцију за војне обвезнике и том приликом утврдила следеће:

-Витошевић Векослав, [redacted]

-ВП 8297/9 Пирот од 16.12.1998. године до 22.12.1998. године;
-ВП 6002/16 Зајечар од 23.12.1998. године до 15.03.1999. године;
-ВП 8365 Косовска Митровица (125. моторизована бригада) од 16.03.1999. године до 14.06.1999. године.

Витошевић Векослав има уписано учешће у рату као припадник ратне јединице 4356/4 у периоду од 24.03.1999. године до 14.06.1999. године. У војној евиденционалној документацији именованог се наводи да је дана 16.06.1999. године од стране председника СРЈ одликован медаљом за заслуге из области одбране и безбедности. Војно безбедносна агенција за потребе предмета је извршила проверавање архивске грађе којом располаже и том приликом није пронашла документацију и податке о лицима која су у временском периоду од почетка марта 1999. године до краја маја 1999. године била лишена слободе од стране припадника војне полиције 125. моторизоване бригаде. Допис је потписан од стране директора бригадног генерала Петра Цветковића.

Читањем **поднесака са прилозима окривљеног Орашанин Слободана од 24.05.2017. године заведен у К – списима под бројем 1150/349 од а-ђ**, утврђено је да исти садржи допис Министарства унутрашњих послова Републике Србије, оружани лист за МК пиштољ 5,6 мм, фабричког броја 872961, оружани лист за МК пушку 5,6 мм, ТОЗ 18-01, фабричког броја 0732, оружани лист са пиштољем 9 мм пара, ЦЗ 99 Застава, фабричког броја 18170, дозволу за пиштољ 7,65 мм, Walther, број 34437, издата од ВП 4522, В. Моштаница.

Читањем **дописа Министарства одбране, Сектора за људске ресурсе број 1165 од 25.05.2017. године,** утврђено је да је у истом наведено су достављени подаци који постоје у службеној евиденцији територијалног органа Министарства одбране, надлежног за вођење војне евиденције о Витошевић Станислав, Векославу, ЈМБГ

2403979954543, из Ораховца и то:

-уведен у војну евиденцију дана 25.03.1996. године;
-регрутован дана 19. маја 1997. године, оглашен ограничено способним за војну службу;
-служио војни рок:

-од 16.02.-22.12.1998. године у ВП 8297/9 Пирот;
-од 23.12.1998. - 15.03.1999. године у ВП 6002/16 Зајечар;
-од 16.03. - 14.06.1999. године у ВП 8365/4 Косовска Митровица и
-учествовао у рату у периоду од 24.03. - 14.06.1999. године.

Што се тиче доставе целокупне евиденције о лицима која су у временском периоду од почетка марта до краја маја 1999. године била лишена слободе, задржавањем или притварањем од стране овлашћеног органа војске, обавештење је да Управа за обавезе одбране, Сектора за људске ресурсе Министарства одбрана и њој потчињени територијални органа Министарства одбране не воде службену евиденцију о траженим подацима, за исти се може обратити војној пошти у коју ова категорија лица била на вршењу војне обавезе у назначеном периоду преко Генералштаба Војске Србије, на адреси Незнаног јунака бр. 38, Београд. У потпису дописа је начелник пуковник Драган Котарлић.

Читањем **поднеска браниоца окривљеног Орашанин Слободана, са прилозима на три стране од 31.05.2017. године**, утврђено је да иста садржи потврду команде приштинског корпуса, Одсека безбедности Пов.бр.30-62 од 07.05.1999. године којом се потврђује да је резервни поручник Слободан Орашанин, од оца Јована, ЈМБГ 1701956710377, у саставу наше 125. чвп/125. мтбр) од 01.04.1999. године у којој је ангажован по задацима органа безбедности и у саставу исте остаје до даљњег. Потврда је издата на захтев именованог ради правдања, неодазивања у састав РЈ 4522/80 Рума. Потврда ВП 8365/4 Косовске Митровице од дана 07.05.1999. године којом се потврђује да је резервни поручник Слободан Орашанин, ЈМБГ 1701956710377, у саставу наше јединице од 01. априла 1999. године и у којој је ангажован за потребе органа безбедности, у потпису је командант ЧВП капетан Иван Младенов, решење војног тужиоца при команди Прве армије од 15.06.1999.гоидне у кривичном предмету против Југослава Петрушића и Слободана Орашанина којим је укинут притвор Слободану Орашанину одређен решењем начелника управе безбедности штаб врховне команде Војске Југославије број 8913-1 од 19. маја 1999. године, заменик војног тужиоца пише потпоручник Небојша Мараш. У образложењу је наведено да обзиром из исказа Орашанина, а других доказа нема, не стоји основана сумња да је починио кривично дело шпијунажа из чл. 128 ст. 1 у вези чл. 139 ст. 3 КЗ СРЈ или неко друго кривично дело за које се гони по службеној дужности, па је донето решење о одбачају кривичне пријаве, као и решење којим се укида притвор, те се исти одмах пушта на слободу.

Читањем **потврде ВП Хан Пијесак, ВП 7403 из Хан Пијеска број 99-62/98 од 22.10.1998. године**, утврђено је да је у истој наведено да се истом потврђује да резервном припаднику ове војне поште Пелемиш Милораду, са станом у Ул. Народних хероја бр. 1, Нови Београд, на чување издато следеће оружје:

1.аутоматска пушка А-70, серијског броја 13681,
2.ручна одбрамбена бомба М-75, два комада,
3.ручна одбрамбена бомба М-52 П – 1 комад.

Наоружање је издато на чување. Као резервни припадник јединице задужен је да се са наоружањем одазове позиву у јединицу за потребе јединице. Молба надлежних цивилних и војних органа СР Југославије је да уваже ову потврду због специфичности и сложености задатака која ова јединица извршава на територији СР Југославије. У потпису је надлежни старешина мајор Драгомир Пећанац.

Читањем **копије дописа браниоца адвоката Драгана Деснице, примљен у Виши суд у Београду 09.02.2000. године** у коме је наведено да се суду доставља доказ о основу по коме је окривљеном Пелемишу дата у посед одређена количина оружја која му се ставља на терет у захтеву за спровођење истраге, документ је предат у три фотокопије. У потпису је адвокат Драган Десница.

Читањем **поднеска који је предао бранилац адвокат Александар Зарић са изјавом пуковника у пензији Пећанац Драгомира од 08.06.2017. године**, утврђено је да исти садржи изјаву Пећанца Драгомира, начелника одељења безбедности ВРС, потпуковника ВРС у пензији, која је дата пред јавним бележником Миодрагом Глишићем, Београд, Савски венац, ул. Кабловска бр. 11 и која садржи клаузулу о овери потписа на исправи, под бројем Уоп: 4-1511/2017. У истој се наводи да Пећанац Драгомир потврђује да је Пелемиш Милорад, резервном припаднику јединице ВП 7403 Хан Пијесак у касарни Београд, задужио следећим наоружањем и опремом на дане:

22.10.1998. године:

1.аутоматска пушка М-70, серијски број 13681,
2.две ручне бомбе М-75,
3.једна ручна момба М-52,
4.заштитни панцирни прслук.

04.11.1998. године:

1.150 метака, 7,62 мм и торбица са резервним алатом и прибором,
2.пиштољ дамски Бровинг, серијски број 357, калибра 6,35,
3.1 оквир за пиштољ Бровинг са 7 метака,
4.4 ручне бомбе М-52,
5.1 ручни радио уређај моторола.

Сво наведено наоружање и опрема задужена је и издата на име Пелемиш Милорада, на основу чл. 11 ст. 2 Закона о одбрани Српске Републике, те чл. 2 ст. 4 чл. 26 ст. 5 Закона о војсци Републике Српске Б и Х, Службени Гласник 7/92 од 01.06.1992. године. На лични захтев адвоката Деснице Драгана из Београда, Пелемиш Милораду 2000. године издата је оригинална потврда о задужењу горе наведене опреме и наоружања. Потврда се издавала и служила је као материјал – доказ током судског

процеса пред тадашњим Окружним судом у Београду и није се могла користити у друге сврхе. Јединица за заштиту личности, односно ВП 7403 Хан Пијесак налазила се и извршавала задатке на територији Савезне Републике Југославије, а правно и логистички била подчињена 30-ом кадровском центру Војске Југославије, односно ВП 3001 Београд, на Топчидеру. Сви горе наведени подаци су веродостојни и налазе се у архиви јединице за заштиту личности, односно ВП 7590-20 Хан Пијесак.

Читањем **извештаја из листа „Вечерње новости" од 03.07.2003. године, као и из листа „Глас" од 04.07.2003. године**, утврђено је да је у листу „Вечерње новости" између осталог наведено да је Савановић отказао пуномоћје свом адвокату и оптужио га да ради за Миливоја Зарубицу, против кога је у току истрага и тражио је изузеће тужиоца Небојше Мараша, за кога је тврдио да ради за државну безбедност, као и што је истакао да је био монтирани сведок у случају групе „Паук" и да је за то знао и Мараш који је у том предмету заступао тужбу. У листу „Глас" постоји наслов „Монтирани сведок у случају „Паук"", где се такође наводи да је Савановић затражио изузеће заменика тужиоца Небојше Мараша, јер како тврди, био је са њим у игри у случају групе „Паук". Наведено је да Савановић тврди да је Мараш био ангажован од стране ДБ-а у процесу против групе „Паук" и признао је да је он био намештен сведок на суђењу Југославу Петрушићу, Миловану Пелемишу, Бранку Влачу, Слободану Орашанину и Радету Петровићу.

Читањем **извештаја из казнене евиденције МУП РС, Управе за аналитику за Пелемиш Милорада од 17.11.2011. године** [redacted]

Читањем **извештаја из казнене евиденције МУП РС, Управе за аналитику за лице Орашанин Слободан од 17.11.2011. године** [redacted]

Читањем извештаја из **казнене евиденције МУП РС, Управе за аналитику за лице Влачо Бранко од 12.01.2011. године** [redacted]

Читањем **извештаја из казнене евиденције ПУ у Лесковцу од 28.01.2011. године** утврђено је да је у истом наведено да је лице Петрушић Југослав [redacted]

Читањем извештаја из **казнене евиденције Федерације Босне и Херцеговине, Тузлански кантон, Сектор униформисане полиције од 11.03.2011. године** утврђено је да је у истом наведено [redacted]

Читањем извештаја **из казнене евиденције Босне и Херцеговине, Федерације Босне и Херцеговине, Кантона Сарајево од 16.03.2011. године**, [redacted]

[redacted]

Читањем извештаја из **казнене евиденције Босне и Херцеговине, Министарства правде од 21.03.2011. године,** [redacted]

Након извођења наведених доказа суд је утврдио да се у конкретном кривичном поступку судска одлука не може заснивати на оним доказима који су прибављени у супротности са Уставом, Закоником о кривичном поступку и Европском конвенцијом за заштиту људских права и основних слобода, из ког разлога предмет оцене суда нису били изведени докази и то одбране окривљених Пелемиш Милорада, Орашанин Слободана, Влачо Бранка и Петровић Радета дате приликом саслушања пред истражним судијом Окружног суда у Београду дана 14.11.1999. године, а које одбране су констатоване на записницима о саслушању наведених окривљених дана 14.11.1999. године имајући у виду да је временски период од тренутка хапшења и лишења слободе наведених окривљених до тренутка када су изведени пред истражног судију Окружног суда у Београду био дужи него што је тада био прописан важећим Законом о кривичном поступку, окривљенима нису били одмах саопштени разлози за хапшење и оптужбе које им се стављају на терет, као што нису без одлагања изведени пред судију, нити им је остављено довољно времена за припремање одбране, при чему су сви окривљени, осим окривљеног Влачо Бранка, дана 14.11.1999. године дали одбрану без браниоца, како је констатовано на записницима о саслушању окривљених сачињених наведеног дана пред истражним судијом Окружног суда у Београду, а где су окривљени Пелемиш Милорад, Влачо Бранко и Петровић Раде накнадно, у току кривичног поступка, објаснили да су лишени слободе још 09.11.1999. године, као и да су пред истражним судијом Окружног суда у Београду саслушани тек дана 14.11.1999. године, а који наводи окривљених су у складу са изведеним материјалним доказима који се налазе у списима предмета, записницима о претресању стана и других просторија именованих окривљених од 10.11.1999. године, где из наведених материјалних доказа произилази да ниједан од окривљених није присуствовао претресању стана, иако је државни орган који је вршио претрес стана имао могућности да обезбеди присуство сваког од окривљених претресу стана и других просторија које је обављено четири дана пре саслушања окривљених код истражног судије Окружног суда у Београду имајући у виду да су се по исказима самих окривљених сви они већ налазили ухапшени и лишени слободе од стране државног органа надлежног за подношење кривичне пријаве, а где у прилог наведеним објашњењима окривљених о тренутку када су лишени слободе говоре и искази сведока оптужбе [redacted] који су у својим исказима, како пред истражним судијом Окружног суда у Београду и потом на одржаним главним претресима потврдили и навели да су се непосредно пре саслушања у својству сведока пред истражним судијом Окружног суда у Београду које је обављено дана 19.11.1999. године налазили у тродневном полицијском притвору, након чега су се до саслушања у својству сведока заједно налазили у изнајмљеном стану из којег су потом возилом уз пратњу једног човека (по изјави сведока [redacted] полицајца у цивилном возилу) били одвежени у Палату правде где су дали исказ као сведоци истражном судији Окружног суда у Београду. Ценећи све наведено, као и наводе окривљених

Пелемиша, Влачо Бранка и Петровић Радета о начину како је са њима појединачно било поступано за време од тренутка хапшења и лишења слободе па до извођења пред истражног судију Окружног суда у Београду у којима су описивали претње које су упућиване према члановима њихових породица, као и принуду којом се по њиховим речима утицало на њихову слободу воље, после чега су били спремни све да потпишу у полицијским изјавама, као и њихове наводе да нису били смештени у официјелној притворској јединици, суд је нашао да су наведени докази, записници о саслушању окривљених Пелемиш Милорада, Орашанин Слободана, Влачо Бранка и Петровић Радета који су састављени дана 14.11.1999. године пред истражним судијом Окружног суда у Београду неподобни да би се на њима могла заснивати одлука суда, јер су исти прибављени супротно чл. 9 и 16 Законика о кривичном поступку, супротно Уставу Републике Србије и супротно чл. 5 и 6 Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода, па зато исти нису били ни предмет оцене овог суда.

Из одбране свих окривљених у делу која је била предмет оцене суда, као и из свих изведених доказа, како из исказа саслушаних сведока који су се изјашњавали о предмету оптужбе у делу који се односи на ратно стање и временски период март-април 1999. године, као и из свих писаних доказа који су изведени у току кривичног поступка, суд је на несумњив начин утврдио да су окривљени Петрушић Југослав, окривљени Пелемиш Милорад, окривљени Орашанин Слободан, окривљени Влачо Бранко и окривљени Петровић Раде у наведеном временском периоду који им се ставља на терет након регрутовања од стране надлежног органа Војске Југославије, били припадници Војске Југославије, као и да су по одлуци надлежних органа Војске Југославије били упућени на територију Косова и Метохије након што су евидентирани у регрутном центру Гроцка, одакле су прво упућени до војних објеката у Нишу, а потом на територију Косова и Метохије где су били распоређени у реону Дечана, у оквиру 125. моторизоване бригаде и то вода у Чети војне полиције.

У односу на кривично дело шпијунажа из чл. 128 ст. 3 у вези чл. 139 ст. 3 у вези ст. 2 КЗ СРЈ које је окривљенима стављено на терет, суд је нашао да није изведен нити један једини доказ који би потврдио наводе тужилаштва да су окривљени Пелемиш Милорад, окривљени Орашанин Слободан, окривљени Влачо Бранко и окривљени Петровић Раде, ступили у француску обавештајну службу за време ратног стања и да су се почетком априла ставили под команду окривљеног Петрушић Југослава за новац, те да су се њих четворица као припадници француске обавештајне службе заједно са првоокривљеним Петрушић Југославом средином априла, као добровољци укључили у састав јединица Војске Југославије. У току кривичног поступка који је трајао дужи низ година, суд је извео велики број доказа, саслушао је многобројне сведоке као што је прочитао и велики број материјалних доказа, а где су међу саслушаним сведоцима били и високо позиционирани припадници службе војне безбедности, као и цивилних служби безбедности и то сведок [redacted] који је у критичном периоду био начелник безбедности Приштинског корпуса Војске Југославије, сведок [redacted] који је у критичном периоду био заменик начелника безбедности Приштинског корпуса Војске Југославије, сведок [redacted] који је био начелник безбедности 125. моторизоване бригаде Војске Југославије, сведок [redacted] заменик начелника одељења војне полиције, сведок [redacted] потпуковник на

дужности у Управи безбедности Генералштаба Војске Југославије, сведок [redacted] Илија начелник управе артиљерије Војске Југославије, сведок [redacted] [redacted]р начелник Центра државне безбедности у Лесковцу, сведок [redacted] [redacted]радник државне безбедности, сведок [redacted] радник државне безбедности из Медвеђе, сведок [redacted] заменик начелника оперативног центра МУП-а РС, сведок [redacted] радник државне безбедности, сведок [redacted] радник државне безбедности, сведок [redacted] радник државне безбедности, сведок [redacted] начелник СУП-а Дечане, војници који су се у критичном периоду налазили у Војсци Југославије у 125. моторизованој бригади и то сведок [redacted] сведок [redacted] сведок [redacted] сведок [redacted] сведок [redacted] и сведок [redacted] као и сведок [redacted] који је у критичном периоду био политички саветник у Амбасади СРЈ у Паризу, а који је претходно двадесетак година радио у служби за истраживање и документацију Савезног министарства иностраних послова, сведок [redacted] који се од августа 1999. године налазио на месту министра информисања Савезне Републике Југославије, као и сведок [redacted] тадашња председница ФХП, где ниједан од наведених саслушаних сведока није у свом исказу потврдио нити изнео било какво сазнање да су окривљени Пелемиш Милорад, окривљени Орашанин Слободан, окривљени Влачо Бранко и окривљени Петровић Раде у временском периоду који им се ставља на терет ступили у француску обавештајну службу на време, место и начин како је то описано у диспозитиву оптужног акта и како је то овим окривљенима стављено на терет, при чему је суд имао у виду и све многобројне материјалне доказе који су изведени и који су у складу са одбраном окривљеног Петрушић Југослава, окривљеног Пелемиш Милорада, Орашанин Слободана, Влачо Бранка и Петровић Радета у односу на наведено кривично дело, као што су у складу и са исказима саслушаних сведока који су дати у току кривичног поступка, од којих ниједан не терети за наведено кривично дело окривљене.

Суд је на несумњив начин утврдио да је окривљени Петрушић Југослав био припадник француске обавештајне службе у критичном периоду ценећи поред изведених доказа и његову одбрану дату током кривичног поступка, али је такође на несумњив начин из исказа саслушаних сведока, припадника Војне безбедности СРЈ и исказа сведока који су били у критичном периоду припадници цивилне службе безбедности Србије – државне безбедности, утврдио да је окривљени Петрушић Југослав као лице које је у том тренутку имало држављанство Србије и Француске са наведеном чињеницом да је припадник француске обавештајне службе упознао безбедносне службе Савезне Републике Југославије како војне, тако и цивилне још приликом свог ступања на тле СРЈ и то на аеродрому Београд средином деведесетих година, као и да је одмах пошто је тражио контакт још на самом аеродрому са припадницима прво државне безбедности, а касније и војних служби безбедности био одмах регистрован код надлежних служби безбедности СРЈ као припадник стране обавештајне службе. Из исказа саслушаних сведока који су били припадници цивилних органа државне безбедности, као и војних органа безбедности произилази да је са окривљеним Југославом Петрушићем остварен контакт као и сарадња у току друге половине деведесетих година, те да та сарадња није ишла на штету интереса Савезне Републике Југославије, већ је по мишљењу саслушаних сведока остварена драгоцена сарадња у више аспеката са становишта интереса државе СРЈ, као и њених

цивилних и војних служби безбедности, о чему су се саслушани сведоци из службе војне безбедности, као и из државне безбедности детаљно изјашњавали у својим исказима. Суд је прихватио и одбрану окривљеног Петрушић Југослава везано за сам критични период који му се оптужним актом ставља на терет у којем је по наводима тужилаштва извршио кривично дело шпијунаже из чл. 128 ст. 3 у вези чл. 139 ст. 3 у вези ст. 2 КЗ СРЈ, прихватајући његову одбрану да је за време ратног стања у целом критичном периоду у којем је био присутан на територији СРЈ деловао у корист државе СРЈ као и у корист Војске Југославије, а не неке друге државе, нашавши да је његова одбрана у потпуности поткрепљена исказима саслушаних сведока и то првенствено исказом сведока [redacted] начелника безбедности 125. моторизоване бригаде у чијем саставу се налазио и вод чете војне полиције у којој су се налазили распоређени сви окривљени, као и исказа сведока Стојановић Момира начелника безбедности Приштинског корпуса и исказа сведока Ђуровић Стевана заменика начелника безбедности Приштинског корпуса који су сви потврдили да су у критичном периоду од окривљеног Петрушић Југослава добијали важне, правовремене и драгоцене информације које су искористили максимално ради смањења губитака људства и технике Војске Југославије на територији подручја Косова и Метохије за време ратних дејстава које је окривљенима стављено на терет, прихватајући и одбрану окривљеног Петрушића да је до тих важних информација долазио из иностранства употребом сателитског телефона који је поседовао уз дозволу надлежних органа војне безбедности ради добијања информација које су прибављане за време ратних дејстава искључиво у корист Војске Југославије, прихватајући исказе наведених сведока као довољно стручних за област безбедности Војске Југославије да у критичном периоду окривљени Петрушић Југослав ниједним својим актом – деловањем коришћењем наведеног сателитског телефона није ишао на уштрб интереса Војске Југославије као и државе СРЈ, које исказе сведока [redacted] сведока [redacted] и сведока [redacted] је потврдио и сведок [redacted] потпуковник на дужности у управи безбедности Генералштаба Војске Југославије који је потврдио да је комуникација коју је у критичном периоду имао окривљени Петрушић Југослав путем сателитског телефона била везана за добијање података који су били корисни и драгоцени за Војску Југославије на подручју Косова и Метохије, као и генерално за циљеве за које им је окривљени Петрушић Југослав јављао да ће бити гађани приликом бомбардовања на територији Савезне Републике Југославије, као и да је по мишљењу наведеног сведока сателитски телефон који је критичном приликом користио Петрушић Југослав и који су прегледали одговарајући надлежни органи војне безбедности Војске Југославије након одузимања од окривљеног Петрушића није био коришћен за било какве шпијунске делатности против Војске Југославије и државе СРЈ. У прилог наведеном закључку суда говоре и искази сведока војника који су се налазили у 125. моторизованој бригади у критичном периоду и који су имали сазнања о догађајима у воду чете војне полиције чији су припадници били сви окривљени, а који су се сви детаљно и децидно изјаснили како о односима између самих окривљених за време критичног периода у оквиру самог вода, као и о коришћењу сателитског телефона који је поседовао окривљени Петрушић Југослав и који није крио од осталих војника, а који сведоци су се изјаснили и у вези исплата које су примали војници наведеног вода, при чему из исказа произилази да не постоји разлика у поступању везано за пријем новчаних износа између окривљених за које тужилаштво сматра да су се ставили под команду окривљеног Петрушић Југослава за новац и сведока који су

саслушани у току кривичног поступка као војника истог вода у којем су се налазили и сви ови окривљени, при чему је суд на несумњив начин утврдио да и материјални доказ – сателитски телефон који је уз потврду одузет од окривљеног Петрушић Југослава на основу исказа саслушаних сведока и то како припадника војне безбедности, тако и саслушаних сведока војника коришћен у друге сврхе, а не на штету Војске Југославије или државе СРЈ, било за шпијунирање или неке друге законом недозвољене активности.

Суд је такође имао у виду исказе саслушаних сведока припадника војне безбедности да је по распоређивању вода у којем су се налазили окривљени који је припадао чети војне полиције 125. моторизоване бригаде у рејону Дечана, консолидована одбрана на граници са Републиком Албанијом, као и да су заустављени напади са територије друге државе у правцу карауле Кошаре, да су смањени губици и у људству и у техници, као и да су окривљени учествовали у предузимању мера за одвраћање напада на тај погранични део територије СРЈ, што је било од изузетног значаја за безбедност земље, имајући у виду да је до доласка наведене јединице у чијем саставу су се налазили окривљени, било великих губитака, те да је моторизована бригада у том моменту била недовољно попуњена, као и да су по исказима саслушаних сведока недостајали искусни војници, те да се по доласку наведене формације ситуација у том рејону стабилизовала, да више није било угрожености за сам град Дечане и путне правце који су потом од Дечана водили ка другим градовима.

Имајући у виду да је неспорно да су се сви окривљени у критичном периоду за време ратног стања налазили под ингеренцијом органа војне безбедности, суд је прихватио и превасходно ценио исказе саслушаних сведока припадника војне безбедности, као и исказе сведока војника који су се у критичном периоду налазили у истој јединици са окривљенима, нашавши да и остали изведени докази, тј.искази сведока радника државне безбедности који сами по сопственом исказу у критичном периоду нису били у контакту са окривљенима, нису у супротности са одбраном окривљеног и исказима саслушаних сведока припадника војне безбедности и сведока војника, при чему исказ сведока [redacted] политичког саветника у Амбасади СРЈ у Француској, у Паризу који је дуги низ година био у служби за истраживање и документацију Савезног министарства иностраних послова говори у прилог наведеним исказима сведока и одбрани окривљеног Петрушић Југослава везано за његову делатност непосредно пре почетка ратног стања, као и корисности информација које је исти достављао овлашћеном представнику Амбасаде СРЈ у Паризу, а који је потом све ове податке достављао надлежном органу у Савезном министарству иностраних послова који су по мишљењу сведока [redacted] подаци били веома важни за одбрану земље. Из исказа саслушаних сведока припадника државне безбедности произилази да је државна безбедност остваривала контакте са окривљеним Петрушић Југославом од тренутка када се исти регистровао као припадник француске обавештајне службе на аеродрому Београд па до почетка ратних дејстава када је истог преузела Војска Југославије као и да за то време према материјалним доказима, као и њиховим исказима, није било ничега што би указивало да именовани као припадник француске обавештајне службе ради на

штету СРЈ, односно да врбује друга лица, у конкретном случају имајући у виду оптужни акт тужилаштва Пелемиш Милорада, Орашанин Слободана, Влачо Бранка и Петровић Радета да ступе у француску обавештајну службу што би и само по себи било нелогично, имајући у виду да су и цивилне и војне службе безбедности претходно имале у својим евиденцијама окривљеног Петрушић Југослава као регистрованог припадника француске обавештајне службе, па би било нелогично имајући у виду природу шпијунаже да неко ко је регистровани припадник стране обавештајне службе за време ратног стања врбује друга лица да ступе у страну обавештајну службу, а да се за то не сазна, тим пре што је и сведок [redacted] изјавио да је након његове конференције за штампу њега контактирала управа војне безбедности питајући га зашто потенцира догађаје у којима су неки од окривљених учествовали у иностранству – Заиру, када је по исказу наведеног сведока по изјави лица из војне безбедности та операција била легална и договорена на највишем нивоу, при чему је суд имао у виду и мишљење сведока Бранковић Илије начелника управе артиљерије да су преко окривљеног Петрушић Југослава набавили најбољу техничку опрему која је у том тренутку била потребна Војсци Југославије, а коју на други начин никако нису могли набавити имајући у виду санкције под којима се земља налазила, те да је донета опрема била важна за одбрану земље и да је и даље у употреби као веома квалитетна. Суд је прихватио наводе одбране свих окривљених нашавши да ни у писаним – материјалним доказима нема нити једног доказа који би их теретио за кривично дело шпијунаже из чл. 128 ст. 3 у вези чл. 139 ст. 3 у вези ст. 2 КЗ СРЈ које им је оптужним актом стављено на терет.

Сходно наведеном, имајући у виду одбране окривљених и све остале изведене доказе, како исказе свих саслушаних сведока, тако и све материјалне доказе који су изведени у току кривичног поступка, суд је нашао да није изведен нити један доказ који би макар посредно указао да су окривљени извршили кривично дело шпијунаже из чл. 128 ст. 3 у вези чл. 139 ст. 3 у вези ст. 2 КЗ СРЈ које им је стављено на терет оптужницом Окружног јавног тужилаштва, чије је заступање прихватило Више јавно тужилаштво у Београду, па је сходно томе окривљеног Петрушић Југослава, окривљеног Пелемиш Милорада, окривљеног Орашанин Слободана, окривљеног Влачо Бранка и окривљеног Петровић Радета ослободио од оптужбе да су извршили кривично дело шпијунаже из чл. 128 ст. 3 у вези чл. 139 ст. 3 у вези ст. 2 КЗ СРЈ, сходно чл. 423 ст. 1 тач. 2 ЗКП-а, јер је нашао да није доказано да су оптужени учинили дело за које су оптужени.

Суд је одбио оптужбу према окривљеном Пелемиш Милораду за кривично дело недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из чл. 348 ст. 2 у вези ст. 1 Кривичног законика, нашавши да је наступила апсолутна застарелост кривичног гоњења за наведено кривично дело примењујући закон који је најблажи за учиниоца из разлога што је након временског периода који се окривљеном Пелемишу ставља на терет за извршење кривичног дела неовлашћено држање ватреног оружја и муниције из чл. 33 ст. 3 у вези ст. 2 у вези ст. 1 Закона о оружју и муницији Републике Србије закон мењао више пута, па је суд сходно опису радње која се окривљеном Пелемишу ставља на терет оптужним актом Окружног јавног тужилаштва, чије је заступање прихватило Више јавно тужилаштво у Београду

нашао да из датог описа радња извршења кривичног дела произилазе обележја кривичног дела недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из чл. 348 ст. 2 у вези ст. 1 Кривичног законика за које је у међувремену наступила апсолутна застарелост кривичног гоњења, из ког разлога пошто је суд одбио оптужбу сходно чл. 422 ст. 1 тач. 3 ЗКП-а, те сходно томе, суд није посебно ценио писане доказе и наводе одбране окривљеног Пелемиш Милорада да је наведено оружје задужио у касарни у Топчидеру, нити је ценио писану изјаву Пећинац Драгомира да то оружје потиче из војне поште у Београду и да припада Војци Југославије и разлоге задуживања истог, нити је сходно одлуци Врховног суда утврђивао да ли се у радњама окривљеног стичу обележја неког другог блажег кривичног дела како је наложио Врховни суд Србије јер је у међувремену наступила апсолутна застарелост кривичног гоњења за кривично дело које је описано у оптужном акту, а које је суд квалификовао као кривично дело недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из чл. 348 ст. 2 у вези ст. 1 Кривичног законика, примењујући закон који је најблажи за учиниоца.

Суд је такође на основу чл. 422 ст. 1 тач. 3 ЗКП-а према окривљеном Орашанин Слободану одбио оптужбу да је извршио кривично дело неовлашћеног држања ватреног оружја и муниције из чл. 33 ст. 2 у вези ст. 1 Закона о оружју и муницији Републике Србије, јер је у међувремену наступила апсолутна застарелост кривичног гоњења за наведено кривично дело.

Суд је донео одлуку да трошкови кривичног поступка у односу на кривично дело за које су окривљени ослобођени од оптужбе, као и за кривична дела за које је оптужба одбијена, падају на терет буџетских средстава суда, на основу чл. 265 Законика о кривичном поступку.

Приликом доношења одлуке, суд је имао у виду и друге изведене доказе, као и наводе странака, али је с обзиром на несумњиво утврђено чињенично стање, наведене законске прописе, као и заузето правно становиште, закључио да исти нису од битног утицаја на евентуално другачије пресуђење у овој кривичноправној ствари.

ЗАПИСНИЧАР
Ивана Тодоровић

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА
Владан Иванковић

ПОУКА О ПРАВНОМ ЛЕКУ:
Против ове пресуде дозвољена је жалба
Апелационом суду у Београду, а преко овог суда,
у року од 15 дана од дана пријема
писменог отправка пресуде.